VISUL ÎȘI ALEGE VISĂTORUL

LAINI TAYLOR

LAINI TAYLOR

Seria: Strange the Dreamer

Volumul 1

VISUL ÎȘI ALEGE VISĂTORUL

Original: *Strange the Dreamer* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

2019

PROLOG

În cel de-al doilea Sabat al lunii a Douăsprezecea, în orașul Plângerea, a căzut o fată din cer.

Pielea ei era albastră, iar sângele, roșu.

A căzut peste o poartă de fier, turtind-o, și a rămas atârnată acolo, frântă la mijloc într-un unghi imposibil, asemeni unei mlădioase dansatoare din templu care s-ar arcui pe spate peste brațul unui iubit. Vârful unei gratii de fier forjat o țintuia în loc. S-a zbătut puțin, atât cât i-a trebuit sufletului să se desprindă, și boboci de floare arămii ca flăcările de torță au căzut din părul ei lung.

Mai târziu, s-a spus că fuseseră inimi de colibri și nu boboci de floare.

S-a spus că nu sângerase, ci plânsese cu lacrimi de sânge. Că fusese indecentă, lingându-și dinții în fața lor chiar și așa, cu capul în jos și pe moarte. Că vomitase un șarpe care se prefăcuse în fum când atinsese pământul. S-a spus că un roi de molii frenetice au venit la ea și au încercat să o ridice.

Asta era adevărat. Numai asta.

Dar le-a fost cu neputință. Moliile nu erau mai mari decât gurile căscate ale copiilor și nici când s-au strâns câteva zeci nu au reușit s-o ridice, doar au tras de șuvițe din părul ei care se întuneca, până când aripile, îmbibate cu sângele ei, li s-au înmuiat. Au dispărut, împreună cu bobocii de floare, luate de un puternic suflu de vânt cu firișoare de țărână care a măturat pe neașteptate strada. Pământul s-a cutremurat. Cerul s-a rotit în jurul axei sale. O flamă bizară a țâșnit dintre vălătuci fum, iar oamenii din Plângerea și-au ferit ochii. Țărână împroșcată, lumină incandescentă și miros urât de salpetru. Avusese loc o explozie. Ar fi putut muri toți, cu ușurință, însă murise numai fata, scuturată dintr-un buzunar al cerului.

Picioarele ei erau desculțe, iar gura, mânjită de prune. Și buzunarele ei erau pline de prune. Era tânără și frumoasă, surprinsă și moartă.

De asemenea, era albastră.

Albastră ca opalul, ca azurul. Albastră ca albăstrelele sau ca

aripile libelulelor, ca un cer de primăvară, nu de vară.

Cineva a țipat. Țipătul a atras mai mulți oameni. Ceilalți au țipat și ei, nu fiindcă fata era moartă, ci pentru că fata era albastră, iar asta însemna ceva în Plângerea. Chiar și după ce bolta a încetat să se mai rotească, pământul s-a liniștit și ultimul vălătuc de fum scuipat din locul exploziei s-a risipit, țipetele au continuat, hrănindu-se din glas în glas – un virus al aerului.

Sufletul fetei albastre s-a adunat și s-a așezat, nefericit, pe vârful ca de lance al gratiei de fier, la câțiva centimetri deasupra propriului piept nemișcat. Cu o exclamație șocată, și-a lăsat pe spate capul invizibil și a privit, cu jale, în sus.

Țipetele au continuat.

Și în capătul celălalt al orașului, pe un piedestal monolitic de metal neted ca oglinda, o statuie a tresărit, parcă trezită de tumult, și și-a ridicat încet masivul cap încornorat.

PARTEA I

•••

shrestha [șres-ta], *substantiv*

Când un vis devine realitate –
însă nu pentru cel care-l visează.

Cuvânt arhaic; *vine de la Shres*, *cinicul zeu al norocului*, *despre care se crede că își pedepsește adoratorii dacă ofrandele lor i se par nepotrivite*, *dăruind altora împlinirea poftelor inimii lor*.

1.

AMINTIRI DIN PLÂNGEREA

Numele pot fi pierdute sau uitate. Nimeni nu știa asta mai bine decât Lazlo Rătăcitul. Avusese, mai întâi, un alt nume, însă acela murise, ca un cântec când nu mai rămâne nimeni care să îl cânte. Poate că fusese un nume de familie vechi, lustruit de multe generații de folosință. Poate că îi fusese dat de cineva care îl iubise. Îi plăcea să creadă asta, însă nu avea nicio idee. Tot ce avea era *Rătăcitul* și *Lazlo* – *Rătăcit*, fiindcă acesta era numele de familie care li se dădea tuturor copiilor găsiți în Regatul Zosma, iar *Lazlo*, după unchiul lipsit de limbă al unui călugăr.

— I-a fost tăiată limba pe o galeră-închisoare, îi spusese Fratele Argos, când fusese suficient de mare să priceapă. Era un bărbat tăcut și neobișnuit, iar tu erai un copil tăcut și neobișnuit, așa că *Lazlo* mi-a venit imediat în minte. A trebuit să pun nume la atât de mulți copii în anul acela, încât îl alegeam pe primul care-mi trecea prin minte.

A adăugat:

— Oricum, nu credeam că vei trăi.

Acela fusese anul în care Regatul Zosma îngenunchease și pierduse cu nemiluita sângele bărbaților săi într-un război pentru nimic. Războiul, firește, nu se mulțumise doar cu soldații. Câmpurile au fost pârjolite, iar satele, prădate. Bande de țărani rămași fără casă cutreierau zonele rurale făcute una cu pământul, luptându-se cu ciorile pentru rămășițele treieratului. Atât de mulți muriseră, încât cotigile folosite pentru a duce hoții la spânzurătoare începuseră să transporte orfanii pe la mănăstiri și abații. Ajungeau acolo ca mieii de tăiere, după spusele călugărilor, și nici nu știau mai multe decât mieii despre originile lor. Unii erau suficient de mari să-și cunoască măcar numele, însă Lazlo fusese sugar și bolnav, pe deasupra.

— Cenușiu precum ploaia, așa erai, a spus Fratele Argos. Am fost sigur că vei muri. Dar ai mâncat, ai dormit și, cu timpul, ți-ai revenit. Nu ai plâns nici măcar o dată, lucru neobișnuit, însă ne-ai plăcut pentru asta. Niciunul dintre noi nu s-a călugărit ca să facă pe doica.

La acestea, copilul Lazlo răspunsese, aprins:

— Dar nici noi, copiii, nu ne-am născut ca să fim orfani.

Totuși asta era, un orfan și un Rătăcit, și, cu toate că era înclinat spre fantezie, nu își făcuse niciodată iluzii în această privință. Înțelesese, de când era numai un băiețel, că nu aveau să urmeze revelații. Nu avea să vină nimeni să îl ia acasă și nu avea să își cunoască niciodată numele adevărat.

Poate de aceea misterul Plângerii îl acaparase complet.

Existau două mistere, de fapt: unul vechi și altul nou. Cel vechi i-a deschis mintea, iar cel nou profitase și se strecurase și el înăuntru, se rotise în zbor de câteva ori, apoi aterizase și se instalase, mormăind ca un dragon mulțumit într-un bârlog nou și confortabil. Și acolo avea să rămână misterul, în mintea sa, respirând taina ani de-a rândul.

Trebuie să fi avut legătură cu un nume și cu descoperirea că, pe lângă faptul că numele se puteau pierde sau puteau fi uitate, mai puteau și să fie furate.

Avea cinci ani când se întâmplase, era băiat de pripas la Abația Zemonan și se furișase în bătrâna livadă, adăpost pentru fluturii aripa-nopții și aripi-de-dantelă, ca să se joace de unul singur. Era începutul iernii. Copacii erau negri și golași. Picioarele lui scrâșneau pe pământul înghețat la fiecare pas, iar norișorul răsuflării sale îl însoțea ca o stafie prietenă.

Tocmai atunci, clopotul a bătut de Angelus, iar timbrul său de bronz s-a revărsat prin poarta oilor, peste zidurile livezii, în unde leneșe, pătrunzătoare. Era chemarea la rugăciune. Dacă nu se întorcea, avea să fie trecut absent, iar dacă era trecut absent, urma să fie biciuit.

Nu s-a întors.

Lazlo găsea mereu căi de a se strecura afară de unul singur, iar picioarele lui erau mereu vărgate de nuiaua de alun care atârna de un cârlig cu numele lui pe ea. Merita să scape de călugări, de reguli și de treburi, și de viața care îl strângea ca niște pantofi prea strâmți.

Ca să se *joace*.

— Faceți cale întoarsă acum, dacă nu vi s-a urât cu binele! a amenințat el niște dușmani imaginari.

Ținea câte o „sabie" în fiecare mână: crengi de măr, negre, la capetele groase înfășurate cu sfoară, în chip de mânere. Era o zgâtie de om, micuț, cu urme de tăieturi pe scalp, unde îl ciupeau călugării cu briciul când îi râdeau părul contra păduchilor, însă se ținea cu o demnitate deosebită și nu exista nicio îndoială că în mintea lui, în acea clipă, era un războinic. Și nu orice războinic, ci un Tizerkan, cel mai vajnic care se aflase vreodată.

— Niciun străin, s-a adresat el inamicilor, nu a văzut vreodată orașul interzis. Și nici nu îl vor vedea cât voi trăi eu.

— Atunci, suntem norocoși, au răspuns inamicii, care erau mai adevărați pentru el în amurg, decât călugării ale căror incantații coborau dinspre abație. Fiindcă nu vei mai trăi multă vreme.

Ochii lui Lazlo s-au îngustat.

— Credeți că mă puteți *învinge*?

Copacii întunecați au început să danseze. Fantoma respirației sale a plecat, purtată de o pală de vânt, dar a fost înlocuită de o alta. Umbra i s-a întins imensă dinainte, iar prin minte au început să-i străfulgere războaie străvechi și creaturi înaripate, un munte de oase de demon topite și, dincolo de el, orașul – un oraș pierdut în negura timpului.

Acesta era misterul cel vechi.

Îi venise de la un călugăr senil, Fratele Cyrus. Era invalid și căzuse în sarcina băieților de pripas să-i aducă mesele. Nu era blajin. Nu se purta nici ca un bunic, nici ca un mentor. Avea o strânsoare crâncenă și când îi apuca pe băieți de încheietură îi

ținea cu orele, forțându-i să repete catehisme fără sens și să mărturisească tot soiul de păcate pe care ei abia dacă le pricepeau, darămite să le comită. Cu toții erau terorizați de el și de mâinile lui rășchirate, de prădător, iar băieții mai mari, în loc să îi apere pe cei mai mici, îi trimiteau în bârlogul lui, în locul lor. Lazlo era la fel de speriat precum ceilalți, însă se oferea să îi ducă *toate* mesele.

De ce?

Fiindcă Fratele Cyrus spunea povești.

Poveștile nu erau privite cu ochi buni la abație. În primul rând pentru că distrăgeau de la contemplarea spirituală sau, mai rău, onorau zei falși, împingând la păcat. Dar Fratele Cyrus depășise asemenea idei. Mintea lui se desprinsese din balamale. Nu părea să înțeleagă unde se află, iar confuzia îl înfuria. Fața i se încorda și se înroșea. În timp ce perora, îi săreau stropi de salivă. Dar avea și momentele sale de calm, atunci când se strecura pe o ușă ascunsă în propria memorie și își amintea de copilărie și de poveștile spuse de bunica lui. Nu își amintea numele celorlalți călugări, nici rugăciunile care îi reprezentaseră vocația zeci de ani, însă poveștile curgeau năvalnic din el, iar Lazlo asculta. Asculta așa cum un cactus absoarbe ploaia.

În părțile de miazăzi și de răsărit ale continentului Namaa – departe, foarte departe de Zosma, care se afla la miazănoapte – era un deșert întins, numit Elmuthaleth, a cărui traversare era o artă deprinsă de numai câțiva oameni și păzită cu strășnicie de oricare alții. Undeva, în pustia aceea, se afla un oraș care nu fusese văzut niciodată. Mai degrabă un zvon, o născocire din care răsăreau minuni, purtate de cămile peste deșert, pentru a aprinde imaginația oamenilor din lumea largă.

Orașul avea un nume.

Oamenii care conduceau cămilele și care aduceau minunile rosteau numele orașului și spuneau povești, iar numele și poveștile se răspândeau, își croiau drum, deopotrivă cu minunile, până în ținuturi îndepărtate, unde evocau peisaje și viziuni mirifice, cupole sclipitoare și cerbi albi îmblânziți, femei atât de frumoase încât îți topeau voința și bărbați cu iatagane care te orbeau cu strălucirea lor.

Timp de secole, așa au stat lucrurile. Multe aripi de palate au fost consacrate consemnării minunilor, și rafturi de biblioteci, poveștilor. Negustorii s-au îmbogățit. Aventurierii au căpătat

curaj și au pornit singuri în căutarea orașului. Nu s-a întors niciunul. Era un oraș interzis *faranjilor* – străinii – care, dacă supraviețuiau traversării Elmuthalethului, erau executați ca spioni. Nu că asta i-a oprit să mai încerce. Interzice-i cuiva un lucru, iar el și-l va dori ca pe mântuirea sufletului, cu atât mai mult când acel ceva ar putea fi o sursă de bogății nemaivăzute.

Mulți au încercat.

Niciunul nu s-a întors.

Orizontul desertului a dat naștere soarelui în nenumărate zile și se părea că nimic nu avea să se schimbe. Dar apoi, cu două sute de ani în urmă, caravanele nu au mai venit. În punctele de hotar de la apus de Elmuthaleth – Alkonost și altele – oamenii au așteptat, căutând să zărească siluetele deformate de căldură ale cămilelor ieșind din pustietate, așa, ca întotdeauna; însă nu au mai ieșit.

Și nu au mai ieșit.

Și nu au mai ieșit.

Nu au mai fost cămile, nici călători, nici minuni și nici povești. Niciodată. Asta a fost ultima oară când s-a auzit despre orașul interzis, orașul nevăzut, orașul *pierdut*, și acesta era misterul care deschisese mintea lui Lazlo ca pe o ușă.

Ce se întâmplase? Mai exista orașul? Voia să știe totul. A învățat să îl convingă pe Fratele Cyrus să se întoarcă în acel loc al reveriei și a adunat poveștile ca pe comori. Lazlo nu avea nimic, niciun lucrușor, dar, de la început, poveștile i s-au părut tezaurul lui de aur.

Între cupolele orașului, spunea Fratele Cyrus, erau întinse panglici de mătase, iar copiii făceau echilibristică pe ele, asemeni circarilor pe sfori, alergând din palat în palat, cu mantiile lor din pene colorate. Acolo, nicio ușă nu se încuia și până și coliviile erau deschise pentru ca păsările să vină și să plece după plac, peste tot creșteau fructe minunate, coapte, gata de cules, iar pe pervazurile ferestrelor se lăsau prăjituri, ca oricine voia să poată gusta.

Lazlo nu *văzuse* niciodată prăjituri, darămite să guste, și fusese biciuit când mâncase mere date jos de vânt, care erau mai mult viermi decât fructe. Asemenea viziuni de libertate și belșug îl fermecau. De bună seamă îl distrăgeau de la contemplarea spirituală, însă așa cum vederea unei stele căzătoare te face să uiți de durerea stomacului gol. De când cu

ele, începuse să-l bată gândul că ar putea exista și alte feluri de a trăi decât acela pe care-l cunoștea. Mai bune, mai plăcute.

Străzile orașului, spunea Fratele Cyrus, erau placate cu lapislazuli și de o curățenie fără reproș, ca să nu murdărească părul lung al doamnelor, care-l purtau ca pe o trenă de mătase neagră. Cerbi albi, eleganți colindau străzile, iar reptile mari cât un stat de om pluteau prin fluviu. Cei dintâi erau spectralii, iar substanța din care erau făcute coarnele lor – spectralys sau lys – era mai de preț decât aurul. Celelalte se numeau svytagore, iar sângele lor rozaliu era elixirul nemuririi. Mai existau și ravizii – feline mari, cu colți ca niște coase – și păsări care imitau vocile omenești, și scorpioni a căror înțepătură dădea o putere supraomenească.

Și mai erau și războinicii Tizerkani.

Foloseau săbii numite *hreshtek*, suficient de ascuțite ca să despartă un om de umbra lui, și țineau scorpioni în cuști de alamă agățate de cingătoare. Înainte de luptă, vârau un deget, printr-o deschizătură mică, să fie înțepați, iar sub influența veninului erau de neoprit.

— Credeți că mă puteți *învinge*? și-a sfidat Lazlo dușmanii din livadă.

— Noi suntem sute, au răspuns ei, și tu ești *singur*. Ce crezi *tu*?

— Cred că ar trebui să credeți toate poveștile pe care le-ați auzit despre Tizerkani și să faceți cale-ntoarsă, să plecați acasă!

Hohotele lor au răsunat precum pârâiturile crengilor, iar Lazlo nu a avut de ales decât să lupte. Și-a vârât degetul prin cușca șuie, făcută din nuiele și rămurele, care îi atârna de sfoara de la brâu. Nu era niciun scorpion în ea, doar un cărăbuș amorțit de frig, dar și-a încleștat dinții din cauza unei înțepături imaginare și a simțit veninul insuflându-i forță. Apoi, și-a ridicat săbiile, cu brațele în V, și a *răcnit*.

A răcnit numele orașului. Precum tunetul, precum avalanșa, precum strigătul de luptă al serafimilor care veniseră cu aripi de foc și curățaseră lumea de demoni. Dușmanii lui s-au împiedicat. Au rămas cu gurile căscate. Veninul gonea prin sângele lui, iar el devenise suprauman. Era un vârtej. Era un *zeu*. Au încercat să i se împotrivească, însă nu se puteau măsura cu el. Săbiile lui aruncau fulgere și, doi câte doi, i-a dezarmat pe toți.

În toiul jocului, visele sale cu ochii deschiși erau atât de vii,

încât să întrezărească o frântură de realitate l-ar fi șocat. Dacă s-ar fi putut da deoparte și l-ar fi privit pe băiețelul acela care se năpustea printre ferigile înghețate, agitând niște crengi, abia dacă s-ar fi recunoscut, atât de pătruns intrase în pielea războinicului din ochii minții lui, care tocmai dezarmase o sută de dușmani și îi trimisese acasă, cu coada între picioare. Triumfător, și-a dat capul pe spate și a strigat…

… a strigat…

— *Plângerea*!

A încremenit, zăpăcit. Cuvântul îi scăpase de pe buze ca un blestem, lăsându-i în gură gust de lacrimi. Căutase să spună numele orașului, la fel ca în urmă cu o clipă, însă… dispăruse. Încercă din nou, și din nou găsi în schimb *Plângerea*. Era de parc-ar fi întins mâna după o floare și s-ar fi ales cu un melc sau cu o batistă udă. Mintea lui se dădea înapoi la numele acela. Dar nu se putea opri să încerce, totuși, și de fiecare dată era mai rău ca înainte. Căuta ceea ce știa că se află acolo și tot ce pescuia era cumplitul nume *Plângerea*, cleios de greșit, umed ca visele urâte și mânjit de urmele de sare. Gura i s-a strâmbat de amărăciunea acestuia. O senzație de vertij l-a cuprins, urmată de certitudinea nebună că îi fusese *luat*.

Îi fusese luat *din minte*.

Se simțea rău. Furat. Slăbit. A urcat în fugă panta, sărind peste zidurile joase de piatră, și a trecut glonț prin țarcul oilor, prin grădină și prin mănăstire, încă strângând în mâini săbiile din crengi de măr. N-a văzut pe nimeni, însă a fost văzut. Era o regulă care interzicea fugitul, și, oricum, ar fi trebuit să fie la vecernie. S-a dus drept în chilia Fratelui Cyrus și l-a trezit, zgâlțâindu-l.

— Numele, a spus, cu respirația tăiată. Numele lipsește! Orașul din poveste… spune-mi cum îl cheamă!

Știa, în adâncul sufletului, că nu îl uitase, ci era vorba de altceva, ceva întunecat și ciudat, însă exista șansa ca Fratele Cyrus să își amintească și totul să fie bine.

Dar Fratele Cyrus a spus:

— Ce vrei să spui, hăbăucule? Îl cheamă *Plângerea*…

Iar Lazlo a apucat doar să vadă cum chipul bătrânului se schimonosește de confuzie, căci în clipa următoare o mână l-a înșfăcat de guler și l-a scos pe sus din chilie.

— Stai, a implorat el. Te rog.

Degeaba. A fost târât până în camera de lucru a abatelui, iar când l-au bătut, de data asta nu a fost cu nuiaua lui de alun, care atârna pe perete în rând cu nuielele celorlalți băieți, ci cu crengile sale de măr. Acum, nu mai era niciun Tizerkan. Care o sută de inamici? A fost dezarmat de un singur călugăr și bătut cu propria sabie. Halal erou. A șchiopătat săptămâni și i s-a interzis să îl mai vadă pe Fratele Cyrus, fiindcă acesta devenise atât de agitat de la ultima lui vizită că trebuise sedat.

După aceea n-au mai fost nici povești, nici evadări – cel puțin, nu în livadă și nicăieri în altă parte în afara minții lui. Călugării erau cu ochii pe el, hotărâți să îl ferească de ispite – și de bucurie, care, deși nu e în mod explicit un păcat, deschide totuși calea spre păcat. Era ținut ocupat. Dacă nu muncea, se ruga. Dacă nu se ruga, muncea, întotdeauna „sub supraveghere adecvată”, pentru a preveni dispariția lui, asemeni unei sălbăticiuni, printre copaci. Noaptea, dormea, extenuat ca un gropar, prea obosit și să viseze. Părea că focul dinăuntrul său fusese stins, iar tunetul și avalanșa, strigătul de luptă și vârtejul fuseseră înăbușite.

Cât despre numele orașului dispărut, dispăruse și el, deopotrivă. Lazlo avea să își amintească mereu cum îl simțea în minte. Îl simțea ca pe o caligrafie, dacă pentru scrierea caligrafică s-ar fi folosit miere – ceea ce era comparația cea mai potrivită pe care el sau altcineva ar fi putut s-o facă. Nu li se întâmplase numai lui și Fratelui Cyrus. Oriunde se aflase numele – imprimat pe cotoarele cărților care-i conțineau poveștile, în registrele învechite și îngălbenite ale negustorilor care îi cumpăraseră mărfurile și țesut în amintirea oricui auzise despre el – fusese șters și în loc rămăsese *Plângerea*.

Acesta era misterul cel nou.

Nu se îndoia că era vorba despre magie.

2.

VISĂTORUL NU SE OPREȘTE DIN VISAT

Lazlo a crescut.

Nimeni nu îl putea numi norocos, dar ar fi putut fi mai rău.

Printre mănăstirile care acceptau copii găsiți, una aparținea unui ordin flagelant. Alta creștea porci. Însă Abația Zemonan era faimoasă pentru scriptoriul său. Băieții erau instruiți de mici să copieze manuscrise – dar nu și să citească; partea cu cititul a trebuit să o învețe singur – și cei cu o urmă de talent erau recrutați ca scribi. Talent avea, și ar fi putut rămâne acolo toată viața, aplecat deasupra unui pupitru, până ar fi rămas cu gâtul țeapăn, lungit în față, dacă frații nu s-ar fi îmbolnăvit într-o zi de la niște pește stricat. Aceea *fusese* mâna norocului sau poate a sorții. Niște manuscrise erau așteptate la Marea Bibliotecă din Zosma, iar Lazlo a fost însărcinat să le ducă.

Nu s-a mai întors.

Marea Bibliotecă nu era doar un loc în care se țineau cărți. Era o cetate înconjurată de ziduri, pentru poeți, astronomi și toate soiurile de gânditori dintre aceste două categorii. Cuprindea nu doar marile arhive, ci și universitatea, împreună cu laboratoare și sere, amfiteatre de medicină și săli pentru muzică, ba chiar și un observator astronomic. Toate acestea ocupau ceea ce fusese palatul regal înainte ca bunicul actualei regine să construiască unul mai frumos, de-a curmezișul râului Eder, de pe un mal pe celălalt, și îl dăruise pe acesta Ghildei Învățaților. Palatul se afla în vârful Culmii Zosimos, care se ridica din burta orașului Zosma ca o înotătoare de rechin și era vizibil de la kilometri distanță.

Lazlo a fost uimit din clipa în care a trecut de porți. De fapt, a rămas cu gura căscată de când a văzut Pavilionul Gândirii. Acela era numele grandios pentru sala de bal care adăpostea acum textele filosofice ale bibliotecii. Rafturile se înălțau la peste zece metri, sub un tavan împodobit cu picturi uimitoare, iar cotoarele cărților străluceau, îmbrăcate în piele cu nuanțe de nestemate, cu poleiala sclipind în lumina glavelor ca niște ochi de animale. Glavele înseși erau niște sfere perfect lustruite, atârnate cu sutele de tavan, care răspândeau o lumină albă, mai pură decât văzuse vreodată ieșind din pietrele grosolan șlefuite și roșiatice care luminau abația. Bărbați în robe cenușii, cocoțați pe scări cu roți, păreau să plutească prin aer, cu manuscrisele fluturându-le în urmă ca niște aripi, în timp ce se mișcau de la un raft la altul.

Era imposibil să fie nevoit să mai părăsească locul acesta. Se simțea ca un călător într-o pădure fermecată. Fiecare pas mai înăuntru îl vrăjea și mai mult și astfel pătrunse din ce în ce mai adânc, din sală în sală, călăuzit parcă de instinct, pe trepte

secrete, spre un subsol unde se așezase un strat gros de praf peste cărțile nederanjate de ani de zile. Le-a deranjat el. I se părea că le *trezise*, iar ele l-au trezit pe el.

Avea treisprezece ani și nu se mai jucase de mult de-a Tizerkanul. Nu se mai jucase de-a nimic și nici nu mai hoinărise. La abație, era doar una dintre siluetele îmbrăcate în cenușiu, care mergea unde i se spunea, muncea, se ruga, cânta, se ruga, muncea, se ruga și dormea. Puțini dintre călugări își mai aminteau cât de greu de strunit fusese odinioară. Neastâmpărul acela părea să-i fi dispărut definitiv.

De fapt, doar și-l închisese într-o tainiță. Poveștile erau încă acolo, fiecare cuvințel pe care i-l spusese vreodată Fratele Cyrus. Le prețuia ca pe o grămăjoară de aur dintr-un ungher al minții sale.

În acea zi, grămăjoara s-a mărit. Considerabil. Cărțile prăfuite erau *povești*. Basme, povești cu zâne, mituri și legende. Cuprindeau toată lumea. Acopereau secole întregi și mai mult de atât. Și rafturi întregi – rafturi frumoase – erau cu povești despre Plângerea. A luat una, cu mai mult respect decât simțise vreodată pentru scripturile de la abație, a suflat praful de pe copertă și a început să citească.

A fost găsit câteva zile mai târziu, de un bibliotecar în vârstă, însă numai fiindcă omul îl căuta, cu o scrisoare de la abate în buzunarul robei. Altfel, Lazlo ar fi putut locui acolo, ca un băiat într-o peșteră, cine știe câtă vreme. S-ar fi putut sălbătici: tânărul neîmblânzit din Marea Bibliotecă, bun cunoscător a trei limbi moarte și a tuturor poveștilor scrise vreodată în acestea, însă zdrențăros ca un cerșetor de pe străduțele din Rânjet.

În loc de asta, a fost luat ucenic.

— Biblioteca știe ce face, i-a spus bătrânul magistru Hyrrokkin, conducându-l înapoi pe scările secrete. Când fură un băiat, îi permitem să îl păstreze.

Lazlo nu ar fi putut fi mai deplin al bibliotecii nici dacă ar fi fost el însuși o carte. În zilele următoare și apoi în lunile și în anii care au urmat – pe măsură ce devenea bărbat – nu prea îl vedeai altfel decât cu nasul într-o carte. Citea în timp ce mergea. Citea în timp ce mânca. Ceilalți bibliotecari bănuiau că făcea cumva și citea și când dormea sau poate că nu dormea defel. În rarele ocazii în care își ridica privirea dintr-o pagină părea ca trezit din vis. „Rătăcitul Visător”, îl numeau ei, sau

„Visătorul ăla Rătăcit”. Și faptul că uneori se lovea de pereți în timp ce citea mergând sau că scrierile lui preferate proveneau din subsolul prăfuit și ignorat de toți ceilalți dădea și mai multă apă la moară gurilor rele. Plutea cu mintea plină de mituri, întotdeauna cel puțin pe jumătate pierdut în vreun alt tărâm de poveste. Demoni și făuritori de aripi, serafimi și spirite, pe toate le iubea. Credea în magie ca un copil și în stafii, ca un om simplu. În prima lui zi de muncă și-a rupt nasul, când i-a căzut un volum de povești cu zâne în cap, și asta, spuneau flecarii, era tot ce trebuia să știi despre ciudatul Lazlo Visătorul: capul în nori, o lume a lui, basme și fantezii.

La asta se refereau când îl numeau visător și nu se înșelau, dar le scăpa esențialul. Lazlo era un visător într-un mod mult mai profund decât bănuiau. Adică, *avea* un vis, un vis călăuzitor și durabil, într-atât de impregnat în el, încât era ca un al doilea suflet, iar peisajul minții lui îi era dedicat întru totul. Peisajul ăsta era profund, încântător, și visul – provocator și magnific. *Prea* provocator, *prea* magnific pentru cei ca el. Știa lucrul ăsta, însă visul își alege visătorul și nu invers.

— Ce citești acolo, Rătăcitule? întrebă magistrul Hyrrokkin, venind șchiopătat în spatele lui, la biroul de Solicitări. O scrisoare de dragoste, sper.

Bătrânul bibliotecar își exprima această dorință mai des decât te-ai fi așteptat din partea lui, fără să se lase descurajat de răspunsul mereu negativ.

Lazlo dădu să-i răspundă ca de obicei, dar se opri și se gândi.

— Oarecum, zise și îi întinse hârtia, care era fragilă și îngălbenită de vreme.

O flăcăruie se aprinse în ochii căprui, cu vederea slăbită, ai magistrului Hyrrokkin, însă, când își potrivi ochelarii și se uită la filă, flăcăruia se stinse.

— Pare să fie o chitanță, mormăi el.

— Da, însă pentru ce?

Sceptic, magistrul Hyrrokkin miji ochii și o citi, după care pufni în râs. Toată lumea din sala aceea mare și tăcută se întoarse spre el. Se aflau în Pavilionul Gândirii. Învățați în robe stacojii ședeau aduși de spate la mesele lungi și cu toții ridicaseră ochii din manuscrisele și volumele lor, aruncându-i priviri încruntate, dezaprobatoare. Magistrul Hyrrokkin dădu din cap spre ei, împăciuitor, și-i înapoie lui Lazlo hârtia, care era o chitanță

veche pentru un transport foarte mare de afrodiziace destinate unui rege mort de mult.

— S-ar spune că nu era supranumit Regele Amoros fiindcă scria poezii, nu? Dar tu ce faci? Spune-mi că nu ceea ce pare. Doamne, băiete! Spune-mi că nu arhivezi chitanțe în ziua ta liberă!

Lazlo nu mai era un băiețel. Pe dinafară, nu se mai vedea nici urmă din copilul de pripas, mic și chel, cu crestături pe scalp. Acum era un tânăr înalt care își lăsase părul să crească, odată scăpat de călugări și de bricele lor boante – un păr negru și bogat, deși el îl purta strâns la spate cu sfoară de legat cărți, fără să se ocupe altfel de el. Sprâncenele îi erau și ele negre și stufoase, iar trăsăturile, puternice, pe chipul lătăreț. „Din topor”, ar fi putut spune unii despre el, sau chiar „cu aer de bandit”, din cauza nasului rupt, care, privit din profil, cădea în unghi abrupt și din față o lua clar spre stânga. Avea o înfățișare necizelată, sălbatică, și o voce joasă, masculină, fără modulații, de parcă ar fi fost uitată afară pe vreme rea. Pe acest chip, ochii lui de visător erau nepotriviți: cenușii, mari și inocenți, iar în clipa asta se fereau să întâlnească privirea magistrului Hyrrokkin.

— Firește că nu, zise el, neconvingător. Ce fel de maniac ar arhiva chitanțe în ziua lui liberă?

— Atunci, *ce* faci?

Ridică din umeri.

— Un servitor a găsit un cufăr vechi cu chitanțe într-o pivniță. Arunc și eu o privire.

— Asta-i o șocantă risipă de tinerețe! Câți ani ai acum, optsprezece?

— Douăzeci, îi aminti Lazlo, deși, de fapt, nu putea fi sigur, fiindcă își alesese ziua de naștere la întâmplare, când era mic. Și dumneata ți-ai irosit tinerețea în același fel.

— Și sunt un avertisment! Uită-te la mine!

Lazlo îl privi. Văzu un bătrân blajin, adus de spate, al cărui păr precum puful de păpădie, ca și barba și sprâncenele, îi năpădiseră chipul într-atât încât i se mai vedeau de sub ele doar nasul ascuțit și ochelarii rotunzi. Arăta ca un pui de bufniță căzut din cuib, gândi Lazlo.

— Vrei să-ți sfârșești zilele ca un troglodit dintr-o peșteră, pe jumătate orb, șontâcăind prin bibliotecă? îl întrebă bătrânul. Ieși la aer, Rătăcitule. Respiră, vezi lucruri. Un bărbat ar trebui să

aibă riduri de la scrutat orizontul, nu de la buchisit la lumină slabă.

— Ce este orizontul? întrebă Lazlo, serios. Capătul unui raft cu cărți?

— Nu, răspunse magistrul Hyrrokkin, în niciun caz.

Lazlo zâmbi și se întoarse la chitanțe. Ei bine, cuvântul acesta le făcea să pară anoste, chiar și în mintea lui. Erau, de fapt, vechi liste însoțitoare ale mărfurilor trimise, ceea ce suna un pic mai promițător, de pe vremea în care palatul bibliotecii fusese reședință regală, iar mărfurile curgeau aici din toate colțurile lumii. Nu le arhiva. Le răsfoia în căutarea înfloriturilor semnificative ale unui alfabet rarisim. Căuta, la fel ca de fiecare dată, indicii despre Orașul Nevăzut – așa hotărâse să îl numească, fiindcă *Plângerea* încă îi aducea gustul lacrimilor în gură.

— O să ies într-o clipă, îl asigură pe magistrul Hyrrokkin.

Poate că n-o arătase, însă chiar ascultase cuvintele bătrânului. De fapt, nu își dorea deloc să își trăiască restul zilelor în bibliotecă, pe jumătate orb sau cine știe cum, ci spera din tot sufletul să dobândească riduri la ochi de la scrutatul orizontului.

Orizontul la care dorea el să privească, însă, era la foarte mare distanță.

Și, întâmplător, interzis.

Magistrul Hyrrokkin făcu semn spre fereastră.

— Sper că măcar știi că afară e vară?

Fiindcă Lazlo nu-i răspunse, adăugă:

— Un glob imens, portocaliu, pe cer, decolteuri adânci pe trupurile sexului frumos. Sună cunoscut?

Tot niciun răspuns.

— *Rătăcitule*?

— Da?

Lazlo ridică ochii. Nu auzise niciun cuvânt. Găsise ceea ce căuta, un teanc de facturi din Orașul Nevăzut, iar asta îi acaparase întreaga atenție.

Bătrânul bibliotecar suspină teatral.

— Fă cum dorești, spuse el, pe jumătate ca avertisment final, pe jumătate resemnat. Dar ai grijă. Cărțile or fi nemuritoare, însă *noi* nu suntem. Cobori într-o dimineață să cercetezi inventarul și, până te-ai întors, ți-a crescut barba până dincolo de burtă și nu ai compus niciodată o poezie pentru o fată pe

care ai cunoscut-o patinând pe Eder.

— Așa se cunosc fetele? întrebă Lazlo, glumind și neglumind. Păi, mai sunt luni întregi până să înghețe râul. Am vreme să-mi adun curajul.

— Pfff! Fetele nu sunt un fenomen de iarnă. Du-te *acum*. Culege niște flori și găsește una să i le dai. E foarte simplu. Caută ochi blânzi și șolduri late, mă auzi? *Șolduri*, băiete. N-ai trăit cu adevărat până ce nu ți-ai odihnit capul pe un frumos și molatec…

Din fericire, a fost întrerupt de un învățat.

Lui Lazlo i-ar fi fost la fel de ușor să abordeze o fată precum să își schimbe culoarea pielii, nemaivorbind de odihnirea capului pe un frumos și molatec ce-o fi fost acela. Între abație și bibliotecă, abia dacă văzuse câteva persoane de sex feminin, darămite *tinere*, și chiar dacă ar fi avut măcar o idee vagă despre ce să le spună, nu își imagina că multe ar fi acceptat încercările de împrietenire ale unui bibliotecar începător, fără un sfanț, cu un nas strâmb și cu nefericitul nume de „Rătăcitul”.

Învățatul plecă, iar magistrul Hyrrokkin își reluă perorația.

— Viața nu ți se întâmplă, pur și simplu, băiete. *Tu* trebuie să decizi cum ți-o trăiești. Amintește-ți că spiritul se lenevește dacă îți neglijezi pasiunile.

— Spiritul meu e bine, mersi.

— Atunci, din păcate, ți-ai făcut o idee greșită. Ești tânăr. Spiritul tău nu ar trebui să fie „bine”. Ar trebui să *clocotească*.

„Spiritul” în chestiune nu era sufletul. Nimic atât de abstract. Era spiritul trupului, lichidul acela limpede, pompat de a doua inimă prin propria sa rețea de vase, mai subtilă și mai misterioasă decât sistemul vascular principal. Funcția sa nu era pe deplin înțeleasă de știință. Puteai trăi și dacă a doua inimă se oprea, iar spiritul ți se închega în vene. Dar avea o legătură cu vitalitatea, sau „pasiunea”, cum îi spunea magistrul Hyrrokkin, iar acestea, iară spirit, erau letargice, lipsite de emoție.

— Mai bine ocupă-te de spiritul dumitale, îi zise Lazlo. Nu e prea târziu. Sunt convins că sunt multe văduve cărora le-ar plăcea să fie curtate de un troglodit atât de romantic.

— Nu fi impertinent!

— Nu fi poruncitor!

Magistrul Hyrrokkin oftă.

— Mi-e dor de zilele în care îți era teamă de mine, oricât de

puțin dura.
Lazlo râse.
— Pentru acelea trebuie să le mulțumești călugărilor. Ei m-au învățat să îmi fie teamă de cei mai în vârstă. Dumneata m-ai învățat să nu-mi fie și, pentru asta, îți voi fi veșnic recunoscător.
Spuse asta cu glas plin de căldură și apoi – nu se putu abține – ochii îi coborâră rapid la hârtiile din mâna lui.
Bătrânul observă și pufni exasperat.
— Bine, fie! Bucură-te de chitanțele tale. Dar n-o să mă dau bătut în privința ta. Care mai e rostul să fii bătrân, dacă nu poți să-i sâcâi pe cei tineri cu vastele tale tezaure de înțelepciune?
— Și care mai e rostul să fii tânăr, dacă nu poți să ignori orice sfat?
Magistrul Hyrrokkin bombăni nemulțumit și se întoarse la teancul de manuscrise in folio care tocmai îi fusese așezat pe masă. Lazlo reveni la mica lui descoperire. Tăcerea se reinstală în Pavilionul Gândirii, întreruptă doar de zgomotul de roți ale scărilor și de foșnetele paginilor întoarse.
Și, o clipă mai târziu, de un fluierat ușor al lui Lazlo, a cărui descoperire se dovedi a nu fi chiar atât de neînsemnată.
Magistrul Hyrrokkin ciuli urechile.
— Alte poțiuni de amor?
— Nu, spuse Lazlo. Uite!
Bătrânul repetă ritualul cu așezatul ochelarilor pe nas și privi documentul.
— Ah, zise, pe tonul cuiva resemnat cu soarta. Misterele Plângerii. Ar fi trebuit să-mi dau seama.
Plângerea. Numele îl lovi pe Lazlo ca un junghi ascuțit îndărătul ochilor. Îl izbise și tonul condescendent al magistrului, însă fără a-l surprinde. În general, își păstra fascinația aceasta pentru sine. Nimeni nu i-o înțelegea, necum să i-o împărtășească. Existase cândva multă curiozitate pentru orașul dispărut și pentru ce se alesese de el, însă, după două secole, devenise aproape un basm. Cât despre chestiunea bizară a dispariției numelui orașului, nu se prea stârniseră valuri în rândul publicului larg. Doar Lazlo *simțise* când se petrecuse. Alții aflaseră mai târziu, printr-un șuvoi lent de zvonuri, și, după ei, nu era nicio magie, îl uitaseră cum se uită. Unii șușotiseră despre o conspirație sau despre o înșelătorie, însă majoritatea hotărâseră, închizând ferm o ușă în mințile lor, că numele

orașului fusese dintotdeauna Plângerea și că orice sugestii contrare erau doar nonsensuri și praf de stele. Pur și simplu nu exista vreo altă explicație care să aibă sens.

Cu siguranță nu era vorba de magie.

Lazlo știa că magistrul Hyrrokkin nu era interesat, însă în clipa aceea era prea entuziasmat ca să îi pese.

— Citește numai! stărui el, vârând hârtia sub nasul bătrânului.

Magistrul Hyrrokkin o citi fără să fie deloc impresionat.

— Și ce-i cu asta?

Ce-i cu asta? Printre mărfurile menționate – mirodenii, mătase și altele asemenea – se aflau și bomboanele din sânge de svytagor. Până atunci, Lazlo întâlnise svytagorele menționate doar în povești. Se considera imaginație populară, folclor, faptul că acei monștri ai fluviilor ar fi existat, nemaivorbind că sângele lor rozaliu ar fi fost recoltat ca elixir al nemuririi. Dar acum iată-l pe lista asta, cumpărat și plătit de casa regală din Zosma. Ar fi putut figura, la fel de bine, niște solzi de dragon.

— Bomboane din sânge, se înflăcără el, arătându-i. Ai văzut? Au fost *adevărate*.

Magistrul Hyrrokkin pufni.

— *Asta* le face adevărate? Dacă erau *adevărate*, oricine le-ar fi mâncat ar fi fost încă în viață să povestească.

— Nu neapărat, se împotrivi Lazlo. În povești, erai nemuritor doar câtă vreme consumai sângele *permanent*, ceea ce n-a mai fost posibil odată cu oprirea transporturilor.

Bătu cu degetul în data de pe chitanță.

— Are două sute de ani. E posibil să provină chiar de la ultima caravană.

Ultima caravană care apăruse din Elmuthaleth. Lazlo își imagină un deșert cu soarele la asfințit. Ca de fiecare dată, orice ținea de mistere avea un efect fantastic asupra lui, ca o bătaie de tobe care-i accelera pulsul, ambele pulsuri, cel al sângelui și cel al spiritului, iar ritmurile celor două inimi ale sale se împleteau asemeni ritmurilor sincopate a două mâini care băteau darabane diferite.

Când ajunsese prima dată în bibliotecă, se gândise că va afla cu siguranță răspunsurile. Existau cărțile cu povești din subsolul prăfuit, firește, însă mai erau atâtea altele. Toată istoria lumii, i se păruse lui, era legată între coperte și consemnată în manuscrisele strânse sul, apoi pusă la păstrare pe rafturile

acestui loc minunat. În naivitatea lui, considerase că toate secretele trebuia să se afle aici, gata de a se dezvălui celor care aveau dorința și răbdarea de a le căuta. El avea și una, și alta și căuta deja de șapte ani. Prefirase ziare vechi și teancuri de corespondență, rapoarte ale iscoadelor, hărți și tratate, registre comerciale și dări de seamă ale secretarilor regali și orice mai putuse dezgropa. Și, cu cât aflase mai multe, cu atât crescuse și grămada lui de comori, până când se revărsase din cotlonul în care o păstra și îi umpluse mintea.

Se revărsase pe hârtie.

Pe când era doar un băiețel, la abație, poveștile auzite fuseseră singura lui avuție. Acum era mai bogat. Acum avea cărți.

Cărțile sale erau *ale sale*, înțelegeți voi: cuvintele *sale*, scrise cu propria mână și legate cu propriile lui cusături îngrijite. Fără poleială pe coperte de piele, precum cele din Pavilionul Gândirii. Ale lui erau modeste. La început, pescuise hârtie din coșuri, foi pe jumătate folosite pe care învățații neglijenți le aruncaseră, și se descurcase cu crâmpeiele tocite de fire împletite de la infirmeria de cărți, unde se făceau reparații. Cerneala era greu de dobândit, însă și acolo fusese ajutat de învățați, fără știrea lor. Ei aruncau sticluțele care mai conțineau cerneală doar de un deget, pe fund. El o dilua cu apă, așa că primele sale volume erau pline de cuvinte fantomatice, palide, însă, după câțiva ani, începuse să capete un fel de simbrie care-i permitea să își cumpere măcar cerneală.

Avea *multe* cărți, toate înșiruite pe pervazul ferestrei din cămăruța lui. Conțineau șapte ani de cercetări asidue și fiecare indiciu despre Plângerea și despre misterele sale.

Nu conțineau însă și *răspunsurile*.

Undeva, pe drum, Lazlo acceptase ideea că răspunsurile nu se găseau acolo, nu în acele nenumărate volume de pe acele rafturi imense. Și cum ar fi putut? Oare își imaginase el că biblioteca avea zâne atotștiutoare printre bibliotecari, care să fi înregistrat tot ce se petrecuse în lume, indiferent cât de tainic sau cât de îndepărtat? Nu. Dacă răspunsurile se aflau undeva, atunci acele locuri erau la sud-est de continentul Namaa, în capătul îndepărtat al pustiului Elmuthaleth, de unde nu se mai întorsese nimeni.

Oare Orașul Nevăzut mai exista încă? Oare mai era încă

locuit? Ce se întâmplase cu două sute de ani în urmă? Ce se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă?

Ce putere era capabilă să șteargă un nume din mințile întregii omeniri?

Lazlo voia să plece și să descopere. Acela era visul lui, îndrăzneț și magnific: *să meargă acolo*, să străbată o jumătate de lume și să rezolve misterele acelea.

Era imposibil, firește.

Dar când îl oprise asta vreodată pe un visător să viseze?

3.

OPERELE COMPLETE ALE LUI LAZLO RĂTĂCITUL

Magistrul Hyrrokkin era imun la uimirea lui Lazlo.

— Sunt *povești*, băiete. Născociri și fantezii. Nu a existat niciun elixir al nemuririi. Era doar sânge zaharisit.

— Dar uită-te la preț, insistă Lazlo. Ar fi plătit ei *atât* pentru sânge zaharisit?

— Ce știm noi pe ce ar fi dat banii regii? Asta nu dovedește nimic, decât credulitatea unui om bogat.

Entuziasmul lui Lazlo începu să se stingă.

— Ai dreptate, recunoscu el.

Chitanța dovedea că fusese cumpărat ceva numit „bomboane de sânge”, însă nimic mai mult. El nu era pregătit să renunțe încă.

— Dar sugerează, cel puțin, că svytagorele erau adevărate.

Se opri.

— Poate.

— Și ce dacă erau? zise magistrul Hyrrokkin. Noi n-o să știm niciodată.

Puse o mână pe umărul lui Lazlo.

— Nu mai ești copil. N-ar fi timpul să te dezbari de toate astea?

Nu-i vedeai gura, iar zâmbetul i-l deslușeai doar ca pe o cută, acolo unde mustața ca puful de păpădie i se întâlnea cu barba.

— Ai destul de mult de lucru pentru o simbrie destul de mică. De ce să te împovărezi cu o sarcină în plus pentru nimic în

schimb? Nimeni n-o să-ți mulțumească pentru asta. Sarcina noastră este să găsim cărți. Lasă învățații să găsească răspunsuri.

Avea intenții bune. Lazlo știa. Bătrânul era trup și suflet devotat bibliotecii. Sistemul ei de caste era, pentru el, guvernarea unei lumi perfecte. Între aceste ziduri, învățații erau aristocrația și toți ceilalți, servitorii lor, mai ales bibliotecarii, a căror directivă era să îi susțină pe cei dintâi în munca lor importantă. Învățații absolviseră universități. Bibliotecarii, nu. Or fi avut ei minți potrivite pentru asta, însă niciunul nu avea și banii necesari. Ucenicia lor era instruirea pe care o primeau și, în funcție de bibliotecar, uneori o depășea pe cea a unui învățat. Dar un majordom își poate depăși stăpânul în amabilitate și să rămână, totuși, majordom. Așa era și pentru bibliotecari. Nu li se interzicea să studieze, câtă vreme asta nu le afecta îndatoririle, însă era clar că o făceau numai pentru propria iluminare și nu aduceau nicio contribuție științelor lumii.

— De ce numai învățații să aibă parte de tot ce-i plăcut? întrebă Lazlo. De altfel, nimeni nu studiază Plângerea.

— Nu studiază fiindcă subiectul este mort, zise magistrul Hyrrokkin. Învățații își ocupă mințile cu lucruri importante.

Și rosti mai apăsat *importante*.

Tocmai atunci, parcă ilustrându-i punctul de vedere, ușile se deschiseră larg și intră un învățat, cu pași mari.

Pavilionul Gândirii fusese, cândva, o sală de bal. Ușile erau de două ori mai înalte decât niște uși normale și mai mult decât de două ori mai late. Majoritatea învățaților care veneau și plecau considerau nimerit să deschidă una și apoi să o închidă încetișor, în urma lor; nu însă și acest bărbat. Își proptise câte o mână în fiecare ușă masivă și împinsese cu putere, iar pe când ele loveau pereții și se cutremurau, el trecuse de mult de ele, înaintând în sală cu tocurile cizmelor răsunând pe dalele de marmură și cu pasul lung, plin de încredere, nestânjenit de foșnetul robei. Disprețuia veșmintele pompoase, cu excepția ceremoniilor, și se îmbrăca, în schimb, în haine și pantaloni bufanți cu aspect impecabil, cu cizme de călărie negre, înalte, și o sabie de duel la cingătoare. Singurul semn de apartenență la casta învățaților era cravata stacojie – mereu de această culoare. Nu era un învățat obișnuit, ci reprezenta apoteoza învățaților: cel mai faimos personaj din Zosma, cu excepția

reginei și a ierarhului, și cel mai iubit. Tânăr, plin de glorie și de aur. El era Thyon Nero, alchimistul, al doilea fiu al Ducelui de Vaal și finul reginei.

Capetele s-au ridicat iarăși la zgomotul ușilor, însă, spre deosebire de iritarea ce se citise pe toate chipurile când râsese magistrul Hyrrokkin, de data asta arătară numai surprindere, care imediat se prefăcu în adulație și invidie.

Reacția magistrului Hyrrokkin a fost de pură adulație. Se aprinse ca o glavă la vederea alchimistului. Cândva, Lazlo ar fi făcut la fel. Nu și acum, deși nimeni nu se uita la el ca să remarce că încremenise ca o pradă neajutorată și părea să se facă din ce în ce mai mic la apropierea „finului de aur”, ai cărui pași apăsați îl purtau direct spre biroul de Solicitări.

Vizita era neobișnuită. Thyon Nero avea asistenți care se ocupau de aceste sarcini în numele lui.

— Domnul meu, îl salută magistrul Hyrrokkin, îndreptându-se atât cât îi permitea spinarea sa bătrână. Ne bucurăm de vizită. Dar nu era cazul să vă obosiți să veniți personal. Știm că aveți lucruri mai importante de făcut decât comisioanele.

Bibliotecarul îi aruncă lui Lazlo o privire furișă. În cazul în care Lazlo ratase ideea, aici avea un exemplu perfect de învățat care-și ocupa mintea cu „lucruri importante”.

Și cu ce fel de lucruri importante își ocupa Thyon Nero mintea?

Cu nici mai mult, nici mai puțin decât principiul care anima universul: „azotul”, esența secretă pe care alchimiștii o căutau de secole. El îl distilase de când avea șaisprezece ani, ceea ce îi permisese să facă minuni, printre care și cea mai înaltă aspirație a străvechii arte: să transforme plumbul în aur.

— Foarte drăguț din partea dumitale, Hyrrokkin, răspunse modelul de perfecțiune umană care, pe lângă mintea unui zeu, poseda și înfățișarea unuia. Dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vin eu însumi, ca să nu existe îndoieli că ar putea fi vreo greșeală.

Scoase un formular de solicitare făcut sul.

— O greșeală? Nu era nevoie, domnul meu, îl asigură magistrul Hyrrokkin. Nu ar putea fi vreo îndoială în privința unei solicitări din partea Domniei Voastre, indiferent cine ar aduce-o. Suntem aici ca să vă slujim, nu să punem întrebări.

— Mă bucur să aud asta, zise Nero, cu zâmbetul despre care

se știa că aducea saloanele pline de doamne la muțenie și uimire.

Apoi, își îndreptă privirea spre Lazlo.

A fost atât de neașteptat, încât parcă l-ar fi scufundat brusc în apă rece ca gheața. Lazlo nu se clintise de la deschiderea ușilor. Așa proceda el în preajma lui Thyon: împietrea și se simțea invizibil, cum de altfel pretindea și alchimistul că ar fi. Era obișnuit cu tăcerea zdrobitoare și cu privirea glacială care luneca peste el de parcă n-ar fi existat. De aceea privirea directă de acum veni ca un șoc, iar cuvintele lui, când îi vorbi, ca un șoc și mai mare.

— Și tu, Rătăcitule? Ești aici ca să slujești sau ca să pui întrebări?

Tonul era cordial, însă ochii săi albaștri aveau o strălucire care-l umplu de groază pe Lazlo.

— Ca să slujesc, domnule, răspunse cu o voce fragilă precum hârtiile din mâinile lui.

— Prea bine.

Nero a continuat să-l fixeze, iar Lazlo s-a luptat cu impulsul de a-și pleca ochii. S-au uitat îndelung unul la celălalt, alchimistul și bibliotecarul. Între ei se afla un secret care ardea asemeni unui foc alchimic. Chiar și bătrânul maestru Hyrrokkin îl simți, și se uită neliniștit de la un tânăr la celălalt. Nero arăta ca un prinț dintr-o saga spusă la lumina focului, tot numai lustru și strălucire. Fața lui Lazlo nu mai fusese cenușie de când era bebeluș, însă roba sa de bibliotecar era, la fel și ochii săi, de parcă această culoare ar fi fost soarta lui. Era tăcut și avea talentul unei umbre de a trece neobservat, în timp ce Thyon atrăgea toate privirile, ca o explozie. Totul la el era luminos și elegant ca mătasea proaspăt călcată. Era bărbierit de un servitor cu un brici ascuțit zilnic și nota de plată de la croitor ar fi putut hrăni un sat întreg.

Dimpotrivă, Lazlo era tot numai asperități grosolane, o pânză de sac în comparație cu mătasea lui Nero. Roba lui nu fusese nouă nici când i se dăduse, cu un an în urmă. Tivul îi era ros de la târâtul pe treptele de piatră aspră, și îi era mare, așa încât se pierdea în faldurile materialului. Erau de aceeași înălțime, însă Nero stătea de parcă ar fi pozat pentru un sculptor, în timp ce umerii lui Lazlo erau aduși, într-o postură de circumspecție. *Ce dorea Nero*?

Nero se întoarse din nou spre bătrân. Își ținea capul sus, parcă știind cât de perfectă îi era linia maxilarului, iar când vorbea cu o persoană mai scundă decât el își pleca numai ochii. Îi înmână formularul de solicitare.

Magistrul Hyrrokkin deschise hârtia, își potrivi ochelarii și citi. Apoi… își mai potrivi o dată ochelarii pe nas și citi din nou. Își ridică privirea spre Nero. Apoi se uită la Lazlo, iar Lazlo înțelese. Știu pentru ce era solicitarea. Îl cuprinse o amorțeală în tot trupul. Parcă și sângele, și spiritul încetaseră deopotrivă să mai circule și nu-i mai ajungea aerul.

— Să mi le trimiteți la palat, ceru Nero.

Magistrul Hyrrokkin deschise gura, confuz, însă niciun sunet nu-i ieși de pe buze. Se uită iar spre Lazlo, iar lumina glavelor i se reflectă în ochelari, astfel încât Lazlo nu-i văzu ochii.

— E nevoie să scriu adresa? întrebă Nero.

Se prefăcea doar că e binevoitor. Toată lumea cunoștea palatul de pe malul râului, construit din marmură trandafirie, un dar primit de la regină, iar el știa că ei știau. Nu adresa era problema.

— Domnul meu, firește că nu, zise magistrul Hyrrokkin. Doar că, ah…

— Este vreo problemă? întrebă Nero, tonul său prietenos fiind dezmințit de privirea tăioasă.

Da, gândi Lazlo. *Da, este o problemă*, însă magistrul Hyrrokkin se cutremură sub privirea aceea.

— Nu, domnul meu. Sunt sigur… sunt sigur că este o onoare…

Cuvintele acestea s-au înfipt ca un pumnal în spinarea lui Lazlo.

— Excelent, a răspuns Nero. Atunci, asta e tot. Mă aștept să le primesc în seara asta.

Apoi plecă precum venise, cu tocurile cizmelor răsunând pe pardoseala de marmură și cu toate privirile urmărindu-l.

Lazlo s-a întors spre magistrul Hyrrokkin. Inimile lui nu se opriseră, de fapt. Băteau repede și haotic, ca o pereche de molii captive.

— Spune-mi că nu e ce cred eu, murmură el.

Confuz încă, bătrânul bibliotecar îi întinse formularul lui Nero. Lazlo îl luă. Îl citi. Mâinile au început să îi tremure. Era exact ce bănuise. Cu scrisul lui de mână îndrăzneț și clar Nero cerea „Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul”.

Magistrul Hyrrokkin întrebă, fără să înțeleagă nimic:
— De ce să vrea *Thyon Nero* tocmai cărțile *tale*?

4.

CINICUL ZEU AL NOROCULUI

Alchimistul și bibliotecarul nici că ar fi putut fi mai diferiți – de parcă Shres, cinicul zeu al norocului, i-ar fi pus unul lângă altul ca să le împartă darurile din coșul lui: *toate darurile* lui Thyon Nero, unul după altul, mai puțin ultimul, pe care l-ar fi lăsat să cadă în țărână, la picioarele lui Lazlo.

— Fă și tu ce poți cu asta, ar fi putut spune, dacă ar fi existat un asemenea zeu și s-ar fi simțit plin de dispreț.

Lui Thyon Nero: obârșia nobilă, bogăția, privilegiile, înfățișarea, șarmul și strălucirea.

Iar lui Lazlo Rătăcitul: să ridice de jos și să șteargă de praf ultimul lucru rămas, onoarea.

Ar fi fost mai bine pentru el dacă tot Nero ar fi primit-o și pe aceea.

La fel ca Lazlo, Thyon Nero se născuse pe timp de război, însă războiul, ca și norocul, nu-i atinge pe toți în același fel. El crescuse în palatul tatălui său, departe de imaginea și mirosul suferinței, și încă și mai departe de riscul de a o îndura. În aceeași zi în care un nou-născut cenușiu, fără nume, fusese depus într-un căruț cu destinația Abația Zemonan, un altul de aur era botezat Thyon – după războinicul-sfânt care îi alungase pe barbari din Zosma – în cadrul unei ceremonii fastuoase la care participase jumătate de curte. Fusese un copil isteț și frumos, și, deși fratele său mai mare urma să moștenească titlurile și pământurile, el și-a revendicat restul – dragoste, atenție, râsete, laude –, și încă în forță. Dacă Lazlo fusese un copil tăcut, crescut cu asprime de niște călugări plini de resentimente, Thyon fusese un mic tiran încântător, care cerea totul și i se dădea chiar mai mult.

Lazlo dormise într-o baracă plină de băieți, mersese la culcare flămând și se trezise înghețat.

Leagănul de prunc al lui Thyon avusese forma unui bric de

luptă, cu pânze și frânghii adevărate, ba chiar și cu tunuri în miniatură, atât de greu încât era nevoie de două servitoare ca să îl legene să adoarmă. Părul lui era de o culoare atât de uimitoare, asemeni soarelui din fresce, la care te poți uita fără să îți ardă ochii, încât i se permisese să crească, deși nu aceea era moda pentru băieți. I-l tunseseră abia la a noua sa aniversare, apoi îl împletiseră într-un colier complicat, pentru nașa lui, regina. Ea îl purtase și, spre regretul aurarilor, răspândise o modă a bijuteriilor din păr omenesc, deși niciuna dintre imitații nu se putea compara cu originalul ca strălucire.

Supranumele lui Thyon, „finul de aur”, i se dăduse încă de la botez și probabil îi netezise calea. Numele au putere, iar el fusese, încă din copilărie, asociat cu aurul. Prin urmare, a fost cât se poate de firesc, atunci când intrase la universitate, să-și găsească un loc în colegiul alchimiei.

Ce era alchimia? Era metalurgie învăluită în misticism. Era căutarea spiritualului prin intermediul materialului. Era efortul măreț și nobil de a stăpâni elementele pentru a atinge puritatea, perfecțiunea și divinul.

Oh, și aurul.

Să nu uităm aurul. Regii îl râvneau. Alchimiștii îl promiteau – îl promiseseră de secole și, dacă atinseseră puritatea și perfecțiunea în ceva, fusese puritatea și perfecțiunea eșecului de a-l obține.

Thyon, la treisprezece ani, avea mintea ascuțită ca un colț de viperă și căutase în jur, în ritualurile criptice și în filosofiile felurite, și văzuse numai încâlceala născocită dinadins să justifice acel eșec. *Uitați-vă cât este de complicat*, spuneau alchimiștii, străduindu-se să-l facă astfel. Totul era excentric. Inițiaților li se cerea să depună un jurământ pe un smarald despre care se spunea că fusese smuls din sprânceana unui înger căzut, dar când i se arătase artefactul cu pricina, Thyon râsese. Refuzase să jure pe el și să studieze textele esoterice, pe care le numea „consolarea vrăjitorilor impostori, blestemați să trăiască într-o lume fără magie”.

— Tu, tinere, ai sufletul unui fierar, îi spusese magistrul alchimist, cu o furie rece.

— Mai bine decât suflet de șarlatan, îi replicase Thyon. Mai degrabă aș jura pe o nicovală și aș face o muncă cinstită, decât să înșel lumea cu prefăcătorii.

Și astfel, finul de aur a jurat pe nicovala unui fierar și nu pe smaraldul unui înger. Oricine altcineva ar fi fost exmatriculat, însă el se bucura de favorurile reginei, prin urmare vechea gardă nu avusese de ales decât să se dea la o parte și să-l lase să-și dea curs capriciilor. Era interesat numai de latura materială a lucrurilor: natura elementelor, esența și fluiditatea apei. Putea fi ambițios, meticulos și intuitiv. Focul, apa și aerul îi cedaseră secretele lor. Mineralele își dezvăluiseră proprietățile ascunse. Și astfel, la cincisprezece ani, spre consternarea fără margini a „vrăjitorilor impostori”, reușise prima transmutare din istoria occidentală – nu de aur, din păcate, ci de plumb în bismut – și o făcuse, după cum spunea el, fără să recurgă la „spirite sau vrăji”. Fusese un triumf, pentru care nașa lui îl răsplătise cu un laborator propriu. Pusese stăpânire pe vechea biserică din Marea Bibliotecă, și nu se precupețise niciun efort. Regina îl numise Chrysopoesium – de la *chrysopoeia*, transmutarea metalelor de bază în aur – și purtase colierul împletit din părul lui când venise la el să-i prezinte laboratorul. Se plimbaseră, braț la braț, etalând același auriu: el, în părul de pe cap, iar ea, în colanul de la gât, iar soldații în armuri mărșăluiseră în urma lor, împodobiți cu cape aurii comandate special pentru acea ocazie.

Lazlo se aflase atunci în mulțime, uimit de spectacol și de băiatul de aur, care i se păruse mereu un personaj dintr-o poveste, un tânăr erou binecuvântat de soartă, ridicându-se să își ocupe locul în lume. Asta văzuse toată lumea, ca un public la teatru, complet neștiutor că, în culise, actorii jucau o dramă mai întunecată.

Așa cum urma să descopere Lazlo.

Un an mai târziu, pe când avea șaisprezece ani și apucase pe scurtătura dintre morminte, într-o seară, auzise o voce dură și tăioasă ca o cădere de topor. Nu pricepuse cuvintele, la început, și se oprise, căutându-le sursa.

Cărarea dintre morminte era ceea ce mai rămăsese din vechiul cimitir al palatului, despărțit de restul pământurilor prin construirea turnului astronomilor. Majoritatea învățaților nici măcar nu știau de existența sa, însă bibliotecarii știau, fiindcă o foloseau ca scurtătură între depozite și sălile de lectură de la baza turnului. Asta făcea și Lazlo, cu brațele pline de manuscrise, când auzise vocea. Avea un ritm și un

acompaniament de lovituri și plesnituri. *Trosc*. *Trosc*.

S-a auzit din nou un zgomot, foarte slab. A crezut că era un animal și, când a aruncat o privire după colțul unui mausoleu, a văzut un braț ridicându-se și coborând, în ritm cu acel *trosc* înverșunat. Brațul mânuia o cravașă de călărie, iar imaginea era inconfundabilă, însă el tot s-a gândit că era un animal cel bătut, fiindcă era pe jos și se ghemuia, iar suspinele lui nu erau nici pe departe omenești.

O furie arzătoare l-a cuprins, iute ca scăpărarea unui chibrit. A tras aer în piept, pregătit să strige.

Dar s-a oprit.

A licărit o lumină și, în acea clipă cât a durat să rostească un cuvânt, Lazlo a văzut întreaga scenă.

O spinare încovoiată. Un băiat ghemuit. Lumina glavelor reflectată de un păr blond. Și Ducele de Vaal bătându-și fiul ca pe un animal.

„Oprește!”, aproape că strigă Lazlo. Dar și-a înghițit cuvântul, ca pe un bulgăre de foc.

— Fără minte. *Trosc*. Imbecil. *Trosc*. Nepăsător. *Trosc*. Jalnic.

Continuă astfel, fără milă, iar Lazlo tresări la fiecare *trosc*, însă furia îi fusese înăbușită de o mare confuzie. După aceea, când va avea timp să se gândească, avea să se aprindă iar, mai puternică decât înainte. Dar în fața unei asemenea priveliști, sentimentul copleșitor a fost de șoc. Pedeapsa nu-i era străină. Încă i se mai vedeau cicatricele care îi brăzdau picioarele, de la numeroasele bătăi cu biciul încasate. Uneori, fusese încuiat în criptă peste noapte, numai cu craniile călugărilor morți drept companie, și nici nu își mai amintea de câte ori i se spusese prost, neisprăvit sau mai rău. Dar era vorba despre *el*. El nu era al nimănui și nu avea nimic. Nu își imaginase niciodată că *Thyon Nero* ar putea fi supus unui asemenea tratament și unor asemenea injurii. Dăduse peste o scenă intimă, care contrazicea tot ce știa despre finul de aur și despre viața lui fermecată. Văzându-l înjosit pe celălalt băiat, a simțit că se rupe ceva înăuntrul lui.

Nu erau prieteni. Asta ar fi fost imposibil. Nero era aristocrat, Lazlo, nici pe departe. Dar Lazlo îndeplinise de multe ori solicitările de cercetare ale lui Thyon și, o dată, la început, când descoperise un tratat rar de metalurgie despre care crezuse că l-ar fi interesat, Nero chiar îi spusese „Mulțumesc”.

Poate că părea neimportant – sau, mai rău, îngrozitor – că o spusese numai o dată, în atâția ani. Dar Lazlo știa că băieții ca Thyon erau instruiți să vorbească doar poruncitor, iar când Thyon își ridicase privirea din tratat și rostise cuvântul acesta simplu, cu seriozitate și sinceritate, Lazlo înflorise de mândrie.

Acum, acel „Oprește!” îi rămăsese arzând pe limbă. Voia să strige, dar n-a făcut-o. A stat încremenit, lipit de zidul rece al mausoleului acoperit cu mușchi, temându-se să facă și cea mai mică mișcare. Cravașa a încetat să lovească. Thyon își ținea capul în mâini, cu fața ascunsă. Nu mai scotea niciun sunet, dar Lazlo vedea cum i se scutură umerii.

— Ridică-te, a mârâit ducele.

Thyon s-a ridicat și Lazlo l-a văzut clar. Fața îi era umflată și roșie, iar părul auriu i se lipise de tâmple, în șuvițe ude de lacrimi. Arăta mult mai tânăr de șaisprezece ani.

— Știi cât a cheltuit ea cu laboratorul tău? a întrebat ducele. Sticlari aduși tocmai din Amaya. Un cuptor construit după propriile tale planuri. O afumătoare mai înaltă decât orice altceva din oraș. Și ce ai tu să îi arăți, în schimb? Notițe? Măsurători?

— Dar alchimia *înseamnă* notițe și măsurători, a protestat Thyon.

În glas îi gâlgâia plânsul, însă nu-și pierduse tonul sfidător.

— Trebuie să știi proprietățile metalelor înainte să poți spera să le modifici.

Ducele a clătinat din cap, disprețuitor.

— Magistrul Luzinay a avut dreptate. Chiar ai suflet de fierar. Alchimia înseamnă *aur*, mă înțelegi? Aurul e viața ta acum. Cel puțin dacă nu izbutești să-l obții, caz în care vei fi norocos să mai ai totuși viață. M-ai înțeles?

Thyon se dădu înapoi, stupefiat de amenințare.

— Tată, te rog. A trecut doar un an…

— *Doar* un an? hohoti macabru ducele. Știi ce se poate întâmpla într-un an? Cad familii. Cad *regate*. Asta în timp ce tu stai în laboratorul tău și *înveți proprietățile metalelor*?

Asta le-a dat de gândit și lui Thyon, și lui Lazlo. *Cad regate*?

— Dar… nu te poți aștepta să fac eu într-un an ceea ce nimeni n-a izbutit până acum.

— Nici metalul n-a izbutit nimeni să-l transforme vreodată și totuși tu ai reușit, la cincisprezece ani.

— Doar în bismut, a spus băiatul, amărât.

— Știu foarte bine cât de neadecvată ți-a fost reușita, i-a replicat ducele. Tot ce am auzit despre tine de când ai început studiile universitare a fost cât de mult mai inteligent decât oricine ești. Așa că *fii mai inteligent*, naiba să te ia. I-am spus ei că vei reuși. I-am *promis*.

— Încerc, tată.

— *Încearcă mai mult*!

Ducele a urlat aceste cuvinte. Ochii îi erau bulbucați și albul globilor se vedea în cerc complet în jurul irisurilor. Era atâta disperare în el, încât Lazlo, în umbră, a simțit că-i îngheață sângele în vine. Când regina numise Chrysopoesiumul, lui i se păruse că era un nume foarte frumos pentru un laborator de alchimie. Îl socotise un simbol al speranței că ambiția supremă a meșteșugului alchimiei ar fi putut fi realizată, într-o bună zi, acolo. Dar se părea că nu era vorba de „într-o bună zi”. Regina voia aur și-l voia acum.

Thyon a înghițit cu greutate și s-a uitat lung la tatăl lui. Un val de frică a părut să crească între ei. Încet, aproape în șoaptă, băiatul a întrebat:

— Și dacă nu se poate face?

Lazlo se aștepta ca ducele să izbucnească iar, însă el doar a scrâșnit din dinți.

— Hai să-ți explic mai bine. Vistieria este goală. Soldații nu pot fi plătiți. Dezertează, iar dușmanii noștri au remarcat. Dacă situația continuă, ne vor invada. Acum pricepi?

Și mai erau și altele la mijloc. Intrigi dezastruoase și datorii scadente, dar concluzia era foarte simplă: *Fă aur sau Zosma va cădea*.

Lazlo îl văzu pe Thyon pălind, când își dădu seama că toată greutatea regatului stătea pe umerii săi, și simți cumva că stătea și pe ai lui.

Așa și era.

Nu fiindcă i-ar fi fost pusă în cârcă de un tată crud și de o regină lacomă, ci fiindcă el însuși o luă. Chiar acolo, pe cărarea dintre morminte, de parcă ar fi fost o povară reală, palpabilă, se vârâse dedesubtul ei ca să-l ajute pe Thyon să o ducă – chiar dacă Thyon nu a știut.

De ce o făcuse? Ar fi putut să se întoarcă și să-și vadă de seara și de viața lui, amețit de bucurie că asemenea poveri nu

erau ale lui. Cei mai mulți așa ar fi făcut. Ba încă mulți s-ar fi grăbit să șușotească și să răspândească zvonul înainte de căderea nopții. Dar Lazlo nu era precum cei mai mulți. A stat în umbră, gândind, furios. S-a gândit la război, la familia pe care ultimul i-o furase înainte să o cunoască, și la toți copiii pe care următorul avea să îi lase orfani, și la toate numele care aveau să moară ca niște cântece.

Își dădea seama și cât era de inutil. Cum ar fi putut el să-l ajute pe finul de aur? Nu era alchimist. Nici erou. Era un bibliotecar și un visător. Era un cititor și un expert nerecunoscut în istoria unui oraș pierdut de mult, de care nu îi mai păsa nimănui. Ce ar fi *putut* el să...?

Atunci, și-a dat seama.

Nu era alchimist. Era un expert în istoria unui oraș pierdut de mult, de care nu îi mai păsa nimănui. Și, întâmplător, acel oraș, potrivit legendelor, practicase alchimia pe vremea când Zosma era doar un ținut sălbatic bântuit de barbari. Într-adevăr, imaginile arhetipale ale artei și ale practicanților să-i veniseră din poveștile vechi, aduse de peste Elmuthaleth: povești despre bărbați și femei puternice, care exploataseră secretele naturii și cosmosului.

Lazlo s-a gândit la asta. S-a gândit, în timp ce Thyon și ducele au părăsit cărarea în tăcere încordată, iar el a dus înapoi brațul de manuscrise la bibliotecă și a continuat să se gândească și când biblioteca s-a închis peste noapte și a ratat cina pentru a se întoarce în camera și la cărțile lui.

Dacă învățații rezidenți locuiau în marile camere de oaspeți de la etajele superioare, bibliotecarii erau găzduiți în zona de serviciu, cu un etaj deasupra personalului de menaj, în camerele ocupate cândva de cameriste și de valeți. Lazlo a pătruns într-un culoar lung, cu tavan jos, cu multe uși identice, fiecare cu o glavă atârnată de un cârlig. A luat-o pe a lui și a dus-o în cameră.

Glavele erau pietre de carieră, care iluminau natural, continuu, și nu emiteau căldură, doar strălucire. Culoarea și intensitatea luminii varia în funcție de calitatea gemelor. Aceasta de acum era slabă: o bucată de stâncă roșiatică, neregulată, radiind mohorât. Deși mică, încăperea a rămas în întuneric prin colțuri. Într-o parte se afla un pat îngust, iar în cealaltă, o masă de lucru și un scaun. Două cârlige înfipte în

perete susțineau toate hainele lui Lazlo, și nu avea niciun raft, cu excepția pervazului. Cărțile lui erau aliniate acolo. A atârnat glava în cârligul din tavan și a început să scoată cărțile, răsfoindu-le. Curând, se așezase pe podea, sprijinit de perete, marcând pagini și făcându-și însemnări. Pe culoar s-au auzit pașii altor bibliotecari care se îndreptau spre camerele lor, însă Lazlo nu le-a dat atenție nici lor, nici tăcerii care s-a lăsat după aceea, nici lunii care a răsărit și a apus. La un moment dat, în noapte, a ieșit din cameră și și-a croit drum în subsolul care nu mai fusese șters de praf de ani de zile.

Acolo era sanctuarul său, un tărâm al poveștilor, nu doar din Orașul Nevăzut, ci din întreaga lume. Plângerea o fi fost visul lui, însă iubea toate poveștile și le cunoștea pe toate cele care se aflau acolo, chiar dacă trebuise să le traducă din multe alte limbi, cu ajutorul dicționarelor și gramaticilor. Aici, închisă între coperți, era istoria imaginației omenești și nimic nu fusese vreodată mai frumos, mai cumplit sau mai ciudat. Aici se aflau vrăji, blesteme, mituri și legende, iar Rătăcitul visător își hrănise mintea cu ele de atâta vreme, încât, dacă cineva ar fi putut pătrunde în ea, ar fi descoperit o întreagă lume fantastică. El nu gândea la fel ca alții. Nu respingea complet magia și nu credea că poveștile erau doar pentru copii. El *știa* că magia era adevărată, pentru că o simțise când numele Orașului Nevăzut îi fusese furat din minte. Cât despre basme, înțelesese că erau reflexii ale oamenilor care le țesuseră și erau presărate cu mici adevăruri – intruziuni ale realității în fantezie, asemenea unor firimituri de pâine prăjită în barba unui vrăjitor.

Spera ca aceasta să fi fost una dintre acele firimituri.

În inima alchimiei se afla credința în azot, esența secretă, prezentă în toată materia. Alchimiștii credeau că, dacă l-ar fi putut distila, le-ar fi permis să stăpânească structurile care se aflau la baza lumii fizice. Să prefacă plumbul în aur, să extragă un solvent universal și chiar un elixir al nemuririi.

Fusese de mult acceptată ideea că separarea azotului avea să fie înfăptuită printr-un proces elaborat, care implica treimea elementelor: sarea, mercurul și sulful. Un număr absurd de cărți și tratate fuseseră scrise pe această temă, ținând cont de absența deplină a dovezilor empirice. Erau pline de diagrame cu dragoni care înghițeau sori și cu bărbați care sugeau la sânii zeițelor, iar Lazlo le socotea la fel de fanteziste ca orice basm,

deși ocupau rafturi mai respectabile, în secțiunea din bibliotecă dedicată alchimiei, care, evident, fusese cândva vistieria palatului.

În același timp, surghiunită sub scări, acolo unde niciun alchimist n-ar fi căutat-o vreodată, într-o carte cu povești din Orașul Nevăzut, intitulată ghiduș *Miracole pentru micul dejun*, se menționa o altă teorie: că *însuși* alchimistul ar fi fost ingredientul secret și că numai conjuncția sufletului omenesc cu sufletul elementelor putea da naștere azotului.

Și iat-o, firimitura din barba vrăjitorului.

Probabil.

5.

MIRACOLE PENTRU MICUL DEJUN

Ar fi trebui să aștepte măcar câteva zile. De fapt, n-ar fi trebuit să se ducă deloc. A înțeles asta doar mai târziu. Mai târziu, Lazlo a înțeles multe.

Prea târziu.

Soarele răsărea când a ieșit dintre rafturi strângând cartea la piept și, deși ar fi trebuit să fie obosit după o noapte nedormită, entuziasmul îi vibra în trup. Încântarea. Emoția. Simțea că făcea parte din ceva și uita că numai el știa asta. Nu s-a mai întors în cameră, ci și-a croit drum afară din palatul principal și a traversat curtea către vechea biserică, devenită Crysopoesium.

Întreg orașul se întindea la picioarele sale. O fâșie de lumină aurea Ederul, acolo unde râul se întâlnea cu linia orizontului. Pe măsură ce soarele se înălța, razele lui urcau pe râu făcându-l să arate ca un fitil aprins, părând să poarte cu sine lumina zilei. Clopotele catedralei au început să bată, urmate de clopotele tuturor celorlalte biserici – voioase și dulci, ca niște copii care răspundeau chemării părintelui.

Lazlo s-a gândit că Thyon probabil nu dormise, din cauza poverii strivitoare puse pe umerii lui. S-a apropiat de uși. Erau imense, uși de biserică turnate din bronz și nu tocmai potrivite să se bată în ele. El a bătut, oricum, însă abia dacă a auzit sunetul. Ar fi trebuit să renunțe atunci, să se retragă și să-și dea

timp să se gândească mai bine la ce urma să facă. Dacă entuziasmul inițial al descoperirii s-ar fi domolit, cu siguranță și-ar fi văzut greșeala, oricât de naiv era. Dar, în schimb, a căutat în jurul bisericii, a găsit o ușă cu un clopoțel și a sunat.

Iar lucrurile s-au întâmplat cum s-au întâmplat.

Thyon a răspuns la ușă. S-a uitat fără expresie. Fără viață.

— Ei? a întrebat.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, a spus Lazlo – sau ceva în sensul ăsta.

Partea aceea nu și-o mai amintea. Pulsul îi vâjâia în urechi. Nu îi stătea în fire să iasă în față. Dacă educația lui la abație reușise ceva, acel ceva fusese să-i sădească un simț profund al inutilității. Dar era încă impulsionat de momentul în care se indignase în numele lui Thyon, de șuvoiul de solidaritate al unui băiat bătut pentru altul și, mai presus de toate, de entuziasmul descoperirii. Poate că îngăimase:

— Am găsit ceva pentru Domnia Voastră.

Și-i întinsese cartea.

Indiferent de cuvintele rostite, Thyon se dăduse un pas în spate și îi permisese să intre. Spațiul era înalt și tăcut, ca în orice biserică, însă aerul duhnea a sulf ca o văgăună din iad. Raze slabe de lumină a zorilor se cerneau prin sticla vitraliilor, aruncând pete de culoare pe rafturile de sticlă lucitoare și de aramă. Naosul era ocupat de o masă lungă, încărcată cu ustensile. Absida fusese ocupată de un cuptor monumental și un coș de cărămidă străpungea prin mijlocul cupolei cu fresce, ștergând capetele îngerilor.

— Ei bine, ce e asta? a întrebat Thyon.

Se mișca greu, iar Lazlo nu se îndoia că spinarea îi era plină de crestături și vânătăi.

— Bănuiesc că mi-ai găsit un alt tratat, continuă el. Toate sunt nimicuri, știi.

— Nu e tocmai un tratat.

Lazlo a așezat cartea pe tăblia ciobită a mesei, remarcând abia atunci gravura de pe copertă. Înfățișa o lingură plină de stele și animale mitice. *Miracole pentru micul dejun*. Părea o carte de copii și s-a simțit pentru prima oară nesigur. S-a grăbit să o deschidă, ca să ascundă coperta și titlul.

— Dar *are* legătură cu aurul, a spus și s-a apucat să explice.

Spre stupoarea lui, suna tot atât de nepotrivit în laboratorul

acela sumbru, pe cât de nepotrivită părea cartea acolo și s-a trezit vorbind repezit ca să își depășească groaza, ceea ce l-a făcut doar să sune mai nebunește și mai prostește.

— Știți despre orașul pierdut, Plângerea, a zis el.

A folosit numele impostor și a simțit imediat gust de lacrimi.

— Și despre alchimiștii săi, despre care se spune că au făurit aur în vremuri străvechi.

— Legende, i-a retezat-o Thyon.

— Poate, a spus Lazlo. Oare n-ar fi posibil ca poveștile să fie adevărate? Și ei să fi făcut aur?

A remarcat expresia de neîncredere de pe fața lui Thyon, însă a interpretat-o greșit. Gândindu-se că alchimistul considera premisa de necrezut, s-a grăbit să continue.

— Uitați-vă aici, a zis, arătându-i un pasaj din carte, care spunea că alchimistul însuși era ingredientul secret al azotului. Se vorbește despre conjuncția dintre sufletul omenesc și cel al elementelor, ceea ce sună, nici nu știu, *nefolositor*, deoarece cum ai putea să-ți unești *sufletul* cu al metalului? Dar cred că e o eroare de traducere. Am mai întâlnit-o. În limba din Orașul Nevă… vreau să spun, în limba din Plângerea cuvântul pentru „suflet” și „spirit” e același. Pentru ambele este *amarin*. Așa că eu cred că e o greșeală.

A bătut cu degetul în cuvântul „suflet” și s-a oprit. Asta era ideea lui măreață.

— Eu cred că asta înseamnă că azotul se obține prin *spirit*. Spiritul trupului.

Și-a ridicat încheieturile, cu partea mai palidă în sus, expunând venele, astfel încât Thyon să priceapă. Și, cu acestea, a rămas fără cuvinte. Era nevoie de o concluzie, de ceva care să arunce o lumină asupra ideii sale și să o facă să strălucească, însă el nu avea nimic, așa că a lăsat totul în aer, părând cât se poate de ridicol.

Thyon l-a privit lung. Prea lung.

— Ce înseamnă asta? întrebă, într-un târziu, cu vocea numai gheață și amenințare. E o provocare? Ai pierdut un pariu? E o *glumă*?

— Poftim?

Șocat, Lazlo a clătinat din cap. S-a înroșit, iar mâinile i-au înghețat.

— Nu, a spus, citind corect acum neîncrederea lui Thyon.

Nu la *teoria* lui Lazlo reacționase el. Ci la *prezența* lui. Într-o clipă, ochii lui Lazlo s-au deschis și a înțeles ce făcuse. El, Rătăcitul visător, ajutor de bibliotecar, dăduse buzna în Chrysopoesium, agitând o carte de basme, și îndrăznise să își prezinte ideile privind cel mai profund mister al alchimiei. De parcă *el* ar fi putut rezolva problema care le scăpase alchimiștilor timp de secole – inclusiv lui Nero.

Propria îndrăzneală, de care deveni conștient abia acum, îi tăie respirația. Cum de crezuse că ar fi o idee bună?

— Spune-mi adevărul, a poruncit Thyon. Cine a fost? Magistrul Luzinay? Te-a trimis aici să îți bați joc de mine, nu?

Lazlo clătină din cap ca să nege acuzația, însă își dădu seama că Thyon nici nu îl vedea. Era prea absorbit de propria furie și nefericire. Dacă vedea ceva, erau fețele celorlalți alchimiști, batjocoritoare, sau calculele reci ale reginei înseși, care comanda miracole ca pe micul dejun. Sau poate – probabil – vedea disprețul de pe chipul tatălui său, cu o seară înainte, și îl simțea în sfâșierea cărnii și în durerea de la fiecare mișcare. Înăuntrul său se afla un amalgam de emoții mocnite, ca niște substanțe aruncate laolaltă într-un alambic: teama ca o ceață sulfuroasă, amărăciunea usturând ca sarea și nenorocitul argint-viu al eșecului și disperării.

— Nu-mi bat joc de Domnia Voastră, insistă Lazlo.

Thyon a înșfăcat cartea, închizând-o ca să-i privească titlul și coperta.

— *Miracole pentru micul dejun*, a intonat, răsfoind-o.

Erau ilustrații cu sirene, cu vrăjitoare.

— *Asta* nu e batjocură?

— Jur că nu. S-ar putea să mă înșel, domnul meu. Probabil... mă înșel.

Lazlo înțelegea cum trebuie să fi sunat și a vrut să spună ce știa că era adevărat, cum că folclorul era presărat cu adevăruri, însă chiar și asta suna absurd acum – firimituri în barba vrăjitorului și așa mai departe.

— Îmi cer iertare. A fost o insolență din partea mea să vin aici și îmi pare rău, însă jur că nu am vrut să fiu nerespectuos. Am vrut doar să vă ajut.

Thyon a închis cartea brusc.

— Să mă ajuți. *Tu*, pe *mine*.

Și chiar a râs, un hohot rece, dur, ca gheața spartă. A durat

prea mult și, cu fiecare nouă mușcătură a râsului, Lazlo s-a simțit tot mai mic.

— Luminează-mă, Rătăcitule, a spus Thyon. În care versiune a lumii ai putea *tu* să mă ajuți pe *mine*?

În care versiune a lumii? Existau mai multe? Exista oare una în care Lazlo ar fi crescut cu un nume și o familie, iar Thyon ar fi fost pus în căruța care se îndrepta spre abație? Lazlo nu și-o putea imagina. Cu toată puterea lui de închipuire, nu putea conjura imaginea unui călugăr tăind părul acela auriu.

— Bineînțeles că aveți dreptate, se bâlbâi el. Eu m-am gândit doar… că nu trebuie să duceți singur povara.

A fost… o greșeală să spună asta.

— *Care* povară? a întrebat Thyon, cu o privire sfredelitoare.

Lazlo a văzut unde greșise. A înghețat, ca și pe cărarea dintre morminte, ascunzându-se neputincios în umbră. Aici însă n-avea unde se ascunde și, cum nu avea nici urmă de viclenie, tot ce simțea i se citea pe chip. Șoc. Indignare.

Milă.

Și în sfârșit a înțeles și Thyon ce-l adusese la ușa lui pe acel ajutor de bibliotecar, la primele ore ale dimineții. Dacă Lazlo ar fi așteptat – săptămâni sau măcar zile –, Thyon nu ar fi făcut, poate, legătura. Dar spinarea îi ardea de durere, iar privirea lui Lazlo poposise asupra ei, de parcă știa. *Bietul Thyon*, *pe care-l bate tatăl său*. Numaidecât a știut că Lazlo îl văzuse în momentul lui de cea mai mare slăbiciune și emoțiilor care mocneau li s-a mai alăturat una.

Rușinea. Aceasta le-a aprins pe toate celelalte.

— Îmi pare atât de rău, a spus Lazlo, neștiind prea bine pentru ce – că Thyon fusese bătut sau că se întâmplase să-l vadă.

— Să nu *îndrăznești* să-ți fie milă de mine, *nimicule*, a mârâit Thyon, cu atâta venin în glas, încât Lazlo a sărit înapoi ca înțepat.

Ce a urmat a fost o ceață cumplită de dispreț și indignare. Un chip roșu, schimonosit. Dinți dezveliți și pumni încleștați. Zgomot de sticlă spartă. Totul s-a împletit în coșmarurile din nopțile următoare, amplificate de groaza și regretele lui Lazlo. S-a împleticit pe ușă afară și poate că a fost îmbrâncit sau poate nu. Poate că doar s-a împiedicat și s-a întins cât era de lung pe cele câteva trepte, mușcându-și limba și umplându-și gura de

sânge. Înghițind sânge, a încercat să arate normal în timp ce se întorcea, șchiopătând, la palat.

Ajunsese la scări când și-a dat seama că lăsase cartea în urmă. Gata cu miracolele pentru micul dejun. Gata cu micul dejun, cel puțin pe ziua aceea, când limba mușcată i se umfla. Și nu mâncase nici de cină cu o seară înainte, nici nu dormise, însă nu era nici pe departe flămând sau ostenit. Mai avea puțin timp la dispoziție să își revină înainte să înceapă tura. S-a spălat pe față cu apă rece, a tresărit și și-a clătit gura, scuipând roșu în lighean. Limba arăta urât, durerea zvâcnită și usturimea păreau să-i umple capul. N-a scos o vorbă toată ziua și nimeni nu a observat. S-a temut că Thyon va porunci să fie alungat și s-a pregătit sufletește pentru asta, dar nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat nimic. Nu a aflat nimeni ce făcuse în dimineața aceea. Nimănui nu i-a lipsit cartea, cu excepția lui, iar lui i-a lipsit foarte tare.

Trei săptămâni mai târziu, a auzit vestea. Regina venea să viziteze Marea Bibliotecă. Era prima vizită de când inaugurase Chrysopoesiumul, care, se părea, fusese o investiție înțeleaptă.

Thyon Nero obținuse aur.

6.

HÂRTIE, CERNEALĂ ȘI ANI

Coincidență?

Sute de ani, alchimiștii încercaseră să distileze azotul. La trei săptămâni după vizita lui Lazlo la Chrysopoesium, Thyon Nero reușise. Lazlo avea o bănuială, însă era doar atât, o bănuială – respectiv până când deschise ușa camerei sale și îl găsi pe Thyon înăuntru.

Simți că pulsul i se poticnește. Cărțile lui erau aruncate pe podea, cu paginile îndoite ca niște aripi frânte de păsări. Thyon ținea una în mâinile lui. Era cea mai frumoasă lucrare a lui Lazlo, legată demn de Pavilionul Gândirii. Îi poleise și cotorul, cu fulgi de foiță de aur, pe care se chinuise trei ani să le adune. *Orașul Nevăzut*, scria pe carte, cu literele caligrafice învățate la abație.

Cartea lovi podeaua cu zgomot sec, iar Lazlo simți lovitura în

ambele sale inimi. Voia să se aplece și s-o ridice, însă a rămas nemișcat, în pragul propriei uși, uitându-se la intrusul atât de elegant și de nelalocul său în cămăruța sărăcăcioasă, ca o rază de soare într-o pivniță.

— Mai știe cineva că ai venit la Chrysopoesium? întrebă Thyon.

Încet, Lazlo clătină din cap.

— Dar despre carte mai știe cineva?

Asta era. Nu fusese o coincidență. Lazlo avusese dreptate. Spiritul era cheia spre azot. Era aproape amuzant – nu doar că adevărul se găsise într-o carte de povești, dar și că marele ingredient secret era un lucru atât de obișnuit ca un fluid al corpului. Fiecare alchimist care trăise și murise căutându-l avusese mereu răspunsul, curgându-i prin vene.

Dacă se afla adevărul, oricine dispunea de o cratiță și de un foc ar fi încercat să facă aur, extrăgând spiritul din venele proprii sau furându-l de la alții. Și atunci metalul n-ar mai fi fost atât de prețios și nici finul de aur atât de special. Astfel, a priceput ce era în joc. Thyon dorea să păstreze secretul azotului cu orice preț.

Iar Lazlo era un preț.

Se gândi să mintă, însă nu-i trecu prin minte nicio minciună care să îl poată proteja. Șovăind, clătină din nou din cap și își dădu seama că nu fusese niciodată mai conștient de ceva precum de mâna lui Thyon pe mânerul sabiei.

Timpul încetini. Îi privi încheieturile lui Thyon albindu-se, văzu cum lama oțelului se lungește odată cu scoaterea sabiei din teacă. Lama era curbă ca o coastă. În lumina glavei, strălucea ca oglinda și reflecta auriul și cenușiul. Ochii lui Lazlo s-au încrucișat cu ai lui Thyon. I-a citit calculul – Thyon punea în balanță efortul de a-l ucide și riscul de a-i permite să trăiască.

Și a știut ce-avea să rezulte din măsurătoare. Cu el în viață, ar fi existat mereu cineva care cunoștea secretul, pe când uciderea lui n-ar fi fost deloc o problemă. Thyon și-ar fi putut lăsa spada ancestrală, cu încrustații, înfiptă în leșul lui Lazlo și i-ar fi fost înapoiată fără de pată. Totul ar fi fost pur și simplu curățat. Cineva ca Nero putea face tot ce poftea cu cineva ca Lazlo.

Însă… n-o făcu.

Vârî sabia în teacă.

— N-ai să vorbești niciodată despre asta, zise el. N-ai să scrii

niciodată despre asta. Nimeni nu va ști vreodată. M-ai înțeles?

— Da, răspunse Lazlo, răgușit.

— Jură! porunci Thyon, dar apoi își aruncă privirea la cărțile de pe podea și se răzgândi. De fapt, nu jura.

Buzele i se arcuiră într-un surâs batjocoritor.

— Promite-mi de trei ori.

Lazlo rămase uimit. O promisiune triplă? Era un jurământ de copii din povești, unde, dacă îl încălcai, atrăgeai un blestem, și pentru Lazlo avea mai multă putere decât orice jurământ pe vreun zeu sau rege.

— Promit, spuse, tremurând de fiorii morții apropiate. Promit, repetă el, cu fața arzând. Promit.

Cuvintele, repetate, aveau ritmul unei incantații și au fost ultimele schimbate între cei doi tineri pentru mai bine de patru ani. Asta până în ziua în care finul de aur veni în persoană la biroul de Solicitări, ca să ceară cărțile lui Lazlo.

Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul.

Strângând formularul de solicitare, mâinile lui Lazlo tremurau. Cărțile erau ale lui și erau *tot* ce avea el. El le făcuse și le iubea așa cum iubește cineva lucrurile care ies din mâinile proprii, însă însemnau mai mult de atât. Nu erau doar o colecție de notițe. Acolo își păstra visul imposibil – fiecare descoperire făcută despre Orașul Nevăzut, fiecare fragment pe care-l potrivise cu grijă la locul cuvenit. Scopul lui nu fusese o simplă acumulare de cunoștințe, ci… să dea târcoale imposibilului, într-o bună zi. Să ajungă, cumva, acolo unde nu ajunsese niciodată cineva străin. Să traverseze deșertul, să vadă cu ochii lui cupolele acelea strălucitoare și să afle, în sfârșit, *ce se întâmplase cu Orașul Nevăzut*.

Cărțile lui erau jurnalul ținut de șapte ani al speranțelor sale. Simplul fapt de a le atinge îi dădea curaj. Iar acum urmau să cadă în mâinile lui Thyon Nero?

— Pentru ce naiba și-ar dori *Thyon Nero* cărțile tale? întrebă magistrul Hyrrokkin.

— Nu știu, răspunse Lazlo, pierdut. Pentru nimic. Doar să mi le ia.

Bătrânul pocni din limbă.

— Cu siguranță nu s-ar coborî la asemenea josnicii.

— Crezi? Atunci, poate dorește să le citească din scoarță-n scoarță.

Tonul lui Lazlo era sec, iar magistrul Hyrrokkin pricepu unde bătea. Scenariul ăsta era, de bună seamă, încă și mai ridicol.

— Dar *de ce*? stărui Hyrrokkin. De ce ar putea dori să ți le ia?

Lazlo nu îi putea răspunde. El se întreba de ce *acum*, patru ani mai târziu. Nu făcuse nimic spre a-și încălca promisiunea sau să-și atragă furia lui Nero.

— Pentru că poate? întrebă el, abătut.

S-a împotrivit rechiziționării. Bineînțeles. S-a dus direct la magistrul arhivelor, să-și susțină cazul. Cărțile erau ale lui, i-a spus, și nu proprietatea bibliotecii. Fusese întotdeauna foarte clar că expertiza bibliotecarilor ucenici nu era demnă de termenul *învățătură*. Prin urmare, cum să fie cerută acum? Era contradictoriu și nedrept.

— *Nedrept*? Ar trebui să fii mândru, tinere, i-a spus magistrul Villiers. Thyon Nero s-a interesat de munca ta. Este o zi mare pentru tine.

Mare, într-adevăr. Timp de șapte ani, Lazlo fusese „Rătăcitul visător”, iar cărțile lui, „mâzgăleli” și „prostii”. Acum, dintr-odată, deveniseră „muncă”, validate și furate dintr-o singură mișcare.

— Vă rog, a implorat el alarmat, cu voce scăzută. Vă rog să nu îi dați cărțile mele.

Și… nu i le-au dat.

L-au obligat *pe el* să i le dea.

— Te faci de rușine, s-a răstit Villiers. Și nu-ți voi permite să faci de rușine și biblioteca. Este finul de aur, nu vreun hoț oarecare. Le va înapoia când va termina cu ele. Acum, dispari de aici.

Așa că nu a avut de ales. Le-a încărcat într-o ladă și apoi într-o roabă și le-a scos din bibliotecă, pe porțile din față, apoi le-a dus de-a lungul drumului care alcătuia o spirală în jurul Culmii Zosimos. S-a oprit să se uite. Ederul sclipea în soare, având culoarea maronie bogată a ochilor unei fete frumoase. Palatul Nou se arcuia deasupra lui, o priveliște fantastică, asemeni unui fundal pictat dintr-o poveste cu zâne. Păsările se roteau peste docurile pescarilor și un fanion lung, auriu, flutura de pe cupola palatului de un rozaliu palid al lui Nero. Lazlo s-a îndreptat fără grabă într-acolo. A sunat clopoțelul, împotriva voinței sale. Și-a amintit când sunase alt clopoțel, cu patru ani înainte, cu *Miracole pentru micul dejun* în brațe. Nu o mai văzuse de atunci.

Oare soarta acestor cărți avea să fie diferită?
I-a răspuns un majordom. I-a cerut lui Lazlo să lase lada acolo, însă Lazlo a refuzat.
— Trebuie să îl văd pe domnul Nero, a spus el.
Iar când Thyon a apărut, într-un târziu, l-a întrebat doar:
— *De ce*?
— De ce?
Alchimistul era doar în cămașă, fără cravata stacojie. Dar avea spada la brâu și mâna i se odihnea, degajată, pe mâner.
— Asta am vrut mereu să te întreb eu *pe tine*, știi?
— *Pe mine*?
— Da. De ce, Rătăcitule? De ce mi l-ai dat mie?
Adică secretul și tot ce urmase.
— L-ai fi putut păstra și deveni tu însuți cineva.
Adevărul era – deși nimic nu l-ar fi putut convinge pe Nero să creadă – că lui Lazlo nu îi trecuse niciodată prin minte să caute vreun câștig personal. În ziua aceea, pe cărarea dintre morminte, îi fusese limpede că era vorba despre o poveste cu regine lacome și tați cruzi, sub amenințarea iminentă a războiului... și nu era povestea *lui*. Era a lui Thyon. Să și-o însușească... ar fi însemnat furt. Pur și simplu.
— *Sunt* cineva, a spus și a făcut semn spre ladă. *Ăsta* sunt eu.
Și apoi, cu voce scăzută, dar intensă:
— Nu le lua. *Te rog*.
A existat o clipă, foarte scurtă, în care lipsa de compasiune seacă de pe chipul lui Thyon a dispărut, iar Lazlo a întrezărit în el o fărâmă de umanitate. Chiar de regret. În clipa următoare, se ștersese totul.
— Amintește-ți ce ai promis, l-a avertizat el și i-a închis ușa în nas lui Lazlo.
Lazlo s-a întors în cămăruța sa, în acea seară, după ce se lungise cu cina, ca să amâne momentul. Ajungând la ușă, a luat glava din cârlig și a ezitat. Trăgând adânc aer în piept, a intrat. Spera ca întunericul să mai îndulcească pierderea, însă luna dădea suficientă lumină ca să-i scalde pervazul în raze reci. Goliciunea acestuia era dezolantă. Camera i se părea pustie și moartă, ca un cadavru cu inimile scoase. Nu îi era ușor să respire. S-a lăsat să cadă pe marginea patului.
— Sunt doar niște cărți, și-a spus el.
Doar hârtie și cerneală.

Hârtie, cerneală și ani de viață.

Hârtie, cerneală, ani de viață și visul lui.

A clătinat din cap. Visul și-l păstra în minte și în suflet. Thyon îi putea fura cărțile, însă nu și visul.

Asta și-a repetat în acea primă noapte lungă, lipsit de cărțile lui, și i-a fost greu să adoarmă, întrebându-se unde erau și ce făcuse Nero cu ele. Le-ar fi putut arde sau arunca într-o pivniță mucegăită. Poate că le rupea chiar în momentul acela, pagină cu pagină, împăturindu-le în păsări de hârtie și lansându-le de la fereastra lui înaltă, una câte una.

Când în sfârșit a adormit, Lazlo a visat cum îi fuseseră îngropate cărțile adânc în pământ și cum crescuseră fire de iarbă din ele, fire care șopteau „Plângerea, Plângerea”, în bătaia vântului, și că toți cei care le auzeau își simțeau ochii în lacrimi.

Nu s-a gândit defel că Thyon le-ar putea *citi*. Că, într-o încăpere pe atât de opulentă, pe cât era a lui Lazlo de simplă, cu picioarele ridicate pe un scăunel cu ciucuri, citea până târziu în noapte, în timp ce servitorii îi aduceau ceai, îi serveau cina, apoi iar niște ceai. Lazlo nu și l-a imaginat, cu siguranță, că își lua notițe, cu o pană de lebădă și cerneală de caracatiță dintr-o călimară cu încrustații din lys, care venise, cu cinci sute de ani în urmă, chiar din Plângerea. Fața lui frumoasă era lipsită de maliție și batjocură, fiind, în schimb, concentrată, însuflețită și *fascinată*.

Asta ar fi fost mult mai rău.

Fiindcă, dacă Lazlo considera că un vis nu putea fi furat, îl subestima pe Thyon Nero.

7.

UN VIS IMPOSIBIL

Fără cărțile sale, Lazlo se simțea de parcă o legătură vitală cu visul său fusese retezată. Orașul Nevăzut i se părea mai îndepărtat sau mai dificil de atins. Era de parcă se ridicase ceața, obligându-l să se confrunte cu un adevăr incomod.

Cărțile sale nu erau visul lui. Mai mult, își înfipsese visul între paginile lor ca pe un semn de carte și se mulțumise să îl lase

prea multă vreme acolo. Adevărul era că nimic din ceea ce ar fi putut face, citi sau găsi în Marea Bibliotecă din Zosma nu avea să-l aducă mai aproape de Plângerea. Numai o călătorie ar fi putut.

Ușor de zis, greu de făcut, firește. Era atât de departe! Poate ar fi fost capabil să găsească o cale de a ajunge la Alkonost, răspântia dintre continent și granița cea mai de la vest a Elmuthalethului. Nu avea nicio calificare care să îl recomande, dar exista, măcar, șansa să se tocmească într-o caravană negustorească, muncind să-și acopere călătoria. După aceea, totuși, ar fi fost pe cont propriu. Niciun ghid nu ar fi luat un faranji în traversarea deșertului. Nu i-ar fi vândut nimeni nici măcar cămile, ca să încerce traversarea de unul singur – ceea ce ar fi fost oricum moarte curată.

Chiar și presupunând că ar fi reușit, cumva, să traverseze deșertul, mai rămânea Cuspida, muntele de sticlă albă, despre care legendele spuneau că ar fi fost rugul funerar al demonilor. Exista o singură cale de a-l trece, și anume prin porțile Fortului Misrach, unde faranjii erau executați ca spioni.

Dacă orașul era mort, atunci ar fi putut să-i exploreze ruinele. Gândul acesta îl întrista peste măsură. Nu dorea să găsească ruine, ci un oraș plin de viață și de culoare, asemeni celui din povești. Dar, dacă orașul era viu, se putea aștepta să fie înșfăcat, tăiat în patru și dat de mâncare păsărilor de pradă.

Nu era greu de înțeles de ce își vârâse visul între paginile cărților lui, să fie în siguranță. Dar acum visul era tot ce îi mai rămăsese și trebuia să îl privească direct, cu mare atenție. Nu era prea încurajator. Pe oricare parte l-ar fi întors, nu vedea decât imposibilul. Dacă visul își alegea visătorul, atunci al lui și-l alesese prost. Avea nevoie de cineva mult mai îndrăzneț. Avea nevoie de tunet și de avalanșă, de strigăte de război și de vârtej. Avea nevoie de *foc*.

Săptămânile care au urmat după ce Thyon Nero i-a luat cărțile au fost deznădăjduite. Zilele abia se târau. Pereții se îngustau în jurul lui. Visa deșerturi și orașe pustii, imense, și își imagina că simțea minutele și orele vieții sale curgând prin el, de parcă nu ar fi fost decât o clepsidră din carne și oase. Se trezea privind pe câte o fereastră, melancolic, tânjind după orizontul acela îndepărtat și intangibil.

Așa s-a întâmplat că a văzut pasărea.

Era cocoțat pe una dintre scări în Pavilionul Gândirii, scoțând cărți pentru un filosof nerăbdător, care se plimba de colo-colo.

— N-am toată ziua la dispoziție! i-a strigat acela.

Eu da, a gândit Lazlo, făcându-și vânt cu scara pe roți de-a lungul șinelor. Se afla lângă rândul cel mai de sus al rafturilor foarte înalte, de-a lungul zidului dinspre miazănoapte, dincolo de care muntele ca o înotătoare de rechin cobora în pantă abruptă până la oraș. Între fiecare două secțiuni de rafturi erau ferestre înguste ca niște fante, prin care el putea vedea frânturi de cer văratic, în timp ce se deplasa pe roți pe dinaintea lor. Raft, fereastră, raft, fereastră. Și iat-o: o pasăre, plutind pe un curent de aer ascendent, așa cum le plăcea păsărilor să facă în partea aceasta a muntelui, stând suspendate în loc ca niște zmeie ținute de sfoară. Dar nu mai văzuse niciodată o asemenea pasăre. A oprit scara ca să o privească și ceva dinăuntrul său a încremenit. Era albă complet, o răpitoare cu cioc încovoiat, și imensă, mai mare chiar și decât vulturii de vânătoare pe care-i văzuse la nomazii care treceau prin piață. Aripile ei erau ca pânzele unei corăbii mici, cu fiecare pană lată ca o sabie. Dar nu l-au uimit numai dimensiunea sau culoarea. Era ceva ciudat la pasărea asta. O iluzie optică din pricina luminii? Contururile ei... nu erau definite, ci păreau să se topească în albastrul cerului ca zahărul când se dizolvă în ceai.

Ca o fantomă care se dispersa în vălul lumii.

— Ce faci acolo? i-a strigat filosoful.

Lazlo l-a ignorat. S-a aplecat să scruteze prin luciul geamului. Pasărea făcu o piruetă, înclinată pe o aripă întinsă, și începu să coboare într-o spirală grațioasă. O urmări lăsându-se în jos, apoi avântându-se în zbor ca să-și arunce umbra peste drumul de dedesubt și peste acoperișul unei trăsuri.

Trăsura regală. Fruntea lui Lazlo s-a izbit de geam, într-atât a fost de surprins. Pe drumul lung și întortocheat se apropia o procesiune formată din trăsură și, atât în față, cât și în spatele ei, din șiruri de soldați călare, cu armurile strălucind în soare. El miji ochii. O trupă de soldați nu semăna cu celelalte, însă erau la prea mare distanță ca să îi vadă bine. Armura lor nu strălucea. Animalele care-i purtau se mișcau cu un pas straniu. Drumul făcea o curbă pe după versantul de miazăzi al muntelui și, curând, procesiunea îi pieri din vedere. Uriașul vultur alb a plutit în urma lor și apoi...

Poate că Lazlo își luase o clipă ochii de la el. Poate clipise. Nu era prea convins de asta, dar vulturul pur și simplu dispăruse. Era acolo și deodată nu mai era, și chiar *dacă* el ar fi clipit, nu avea cum să-i scape din vedere atât de repede. Nu exista niciun obstacol în apropiere, nimic după care să se ascundă. Pulsul sângelui și al spiritului i-o luă razna. Pasărea se făcuse nevăzută.

— Hei, tu de colo!

Filosoful începuse să se înfurie. Lazlo și-a întors privirea spre el.

— Era anunțată vizita reginei, astăzi? îl întrebă.

— Ce? Nu!

— Pentru că vine trăsura regală.

Învățații care se aflau mai aproape l-au auzit și au înălțat capetele. Vestea s-a răspândit în murmure. Vizitele regale erau rare și, de obicei, se anunțau cu mult timp înainte. Curând, învățații s-au ridicat de la mese, lăsându-și lucrările studiate în urmă, pentru a ieși și a se aduna în curtea de la intrare. Lazlo s-a dat jos de pe scară și a ieșit cu ei, fără să audă măcar când bibliotecarul de la biroul de Solicitări îl striga.

— Rătăcitule, unde te duci? *Rătăcitule*!

Pasărea dispăruse. Fusese magie. Lazlo știa, cum o știuse și mai de demult. Orice s-ar fi întâmplat cu numele adevărat al orașului, magia fusese responsabilă de dispariția lui. Lazlo nu se îndoise niciodată, dar se temuse că nu avea să mai vadă vreodată o dovadă. În măruntaie îi încolțise o frică întreită, ca niște dinți pe care i-ar fi înghițit și, când era prea împăcat în propriile lui gânduri, dinții aceia scrâșneau și îl rodeau pe dinăuntru.

Prima era că nu avea să mai vadă niciodată vreo dovadă a magiei.

A doua, că nu avea să afle niciodată ce se petrecuse în Plângerea.

A treia, că va rămâne întotdeauna la fel de singur ca acum.

De când se știa, timpul trecuse în singurul chip în care știa că poate trece: fără grabă și fără putința de a-l grăbi, la fel ca nisipul care se scurge într-o clepsidră, fir cu fir. Și dacă clepsidra ar fi fost reală, atunci, pe fundul și la gâtul ei – trecutul și prezentul – nisipul vieții lui Lazlo ar fi fost cenușiu ca robele lui, cenușii ca ochii lui, dar în vârf – viitorul – ar fi avut o furtună de

culori strălucitoare: azuriu și nuanțe de scorțișoară, alb-orbitor și galben-auriu, plus trandafiriul sidefat al sângelui de svytagor. Așa spera, așa visa el, că, de-a lungul timpului, fir după fir, cenușiul avea să facă loc visului, iar nisipul vieții sale o să curgă multicolor.

Și acum, pasărea. Prezența magiei. Și ceva dincolo de puterea înțelegerii. O afinitate, o rezonanță. Semăna cu o întoarcere de pagină, o poveste care tocmai începea. Avea un licăr slab de familiaritate, de parcă ar fi știut povestea, dar ar fi uitat-o. Și, în momentul acela, fără vreun motiv exprimabil în cuvinte, clepsidra *s-a spart*. Gata cu cernerea cenușie și rece a zilelor, cu așteptarea asiduă a viitorului. Visul lui Lazlo se împrăștiase în aer, culoarea și furtuna acestuia nemaifiind doar un viitor de atins, ci un ciclon prezent aici și acum. Nu știa *ce*, dar la fel de clar cum simți înțeparea cioburilor când o clepsidră se clatină de pe raft și cade spărgându-se, știa că se întâmpla ceva.

Chiar în clipa aceea.

8.

TIZERKANI

Soldații și trăsura au intrat zgomotos pe porți. Escorta regală era întotdeauna un spectacol superb, însă nu asta îl oprise pe Lazlo din mers atât de brusc, de parcă sufletul său ar fi țâșnit înaintea trupului și l-ar fi lăsat naufragiat. Desigur, n-o făcuse, deși poate că se lungise în față, ca un gât întins. Un *suflet* întins.

Nu mai simțise în viața lui o asemenea mirare absolută, nesățioasă.

Războinici. Ăsta era singurul cuvânt potrivit pentru bărbații care călăreau în spatele reginei. Nu erau din Zosma. Chiar și în război soldații coroanei abia dacă meritau denumirea, potrivită pentru bătălii străvechi și strigăte de luptă care să-ți înghețe sângele în vene. Potrivită pentru bărbați ca aceștia, care purtau coifuri cu colți și platoșe de bronz, securi prinse în chingi pe spate. Erau *înalți*. Caii lor erau și ei neobișnuit de înalți. Erau neobișnuiți. Nu erau cai. Erau creaturi nemaivăzute, sprintene, maiestuoase, complicate. Gâturile lor lungi se curbau înapoi ca

ale unor egrete; picioarele erau zvelte, cu multe articulații, capetele de căprioară, cu ochi întunecați și urechi ca niște panașe albe. Impresionante erau și coarnele lor: uriașe, ramificate, cu un luciu ca un joc de prisme în nuanțe de aur cald. Lys.

Coarnele erau de spectralys, fiindcă acele creaturi erau spectrali. Dintre toți cei care se adunaseră deja și continuau să se adune, doar Lazlo a recunoscut cerbii albi ai Orașului Nevăzut, și doar el a știut ce erau acei războinici.

— *Tizerkani*, a șoptit el.

Tizerkani. În viață. Semnificațiile erau profunde. Dacă trăiau, atunci trăia și orașul. Niciun zvon în două sute de ani și, deodată, războinici Tizerkani intrau călare pe porțile Marii Biblioteci. În acel moment absolut de necrezut, lui Lazlo i se păru că visul lui se săturase de așteptat și... pur și simplu venise să-l găsească.

Erau zeci de războinici. Colții de pe coifurile lor erau de ravizi, iar în cuștile de la brâu țineau scorpioni. Nu erau numai bărbați. La o privire mai îndeaproape, a văzut că platoșele lor de bronz erau sculptate în reliefuri realiste, și, dacă jumătate aveau pectorali pătrați și sfârcuri mici, cealaltă jumătate aveau sâni plini, iar metalul platoșelor era gravat, în jurul buricului, cu tatuajul *elilith*, pe care-l primeau toate femeile din Orașul Nevăzut, când ajungeau la vârsta fertilității. Dar detaliile acestea trecuseră neobservate în prima clipă de emoție la sosirea lor.

Atenția tuturor s-a concentrat asupra bărbatului care călărea în avangardă.

Spre deosebire de ceilalți, nu purta coif, nici armură. Neascuns astfel, părea mai uman, dar nu mai puțin impresionant. Nu era nici tânăr, nici bătrân, iar părul său negru, zbârlit, tocmai încărunțea pe la tâmple. Fața îi era colțuroasă și bronzată, bătută de prea mult soare, iar ochii, niște așchii negre sclipind între cute zâmbitoare. Radia o vitalitate uimitoare, de parcă ar fi respirat tot aerul din lume și nu le-ar fi lăsat destul și celorlalți decât din pură bunăvoință. Era puternic, cu un piept de două ori mai lat decât al unui om obișnuit și umeri așijderea. Panglici late, aurii, îi prindeau mânecile între bicepși și deltoizi, iar gâtul îi era înnegrit de tatuaje necunoscute. În locul platoșei, purta o vestă de blană cafenie, încinsă cu o centură lată, tocită,

de care atârnau două săbii lungi. *Hreshtek*, gândi Lazlo, iar mâinile i s-au încleștat pe mânerele fantomă ale unor săbii din crengi de meri. Le-a simțit textura, greutatea precisă și echilibrul în timp ce le rotea pe deasupra capului. Amintirile l-au copleșit. Trecuseră cincisprezece ani, însă păreau cincisprezece *minute* de când cei o sută de dușmani ai lui dăduseră bir cu fugiții prin chiciura din iarbă.

Demult, pe când era încă neîmblânzit. Pe când era puternic.

A scrutat cerul, însă n-a văzut nici urmă de pasărea fantomatică. În curte se lăsase o tăcere mormântală. Se auzeau doar copitele cailor. Spectralii nu scoteau niciun zgomot, ci se mișcau cu grația unor dansatori. Un lacheu a deschis ușa trăsurii și, când a apărut regina, magistrul Ellemire, mai-marele Ghildei Învățaților și directorul Bibliotecii, i-a oferit mâna și a ajutat-o să coboare. Era un bărbat masiv, fălos, cu glas bubuitor, dar pălise când dăduse cu ochii de noii sosiți și rămăsese fără grai. Atunci, din direcția Chrysopoesiumului, s-a auzit cadența tocurilor de cizme. Pasul lung și încrezător.

O mare de capete s-a întors în direcția lui. Lazlo nu avea nevoie să se uite. Totul se potrivea. Rechiziționarea cărților lui căpătă dintr-odată sens și înțelese că Thyon nu le arsese și nici nu le aruncase paginile de la fereastră ca pe niște păsări de hârtie. Trebuie să fi știut că urma această vizită extraordinară. Așa că le citise și se pregătise. Firește.

A apărut, mergând vioi. S-a oprit, sărutând mâna nașei sale, și i-a făcut magistrului Ellemire o plecăciune scurtă, înainte să se întoarcă spre Tizerkani, de parcă *el* ar fi fost reprezentantul Bibliotecii și nu bătrânul.

— *Azer meret*, Eril-Fane, a spus el, curgător și cu voce puternică. *Onora enet*, *en shamir*. Bucuroși de oaspeți, Eril-Fane. Prezența voastră ne onorează.

Lazlo a auzit cuvintele parcă de la distanță. Era urarea tradițională de întâmpinare a oaspeților în Orașul Nevăzut. Învățată, cuvânt cu cuvânt, din cărțile lui.

Îi luase ani buni să alcătuiască un dicționar al limbii Orașului Nevăzut, și mai mult încă să descifreze pronunția probabilă a alfabetului acestuia. *Ani*. Și iată că Thyon ieșea în față și rostea acea frază de parcă ar fi fost disponibilă, așa, la cheremul oricui, la fel de comună ca orice pietricică luată de jos și nu rară ca o piatră prețioasă.

Războinicul – Eril-Fane, cum îl numise Thyon – a fost uimit să fie salutat în propria-i limbă și a răspuns de îndată la fel.

— *Iar urarea dumitale este o binecuvântare pentru noi*, a zis.

Lazlo a înțeles. Era prima dată când auzea limba din Nevăzut de la un vorbitor nativ și suna întocmai cum și-o imaginase: precum caligrafia, dacă pentru scrierea caligrafică s-ar fi folosit miere.

Dacă Lazlo îl înțelesese, Thyon, nu. A ascuns-o bine, zâmbind politicos, înainte să treacă înapoi la limba comună și să spună:

— Este o zi de vis. Nu m-am gândit niciodată că voi vedea vreun războinic Tizerkan în carne și oase.

— Văd că este adevărat ce se spune despre Marea Bibliotecă din Zosma, a răspuns Eril-Fane, trecând și el la limba comună, accentuând silabele moi cu un efect de patină pe bronz. Că vântul e în slujba voastră și vă aduce toate cunoștințele lumii la poartă.

Thyon râse cu dezinvoltură.

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple! Nu, e vorba de mult mai multă muncă, însă, dacă există ceva de știut, îndrăznesc să spun că noi, aici, îl știm, și dacă este fascinant doar pe jumătate pe cât e istoria voastră, atunci îl și savurăm.

Eril-Fane descălecă și un alt războinic îi urmă exemplul: o femeie înaltă, care părea să îi fie umbră. Restul au rămas călare, iar chipurile nu le erau impasibile, asemenea soldaților din Zosma. Erau la fel de vii ca ale generalului lor – pline de interes și însuflețire. Deosebirea era izbitoare. Soldații gărzii din Zosma erau ca niște statui ecvestre, cu privirile goale, ațintite spre nimic anume. Păreau turnați în metal și nu născuți. Dar Tizerkanii le întorceau privirile învățaților care se uitau la ei, iar fețele lor, încadrate de colții de ravizi, deși aprigi, erau și fascinanți. Avizi, chiar plini de speranță, și, mai presus de toate, *umani*. Era tulburător. Minunat.

— Nu suntem la primul popas din călătoria noastră, a spus Eril-Fane, cu vocea ca o muzică barbară. Dar este primul în care am fost întâmpinați cu vorbe cunoscute. Am venit să caut învățați, însă nu m-am așteptat să fim chiar noi obiectul interesului lor.

— Cum v-ați putut îndoi, domnule? a întrebat Thyon, întruchiparea sincerității. Orașul vostru m-a fascinat de când aveam cinci ani și mă jucam de-a Tizerkanul în livadă. Atunci am

simțit că numele lui… mi-a fost smuls din minte.

Uneori, un moment este atât de remarcabil, încât ciopleşte un spaţiu în timp şi se roteşte în loc, iar lumea îşi vede de drum, ocolindu-l. Acesta de acum era un astfel de moment. Lazlo rămase tablou, cu un zgomot alb vuindu-i în urechi. Fără cărţile lui, cămăruţa i se păruse un corp mort, cu inimile smulse. Acum, propriul său *corp* părea unul de mort cu inimile smulse.

Dar calvarul nu se terminase. Regina şi magistrul Ellemire s-au alăturat discuţiei. Lazlo a auzit totul: preocuparea şi interesul pe care le nutriseră dintotdeauna faţă de oraşul îndepărtat, legendar, şi faţă de misterele lui, şi, de aici, entuziasmul cu care primiseră vestea vizitei. Erau convingători. Nimeni dintre cei care îi ascultau nu ar fi bănuit că nu se gândiseră nici măcar în treacăt la Plângerea, până cu câteva săptămâni în urmă. Fără îndoială, învăţaţii adunaţi se întrebau cum de ignoraseră un asemenea interes profund şi de lungă durată din partea magistrului ghildei lor şi din partea reginei – care, aşa cum puteau remarca toţi cei cu ochi ageri, purta o diademă nouă, scumpă, făcută din lys, deasupra buclelor ţepene, încărunţite.

— Prin urmare, domnul meu, zise magistrul Ellemire, probabil încercând să îi smulgă lui Thyon autoritatea, ce veşti ne aduceţi din Plângerea?

O gafă. Războinicul, deşi stoic, nu şi-a putut ascunde tresărirea, de parcă numele i-ar fi provocat o durere fizică.

— Nu mi-a plăcut niciodată să-l numesc aşa, interveni Thyon blând, ca o mărturisire. Îmi amărăşte limba. Eu, unul, mă gândesc la el ca la Oraşul Nevăzut.

Încă un pumnal înfipt în inimile lui Lazlo, care îi câştigă lui Thyon o privire apreciativă din partea lui Eril-Fane.

— Nici noi nu folosim acel nume, zise el.

— Şi atunci cum îi spuneţi? a întrebat regina, ţâfnoasă.

— Îi spunem *acasă*, Maiestate.

— Şi vă aflaţi la mare distanţă de ea, remarcă Thyon, ghidând conversaţia spre subiect.

— Probabil vă întrebaţi de ce.

— Mărturisesc că da, la fel ca toţi ceilalţi. Vă primim cu braţele deschise în marele nostru oraş al învăţăturii şi sperăm să vă fim de folos.

— Aşa sper şi eu, a răspuns războinicul. Poate mai mult decât aţi crede.

Au intrat, iar Lazlo n-a putut face decât să-i privească plecând. În inimile sale însă rămase cu o senzație de jar ațâțat. Înăuntrul său *era* foc. Un foc ce nu se lăsă stins, doar îngrădit, dar care avea să ardă necruțător, asemenea aripilor serafimilor, mai înainte ca toate acestea să fi luat sfârșit.

9.

O ȘANSĂ RARĂ

Vestea s-a răspândit cu iuțeală: oaspetele dorea să se adreseze învățaților.

— Oare ce vrea? s-au întrebat ei, adunându-se în Teatrul Regal.

Participarea era voluntară și unanimă. Dacă vederea războinicilor nu fusese suficientă ca să le ațâțe curiozitatea, se zvonea și despre „o șansă rară”. Învățații șușoteau, în timp ce își ocupau locurile.

— Se spune că a adus un cufăr plin cu nestemate, cât o ladă de zestre.

— Și ai văzut diadema? E din *lys*…

— Dar ai văzut *creaturile*? O singură pereche de coarne ar putea răscumpăra un regat.

— Încearcă numai să te apropii de unul dintre ei.

— Războinicii aceia!

— Unii sunt *femei*.

— O indecență mai presus de închipuire!

Dar cel mai mult se minunau de conducătorul războinicilor.

— Se spune c-ar fi un soi de erou, auzi Lazlo. Eliberatorul Plângerii.

— Eliberator? De cine?

— De cine sau de *ce*? sosi răspunsul, enigmatic. Nu știu, dar lui i se spune *Ucigașul de Zei*.

Tot ce se mai afla în mintea lui Lazlo s-a dat la o parte pentru a face loc acestei noi informații. *Ucigașul de Zei*. S-a minunat. Ce *ucisese* oare acel războinic, care să fi putut purta numele de *zei*? Timp de cincisprezece ani, misterele Plângerii îi ocupaseră mintea. Timp de șapte ani, răscolise biblioteca după indicii

despre ceea ce se petrecuse acolo. Iar acum Tizerkanii erau aici, sub același acoperiș cu el, ca și răspunsurile pe care le căutase, deopotrivă cu alte noi întrebări. *Ce căutau aici*? În pofida trădării lui Nero, uimirea creștea în sufletul său. *O șansă rară*. Să fi fost ceea ce spera el? Și ce dacă era? Cu toată puterea lui de visare, nici măcar în prag de disperare nu-și imaginase vreodată situația asta: ca visul lui imposibil să intre pur și simplu pe poartă.

Nu a luat loc în marea de robe stacojii, ci a rămas în spatele teatrului, în umbră. Fuseseră chemați învățații, nu bibliotecarii și nu voia să riște să i se ceară să plece.

Eril-Fane a urcat pe scenă. S-a lăsat rapid tăcerea. Mulți dintre cei prezenți îl vedeau pentru prima dată și aproape că simțeai cum scepticismul lor, cultivat cu grijă, se năruia.

Dacă existaseră niște zei care trebuiseră uciși, acesta fusese omul potrivit să o facă.

Pulsul lui Lazlo s-a întețit când Ucigașul de Zei a început să vorbească.

— Au trecut două secole de când orașul meu a pierdut lumea și a fost pierdut pentru ea. Cândva va fi spusă și povestea asta, dar nu astăzi. Astăzi e suficient să spun că am trecut printr-o epocă lungă și neagră și că am răzbit, vii și puternici. Necazurile noastre sunt acum uitate. Toate mai puțin unul.

S-a oprit. Vocea și privirea i-au devenit sumbre – misterele Plângerii i s-au zugrăvit pe chipul de erou.

— Umbra epocii întunecate încă ne chinuie. Nu prezintă niciun pericol. Pentru asta bag mâna în foc. Nu e nimic de temut, vă asigur.

S-a oprit din nou și Lazlo s-a aplecat în față, abia mai respirând. *De ce* îi asigura? De ce ar fi contat teama lor? *Oare voia să spună*...?

— S-ar putea să știți, a continuat el, că orașul meu a fost interzis pentru totdeauna pentru faranji. „Străini”, așa cum v-am spune noi.

A zâmbit scurt, adăugând:

— Cu tandrețe, firește.

Un hohot de râs reținut s-a rostogolit prin mulțime.

— Poate ați auzit și că faranji care au insistat să își încerce norocul au fost executați, unul câte unul.

Râsetele au încetat.

— Îi sunt recunoscător bunei voastre regine pentru că ne-a primit aici cu amabilitate.

Din nou s-a râs, deși ezitant. Felul lui de a vorbi, căldura păreau un abur care se ridica din valurile mării. Îl priveai și te gândeai: *Iată un mare om*, *și bun*, *pe deasupra*, deși puțini sunt cei care le întruchipează pe amândouă.

— Nimeni născut de partea aceasta a Elmuthalethului nu a văzut vreodată ce se află dincolo de pustiu. Dar asta urmează să se schimbe.

Urechile lui Lazlo vuiau, însă nu au scăpat niciun cuvânt.

— Am venit să vă invit să vizitați orașul ca oaspeții mei personali. Această ultimă… problemă rămasă nu am reușit să o rezolvăm singuri. Biblioteca și universitatea ne-au fost distruse, acum două sute de ani. Literalmente *distruse*, înțelegeți, și înțelepții noștri odată cu ele. Așa că ne-am trezit că ne lipsesc cunoștințele și experiența de care avem nevoie. Matematică, inginerie, metalurgie.

Un gest vag al degetelor a indicat că vorbea în termeni largi.

— Am venit de departe ca să adunăm o delegație de bărbați și femei…

Când a spus asta, ochii lui au cercetat mulțimea parcă pentru a confirma ceea ce remarcase deja, și anume că printre învățații din Zosma nu se aflau și femei. S-a încruntat, dar a continuat:

— … care ne-ar putea oferi ceea ce ne lipsește și ne-ar putea ajuta să punem și ultimul spectru al trecutului acolo unde îi e locul.

I-a privit, trecând cu ochii peste fiecare chip. Iar Lazlo, care era obișnuit să fie aproape invizibil din pricina lipsei sale de importanță, a tresărit când a simțit greutatea acelei priviri. A zăbovit asupra lui o clipă, două: o scânteie de conexiune, sentimentul de a fi văzut și remarcat.

— Și dacă șansa aceasta în sine, a continuat Eril-Fane, nu vă tentează ca să vă întrerupeți viețile și munca, măcar pentru un an, deși mai probabil vor fi doi, atunci să știți că veți fi bine răsplătiți. Mai mult, pentru cine *rezolvă* problema răsplata va fi generoasă.

La aceasta, aproape toți învățații din Zosma erau gata să își pună lucrurile într-un cufăr și să pornească spre Elmuthaleth. Dar nu așa aveau să se desfășoare lucrurile. Nu era o invitație deschisă oricui, a continuat să explice Ucigașul de Zei. Avea să

aleagă el însuși delegații, pe baza calificărilor.

Calificări.

Cuvântul acesta l-a turtit pe Lazlo, ca o schimbare bruscă a forței gravitaționale. Nu era nevoie să îi spună cineva că „visător” nu era o calificare. Nu ajungea că își dorea să meargă acolo mai mult decât oricine altcineva. Ucigașul de Zei nu străbătuse o jumătate de lume ca să-i îndeplinească visul unui ajutor de bibliotecar. Venise în căutare de cunoștințe și de experiență, iar Lazlo nu-și putea imagina că asta însemna un faranji „expert” în orașul lui Eril-Fane. Matematică, inginerie, metalurgie, spusese el. Venise după cunoștințe practice.

Venise după oameni ca Thyon Nero.

10.

NICIO POVESTE DEJA SPUSĂ

Ucigașul de Zei a petrecut două zile punând întrebări învățaților Marii Biblioteci din Zosma, iar la sfârșit a invitat doar *trei* dintre ei să se alăture delegației sale. Aceștia erau un matematician, un filosof naturalist și, ceea ce nu a surprins pe nimeni, alchimistul, Thyon Nero. Lazlo nici măcar nu a fost primit la interviu. Nu Eril-Fane l-a refuzat, ci magistrul Ellemire, cel care superviza procesul.

— Ei, ce este? a întrebat el, nerăbdător, când Lazlo a ajuns înaintea lui. Ai vreun mesaj pentru cineva?

— Ce? Nu, a răspuns Lazlo. Aș dori... aș dori să intru la interviu, vă rog.

— *Tu*, la interviu? Mă îndoiesc că recrutează bibliotecari, băiete.

Mai erau învățați în jur, care au adăugat propriile zeflemele.

— Nu știai, Ellemire? Rătăcitul nu e doar bibliotecar. Este, practic, un învățat. Specializat în *povești*.

— Îmi pare rău, i-a spus magistrul lui Lazlo, privindu-l cu pleoapele îngreunate de dispreț, însă Eril-Fane nu a pomenit nimic despre povești.

— Poate că au o problemă cu spiridușii în Plângerea, a spus altul. Știi ceva despre capcanele de prins spiriduși, Rătăcitule?

— Sau dragoni. Poate că e vorba despre dragoni.

Au mai ținut-o așa, o vreme.

— Aș vrea doar să pot sta de vorbă cu el, a încercat din nou Lazlo, dar în zadar.

Magistrul Ellemire nu voia să „irosească timpul oaspetelui” trimițându-i pe cineva atât de „evident necalificat”, iar Lazlo nu a găsit niciun argument să-și susțină cazul. *Era* necalificat. Chiar dacă ar fi ajuns la Ucigașul de Zei, nu știa ce *ar fi putut* să îi spună. Ce anume l-ar fi putut recomanda? *Știu multe povești*?

Pentru prima oară a simțit pentru sine o parte din disprețul cu care îl tratau ceilalți.

Cine mai consumase atâta pasiune pentru un vis, doar pentru a privi neajutorat cum i se oferea altora? Alții care, culmea, nu îi dedicaseră niciun strop de interes. Visul lui imposibil trecuse, sfidând orice predicție, peste deșerturi și munți, ca să ajungă în Zosma și să facă o invitație fără precedent.

Însă nu adresată lui.

— Îți datorez mulțumiri, Rătăcitule, spusese Thyon Nero, mai târziu, după ce totul fusese hotărât, iar Tizerkanii se pregăteau de plecare.

Lazlo l-a privit fără expresie. Mulțumiri pentru ce? Pentru că-l ajutase când era disperat și singur? Pentru că-i oferise secretul faimei și averii sale? Pentru că salvase trezoreria regală și permisese Zosmei să-și plătească armata, evitând războiul?

Nu. Nimic din toate acestea.

— Cărțile tale au fost foarte utile, a spus Thyon. Desigur, îmi închipui că învățații adevărați se vor interesa de acum de Plângerea și nu va mai fi nevoie de notițe diletante. Totuși nu e o treabă rea. Ar trebui să fii mândru.

Mândru. Lazlo își aminti de acel unic mulțumesc, de când erau amândoi copii, dar nu mai credea că avusese vreodată semnificație.

— Ce căutați aici? l-a întrebat el. N-ar trebui să plecați împreună cu cei aleși?

Tizerkanii încălecaseră pe spectralii strălucitor de albi. Războinicii purtau armurile de bronz, iar chipurile le erau hotărâte și animate. Eril-Fane își lua rămas-bun de la regină, lângă care stăteau matematicianul și filosoful naturalist. Învățații selectați nu plecau astăzi cu Tizerkanii. Urmau să îi întâlnească peste patru luni, la caravanseraiul din Alkonost,

unde întreaga delegație avea să se adune ca să străbată împreună Elmuthalethul. Mai dura până își adunau lucrările și se pregăteau pentru o călătorie atât de lungă. Niciunul nu era aventurier, nu încă. Între timp, Tizerkanii aveau să-și continue vizitele, căutând alți delegați în regatele Syriza, Thanagost și Maialen. Totuși, Lazlo nu înțelegea ce mai căuta Thyon printre nealeși. În afară de a jubila în fața lui.

— Ah, ba da, plec, a răspuns el. Doar că voiam să știi că mi-au fost de ajutor cărțile tale. Eril-Fane a fost impresionat de cunoștințele mele despre orașul lui. Știi, a spus că sunt primul străin întâlnit care să știe ceva despre el. Nu e minunat?

Minunat nu era tocmai cuvântul care-i venise în minte lui Lazlo.

— Oricum, a continuat Thyon, am vrut să nu-ți faci griji că ai muncit atâta degeaba.

Lazlo nu era înclinat spre furie și invidie, dar în clipa aceea le-a simțit dubla arsură, de parcă venele i-ar fi fost fitiluri care ardeau în el, lăsând urme de cenușă.

— Și de ce vreți să mergeți, la urma urmelor? a întrebat el, cu resentiment. Nu înseamnă nimic pentru Domnia Voastră.

Thyon a ridicat din umeri. Totul la el era rafinat: hainele călcate, fața perfect rasă, vocea sa nobilă și expresia luminoasă.

— Se vor spune povești despre mine, Rătăcitule. Ar trebui să apreciezi asta. Ar trebui să conțină și ceva aventuri, nu crezi? Dacă lucrurile se petrec într-un laborator, legenda e plicticoasă.

O legendă? Povestea finului de aur, care distilase azotul și salvase regate. Nu era vorba decât despre *el*, nici pomeneală despre Plângerea. L-a lovit prietenește pe Lazlo cu palma pe spinare.

— Ar trebui să mă duc să-mi iau la revedere. Și nicio grijă, Rătăcitule. Îți vei primi cărțile înapoi.

Promisiunea asta nu-l mângâia. Ani de-a rândul, cărțile lui Lazlo reprezentaseră visul lui. Acum, aveau să reprezinte sfârșitul visului.

— Nu fi așa de supărat! Într-o bună zi mă voi întoarce acasă și, atunci, îți promit – Thyon și-a dus o mână la inimi – că o să-ți povestesc totul despre misterele Plângerii.

Amorțit, Lazlo l-a privit îndepărtându-se. Nu era drept. Își dădea seama că reacția lui era copilărească. Cine știa mai bine decât el că viața nu e dreaptă? Învățase lecția asta înainte să

meargă sau să vorbească. Dar cum ar fi putut accepta *asta*? Cum ar fi putut continua după așa ceva, știind că avusese șansa și o pierduse, și că nici măcar nu i se permisese să încerce? Și-a imaginat că se va duce imediat acolo, în fața tuturor, și i se va adresa direct lui Eril-Fane. Gândul i-a făcut obrajii să-i ardă și vocea să i se înece, și foarte probabil că s-a prefăcut în stană de piatră.

Magistrul Hyrrokkin l-a găsit și l-a atins cu mâna pe braț, consolator.

— Știu că ți-e greu, Rătăcitule, dar o să-ți treacă. Unii oameni sunt născuți să facă lucruri mărețe, iar alții, să-i *ajute* pe oamenii mari să le înfăptuiască. Nu e nicio rușine.

Ce ironie! Îi venea să râdă. Ce-ar fi zis magistrul Hyrrokkin dacă ar fi știut despre ajutorul pe care Lazlo i-l dăduse deja finului de aur? Ce ar fi zis toată lumea, învățații ăia care râseseră de el, dacă ar fi aflat că o poveste deținuse cheia azotului? Când Lazlo se dusese la Thyon cu *Miracolele pentru micul dejun*, fusese atât de clar povestea lui Thyon... Dar de acum era povestea lui.

El era Rătăcitul Visător și acesta era visul lui.

— Chiar *vreau* să ajut un om mare să facă lucruri mărețe, i-a spus el bibliotecarului. Vreau să-l ajut pe Eril-Fane. Vreau să ajut Orașul Nevăzut.

— Băiete, a spus magistrul Hyrrokkin, cu o tristețe adâncă și blândă, cum ai putea *tu* să fii de ajutor?

Lazlo nu știa cum, dar știa un lucru. Nu putea fi de ajutor rămânând aici. L-a privit pe Eril-Fane luându-și rămas-bun de la Thyon. Scena era uimitoare. Membri ai familiei regale, războinici, creaturi fantastice. Eril-Fane a vârât un picior în scară și a urcat în șa. Thyon stătea lângă el, jucând un rol perfect într-un tablou perfect. Unii oameni erau născuți să facă parte din asemenea scene. Așa credea magistrul Hyrrokkin și așa fusese învățat Lazlo. Iar alții ca el erau născuți ca să... ce? Să stea în mulțime fără să facă nimic, să nu încerce nimic, să nu spună nimic și să accepte fiecare porție de *nimic* amar ca pe ceva ce le era sortit?

Nu. Pur și simplu... *nu*.

— Așteptați! Vă rog!

Cuvintele acestea ieșiseră de la *el*. Acolo, în fața tuturor. Bătăile inimilor îi deveniseră asurzitoare. Capul îi părea prins ca

într-o menghină. Învățații și-au întins gâturile să vadă cine vorbise și au fost surprinși, chiar uluiți, să-l vadă pe ajutorul de bibliotecar, cel cu glas moale și ochi visători, croindu-și drum prin mulțime. Uluit era și el, dar pășea mai departe ca prin vis. Eril-Fane îl auzise și privea înapoi, întrebător. Lazlo nu-și mai simțea picioarele. Putea, la fel de bine, să și plutească, dar presupunea că, mai degrabă, mergea și nu simțea că merge. Îndrăzneala asta în sine era împotriva rațiunii sale, însă era ultima lui șansă: acționa acum sau își pierdea visul pentru totdeauna. S-a forțat să continue.

— Mă numesc Lazlo Rătăcitul, a strigat el, și întregul detașament de războinici Tizerkani s-a întors spre el la unison.

Chipurile lor animate oglindeau surpriza unanimă, nu fiindcă Lazlo strigase, ci fiindcă o făcuse în limba Nevăzută și, spre deosebire de Thyon, nu o trata ca pe un lucru obișnuit, ci ca pe nestemata rară și prețioasă care era. Cuvintele, pronunțate pe tonul respectuos al vocii sale răgușite, sunau ca o incantație.

— Pot să vă cer un moment din timpul Domniilor Voastre? a întrebat, tot în limba lor, și probabil că nu părea nebun, deși așa se *simțea*, fiindcă Eril-Fane și-a întors spectralul ca să fie cu fața la el și, cu o încuviințare, i-a făcut semn să se apropie.

— Cine este? a auzit-o Lazlo pe regină întrebând cu o voce înțepată. Ce spune?

Thyon a ieșit în față, cu ochii trecând de la Eril-Fane la Lazlo.

— Domnule, a intervenit el repede, pierzându-și masca de amabilitate. Nu e nevoie să vă deranjați. E doar un bibliotecar.

Eril-Fane s-a încruntat.

— Doar? a întrebat el.

Dacă Thyon ar fi citit cu adevărat *Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul*, ar fi trebuit să știe că, în Plângerea de odinioară, păstrătorii cărților fuseseră deținătorii înțelepciunii și nu servitori, cum erau în Zosma. Dându-și seama că intervenția lui dăduse greș, s-a grăbit să adauge:

— Vreau doar să spun că îi lipsește experiența pe care o căutați.

— Înțeleg, a răspuns Eril-Fane, întorcându-se din nou spre Lazlo.

Și apoi, în limba sa, cu ceea ce urechii neantrenate a lui Lazlo i s-a părut a fi o exprimare lentă și grijulie, a întrebat:

— Și ce aș putea face pentru dumneata, tinere?

Limba vorbită de Lazlo era săracă, însă a reușit să răspundă, cu o gramatică incertă:

— Vreau să vin cu voi. Vă rog, lăsați-mă să vă fiu de folos.

Eril-Fane și-a arătat surprinderea.

— De ce nu ai venit la mine înainte?

— Nu... mi s-a permis, domnule, a răspuns Lazlo.

— Înțeleg, a spus din nou Eril-Fane, iar lui Lazlo i s-a părut că deslușește o notă de nemulțumire în tonul lui. Spune-mi, cum ne-ai învățat limba?

Lazlo a explicat, poticnindu-se.

— Am... creat o cheie, din documentele vechi de negustorie. A fost un punct de pornire. Apoi, au mai fost scrisorile și cărțile.

Ce ar fi putut spune? Ar fi putut oare reda *orele* – sutele de ore – petrecute aplecat peste registre, cu ochii lăcrimând în lumina slabă a unei glave, în timp ce mintea urmărea arabescurile și înfloriturile unui alfabet care arăta așa cum suna muzica? Cum ar fi putut explica faptul că i se potrivise în minte ca nimic altceva, ca numerele pentru un matematician sau ca aerul pentru un flaut? Nu putea. A precizat numai:

— Mi-a luat șapte ani.

Eril-Fane l-a ascultat cu atenție, aruncând o privire ușor piezișă spre Thyon Nero, care înlemnise alarmat, dar dacă făcea o comparație între cunoștințele superficiale ale alchimistului cu înțelegerea mai cuprinzătoare a lui Lazlo, nu a spus-o cu voce tare.

— Dar *de ce* ai învățat-o? l-a întrebat pe Lazlo, care s-a bâlbâit să îi răspundă.

Nu era prea sigur ce spunea, însă *a încercat*.

— Pentru că orașul vostru mă fascinează. Încă mai am pe limbă gustul numelui său adevărat și știu că magia este reală, fiindcă am simțit-o în ziua aceea și tot ce mi-am dorit a fost să plec și să-l găsesc.

— Să găsești magia? Sau orașul meu?

— Orașul, a răspuns Lazlo. Să le găsesc pe ambele. Deși magia...

A bâjbâit după cuvinte și, frustrat, a trecut până la urmă pe limba comună.

— Mă tem că magia e întunecată, a zis el, dacă a făcut un lucru precum *ștergerea unui nume*. Aceea a fost singura mea experiență cu ea. Adică până la pasărea albă.

— Poftim? a întrebat Ucigașul de Zei, devenind, brusc, serios. Ce pasăre albă?

— Păi… vulturul fantomă, a spus Lazlo. Nu este al vostru? A sosit odată cu voi, așa că am crezut…

— Ea e aici? a întrebat Eril-Fane.

S-a întors să cerceteze cerul și linia acoperișurilor.

— Când ai văzut-o? Unde?

Ea? Lazlo a arătat dincolo de palat.

— Când veneați pe drum încoace. Părea că vă urmărește. A dispărut chiar sub ochii mei.

— *Ei*, *haide*, Rătăcitule, l-a întrerupt Thyon, supărat. Ce tot bălmăjești? Păsări care dispar?

A râs, cum ar râde cineva de un copil cu o idee prostească, însă a sunat teribil de fals.

— Acum chiar trebuie să insist să-i dai pace oaspetelui nostru. Fă un pas înapoi, și s-ar putea să îți păstrezi, totuși, funcția.

Lazlo s-a întors spre el. Mâna alchimistului se oprise, cu nonșalanță, pe mânerul sabiei, însă nu era nici urmă de nonșalanță în răutatea care-i ardea în priviri. Nu era doar răutate, ci și teamă, iar Lazlo a înțeles două lucruri: *nu* avea să-și păstreze funcția, nu după o asemenea insolență, și nici nu avea să obțină permisiunea de a pleca, nu cu secretul pe care-l deținea. Ieșind în față, riscase totul. Dintr-odată, totul îi era foarte clar. Un curaj straniu, înflăcărat, a început să îi zbârnâie prin vene și s-a întors din nou spre Eril-Fane.

— Domnule, a spus, este adevărat că nu sunt calificat în inginerie și în științe. Dar vă pot fi de folos. Nimeni nu va munci mai din greu, promit. Aș putea să vă fiu secretar, să mă ocup de contractele pentru delegați, să scriu scrisori, să țin contabilitatea. Orice. Sau aș putea avea grijă de spectrali. Să aduc apă. Orice aveți nevoie. Eu… eu…

Nu mai era stăpân pe el. Cuvintele i se revărsau pe gură de capul lor. Mintea îi gonea înnebunită. *Cine sunt eu*? s-a întrebat. *Ce am de oferit*? Și, înainte să se poată abține, s-a trezit spunând:

— Pot să spun povești. Știu multe povești.

După care se opri, șovăind, îndurerat.

Știu multe povești.

Oare chiar spusese asta? Thyon Nero a râs. Eril-Fane, nu. I-a aruncat o privire adjunctului său – femeia înaltă, impasibilă, de

lângă el. Lazlo nu a prins înțelesul privirii. A văzut că ea era frumoasă, într-un fel foarte diferit de femeile din Zosma. Nu era sulimenită și nu zâmbea. În jurul ochilor avea cute și riduri de râs, iar în jurul gurii, de durere. Nu au vorbit, dar între ei doi a avut loc un schimb de ceva. Secundele acelea au fost cele mai lungi din viața lui Lazlo, cele mai încărcate de destin. Dacă nu-l luau cu ei, oare avea să mai trăiască până la sfârșitul zilei, măcar? Ce avea să-i facă Nero și când?

Apoi, Eril-Fane și-a dres glasul.

— A trecut multă vreme de când n-am auzit povești noi, a spus. Și chiar mi-ar prinde bine un secretar. Adună-ți lucrurile. Vii cu noi acum.

Aerul s-a blocat în gâtlejul lui Lazlo. Genunchii i s-au înmuiat. Ce forță îl ținuse în picioare, în tot acest timp? Orice fusese, acum îi dăduse drumul și a trebuit să facă mari eforturi să nu cadă. Toată lumea privise. Toată lumea ascultase. Tăcerea șocată era împânzită de murmure.

— Nu am nimic de luat cu mine, a spus el, dintr-o suflare.

Era adevărat, dar chiar dacă ar fi avut un palat plin de bogății, nu s-ar fi dus acum să le adune, de teamă ca Tizerkanii să nu plece, odată cu șansa, cu visul și cu *viața* lui.

— Atunci, încalecă și hai! i-a spus Eril-Fane și i s-a adus un spectral.

Un spectral. Pentru el.

— Ea este Lixxa, a spus războinicul, punând frâul în mâinile lui Lazlo, de parcă el ar fi știut ce să facă.

Nu călărise niciodată, cu atât mai puțin o asemenea creatură. A rămas pe loc, privind frâul, scările și chipurile Tizerkanilor care se uitau la el, curioși. Era obișnuit să se ascundă în spatele cărților sau în umbră. Acum era miezul verii, în mijlocul dimineții, în plină lumină a zilei. Nu erau cărți în spatele cărora să se ascundă, nici umbre – doar Lazlo Rătăcitul, în roba sa cenușie, roasă, cu nasul lui rupt de povești, arătând ca eroul unei povești niciodată spuse.

Sau al unei povești *încă* nespuse.

A urcat. Era neîndemânatic și nu era îmbrăcat pentru călărit, însă a reușit să treacă un picior peste spinarea animalului și ăsta a părut lucrul de bază. Roba i s-a ridicat până peste genunchi. Picioarele sale erau albicioase, iar papucii săi cu tălpi subțiri erau roși aproape complet. Lixxa își cunoștea însă rolul și

i-a urmat pe ceilalți, spre porți. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Lazlo și larg căscați, mai puțin ai lui Thyon, îngustați de mânie.

— Puteți păstra cărțile, i-a spus Lazlo și l-a lăsat acolo.

S-a mai uitat o dată la mulțimea adunată – robe stacojii și câte una cenușie, rătăcită – și l-a văzut pe magistrul Hyrrokkin, arătând uimit și mândru. Lazlo i-a făcut un semn din cap, fiindcă era singurul, în afară de Thyon, care știa cât însemna asta pentru el și singurul care s-ar fi putut bucura pentru el. Aproape că a izbucnit în plâns.

Mă așteaptă Plângerea, s-a gândit, și aproape că a râs la jocul de cuvinte, însă și-a păstrat seriozitatea, iar când războinicii Tizerkani au ieșit din curtea Marii Biblioteci și apoi din Zosma, Rătăcitul Visător a plecat cu ei.

11.

A DOUĂSPREZECEA LUNĂ

Asta se petrecuse în a Șasea lună, în miezul verii, în partea de nord.

Acum, era a Douăsprezecea lună și iarnă în Zosma, când Ederul era înghețat complet, iar tinerii probabil compuneau poezii pentru fetele pe care le cunoscuseră la patinaj.

Lazlo Rătăcitul nu se afla printre ei. Călărea un spectral, în fruntea un șir lung, sinuos, de cămile. În spatele lor se întindea toată pustietatea lumii cunoscute: un cer plat deasupra, un pământ plat dedesubt, iar între acestea două nimic, sute de kilometri de nimic, cu excepția numelui *Elmuthaleth*, un blestem pe buzele crăpate.

Lunile de călătorie îl schimbaseră. Paloarea din bibliotecă se arsese și apoi se întunecase. Mușchii i se oțeliseră, mâinile i se umpluseră de bătături. Se simțea întărit, precum carnea uscată la vânt, și, cu toate că nu își mai văzuse chipul de săptămâni, nu se îndoia că magistrul Hyrrokkin ar fi fost mulțumit.

„Un bărbat ar trebui să aibă riduri de la scrutat orizontul, nu de la buchisit la lumină slabă”, spusese bătrânul bibliotecar.

Ei bine, acesta era orizontul la care visa Lazlo de când avea cinci ani. În sfârșit, avea înaintea ochilor capătul dur, final, al

pustiului: Cuspida. Zimțată și sclipitoare, aceasta apărea ca o formațiune stâncoasă lungă și joasă, de un alb orbitor, o fortăreață naturală pentru ceea ce se afla dincolo de ea – încă invizibil și niciodată văzut de ochii faranjilor, orașul care-și pierduse numele și, în el, problema pentru care Ucigașul de Zei căutase ajutoare să o rezolve.

Era prima săptămână din a Douăsprezecea lună, la capătul îndepărtat al Elmuthalethului, iar Rătăcitul Visător – clandestin al bibliotecii și calificat în povești – nu suferise niciodată mai tare de sete, nici nu fusese mai plin de uimire.

PARTEA A II-A

•••

thakrar (THA-krar), *substantiv*

Punctul precis al spectrului uimirii
în care mirarea se transformă
în groază sau groaza în uimire.

Arhaism; *de la preotesele extatice din Thakra*,
care venerau serafimii și al căror dans ritualic
exprima dualismul frumuseții și terorii.

12.

SĂRUTAREA FANTOMELOR

— *Poți* să săruți o FANTOMĂ.

— Bănuiesc că tu știi mai bine.

— Da. E la fel cu a săruta o persoană.

— Ei, asta *nu* mai ai de unde să știi.

Sarai zăbovi în penumbra galeriei, ascultând ritmurile discuției în contradictoriu a lui Sparrow cu Ruby. Conflictul nu depășea niciodată limitele, însă nici nu se încheia vreodată. Știa că, de îndată ce avea să pășească în grădină, va fi atrasă în cearta lor, și nu se trezise încă complet. Era după-amiază târziu și tocmai se trezise. De obicei, avea nevoie de un timp ca să scape de efectele poțiunii pe care o bea ca să o ajute să doarmă.

Nu avea nevoie de ajutor *să doarmă*. Nopțile ei erau lungi și pline de o muncă întunecată. În zori, era extenuată și ațipea de îndată ce închidea ochii. Dar nu îi închidea înainte să-și bea poțiunea, pentru că infuzia calmantă o împiedica *să viseze*.

Sarai nu visa. Nu îndrăznea.

— Am sărutat și vii, spuse Ruby. Te-am sărutat pe *tine*.

— Pupicurile pe obraz nu se pun, răspunse Sparrow.

Din locul unde se afla, Sarai le putea vedea pe amândouă, îmbăiate în lumina soarelui care avansa spre finalul zilei. Sparrow tocmai împlinise șaisprezece ani, iar Ruby avea să-i împlinească și ea, peste câteva luni. La fel ca Sarai, purtau furouri de mătase care ar fi fost considerate lenjerie, dacă ar fi fost cineva prin preajmă să le vadă. Cineva *viu*, mai precis. Fetele culegeau prune, întinzând brațele printre tufele ca niște bice, două capete cu păr negru întoarse în partea cealaltă de unde stătea ea – unul ordonat, celălalt sălbatic precum vântul. Sălbaticul era al lui Ruby. Refuza să și-l împletească și se purta de parcă ar fi fost pe moarte când încercau să îi descurce hățișul cu peria.

Sarai deduse, din cursul dezbaterii, că sărutase fantomele. Oftă. Nu era tocmai o surpriză. Dintre ei cinci, Ruby era cea mai pasională și cea mai înclinată spre plictiseală.

— E ușor pentru *tine*, îi spusese ea lui Sarai, cu o seară înainte. Tu vezi oameni în fiecare seară. Tu *trăiești*. Noi, ceilalți, suntem blocați aici cu fantomele.

Sarai nu protestase. De bună seamă că așa li se părea celorlalți. Ea vedea oamenii din Plângerea în fiecare noapte, însă asta nu însemna că îi era ușor. Dimpotrivă. În fiecare noapte, asista la lucruri pe care își dorea să nu le fi văzut. Nu era viață, ci tortură.

— Ah, bine că te-ai trezit, spuse Feral, intrând în galerie.

Aceasta era o arcadă lungă, care dădea spre grădina din brațul drept al citadelei, și acolo urma să fie servită curând cina pentru toți cinci. Aici, mezartiumul albastru, neted, din care era construită întreaga citadelă, era îmblânzit, aproape ca o completare, de orhideele lui Sparrow. Sute de orhidee, din zeci de soiuri, înălțându-se drept, târându-se, învolburându-se, care îmbrăcau colonada într-o pădure de flori. Vițele înconjurau stâlpii, iar epifitele atârnau de tavan ca anemonele sau fluturii care-și făceau cuib. Era somptuos și iluzoriu. Aproape că uitai unde te aflai. Aproape că-ți imaginai că ești liber și mergi prin lume.

Aproape.

Cât despre Feral, el era aliatul lui Sarai și, împreună cu ea, părintele de împrumut pentru celelalte trei. Avea șaptesprezece ani, ca și ea, iar anul acesta aproape că făcuse tranziția

completă spre maturitate. Era înalt, încă deșirat din pricina creșterii rapide, și începuse să se bărbierească sau, cum spunea Sparrow, „să-și maltrateze biata față cu niște cuțite”. Sarai nu remarcă răni noi pe obrazul lui, doar coaja aproape vindecată a unei crestături mai vechi, pe marginea ascuțită a maxilarului său.

I se păru obosit.

— O zi proastă? întrebă ea.

Fetele nu erau întotdeauna ușor de strunit și, cum Sarai avea activități nocturne prin forța lucrurilor, mai mult Feral era cel care le supraveghea la treburi și avea grijă să respecte Regulile.

— Nu. Doar lungă, răspunse Feral.

Pentru Sarai era ciudat să se gândească la zile ca fiind lungi. Ea și le petrecea pe toate dormind de la răsăritul soarelui până aproape de apus și întotdeauna simțea că abia ce închisese ochii când se trezea. Asta din cauza calmantului: îi mânca zilele într-o singură înghițitură cenușie.

— Dar tu? întrebă el, cu ochii căprui înduioșați de grijă. Ai avut o noapte proastă?

Toate nopțile lui Sarai erau proaste. I se părea că numai așa puteau fi nopțile pentru ea.

— Doar lungă, îl îngână ea, cu un zâmbet trist, punându-și o mână pe ceafa subțire și rotindu-și capul.

Știa că el nu ar fi putut s-o înțeleagă. El își îndeplinea sarcina și îi ținea pe toți cinci în viață, iar ea și-o îndeplinea pe a ei. N-avea niciun rost să se plângă.

— Unde e Minya? întrebă Sarai, remarcând absența celui de-al cincilea membru al ciudatei lor familii.

Feral ridică din umeri.

— N-am mai văzut-o de la micul dejun. Poate că e cu Ellen cea Mare.

Ellen cea Mare condusese creșa citadelei, înainte de Carnagiu. Acum, conducea totul. Mă rog, tot ce încă mai funcționa – ceea ce nu însemna prea mult.

— Pupătoare de stafii! se auzi dinspre grădină.

Vocea melodioasă a lui Sparrow se învolbură de râs, întreruptă de un „Au!”, când Ruby o lovi cu o prună.

— Cine a fost? îl întrebă Sarai pe Feral. Pe cine a ales să sărute?

Feral scoase un sunet care era echivalentul unei ridicări din

umeri.

— Kem, probabil.

— Pe bune? Kem? strâmbă Sarai din nas.

Kem fusese cu ei de la început. Fusese lacheu înainte de Carnagiu și încă mai purta livreaua în care murise, ceea ce, pentru Sarai, era semn clar de lipsă de imaginație.

— De ce? o întrebă Feral pe Sarai, jucându-și glumeț sprâncenele. *Tu* pe cine ai săruta?

Pe un ton deopotrivă șiret și nepăsător, Sarai răspunse:

— Eu sărut zeci de oameni în fiecare noapte.

Își atinse un punct de deasupra arcului unei sprâncene de culoarea scorțișoarei.

— Chiar aici. Bărbați și femei, copii și bunici. Eu îi sărut și ei se înfioară.

Vocea îi era ca de gheață, la fel și inimile ei.

— Eu îi sărut, iar ei jelesc.

— Ăla nu e sărut, zise Feral.

Adineauri o tachinase, vesel, dar acum n-o mai făcea.

Avea dreptate, firește. Nu era sărut ceea ce le făcea Sarai oamenilor în toiul nopții.

— Poate că nu, spuse ea, în continuare cu șiretenie și nepăsare, dar e lucrul cel mai aproape de un sărut de care o să am parte vreodată.

Lăsă umerii în jos și ridică bărbia. *Am încheiat discuția*, spunea postura ei.

Feral păru să vrea să insiste, însă dintr-odată vocea lui Ruby deveni mai puternică.

— Păi, atunci hai să vedem, da? spuse ea și continuă imediat cu o chemare cântată: Feral, unde ești?

Feral îngheță asemeni prăzii în umbra prădătorului.

— Oh, nu, zise el.

Ruby apăru într-o arcadă, arătând ca una dintre orhideele din pădure, cu silueta subțire ca un lujer de floare susținând o inflorescență de păr rebel. Feral încercă s-o șteargă, dar era prea târziu. Îl ochise.

— Iată-te. Ah, salutare, Sarai, sper că ai dormit bine. Feral, am nevoie de tine o secundă.

Sparrow veni în spatele ei.

— *Nu* ai nevoie de el, zise ea. Lasă-l în pace!

Și lanțul de evenimente care urmă era un exemplu perfect al

haosului minor care trecea drept viață în citadelă.

Ruby îl apucă pe Feral de guler și îi smuci fața în jos, spre a ei. El se zbătu. Ea îl ținu zdravăn, strivindu-și buzele de ale lui și făcându-i ceva gurii care părea și arăta mai puțin a sărut, cât a *devorare*.

Temperatura scăzu brusc. Aerul de deasupra lor se învolbură și se întunecă, un nor se formă din nimic, cenușiu și gros, greu de ploaie. Într-o secundă, galeria era plină de mirosul puternic al ozonului și de umezeală, ceea ce îi făcu să se simtă ca în mijlocul furtunii chiar înainte ca primele picături să izbucnească, mari, dese și foarte reci, de parcă li s-ar fi vărsat o găleată în cap. Sarai simți împroșcarea înghețată, dar ținta era Ruby care, în mai puțin de o secundă, se trezi leoarcă din cap până în picioare.

Exclamația ei eliberă buzele lui Feral din sucțiune. El se smulse din brațele ei și se dădu înapoi, uitându-se urât și ștergându-și gura, care nu fusese devorată, dar lucea de salivă. Ruby încercă să se ascundă de nor, însă acesta o urmări.

— Feral, fă-l să înceteze! strigă ea.

Feral nu o ascultă și atunci ea se repezi la el, cu nor cu tot. El se feri și se piti în spatele lui Sarai, în care Ruby ricoșă cu un plescăit de mătase udă, înghețată.

A fost rândul lui Sarai să exclame. Ploaia era *arctică*.

— Feral! reuși să strige, gâtuit.

Norul dispăru cât ai clipi, iar Sarai se desprinse de Ruby, șocată, șiroind de apă. Sub tălpile ei, pardoseala galeriei se transformase într-un lac întins. Orhideele sclipeau, cu râulețe de ploaie curgând din petalele lor cărnoase. Furoul ei era fleașcă și i se lipise de trup, iar acum se trezise complet.

— Mulțumesc frumos, îi spuse ea lui Feral, care încă își mai ștergea saliva de pe față.

— Cu plăcere, îi răspunse el, posomorât.

Când erau mici, crezuseră că el *făcea* norii, și de ce să nu fi crezut asta? Nu existase nimeni care să le explice ce se întâmpla sau să le spună despre darul lui Sarai sau despre darurile fetelor. Zeii muriseră și îi lăsaseră să se descurce singuri.

Feral își dorea și atunci norii apăreau. Chiar înainte să știe cum să și-i dorească, ei apăreau în funcție de toanele lui și erau teribil de supărători, dacă te luai după Ellen cea Mare. De câte

ori nu fusese inundat dormitorul copiilor fiindcă, atunci când băiețelul era furios sau entuziasmat, norii umpleau aerul din jurul lui? Acum îi putea controla, mai mult sau mai puțin, și îi chema cu bună știință. Uneori, erau nori de ploaie, grei și negri, iar alteori, smocuri vaporoase de alb, care aruncau umbre delicate și luau diverse forme, de ravizi la vânătoare sau de castele în aer. Din când în când, aduceau zăpadă – întotdeauna o încântare – sau grindină, nu chiar o bucurie, alteori vapori posomorâți și noroioși, care miroseau a tumoare și a putreziciune. Ocazional și primejdios, lovea fulgerul. Sarai și Feral aveau zece sau unsprezece ani când apăruse un zmeu de hârtie, însoțit de ceață, și își dăduseră seama că el nu *făcea* norii, ci îi smulgea din ceruri îndepărtate. Îi *fura*.

Acum îi spuneau Hoțul de Nori, și acesta era rolul lui în a-i ține în viață. Râul era prea departe, iar ploaia, sezonieră. Singura lor sursă de apă pentru mai tot timpul anului erau norii lui Feral.

Încâlceala de păr a lui Ruby devenise lucioasă ca blana unei vidre, încă șiroind de resturile de ploaie. Furoul ei alb i se lipise de trup și devenise transparent, iar sfârcurile ei mici și buricul, perfect vizibile. Nu făcu niciun gest să se acopere. Feral își feri privirea.

Ruby se întoarse spre Sparrow și admise, evident surprinsă:

— Știi, ai avut dreptate. *Nu* e ca și ca sărutatul fantomelor. E mai cald. Și mai... ud.

Râse și scutură capul, împroșcând în jur cu stropii din vârfurile părului.

— Mult mai ud.

Sparrow nu râse. Supărată, se răsuci pe călcâie și fugi înapoi, în grădină.

Ruby se întoarse spre Sarai.

— Ce-a apucat-o? întrebă ea, fără să-și dea seama de ceea ce pentru Sarai era limpede de câteva luni.

Afecțiunea lui Sparrow pentru Feral se schimbase, din sentimentele unei surori pentru un frate în ceva... ei bine, folosind cuvintele lui Ruby... *mai cald*. Sarai nu avea de gând să le explice asta nici lui Ruby, și nici lui Feral, care nu avea vreo bănuială. Era doar unul dintre modurile în care se complica viața lor pe măsură ce creșteau.

Își bătu cu palmele furoul ud și oftă. Măcar al ei era cenușiu-închis și nu devenise transparent, ca al lui Ruby, dar tot trebuia

să se schimbe.

— E aproape ora cinei, îi spuse ea lui Ruby. Îți sugerez să te usuci.

Ruby se privi, apoi se uită iarăși la Sarai.

— Bine, zise ea și Sarai văzu scânteia rău-prevestitoare din privirile ei.

— Nu așa…, începu ea, dar era prea târziu.

Ruby izbucni în flăcări. Sarai trebui să sară de lângă explozia de căldură, când Ruby fu înghițită de o coloană de foc trosnitor, de un portocaliu-închis. Se aprinsese într-o secundă, ca uleiul de lampă sărutat de o scânteie, însă muri mai lent, flăcările retrăgându-se până când silueta ei deveni vizibilă dintre ele, carnea ei absorbind fiecare limbă de foc, una câte una. Ochii ei rămaseră ultimele focare, arzând la fel de roșu ca și numele ei, așa încât, pentru o secundă, arătă ca icoana unei zeițe malefice dintr-un templu. Apoi redeveni ea însăși – *numai* și numai ea, fără nicio fâșie de material sau de cenușă rămasă din furoul ei.

Îi spuneau Rugul, din motive evidente. Dacă un Feral-copil pricinuise necazuri, o Ruby-copilă avusese efecte mai primejdioase, din pricina volatilității naturii sale. Era un lucru bun că doicile lor muriseră deja. Fantomele nu ardeau, și nici mezartiumul, așa că nu exista niciun risc de a da foc citadelei.

— Complet uscată, răspunse fata, și așa era.

Părul ei, neatins de flăcări, redevenise sălbatic, încă pârâind de energia focului, iar Sarai știa că, dacă-l atingea, avea să-l simtă ca pe un jăratic, la fel și pielea fetei. Clătină din cap, bucuroasă că Sparrow ratase spectacolul.

Feral era încă întors cu spatele.

— Să-mi spui când mă pot întoarce, spuse el, plictisit.

Sarai îi zise lui Ruby:

— Ai irosit un veșmânt.

Ruby ridică din umeri.

— Ce contează? Nu vom trăi destul ca să rămânem fără haine.

Vorbi cu atâta dezinvoltură, încât cuvintele răzbătură prin zidul de apărare al lui Sarai și o străpunseră. Șocul lor a fost mai puternic decât al ploii.

Nu vom trăi destul…

— Ruby! o admonestă Sarai.

Feral, la fel de șocat, se întoarse, fără să-i mai pese că fata

era goală.

— Așa crezi? o întrebă el.

— Ce, voi nu?

Ruby părea sincer surprinsă, așa cum stătea acolo, uscată de foc și frumoasă, goală, nestingherită și albastră. Albastră ca opalele bleu. Albastră ca albăstrelele, ca aripile de libelule sau ca un cer de primăvară – nu de vară. Întocmai ca ei toți.

Albaștri precum cinci crime așteptând să se petreacă.

— Voi credeți că vom îmbătrâni aici? întrebă ea, privind de la unul la altul și arătând spre zidurile din jurul lor. Glumiți! Chiar vă puteți închipui un asemenea viitor?

Sarai clipi. Era o întrebare pe care nu-și îngăduia să și-o pună. Se străduiau și ei. Respectau Regula. Uneori, aproape credea că avea să fie suficient.

— Se pot întâmpla multe, zise ea și auzi cum vocea ei era retezată de nesiguranță și cât de slabă suna.

— De pildă, ce? întrebă Ruby. În afară de moarte, adică.

Și Sarai nu se putu gândi la un răspuns.

13.

SUPA DE PURGATORIU

Sarai își lăsă furoul ud și lipicios să cadă pe podeaua camerei în care se îmbrăca. O baltă de mătase cenușie pe podeaua de un albastru metalic. Degete albastre, picioare albastre, o imagine albastră reflectată în oglinda albastră, care nu era din sticlă, ci tot din mezartium, lustruit perfect. Singurele lucruri care nu erau albastre erau părul, de un roșcat ca de scorțișoară, și albul ochilor. Ah, și albul dinților, dacă zâmbea – însă acum nu zâmbea deloc.

„Nu vom trăi destul ca să rămânem fără haine”, spusese Ruby.

Sarai privi șirul de furouri care atârnau de bara subțire de mezartium. Erau atât de multe și atât de frumoase. Și, da, erau lenjerie, însă ea, Ruby și Sparrow le preferau rochiilor.

Singurele veșminte pe care le avuseseră sau le vor avea vreodată – ca și singura viață pe care o aveau sau o vor avea

vreodată – erau cele din citadelă, ale zeițelor moarte.

Camera de îmbrăcat era mare cât un salon. Erau zeci de rochii acolo, mult prea grandioase pentru a fi purtate și prea înfiorătoare. Satinuri și brocarturi rigide, bătute cu pietre scumpe și tivite cu blănuri de animale care încă mai aveau capetele, cu ochii sticloși și colții dezveliți. Una avea o fustă ca o colivie din oase de balenă, alta o trenă lungă, făcută din sute de aripi de turturele cusute laolaltă. Exista un corset din aur pur, făcut să arate ca o carapace de cărăbuș, și cu un guler-evantai lucrat din scheletele unor pești veninoși, cu dințișori cusuți ca niște perle de cultură. Existau diademe și văluri, corsete cu pumnale ascunse între întărituri, cape sofisticate și pantofi cu tocuri amețitor de înalte, sculptate din abanos și coral. Totul era țipător, greoi și crud. Pentru Sarai, erau hainele pe care le-ar fi purtat un monstru dacă ar fi încercat să treacă drept om.

Ceea ce nu era departe de adevăr. Monstrul fusese Isagol, zeița disperării.

Mama ei, moartă de cincisprezece ani.

Sarai avea mii de amintiri despre Isagol, însă niciuna nu îi aparținea. Fusese prea mică, avea doar doi ani când se întâmplase. Carnagiul. Sclipiri de cuțite și sânge curgând. Sfârșitul unei lumi și începutul alteia. Amintirile despre mama ei erau toate la mâna a doua, împrumutate de la oamenii pe care-i vizita noaptea. În unele, zeița era încă vie; în altele, moartă. Fusese ucisă când purta o rochie verde, împodobită cu jad și aripi de cărăbuș iridescente, și când semăna suficient cu Sarai încât viziunile cu trupul ei să i se pară o profeție a propriei sale morți. Cu excepția dungii negre pe care Isagol și-o picta peste ochi, de la tâmplă la tâmplă, ca o mască îngustă.

Sarai privi raftul pe care se aflau fardurile și parfumurile mamei sale. Borcănelul cu negru de funingine era chiar acolo, neatins în tot acest timp. Sarai nu îl folosea. Nu-și dorea să semene și mai mult cu zeița disperării.

Se concentră la furouri. Trebuia să se îmbrace. Mătase albă, stacojie sau neagră cu bordură vișinie? Aurie, prăzulie sau trandafirie ca zorii? Continua să audă în minte ecoul cuvintelor lui Ruby – *nu vom trăi destul* – și vedea în șirul de furouri două finaluri posibile.

În primul, ea era ucisă și hainele nu aveau să mai fie purtate. Oamenii le ardeau sau le sfâșiau, la fel cum o ardeau și o sfâșiau

și pe ea. În al doilea, trăia și își petrecea anii purtându-le pe toate. Fantomele le spălau și le atârnau înapoi, mereu și mereu, an după an, iar ea le purta până când se uzau, una după alta, îmbătrânind în ele.

Ideea de a îmbătrâni i se părea atât de forțată, încât trebui să recunoască, totuși, că de fapt nu avea mai multe speranțe în viitor decât Ruby.

Asta a fost o revelație brutală.

Își alese un furou negru, potrivit cu dispoziția ei, și ieși în galerie pentru cină. Ruby se întorsese din propria garderobă purtând un furou atât de străveziu, încât putea la fel de bine să fi rămas goală. Făcea să danseze mici flăcări în vârfurile degetelor, în timp ce Feral stătea aplecat peste cartea lui mare cu simboluri, ignorând-o.

— Minya și Sparrow? îi întrebă Sarai.

— Sparrow e încă în grădină, bosumflată, nu știu de ce, spuse Ruby.

Aparent, egocentrismul ei nu-i îngăduia să bănuiască nici pe departe despre ce ar fi putut fi vorba.

— Minya nu a apărut.

Sarai se miră. De obicei, Minya o aștepta ca s-o sâcâie de îndată ce ieșea din camera ei.

— Povestește-mi ceva rău, spunea ea, cu ochii strălucitori, dornică să audă despre cum își petrecea nopțile. Ai făcut pe cineva să plângă? Ai făcut pe cineva să *țipe*?

Ani de-a rândul, Sarai fusese fericită să îi povestească totul.

Nu mai făcea asta.

— O aduc eu pe Sparrow, zise ea.

Grădina era o terasă largă, întinsă pe toată lățimea citadelei, lipită de corpul de neclintit al structurii, la un capăt, și terminându-se brusc, în aer, la mare înălțime, la celălalt capăt, mărginită doar de o balustradă la înălțimea șoldului. Cândva, fusese o grădină autentică, însă acum se sălbăticise. Arbuștii, odinioară tunși ornamental, deveniseră copaci mari și neîngrijiți, iar vițele înflorite se revărsaseră afară din brazdele lor ordonate, năpădind haotic ziduri și coloane și împânzind balustrada. Naturii îi pria, însă nu de la sine. Nici n-ar fi putut, în acest loc nenatural. Sparrow era cea care o făcea înfloritoare.

Sarai o găsi culegând flori de anadne. Anadnele erau florile sacre ale Lethei, zeița uitării. Distilate, se transformau în

narcotic, poțiunea pe care o bea Sarai ca s-o împiedice să viseze.

— Îți mulțumesc pentru asta, zise Sarai.

Sparrow ridică privirea și îi zâmbi.

— Ah, nu e cine știe ce. Ellen cea Mare a spus că e timpul pentru noi provizii.

Lăsă o mână de flori să cadă în paner și își scutură palmele de polen.

— Mi-ar plăcea să nu ai nevoie de asta, Sarai. Mi-ar plăcea să fii liberă să visezi.

Asta își dorea și Sarai, însă nu era liberă, și numai fiindcă își dorea ea nu avea să se împlinească.

— Poate că nu am parte de visele mele, răspunse ea, deși nu prea conta, în schimb le am pe ale tuturor celorlalți.

— Nu e același lucru. E ca și cum ai citi o mie de jurnale, în loc să îl scrii pe al tău.

— O mie? Mai degrabă o sută de mii, zise Sarai.

Cam atât însemna întreaga populație a Plângerii.

— Atât de mulți, se minună Sparrow. Cum le poți ține șirul?

Sarai ridică din umeri.

— Nu știu dacă fac asta, dar poți afla multe în patru mii de nopți.

— *Patru mii*. De atâta vreme trăim?

— Trăim de mai mult de atât, prostuțo.

— Unde se duc zilele?

Era atâta dulceață în zâmbetul abia schițat al lui Sparrow. Ea toată era la fel de dulce și de plăcută precum parfumul grădinii, iar Sarai se gândi cât de bine i se potrivea darul ei. Vrăjitoarea Orhideelor, îi spuneau. Simțea pulsul vieții în lucruri și îl încuraja să crească. Era, credea Sarai, ca primăvara distilată într-o persoană.

Și darul lui Ruby era, de asemenea, o extensie a naturii ei: Rugul, luminând ca un far, arzând ca un incendiu scăpat de sub control. Iar Minya și Feral? Oare darurile li se potriveau? Lui Sarai nu îi plăcu acest gând, fiindcă, dacă abilitățile lor spuneau un adevăr esențial despre sufletele lor, atunci ce spunea a ei despre *ea*?

— Mă gândeam, zise Sparrow, că viața noastră este precum citadela. Închisă, adică. Înăuntru, fără cer. Dar visarea este ca grădina. Poți ieși din închisoare și să simți cerul în jurul tău. Într-

un vis te poți afla oriunde. Poți fi *liber*. Meriți să ai și asta, Sarai.

— Dacă citadela este închisoarea noastră, răspunse Sarai, este totodată și sanctuarul nostru.

Smulse o floare albă de pe tulpină și o lăsă să cadă în panerul lui Sparrow.

— La fel e și poțiunea.

Somnul poate că era un pustiu cenușiu pentru ea, însă știa ce pândea dincolo de cercul siguranței dat de poțiune și se bucura de cenușiu.

— De altfel, adăugă ea, visele mele nu ar fi ca o grădină.

Încercă să nu fie invidioasă că ale lui Sparrow erau – sau pe faptul că darul ei era unul atât de frumos și de simplu, în timp ce ai ei, nu.

— Poate că vor fi, într-o bună zi, spuse Sparrow.

— Poate, zise Sarai și niciodată speranța nu sunase mai tare a minciună. Hai să mergem la masă.

Se întoarseră împreună.

— Bună seara, neamule, îi salută Ellen cea Mică, aducând o supieră de la bucătărie.

Ca și Ellen cea Mare, Ellen cea Mică fusese cu ei de la început. Lucrase tot la creșa copiilor, și, fiind două Ellene, fusese nevoie de o diferențiere. Una fiind mai mare, atât în funcție, cât și ca dimensiuni, Skathis însuși, zeul sălbăticiunilor și marele lord al Mezartimilor, le numise Ellen cea Mare și Ellen cea Mică.

Ruby oftă nefericită când i se puse mâncarea înainte.

— Iar supă de kimril!

Umplu o lingură și o lăsă să se scurgă înapoi în farfurie. Era bej, de consistența apei stătute.

— Știți ce e asta? *Supă de purgatoriu*!

Întorcându-se spre Sparrow, întrebă:

— N-ai putea să faci să crească altceva, *nou*, ca să-l mâncăm?

— Cu siguranță aș putea, răspunse Sparrow, cu o acreală în voce care nu existase când vorbise cu Sarai, dacă darul meu ar fi să conjur semințe din nimic.

Înghiți grațioasă o lingură de supă.

— Ceea ce nu e.

Sparrow putea face lucrurile să crească, însă trebuia să aibă ceva de la care să pornească. În cea mai mare parte, grădinile citadelei fuseseră decorative – pline de flori exotice, cu puține lucruri comestibile. Fusese norocul lor că un grădinar de demult

crease o grădină de legume pentru bucătărie, cu ierburi aromatice, verdețuri proaspete și câteva legume, și norocul lor *chior* că vizitatorul lor ocazional, pasărea mare și albă pe care o numeau Năluca, fiindcă avea obiceiul să dispară brusc, găsise de cuviință, cândva, să lase să cadă câțiva tuberculi de kimril în grădină – altminteri, ar fi murit de foame. Kimrilul era ușor de crescut, hrănitor, deși aproape lipsit de gust, și devenise principalul aliment din dieta lor. Sarai se întreba dacă pasărea știa că intervenția ei făcuse diferența dintre viață și moarte pentru cinci monstruozități albastre sau dacă fusese doar o întâmplare. Nu le mai adusese niciodată nimic, așa că presupunea că fusese o întâmplare.

Sparrow le cultiva plantele hrănitoare. Feral ținea butoaiele cu apă de ploaie pline. Ruby își îndeplinea și ea rolul său. Nu exista ceva de ars ca să facă focul, așa că ardea *ea*. Asigura focurile care le găteau mesele și le încălzeau băile. La rândul ei, Minya era responsabilă de fantome, cele care făceau aproape toată treaba. Sarai era singura care nu avea niciun rol în treburile casnice zilnice.

Supă de purgatoriu, gândi ea, plimbând lingura în castronul cu zeamă. Cea mai simplă mâncare, servită în cele mai fine porțelanuri și așezată pe o tavă ornată complicat, din argint. Cupele erau de asemenea din argint, modele reprezentând ramuri împletite de myrantin. Cândva, zeii băuseră vin din ele. Acum, nu era de băut decât apă de ploaie.

Cândva, *existaseră* zei. Acum existau doar copiii care purtau veșmintele părinților morți.

— Eu nu mai pot, zise Ruby, lăsându-și lingura să cadă în castron.

Stropi cu supă masa și noul ei furou.

— Nu mai pot să iau nicio înghițitură din terciul ăsta insipid.

— Chiar trebuie să fii atât de dramatică? întrebă Feral, renunțând la lingură ca să-și încline castronul și să bea direct din el. Nu e atât de groaznică. Măcar mai avem sare în cămară. Imaginează-ți cum o să fie când o să se termine.

— Nu am spus că e groaznică, răspunse Ruby. Dacă era groaznică, nu ar fi fost de *purgatoriu*, nu? Ar fi fost supă *infernală*. Probabil ar fi fost mai interesantă.

— Îm-hm, încuviință Sparrow. Cam la fel cum a fi torturat pe vecie de demoni e mai „interesant” decât să *nu* fii torturat pe

vecie de demoni.

Aveau o dezbatere continuă asupra meritelor cuvântului „interesant”. Ruby susținea că se putea folosi în orice context, chiar dacă venea însoțit de primejdii și se încheia cu apocalipsul.

— Purgatoriul înseamnă mai mult decât a nu fi torturat, argumentă ea, acum. Înseamnă să nu fii *nimic*, *niciodată*. Poți să nu fii torturată, dar n-o să fii nici *atinsă* vreodată.

— Atinsă? se minună Sparrow. Cum am ajuns la atingere?

— Tu nu vrei să fii atinsă?

Ochii lui Ruby scânteiară roșu, iar colțurile buzelor i se arcuiră în sus, felin. Era atâta dorință în cuvintele ei, atâta foame.

— N-ai vrea să ai pe cineva cu care să te furișezi afară și *să faceți lucruri împreună*?

Sparrow roși, un trandafiriu cald întinzându-se peste albastrul obrajilor și dându-le o nuanță violetă. Aruncă iute o privire spre Feral, care nu remarcă. El se uita la Ruby.

— Să nu-ți vină vreo idee, îi spuse el, sec. M-ai pângărit suficient pentru o zi.

Ruby își dădu ochii peste cap.

— Ei, haide. A fost un experiment pe care n-o să-l mai repet. Săruți groaznic.

— Eu? se revoltă el. Păi, *tu* ai făcut totul! Eu n-am făcut absolut nimic…

— Tocmai de aceea a fost groaznic! *Trebuie* să faci și tu ceva! Nu e paralizie facială. E un *sărut*…

— Mai degrabă un *înec*. N-aș fi crezut că o persoană poate produce atât de multă salivă…

— Iubiții mei, viperele mele, se auzi vocea liniștitoare a lui Ellen cea Mare, care pluti în încăpere.

Mai întâi pluti vocea ei, apoi pluti și ea, în urmă. Nu atingea podeaua. Nu se obosea să dea iluzia mersului. Ellen cea Mare, mai mult decât orice altă fantomă, renunțase la orice pretenție de mortalitate.

Fantomele nu respectau aceleași legi precum cei vii. Dacă apăreau exact așa cum arătaseră în viață era fiindcă așa alegeau ele, fie pentru că se considerau perfecte așa cum erau, fie de teamă să nu-și piardă ultima legătură cu realitatea, în forma propriului lor chip cunoscut sau, ca în cazul lui Kem, lacheul, pentru că nu le trecea prin cap să se schimbe. Dar asta era lucru rar. Majoritatea, cu timpul, își făceau mici ajustări în

forma lor de fantome. Ellen cea Mică, de exemplu, avusese doar un singur ochi cât fusese în viață (celălalt fiindu-i scos de o zeiță într-o dispoziție proastă). Dar, odată moartă, și-l refăcuse și își mărise ambii ochi, îndesindu-le și genele.

Dar Ellen *cea Mare* era adevărata maestră a stării post-mortem. Imaginația sa era surprinzătoare și își croia, din materialul stării sale fantomatice, o expresie mereu în schimbare a sinelui său extraordinar.

În seara asta, purta un cuib de păsări în chip de coroană, în care se afla o pasăre verde, elegantă, care cânta. Era numai o iluzie, însă una perfectă. Fața era, mai mult sau mai puțin, a ei: o față de matroană, cu obraji roșii, cu pometi înalți și rotunjiți – „obraji ai bucuriei”, le spunea Sarai –, dar, în locul părului alb ca lâna avea frunze, care fluturau în urma ei ca prinse de o pală de vânt. Așeză un coș cu biscuiți pe masă. Erau făcuți din făină de kimril, la fel de lipsiți de gust ca și supa.

— Gata cu ciorovăiala, spuse ea. Ce-i povestea asta despre sărutat?

— Oh, mai nimic, răspunse Feral. Ruby a încercat să mă înece în salivă, atâta tot. Că veni vorba, l-a văzut pe cineva pe Kem în ultima vreme? Nu a murit pe undeva, într-o baltă de bale, nu?

— Păi, de mort, sigur e mort, remarcă Sarai. Nu știu ce să spun despre bale.

— Probabil se ascunde, spuse Sparrow. Sau poate că se roagă de Minya să-l elibereze de chin.

Ruby rămase netulburată.

— Spuneți ce vreți. Lui i-a plăcut. Pariez că scrie o poezie despre asta.

Sarai pufni în râs gândindu-se la Kem scriind o poezie. Ellen cea Mare oftă.

— Buzele acelea te vor băga în bucluc, flacăra mea frumoasă.

— *Sper*.

— Dar unde e Minya, apropo? întrebă Ellen cea Mare, privind spre scaunul gol al fetei.

— Credeam că e cu tine, spuse Sarai.

Ellen cea Mare clătină din cap.

— N-am văzut-o toată ziua.

— Am verificat în camerele ei, spuse Ruby. Nu era nici acolo.

Se priviră unii pe alții. Nu puteai să dispari din citadelă decât dacă săreai de pe terasă, ceea ce Minya era, probabil, cea mai

puțin tentată să facă, dintre ei cinci, gândi Sarai.

— Unde ar putea fi? murmură Sparrow.

— N-a prea stat cu noi, în ultima vreme, spuse Feral. Mă întreb pe unde-și petrece timpul.

— Vă e dor de mine? întrebă o voce din spatele lor.

Era o voce de copil, cristalină ca un clopoțel și dulce ca glazura.

Sarai se întoarse și o văzu pe Minya în prag. O copilă de șase ani, după toate aparențele, murdară, cu obraji pufoși și membre subțiri ca bețele. Ochii îi erau mari și strălucitori, cum numai un copil sau un spectral poate avea, însă fără inocența acestora.

— Pe unde ai umblat? o întrebă Ellen cea Mare.

— Mi-am făcut niște prieteni, spuse fetița. Am întârziat la cină? Ce avem de mâncare? Doar nu supă, iar!

— Asta spuneam și *eu*, comentă Ruby.

Minya înaintă și toți înțeleseră ce voise să spună cu făcutul de prieteni.

Trăgea după ea o fantomă ca pe un animal de companie. Murise de curând, avea chipul albit de șoc, iar Sarai simți că i se pune un nod în gât. Nu încă unul!

Se mișca după Minya, țeapăn, parcă luptându-se cu voința ei. N-avea decât să se zbată. Îi aparținea Minyei acum și niciun efort, oricât de mare, nu îi putea înapoia liberul-arbitru. Acesta era darul Minyei. Pescuia spirite din aer și le înrobea. Așa se păstrase citadela funcțională: cu o duzină de servitori-fantome care îngrijeau de cinci copii care nu mai erau copii.

Ea nu avea o poreclă, așa cum Feral era Hoțul de Nori, Ruby era Rugul, iar Sparrow, Vrăjitoarea Orhideelor. Până și Sarai avea un supranume, dar Minya era doar Minya, sau „stăpâna”, pentru fantomele pe care le fereca în cătușele de fier ale voinței sale.

Era o putere extraordinară. După moarte, sufletele erau invizibile, nemateriale și efemere, rezistând câteva zile, cel mult, între deces și evanescență, perioadă în care se puteau doar agăța de trupurile părăsite sau pluteau, neajutorate, în sus, spre destrămarea finală – asta, dacă Minya nu le prindea și le păstra. Odată legate de ea, deveneau solide – în substanță și materie, dacă nu în carne și oase. Aveau mâini cu care să muncească și guri cu care să sărute. Puteau vorbi, dansa, iubi, urî, găti, învăța, gâdila, ba puteau chiar și legăna bebelușii

noaptea, însă numai dacă le permitea Minya. Erau complet sub controlul ei.

Fantoma de acum era un bărbat. Încă mai avea înfățișarea lui pământească. Sarai îl cunoștea. Bineînțeles că îl cunoștea. Îi știa pe oamenii din Plângerea mai bine ca oricine, inclusiv pe conducătorii lor, inclusiv pe preotesele lor. *Ei* erau munca sa întunecată. Erau nopțile ei. Mai devreme sau mai târziu, aveau să moară cu toții și să ajungă la mila Minyei, însă, cât trăiau, mila lui Sarai era cea care conta.

— Spune-ne cum te numești, îi porunci Minya.

El scrâșni din dinți, înecându-se, vrând să își păstreze numele pentru sine. Rezistă vreo patru sau cinci secunde, la sfârșit părând extenuat, dar hotărât. Nu înțelegea că Minya se juca cu el. Îi lăsase suficientă voință cât să creadă că ar avea o șansă de a-i rezista. Era o cruzime. Ca și cum ar fi deschis o colivie ca să permită păsării să zboare, în timp ce era legată de picior, iar libertatea era doar o iluzie. Minya conducea o ceată de fantome mereu, chiar și când dormea. Puterea ei asupra lor era absolută. Dacă ea voia ca el să își spună numele, el avea să-și spună numele. Dacă voia să și-l cânte, avea să și-l cânte. În clipa asta, o amuza să-l lase să creadă că i s-ar putea împotrivi.

Sarai nu zise nimic. Nu-l putea ajuta. Nici n-ar fi trebuit să dorească asta. El ar fi ucis-o, dacă ar fi putut, și pe ceilalți, deopotrivă. Dacă ar fi fost în viață, i-ar fi sfâșiat cu mâinile goale.

Iar ea nu-l prea putea învinui.

Într-un târziu, Minya îi smulse numele de pe buze.

— Ari-Eil! gâfâi el.

— Ești tânăr, spuse Ruby, care îl fixa cu un interes neobișnuit. Cum ai murit? Te-a ucis cineva? întrebă ea, cam pe același ton de parcă l-ar fi întrebat de sănătate.

El îi privi cu oroare pură, trecând cu ochii de la Ruby la Feral, de la Sparrow la Sarai, și încercând să înțeleagă semnificația pielii lor albastre.

Albastră. La fel ca tirania, ca sclavia și ca monștrii de pe stradă. Privirea lui se opri asupra lui Sarai pentru o clipă lungă și tensionată, iar ea știu ce vedea: pe Isagol cea Cumplită, reînviată din morți. Dar fața lui Sarai era prea tânără și trebuie să fi părut goală fără banda neagră pictată peste ochi. Nu era Isagol. Și atunci el pricepu *ce* era ea, dacă nu cine. Ce erau cu

toții.

— *Corciturile zeilor*, șopti el, iar Sarai îi simți repulsia, la fel de puternică de parcă și ea ar fi căpătat substanță prin constrângerea Minyei.

Aerul se mânji cu repulsie, deveni rânced. El clătină din cap și închise ochii, ca și cum le-ar fi negat existența. Ceea ce servi drept afirmație, de fapt. Fiecare nouă fantomă care se dădea înapoi, șocată, în fața lor le dovedea că nu încălcaseră încă Regula.

Regula. Una și singura. Autoimpusă, conținea, în simplitatea sa, nenumărate interdicții. Dacă trăiau o mie de ani, tot aveau să descopere lucruri noi pe care să nu le facă.

Niciun semn de viață.

Asta era mantra de patru cuvinte care le guverna existența. Nu trebuiau să dea *niciun semn de viață*. Cu orice preț, citadela trebuia să pară abandonată. Trebuiau să rămână ascunși și să nu le dea oamenilor de bănuit în niciun fel că se aflau acolo sau că, inimaginabil, cinci abominații supraviețuiseră Carnagiului și își duceau viața acolo de *cincisprezece ani*.

Din reacția fantomei, înțeleseră că totul era în regulă. Erau încă un secret: fructele măcelului, scăpate printre degete însângerate.

— Sunteți morți, spuse el, aproape implorând să fie adevărat. Noi v-am ucis.

— Păi…, începu Ruby.

Minya trase de lesa invizibilă a fantomei, făcându-l să cadă în genunchi.

— Nu suntem morți, spuse ea. Tu, însă, *ești*.

Probabil că știa deja, dar cuvintele îl loviră în plin. Privi în jur, înregistrând totul: locul acela, pe care-l cunoștea doar din cele mai cumplite coșmaruri.

— Ăsta e iadul? întrebă el, gâtuit.

Ruby râse.

— Aș *vrea* eu, răspunse ea. Bine ai venit în purgatoriu. Vrei niște supă?

14.

FRUMOS ȘI PLIN DE MONȘTRI

Lazlo strânse sulița în mână și înaintă încet prin nisipul deșertului, cu Ruza în stânga și Tzara în dreapta. Cei doi Tizerkani aveau și ei lăncile pregătite de atac și, deși Ruza îl învățase cum se aruncă, Lazlo se simțea încă un impostor.

— Nu voi fi de niciun ajutor, dacă se ajunge la asta, le spusese, înainte să iasă la vânătoare.

Creatura pe urmele căreia se aflau era parcă desprinsă din povești. Nu își imaginase niciodată că ar fi fost reală, cu atât mai puțin că va vâna vreodată una.

— Nu te subestima, faranji, îi răspunsese Ruza, cu voce liniștitoare. Pot oricând să te împing în botul ei și să fug. Astfel, pricepi, tu o să-mi salvezi mie viața, iar eu nu voi uita niciodată gestul tău.

— Drăguț, spusese Lazlo. Este exact genul de eroism care mă inspira să mă joc de-a Tizerkanii când eram mic.

— Nu se va ajunge acolo, îi întrerupsese Tzara, împingându-l pe Ruza. O s-o ațâțăm doar. Nu poți aprecia o travă până nu vezi una. Atâta tot.

Doar s-o ațâțe. Să ațâțe un monstru. Și dup-aia?

— Să observi oroarea, spusese Eril-Fane.

Caravana își modificase ruta spre a-l ocoli pe monstru de departe, însă Ruza dorea ca Lazlo să vadă cea mai urâtă specie din Elmuthaleth. Travele erau prădători de ambuscadă. Se îngropau în nisip și așteptau, uneori cu anii, să treacă vreo pradă și erau o primejdie doar dacă aveai ghinionul să dai peste una. Dar, grație șoimilor de trave ai caravanei, ei știau precis unde se afla.

Zburând la joasă înălțime, una dintre păsări se rotea în cercuri ca să marcheze locul unde stătea îngropată trava. Caravanele se slujiseră întotdeauna de șoimari cu păsări special dresate să simtă mirosul creaturilor și să le evite – și, uneori, să le vâneze, cum făceau acum, deși fără nicio intenție de a le ucide. Erau la doar cinci metri de ea, iar Lazlo simțea fiori pe ceafă. Nu mai urmărise niciodată vreun vânat.

— Știe că ne apropiem, spuse Ruza. Simte vibrațiile pașilor

noștri. În mod sigur devine agitată. Gura i se umple de sucuri digestive, bolborosind fierbinți. Dacă te-ar mânca, ar fi ca și cum ai cădea într-o baie. Una de-a dreptul cumplită.

Ruza era cel mai tânăr dintre Tizerkani, avea doar optsprezece ani, și fusese primul care-l făcuse pe Lazlo să se simtă bine-venit. Nu că vreunul dintre ceilalți l-ar fi făcut să se simtă altfel. Numai că Ruza avea o fire înflăcărată – era oricând gata să tachineze, mai mult decât de orice altceva – și își asumase sarcina să-l învețe pe Lazlo abilitățile de bază, precum călăria, aruncarea suliței și înjurăturile. Era un bun profesor de limbă, în primul rând pentru că vorbea atât de mult, însă nu era de încredere – ceea ce Lazlo descoperise repede, când o întrebase pe Azareen, locotenenta lui Eril-Fane: „Ai dori să-mi miroși subțiorile?” în loc de „Pot să te ajut cu asta?”

Ea refuzase.

Asta se întâmplase la început. Nevăzuta lui se îmbunătățise suficient cât să știe când Ruza încerca să îl păcălească.

Adică, mai tot timpul.

— Liniște, zise Tzara. Urmăriți nisipul.

Lazlo făcu întocmai. Șoimul desena un cerc, cu umbra sa, însă el nu văzu niciun semn de bestie îngropată. Nu era nimic deosebit la nisipul de acolo față de nisipul din oricare altă parte.

Tzara se opri brusc.

— Ai vrea să faci onorurile? întrebă ea.

Și ea era dintre războinicii tineri. Chipul ei era neted, de culoarea bronzului, cu un nas regal și o cicatrice care-i despica sprânceana dreaptă. Își purta capul ras, cu excepția unei fâșii late de doi centimetri pe mijlocul scalpului, pe care o lăsa să crească și o împletea într-o codiță.

— Onorurile? întrebă Lazlo.

Ea îi dădu o pietricică.

— Arunc-o.

Lazlo ținu sulița într-o mână și pietricica în cealaltă. Privi fâșia de nisip și umbra păsării, care se rotea și se rotea, trase adânc aer în piept și... aruncă pietricica. Aceasta descrise un arc prin aer. Și... el chiar se aștepta să se întâmple *ceva*. Chiar se aștepta să fie monstruos, dar probabil că nu ai cum să fii pregătit pentru cel dintâi monstru din viața ta. În clipa în care pietricica lovi suprafața nisipului, deșertul *erupse*.

Nisipul zbură în toate părțile. Îl lovi în față și îi intră în ochi,

prin urmare creatura care țâșni înaintea lui a fost, la prima vedere, doar ceva neclar, de mari dimensiuni și cu țepi. Sări înapoi, cu sulița grea în mână, și reuși să se împiedice și să aterizeze în fund. Ruza și Tzara nu se dădură înapoi și nici nu își aruncară lăncile, prin urmare deduse că ar trebui să își păstreze și el calmul. Își șterse nisipul din ochi și se uită mai bine.

Era ca un păianjen imens, gândi el, cu mintea bâjbâind după comparații care s-ar fi putut potrivi creaturii. Dar nimic nu se potrivea. Poate că semăna cu un abdomen imens, umflat, cu picioare, însă proporțiile erau anapoda. Picioarele erau prea scurte și n-aveau cum să-i ridice tot corpul masiv. De fapt, nici nu erau picioare, își dădu seama Lazlo. Erau *chelicere*.

Părți de gură.

Se mișcau nebunește – o mulțime de apendice cu peri negri, cam cât brațele lui, cu clești pentru a prinde prada și a o târî... spre gură.

Lazlo nu putea spune cât din corpul travei rămăsese încă îngropat în nisip, însă, din ce vedea, creatura părea făcută aproape în întregime din gură. Nu avea nici măcar ochi, doar un sfincter mare, pulsatil, căscat, tivit de colți ascuțiți, fierbinte și roșu. Chelicerele se zvârcoleau, căutând prada, iar botul-sfincter se mișca spasmodic, cu dinții clămpănind, așteptând ceva în care să se înfigă. Fiindcă nu găsi nimic, suflă un jet de aer fierbinte, cu stropi urât mirositori – oare erau sucurile gastrice de care pomenise Ruza?

Ca „o baie de-a dreptul cumplită”, de bună seamă. Lazlo nu putu să nu se întrebe câți aventurieri, care traversaseră deșertul fără să aibă șoimi de trave, sfârșiseră în fălci ca astea.

— Capcana naturii, o numi Ruza.

O lăsaseră acolo, fără să-i facă nimic, să aștepte următorul val de aventurieri faranji suficient de nesăbuiți încât să încerce traversarea.

— Trebuie să-mi actualizez lista de „Moduri în care sper să nu mor”, zise Lazlo.

Eril-Fane râse.

— Așa este. Am fi venit mai curând în vest, înțelegi, însă nimeni nu mai dresase un șoim de trave de două sute de ani. Ne-am decis să așteptăm până au fost pregătiți.

— O decizie înțeleaptă, zise Lazlo.

Două sute de ani. Primul mister al Plângerii, cel care-i

deschisese mintea ca pe o ușă. „Orașul meu a pierdut lumea și el a fost pierdut pentru ea”, spusese Eril-Fane în Zosma. Lazlo se aflase în compania lui zilnic de atunci, dar tot nu înțelegea la ce se referise.

Curând, însă.

Mâine.

— Mă duc să întind plasele de ceață, zise el.

— Nu-i nevoie, răspunse Eril-Fane, care își țesăla spectralul, pe Syrangelis. Avem suficientă apă pentru mâine.

Plasele erau făcute să capteze condensul din aerul rece al nopții și reprezentau o importantă sursă suplimentară de apă în Elmuthaleth. Dar era ultima noapte a călătoriei lor, iar apa din burdufuri avea să le ajungă până când ajungeau la destinație. Lazlo ridică din umeri.

— Nimic nu se compară cu ceața proaspăt recoltată, zise și se duse să-și vadă de treabă.

Apa din burdufuri era stătută, de două luni, și în plus el se obișnuise cu munca – presupunea să înfigă niște țăruși adânc în nisip cu un mai din lemn de esență tare. Îi dezmorțea oasele după o zi lungă petrecută în șa, și, deși s-ar fi rușinat s-o recunoască, îi plăcea cum efortul susținut îi schimbase trupul. Când își scotea chaulnotul alb ca să se îmbăieze – mă rog, ceea ce se înțelegea prin „baie” în deșert, adică frecarea pielii cu un amestec de nisip și rădăcină pisată de negau –, trupul îi apărea dur și sculptat cum nu fusese niciodată înainte.

Nici măcar mâinile nu mai păreau să îi aparțină. Înainte, avusese o singură bătătură, pe un deget, de la condei. Acum, palmele îi erau în întregime bătătorite, iar mâinile îi erau la fel de bronzate precum chipul. Ochii lui cenușii păreau mai deschiși, în contrast cu pielea întunecată. După atâtea luni de călătorit prin soarele deșertului, căpătase riduri ca razele la coada ochilor, ba i se modificase și forma ochilor, îngustați, ca să se apere de lumină, și a frunții, care se adunase mai în față și-i unise sprâncenele negre într-o singură linie. Toate aceste mici schimbări produseseră o transformare izbitoare, înlocuindu-i privirea vagă și visătoare cu una de-o intensitate frapantă.

Astfel era puterea unei jumătăți de an de orizonturi.

Lazlo avea temeiuri să creadă că nu mai semăna cu ajutorul de bibliotecar care plecase din Zosma, cu șase luni în urmă, împreună cu Tizerkanii. Într-adevăr, când delegații se adunaseră

cu toții în Alkonost, ca să traverseze împreună pustiul, Thyon Nero nu îl recunoscuse.

Trecuseră patru luni de când se văzuseră ultima oară și, spre surprinderea lui Lazlo, finul de aur trecuse de câteva ori chiar prin fața lui, în caravanserai, înainte să își dea seama, tresărind, pe cine vedea.

Cu părul său lung, negru, și chaulnotul alb, cu glugă, călărind un spectral cu panaș și vorbind Nevăzuta de parcă vocea sa răgușită ar fi fost făcută pentru asta, Lazlo aproape că putea trece drept unul dintre Tizerkani. Greu de crezut că era același visător neajutorat care se lovea de ziduri în timp ce mergea citind.

Orizonturi în loc de cărți. Călărit în loc de citit. Era o viață diferită aici, însă, fără îndoială, Lazlo rămăsese la fel de visător ca întotdeauna, dacă nu și mai mult. Chiar dacă își lăsase cărțile în urmă, poveștile însă le adusese cu el, din rafturile bibliotecii luminate de glave în peisajele mai potrivite pentru ele.

Peisaje ca acesta.

Întinse plasa de ceață și privi spre Cuspidă. Prima oară, se gândise că era un miraj. În mijlocul Elmuthalethului, cerul se unea cu pământul într-un cerc neîntrerupt, plat și fără trăsături distincte, cât vedeai cu ochii. Traversarea – călătorind zi după zi, săptămâni la rând, ridicând și strângând tabăra la fiecare apus și la fiecare răsărit, într-o rutină care contopea zilele făcându-le să nu se mai deosebească între ele – părea o sfidare a minții că s-ar fi putut încheia. Când prima sclipire alburie apăruse în depărtare, crezuse că era o iluzie, ca lacurile pe care le vedea uneori ca să dispară pe măsură ce se apropia. Albeața aceea nu dispăruse. În ultimele zile, crescuse de la o fâșie palidă la orizont până devenise… Cuspida, orice ar fi *fost* ea, Cuspida, de fapt.

Alcătuia capătul de la răsărit al Elmuthalethului, iar ceilalți faranji se mulțumeau să îl numească un lanț de munți, însă nu arăta ca un lanț de munți. Îi lipseau piscurile. Întreaga formațiune – un soi de movilă imensă – era albă, de la dunele deșertice de la poale până în vârf, la albastru cerului. Arăta ca un cristal lăptos sau precum gheața.

Sau… a ceea ce spuneau legendele că ar fi.

— Aproape am ajuns. Greu de crezut.

Era vocea lui Calixte. Și ea făcea parte dintre faranjii invitați.

Se apropie de Lazlo, ca să privească același peisaj, dându-și pe spate gluga chaulnotului și descoperindu-și capul mic și frumos. Fusese golaș ca un ou când o cunoscuse Lazlo – ras cu forța, așa cum fusese și al lui, cândva –, însă acum îi crescuse părul. Era un puf șaten, ca al unui pui de pasăre în creștere. Vânătăile îi dispăruseră de mult, însă mai avea încă urme acolo unde cătușele îi roseseră încheieturile și gleznele.

Calixte nu era doar prima fată pe care Lazlo o numise prietenă, ci și prima infractoare.

— Pe vremea asta, mâine…, zise el.

Nu era nevoie să ducă fraza până la capăt. Anticiparea era palpabilă. Pe vremea asta, a doua zi, aveau să fie acolo. Aveau să urce pe singura cărare ce ducea prin Fortul Misrach până în vârful Cuspidei și aveau să vadă pentru prima dată ce se afla dincolo.

Plângerea.

— Ultima șansă pentru o teorie, zise Calixte.

Își scosese carnețelul ferfenițit. Îl ridică și îi flutură paginile.

— Nu te dai bătută, nu?

— S-a mai spus. Uite, a mai rămas o pagină, îi arătă ea. Am păstrat-o pentru tine.

— N-ar fi trebuit.

— Ba da. Să nu crezi că te las să ajungi pe Cuspidă fără să-mi oferi măcar una.

O teorie.

Când delegații se întâlniseră în Alkonost, presupuseseră că li se va lămuri motivul călătoriei. Natura „problemei” Plângerii. Dobândiseră dreptul de a ști, nu-i așa, ajungând atât de departe. Și când Eril-Fane se ridicase în capul mesei la prima lor cină împreună, așteptaseră, tăcând nerăbdători, să primească informația ce li se datora. În dimineața următoare aveau să pornească prin marele și temutul Elmuthaleth. Era cinstit să știe *de ce* – și, de preferință, cât încă se mai puteau întoarce, dacă se răzgândeau.

— În timpul pe care o să-l petreceți cu noi, le spusese Eril-Fane, vi se va cere să credeți lucruri pe care, acum, nu vi s-ar părea posibil să le credeți. Sunteți bărbați și femei raționali, care cred în ce pot vedea și dovedi. N-aș câștiga nimic dacă v-aș spune acum, dimpotrivă. Ați afla că pustietatea neînduplecată a Elmuthalethului are puterea de a vă amplifica meandrele minții.

Aș prefera să vă alimentez curiozitatea și nu scepticismul.

Cu alte cuvinte: *E o surpriză*.

Așadar, continuaseră drumul în neștiință de cauză, deși nu fără resentimente și cu o mulțime de speculații. Traversarea fusese dificilă: monotonă, seacă, istovitoare fizic și mintal. Ideea cu punga teoriilor fusese a lui Calixte, și era bună. Lazlo văzuse cum îi animase pe ceilalți să participe la un soi de joc, să aibă ceva de *câștigat*. Contase și că le plăcea să se audă vorbind și asta îi oferise oportunitatea lui Calixte. Era simplu: făceai o presupunere despre care era problema Plângerii, iar Calixte o nota în caietul ei. Puteai emite oricâte presupuneri doreai, însă fiecare costa zece arginți, lăsați să cadă în punguță – care era o zdreanță de brocart verde, veche, închisă cu o broșă țipătoare. Calixte spunea că îi aparținuse bunicii sale, dar mai spunea și că provenea dintr-o familie de asasini – sau dintr-o familie de acrobați, în funcție de dispoziție –, așa că era greu să știi ce să crezi.

Odată ce ajungeau în Plângerea și li se dezvăluia adevărul, cel care emisese teoria cea mai apropiată de realitate câștiga punga – care conținea deja vreo cinci sute de arginți și aproape că plesnea pe la cusăturile-i uzate.

Lazlo nu își enunțase nicio teorie de trecut în caiet.

— Mă îndoiesc că a mai rămas vreo idee neexprimată, zise el.

— N-a mai rămas niciuna *plicticoasă*, asta-i sigur. Dacă mai aud o versiune a teoriei cuceririi, mă sinucid. Dar tu poți mai mult. Știu că poți. Ești povestitor. Imaginează-ți ceva fabulos și improbabil, îl rugă ea. Ceva frumos și plin de monștri.

— Și frumos, și plin de monștri?

— Așa sunt cele mai bune povești.

Lazlo nu tăgădui asta. Mai strânse puțin plasa de ceață, apoi se întoarse spre tabără.

— Dar nu este un concurs de povești.

Calixte își potrivi pasul după al lui.

— Ba da. Este un concurs de povești *adevărate*, și cred că adevărul trebuie să fie mai ciudat decât pot visa *toți ăia*.

Răsfoi cu dispreț caietul, făcând semn spre centrul taberei, unde se adunaseră faranjii, așteptând să le fie pregătită cina. Se stabiliseră repede în rolul de oaspeți, majoritatea, în orice caz, și se mulțumeau să nu facă nimic, în timp ce conducătorii caravanei și Tizerkanii – și Lazlo – făceau toată treaba. Își

acoperiseră deja chaulnoturile ușoare cu cele groase, de lână, pregătindu-se de frigul serii ce urma – dovadă că niciun dram de energie nu fusese transformat în căldură prin muncă respectabilă. Cu glugile ridicate și umblând fără rost, Lazlo se gândi că arătau ca o ceată de fantome în pauza de cafea.

— Poate că nu, recunoscu el.

— Așa că depinde de tine, spuse Calixte. Nu se poate să nu vii tu cu o idee stranie. Orice idee de la tine ar fi stranie, venind dintr-o minte *rătăcită* ca a ta.

Lazlo nu se putu abține să râdă. De obicei, jocurile de cuvinte care-i implicau numele erau mult mai puțin binevoitoare.

— Eu nu fac parte din delegație, îi aminti el.

Ce era el? Povestitor, secretar și om bun la toate, nici Tizerkan, nici delegat, ci o persoană care-și urma visul.

— Dar *ești* faranji, replică ea.

Și asta era adevărat, deși nu se potrivea printre ceilalți. În fond, intrase în orașele lor călărind un spectral și mulți presupuseseră că era din Plângerea, cel puțin până când Thyon îi lămurise.

„Este doar un țăran orfan din Zosma, să știți”, spusese el, ca să nu fie tentați să simtă vreo urmă de respect pentru el.

— Chiar dacă aș câștiga, îi zise Lazlo lui Calixte, ceilalți ar spune doar că știam deja răspunsul de la Eril-Fane.

— Nu-mi pasă, răspunse Calixte. E jocul meu. *Eu* decid cine câștigă, și *eu* te cred.

La acestea, Lazlo fu surprins de dimensiunea recunoștinței lui – să fie crezut, chiar dacă de o jefuitoare de morminte dintr-o familie de asasini. Sau poate tocmai de o jefuitoare de morminte dintr-o familie de asasini. (Sau de acrobați, în funcție de dispoziție.)

Calixte, ca și el, nu se potrivea în peisaj. Dar ea, spre deosebire de el, *era* membră a delegației. Poate cea mai surprinzătoare, da, și cea mai puțin anticipată. Fusese o surpriză chiar și pentru Eril-Fane, care plecase în Syriza căutând un constructor, nu o acrobată.

Syriza fusese prima lor destinație, după Zosma, așadar prima experiență a lui Lazlo ca secretar al lui Eril-Fane fusese recrutarea lui Ebliz Tod, constructorul Turlei-din-nori, cea mai înaltă clădire din lume. Și ce mai clădire era! Arăta ca un sfredel enorm sau ca un corn de inorog care se ridica din pământ și se

spunea că măsura peste două sute de metri. Era o spirală simplă și elegantă, fără ferestre și fără podoabe. Syriza era renumită pentru turlele sale, iar aceasta era regina lor.

Eril-Fane fusese impresionat și, în consecință, admisese orice cerință a lui Ebliz Tod, pentru a-l atrage în Plângerea. Un contract formal fusese pregătit de Lazlo, în funcția sa oficială, și semnat, iar grupul din Nevăzut se pregătea să își continue drumul, când Lazlo menționase un zvon auzit de la localnici.

O fată *se urcase* pe Turla-din-nori.

— Fără frânghii, îi povestise el lui Eril-Fane.

Doar cu mâinile și picioarele goale, înfipte în singurul șanț care se înălța, în spirală, de la baza turnului la vârf.

— Și a ajuns în vârf? dorise să știe Eril-Fane, mijind ochii spre turlă ca să aprecieze cât de posibilă ar fi fost o asemenea încercare.

— Așa se spune. Se pare că au aruncat-o în temniță pentru asta.

— *În temniță*? Fiindcă a urcat pe o turlă?

— Pentru că a jefuit un mormânt, îl corectase Lazlo.

Nu contase că bărbatul pentru care fusese construit mormântul era încă în viață. Turla-din-nori era un mormânt regal și tot soiul de avuții fuseseră deja depuse acolo, în vederea confortului post-mortem al regelui. În afară de oculusul din vârf (pentru „respirația sufletelor”), mai exista o singură cale de acces. Nu era niciodată lăsată nepăzită, dar, când un vistiernic intrase în monument cu brațele încărcate de *itzal* (vase care conțineau suflete de animale – practica itzalurilor cu suflete de sclavi și de neveste fusese, din fericire, abolită), găsise o fată care ședea cu picioarele încrucișate pe sarcofagul bătut în nestemate, *jonglând cu smaralde*.

Ea confirmase că escaladase turnul și intrase prin oculus, însă pretinsese că nu venise ca să fure ceva. Doar își exersa abilitățile de jonglerie. N-ar fi făcut oricine la fel? Când Eril-Fane mersese la închisoare și găsise o zvârlugă de fată, plină de vânătăi, lipsită de păr, în cătușe ruginite, pe jumătate moartă de foame și apărându-se cu un cui, o întrebase de ce făcuse ceea ce făcuse și ea îi răspunsese, mândră: „Pentru că pot”.

Iar Lazlo presupunea că acela fusese motivul pentru care o luaseră cu ei: fiindcă putea să se urce pe un turn de două sute de metri înălțime, ajutându-se numai de mâinile ei mici și de

tălpile goale. Nu știa de ce abilitatea asta s-ar fi putut dovedi utilă. Explicația făcea și ea parte din marea enigmă.

•

Ebliz Tod: un bărbat care putea construi un turn.

Calixte Dagaz: o fată care se putea cățăra pe unul.

Thyon Nero: alchimistul care distilase azotul.

Jonwit Belabra: matematician.

Phathmus Mouzaive: filosof naturalist; îi plăcea să declare că domeniul său era nici mai mult, nici mai puțin decât înseși „legile fizice ale universului”, dar al cărui interes, în realitate, era întrucâtva mai restrâns, și anume câmpurile magnetice.

Kae Ilfurth: inginer.

Felleringii: metalurgiști; frați gemeni.

Fortune Kether: artist, renumit pentru frescele sale și pentru catapultele și mașinile de asediu pe care le concepea pentru regii bătăioși.

Drave: doar Drave, autonumit „explozionist”, a cărui calificare era să așeze încărcături explozive în mine și ale cărui referințe includeau dinamitarea unor munți.

Soulzeren și Ozwin Eoh, un cuplu căsătorit: ea, mecanic, el, fermier botanist, care împreună inventaseră o mașinărie pe care o numeau sanie de mătase. O invenție care putea *zbura*.

Aceștia erau delegații Ucigașului de Zei. Nu li se dezvăluise despre problema din Plângerea decât că era „umbra unor vremuri întunecate”, iar singurul indiciu pe marginea căruia puteau să-și construiască teoriile… erau ei înșiși. Răspunsul, judecau ei, se afla într-o configurare a domeniilor lor de expertiză. Prin deducție, ce fel de problemă ar fi putut soluționa asemenea abilități?

Așa cum se plânsese Calixte, majoritatea teoriilor erau marțiale, implicând cuceriri, arme și apărări. Lazlo înțelegea de ce – mașinăriile de asediu, explozibilele și metalele sugerau această direcție –, însă el, unul, nu credea că despre asta era vorba. Eril-Fane spusese că problema nu punea niciun pericol pentru ei și Lazlo nu-și imagina cum și-ar fi părăsit Tizerkanii orașul atâta vreme, dacă s-ar fi aflat sub amenințare. Era vorba despre ceva care, după spusele Ucigașului de Zei, încă îi bântuia. Folosise exact cuvântul ăsta: *bântuire*. Doar Lazlo îl luase ad litteram. Și dacă erau fantome? *Ucigașul de Zei*. Fantomele zeilor uciși? N-ar fi cutezat să treacă *asta* în caietul

lui Calixte. Pe de-o parte, pentru că nu erau ei oamenii potriviți pentru a soluționa problema și, pe de altă parte, cum ar mai fi râs de el.

Oare *de aceea* nu propunea și el o teorie, fiindcă se temea să nu se râdă de el? Nu. Mai degrabă fiindcă își dorea să aibă dreptate Calixte: adevărul să fie mai straniu decât orice-și puteau ei imagina. Nu voia să ghicească răspunsul, nici măcar pentru cinci sute de arginți. Voia să urce în vârful Cuspidei a doua zi și să deschidă ochii ca să *vadă*.

„În clipa în care o să vedeți orașul, o să înțelegeți despre ce este vorba”, le promisese Eril-Fane.

În clipa în care vedeau orașul.

Clipa.

Oricare ar fi fost problema, avea să fie limpede de la prima vedere. Asta era o altă piesă din puzzle, însă Lazlo nu dorea să o cântărească.

— Nu vreau să ghicesc, îi spuse el lui Calixte. Vreau să fiu surprins.

— Atunci fii surprins! spuse ea, exasperată. Nu trebuie să ghicești *corect*, doar *interesant*.

Ajunseseră în tabără, între timp. Micile corturi de lână fuseseră ridicate, iar Tizerkanii strânseseră spectralii într-un pavilion mai mare, făcut din aceeași lână fiartă. Cămilele, cu blana lor mițoasă, își petreceau nopțile în frig, sub cerul nopții. Cei care le conduceau le descărcaseră și le puseseră baloturile sub o apărătoare, deși, până acum, era o seară fără vânt. Fuiorul de fum de la foc se ridica drept, asemeni frânghiilor fermecate din piața de la Alkonost, care stăteau suspendate în aer, în timp ce niște băieței se urcau și coborau pe ele.

Faranjii încă așteptau cina. Pe cer se roteau hoitari, scoțând strigăte urâte, pe care Lazlo și le traducea ca: *Muriți*, *ca să vă putem mânca*.

Eril-Fane dădu drumul unui șoim mesager, care se ridică printre amatoarele de stârvuri, țipând un avertisment de prădător, înainte să se avânte spre Cuspidă. Lazlo îl privi, iar asta, mai mult decât orice, îl făcu să înțeleagă cât de aproape de țintă se aflau.

Iminența incredibilă a visului său imposibil.

— Bine, îi spuse el lui Calixte. Ai câștigat.

Ea își dădu capul pe spate și scoase un strigăt tribal de triumf,

și toată lumea din tabără întoarse capul spre ei.

— Taci, banshee, îi spuse el, râzând. Îți dau *o* teorie, pe cât de ciudată și de improbabilă o pot scorni.

— *Și* frumoasă, și plină de monștri, îi aminti ea.

— Și frumoasă, și plină de monștri, încuviință el și știu ce avea să îi spună.

Era cea mai veche poveste din lume.

15.

CEA MAI VECHE POVESTE DIN LUME

Serafimii erau cel mai vechi mit al lumii. Lazlo citise toate cărțile de folclor din Marea Bibliotecă, și fiecare manuscris, și fiecare cântec și saga care-și croiseră drum, din glas în glas, prin secole de tradiție orală, pentru a fi așternute, în sfârșit, pe hârtie, iar legenda lor era cea mai veche. Veche de câteva milenii, poate vreo șapte, și se găsea în orice cultură, inclusiv în cea din Orașul Nevăzut, unde serafimii fuseseră venerați. Că li se spunea enkyel, anjelin sau îngeri, s'rith sau serifain sau serafimi, povestea de bază rămânea aceeași.

Erau făpturi de o frumusețe de neegalat, cu aripi de foc fără fum – șase la număr, trei bărbați, trei femei –, și, cu multă vreme în urmă, înainte să aibă un nume, coborâseră din cer.

Veniseră să vadă ce soi de lume era aceasta și găsiseră pământuri roditoare și lacuri dulci, și plante care visau că erau păsări, ridicându-se spre nori pe frunze ca niște aripi. Mai găsiseră și ijji, o rasă de creaturi imense, hidoase, care-i țineau pe oameni ca sclavi, ca animale de companie sau de mâncat, în funcție de versiunea poveștii. Serafimilor li se făcuse milă de oameni și îi uciseseră pe ijji până la ultimul, apoi le adunaseră leșurile într-o grămadă, la marginea mării lor de praf, și le arseseră pe un rug cât Luna.

Și astfel, spunea povestea, ajunsese omul să pretindă că ar conduce lumea care se numea Zeru, după ce demonii fuseseră stârpiți din ea de îngeri. Odată, ca niciodată, oamenii crezuseră povestea aceasta și mai crezuseră și că serafimii aveau să se întoarcă, într-o bună zi, ca să îi judece. Existaseră temple,

preotese, focuri ritualice și sacrificii, dar cu multă vreme în urmă. Acum nimeni nu mai credea în miturile vechi.

— Ia-ți condeiul, îi spuse Lazlo lui Calixte, ieșind din cort.

Mai întâi își luase timp să-și țesale spectralul, pe Lixxa, și apoi se curățase el. Ultima lui baie de nisip. N-avea să-i ducă dorul.

— Ești gata? O să fie o poveste bună. Extrem de improbabilă.

— S-auzim!

— Prea bine.

Își drese glasul. Calixte își agită condeiul, nerăbdătoare.

— Problema, zise el, de parcă ar fi fost un lucru perfect logic, este că serafimii s-au întors.

Calixte părea încântată. Se porni pe scris.

Din direcția celorlalți faranji, Lazlo auzi un hohot de râs.

— Serafimi! pufni disprețuitor cineva. Absurd!

Lazlo îi ignoră.

— Desigur știi despre serafimi, îi spuse lui Calixte. Au coborât din ceruri, însă știi *unde*? *Aici*.

Făcu un gest cuprinzător cu brațul spre deșert.

— Marele ocean de praf, așa este numit în povești. Unde altundeva decât în Elmuthaleth? Și rugul funerar cât Luna?

Arătă spre singura formă de relief din ținutul altminteri cât se putea de plat.

— Cuspida? întrebă Calixte.

— Privește-o. Nu e nici cristal, nici marmură, și cu siguranță nu e gheață.

Din soarele care se topea mai rămăsese doar o dungă arămie, iar albastrul cerului se adâncea. Cuspida arăta și mai nepământeană decât pe timp de zi, strălucind ca luminată din interior.

— Așadar, ce este asta? întrebă Calixte.

— Oasele topite ale demonilor uciși, răspunse Lazlo, întocmai cum îi povestise cândva fratele Cyrus. Sunt cu miile. Flacăra sacră le-a ars carnea, iar substanța din care erau făcute oasele lor s-a prefăcut în sticlă. Le mai poți vedea craniile, cu gurile pline de colți, și le distingi spinările arcuite sau picioarele lungi, scheletice. Hoitarii și-au făcut cuib în orbitele lor imense. Nimic nu poate supraviețui acolo decât mâncătorii de stârvuri.

Calixte se oprise din scris. Îl privea cu ochii mari.

— *Serios*? întrebă ea, cu sufletul la gură.

Lazlo zâmbi larg. *Foarte improbabil*, se pregăti să-i

amintească, dar altcineva i-o luă înainte.

— Firește că nu, spuse o voce, tărăgănat, ca să sublinieze răbdarea exagerată.

Vocea îi aparținea lui Ebliz Tod, constructorul. Nu fusese încântat să împartă invitația Ucigașului de Zei cu fata care „se cățărase în Turla-din-nori, ca un gândac”, și fusese auzit plângându-se că „ne înjosește pe cei care avem realizări adevărate să fie o *hoață* în rândurile noastre”. Acum îi spuse lui Calixte, plin de dispreț:

— Fătucă dragă, credulitatea ta e ca deșertul ăsta, fără limite. Te poți pierde în ea, fără să mai dai vreodată de realitate sau rațiune.

Câțiva dintre ceilalți râseră împreună cu el, minunându-se că putea crede cineva asemenea scorneli. Thyon Nero se sprijinea de apărătoarea de vânt, poleit de lumina apusului și a focului.

— Și Rătăcitul le crede, îi spuse el lui Drave, expertul în explozii, care ședea lângă el, părând jalnic, prin comparație.

Finul de aur reușea să arate uimitor până și în mijlocul deșertului. Soarele îi colorase pielea într-un auriu propice și îi decolorase vârfurile șuvițelor de păr, făcându-le luminoase. Rațiile sărăcăcioase de călătorie îi accentuaseră trăsăturile frumos modelate, iar barba lui scurtă, pe care o îngrijea permanent, spre deosebire de ceilalți, îi dădea un aer de maturitate și importanță, fără să-i sacrifice nimic din splendoarea tinereții.

Drave, în schimb, era slăbănog și chinuit de intemperii, părând mai vârstnic decât era – adică de vreo treizeci de ani. Originar din Maialen, unde soarele se arăta rar, era foarte alb și suferise mai mult decât oricine în Elmuthaleth, unde se tot arsese și se cojise în nenumărate rânduri, până când chipul îi devenise o peticeală de rozaliu și roșu, cu fâșii maronii de piele moartă care se desprindeau treptat.

Cei doi alcătuiau o pereche neobișnuită: alchimistul și expertul în explozii. Începuseră să călărească și să mănânce împreună în Alkonost. Între oricare alții, legătura aceasta ar fi părut o prietenie, însă Lazlo n-o considera atât de inofensivă. Thyon Nero nu avusese „prieteni” în Zosma, ci admiratori, iar Drave părea dornic să joace acest rol, aducându-i adesea micul dejun sau scuturându-i nisipul din cizme, fără vreo mulțumire. Lazlo se întreba dacă acel „mulțumesc” pe care i-l adresase

Nero, odinioară, nu fusese singurul pe care-l rostise vreodată. Totuși nu îi era milă de Drave, pentru că îi era limpede că expertul în explozii nu căuta prietenia, ci secretul aurului.

Mult succes, îi spuse el în gând, cu ironie.

— El crede în orice, chiar și în fantome, adăugă Thyon, făcându-l pe Drave să râdă batjocoritor, după care își întoarse privirea spre Lazlo. Nu-i așa, Rătăcitule?

Asta îi aminti lui Lazlo de ziua aceea îngrozitoare, când venise la biroul de Solicitări ca să ceară toate cărțile lui Lazlo – privirea ațintită brusc asupra lui Lazlo, cu care îl separase de restul celor prezenți. Întrebarea răutăcioasă, cu intenția de a-l pune într-o poziție stingheritoare. În plus, simți și o urmă din vechea lui teamă. Pe toată durata călătoriei, Nero abia dacă îi adresase vreun cuvânt, cu excepția ironiilor ocazionale, însă Lazlo îi simțea uneori privirea arzătoare și se întreba dacă alchimistul îl considera încă o piedică – singura persoană în viață care-i știa secretul.

Dădu un răspuns neutru la întrebarea lui Thyon.

— Recunosc că prefer să am mintea deschisă, spuse el.

— Așa numești tu să crezi că au existat bărbați care au coborât din ceruri cu aripi de foc?

— Și femei, răspunse Lazlo. Este de compătimit specia exclusiv masculină.

— Mai degrabă nici nu există, observă Calixte. Bărbaților le lipsește atât pântecul, cât și bunul-simț.

Un gând tulburător îi răsări în minte lui Lazlo. Se întoarse spre Ruza, folosindu-se de Nevăzută ca să îl întrebe:

— Există trave de ambele sexe? Vai de mine, spune-mi că monstruozitățile alea nu se împerechează!

— Trebuie să apară de undeva și travele mici, răspunse Ruza.

— Dar cum se găsesc între ei? Nemaivorbind să…?

Lazlo își lăsă vorba neterminată.

— Nu știu, dar pun rămășag că, atunci când o fac, profită la maximum.

Tânărul războinic își jucă sprâncenele.

Lazlo se strâmbă. Ruza ridică din umeri.

— Ce? N-avem de unde ști: poate că poveștile de dragoste ale travelor sunt cele mai frumoase din lume…

Calixte pufni în râs. Și ea se străduise să învețe limba, având-o pe Tzara ca profesoară, așa cum Ruza îl învățase pe Lazlo.

Cele două femei se așezaseră una lângă alta acum, iar Calixte îi șopti Tzarei ceva care o făcu pe războinică să își muște buza și să roșească.

— Mă scuzați, îi întrerupse Thyon, cu aspectul jignit al celui care se crede ironizat.

Și, fiindcă nu se obosise să învețe Nevăzuta, aproape că putea fi iertat că se gândise la asta. Reveni asupra întrebării dintâi:

— Crezi că bărbați *și femei* au coborât din ceruri pe aripi de foc?

Lazlo nu spusese niciodată că ar fi crezut în serafimi. Nici măcar în cărțile lui nu pretinsese asta. Nu avea nici vreo dovadă, nici credință. Dar îi stârnea interesul felul în care toate culturile din Zeru aveau la bază aceeași poveste. În cel mai rău caz, se spunea ceva despre tiparele de migrație ale vechilor popoare. În cel mai *bun* caz, se spuneau multe altele. Însă nu era momentul să aducă asta în discuție. Nu încerca să câștige punga teoriilor, în fond. Voia doar să o mulțumească pe Calixte.

— Nu văd niciun rău în a lua în considerare orice idee, spuse el. De exemplu, cum ai fi putut să obții tu azotul, dacă ai fi decis să-ți închizi mintea față de unii compuși chimici?

Thyon își încleștă maxilarul. Când vorbi din nou, ironia din voce îi fusese înlocuită de încordare.

— Alchimia este o știință. Nu se poate face comparație.

— Eu nu sunt alchimist, răspunse Lazlo, binevoitor. Mă cunoști, sunt Rătăcitul Visător, cel mereu cu capul în nori.

Se opri și adăugă, cu un surâs:

— Miracole pentru micul dejun.

Chipul lui Thyon împietri când îi fu pomenit titlul cărții. Oare Lazlo îl amenința? Cu siguranță nu. Nu și-ar fi încălcat niciodată tripla promisiune și se auzi tachinându-l pe Nero, ceea ce i se părea ireal. Nu mai era un ajutor de bibliotecar la mila finului de aur și orice urmă de respect pe care o nutrise față de el dispăruse de mult. Totuși, era o atitudine prostească să-l zgândărească. Se întoarse spre Calixte.

— Unde am rămas?

Ea își privi carnețelul.

— Oasele topite ale demonilor uciși, răspunse.

— Așa. Serafimii au coborât deci *aici* – sau, mai degrabă, *acolo*, în oraș.

Arătă spre Cuspidă și dincolo de ea.

— Acolo i-au ucis pe ijjii cei necurați, scăpând de vrăjmași tânăra și atractivă rasă de oameni, bărbați și femei, și au plecat din nou. Au trecut milenii. Oamenii au prosperat. Și apoi, într-o zi, după cum fusese profețit… serafimii s-au întors.

Așteptă condeiul lui Calixte să-l prindă din urmă.

— În regulă, spuse ea. Ai zis bine partea cu monștrii și cred că pot să fiu de acord și cu frumusețea. A chipului tău, dacă nu a serafimilor, adăugă, tachinându-l.

Lazlo nici măcar nu roși. Dacă lui Calixte i se părea *într-adevăr* frumos chipul lui – ceea ce i se părea absolut de necrezut, ținând cont de aspectul elementului central –, nu exista nici pe departe atracție sau dorință în cuvintele ei. Nu, observase felul în care o privea Calixte pe Tzara și felul în care Tzara îi răspundea, iar asta îi servise drept veritabilă lecție pe tema dorinței.

— Totuși care e *problema*? întrebă Calixte.

— Ajung și acolo, răspunse Lazlo, deși, de fapt, nu se gândise încă la partea aceea din teoria sa improbabilă și fantezistă.

Privi în jur. Văzu că nu doar faranjii erau atenți, ci și Tizerkanii, conducătorii de cămile și bătrânul Oyonnax, șamanul. Nu înțelegeau limba comună, însă vocea lui le atrăgea atenția în mod firesc. Erau obișnuiți să îl asculte spunând povești, deși asta se petrecea de obicei după cină, când cerul era întunecat și el doar le întrezărea chipurile în lumina sprințară a flăcărilor. Traduse în grabă și pentru ei. Eril-Fane asculta, amuzat și ironic, la fel și Azareen, care îi era probabil mai mult decât locotenentă, deși Lazlo încă nu își dăduse seama de natura relației lor. Apropierea dintre ei era palpabilă, dar, cumva, și… plină de durere. Nu împărțeau un cort, la fel ca alte perechi de războinici și, cu toate că nu-și arătau vreo urmă de afecțiune fizică, era limpede pentru toți cei care aveau ochi că Azareen îl iubea pe Eril-Fane. Sentimentele lui erau mai greu de interpretat. Era plin de căldură, însă precaut.

Cei doi aveau neîndoielnic un trecut comun, însă de ce soi?

În orice caz, nu la asta trebuia să ofere Lazlo un răspuns acum. *Problema*, medită el, privind în jur. *Serafimi și ijji*.

Îl zări pe Mouzaive, filosoful naturist, stând lângă bucătăreasă, Madja, cu farfuria în mână și o mutră acră, și de acolo îi țâșni inspirația.

— A doua venire a serafimilor. Este posibil să se fi început cu respect și reverență, însă, ce să vezi? spuse el, mai întâi în limba comună, apoi în Nevăzută. S-a dovedit că erau niște oaspeți *teribili*. Foarte plini de sine. Nu ridicau un deget. Credeau că li se cuvine să fie serviți. Nici măcar nu își înălțau singuri corturile și nu ajutau cu cămilele. Ei doar umblau de colo-colo… așteptând să fie hrăniți.

Calixte scria, mușcându-și buza ca să nu râdă. Unii dintre Tizerkani hohotiră, la fel și Soulzeren și Ozwin, cuplul căsătorit, cei cu mașinile zburătoare. Râdeau, fiindcă nu fuseseră ținta criticii. Obișnuiți să cultive pământurile sterpe din Thanagost, nu erau genul care să stea degeaba, ci ajutau ori de câte ori aveau ocazia. Nu se putea spune același lucru despre ceilalți, care înțepeniseră, jigniți.

— Ne sugerează cumva că ar trebui să *muncim*? întrebă Belabra, matematicianul, provocând un val de murmure uimite.

— Pe scurt, conchise Lazlo, scopul acestei delegații *este* să-i convingă pe serafimi să plece. Politicos, firește. Dacă dăm greș cu vorba bună, atunci trebuie să îi evacuăm forțat.

Făcu semn spre delegați.

— Explozii, catapulte, tot tacâmul.

Soulzeren începu să aplaude. Lazlo făcu o plecăciune. Îl privi din nou pe Eril-Fane: amuzamentul său ironic se transformase în atenție pură. Și Azareen îl privea la fel de fățiș, la care Lazlo ridică ușor din umeri, pe post de scuză. Ideea lui era ridicolă, măruntă și nepoliticoasă, însă nu se putuse abține.

Calixte umplu și ultima pagină din carnețel, iar el își scoase moneda de zece arginți – mai mulți bani decât avusese vreodată, înainte de prima simbrie de la Eril-Fane.

— Adio, monedă credincioasă, îi ură el, predând-o, căci nu ne vom mai revedea vreodată.

— Nu fi trist, Rătăcitule. Ai șanse, zise Calixte, neconvinsă.

Examină moneda și declară că avea „un aspect triumfător”, înainte să o vâre în punga deja prea plină. Cusăturile se întinseră. Se părea că până și o singură monedă în plus ar fi spart-o, cu siguranță. Ultima pagină din carnețel, ultimul loc din pungă, iar jocul teoriilor luase sfârșit.

Trebuia doar să aștepte până a doua zi și aveau să afle cine câștigase.

Temperatura scăzu pe măsură ce deșertul se întuneca. Lazlo

își trase chaulnotul de lână peste cel de in și își puse gluga. Focul de tabără se profila pe fundalul nopții de un albastru profund, iar călătorii se adunară cu toții în jurul lui. Se servi cina, iar Eril-Fane deschise o sticlă de băutură tare, pe care o păstrase pentru acest moment. Era ultima lor noapte de sete și de merinde fără gust, de dosuri amorțite și roase de șei, de băi uscate și de murdărie în orice fald de veșmânt sau cută de piele. Ultima noapte de somn pe pământul tare, adormiți de incantațiile șamanului care-și arunca prafurile în foc.

Ultima noapte de întrebări.

Lazlo ridică privirea spre Cuspidă, abia vizibilă în lumina stelelor. Misterele Plângerii îi fuseseră muzica sângelui prin vene de când se știa. La vremea asta, a doua zi, nu aveau să mai fie mistere.

Sfârșitul întrebărilor, gândi el, însă nu și al *minunilor*. Pentru ele era doar începutul – de asta era sigur.

16.

O SUTĂ DE FĂRÂME DE ÎNTUNERIC

Sarai nu era în apele ei. După cină, Feral smulsese o furtună de zăpadă de pe un cer îndepărtat și mâncaseră zăpadă la desert, amestecată cu gem de prune, însă nu se putuse bucura de gust. Sparrow și Ruby se bătuseră cu bulgări, râzând cam prea tăios, țintind cam prea bine, iar Minya dispăruse undeva, promițând să elibereze fantoma, Ari-Eil, întru evanescența sa naturală.

Sarai detesta când Minya aducea fantome noi în citadelă. Fiecare era ca o oglindă care îi reflecta monstruozitatea.

În caz că uiți că ești o abominație, *iată o bătrână care scoate vaiete când te vede*. *Iată un tânăr care crede că e în iad*.

Avea un efect minunat asupra stimei de sine.

— De ce trebuie să facă asta? rosti cu voce tare.

În galerie se mai aflau doar ea și Feral, iar el stătea aplecat peste cartea lui. Nu făcută din hârtie, ci din foițe subțiri de mezartium, acoperite de simboluri. Dacă erau litere, erau foarte diferite de alfabetul fluid și frumos al Plângerii, pe care Ellen cea

Mare îi învățase să îl citească și să îl scrie. Nu avea colțuri, ci numai curbe. Literele din cartea lui Feral nu aveau curbe, ci numai colțuri. Sarai se gândi că arătau brutale. Nu știa cum o mai putea studia Feral, când nu avusese succes cu descifrarea sa ani de zile. Spunea că aproape că îi *simțea* înțelesul, de parcă ar fi fost *chiar acolo*, așteptând să capete sens, ca un caleidoscop care mai trebuia întors o dată.

El urmări conturul unui simbol cu vârful degetului.

— Cine să facă ce? întrebă el.

— Minya. Târăște fantomele aici. Aduce ura lor în casa noastră.

Sarai se auzi vorbind. Cât de meschin părea protestul ei, plângându-se de neplăcerile personale. Nu își dădea seama ce simțea de fapt. Era de neconceput să îi fie milă de o ființă umană, fie ea fantomă sau în viață.

— Bine măcar că te avem pe tine, zise Feral, neatent, ca să duci ura *noastră* în casele *lor*.

Sarai clipi de câteva ori, repede, și își privi mâinile. Nu fusese nici urmă de maliție în cuvintele lui Feral, însă remarca o înțepă dureros. Poate că era mai sensibilă după ce Ruby pomenise de un sfârșit iminent și după revelația că era de acord cu ea. Și poate că vorbea și invidia ei, fiindcă Feral chema zăpada, Sparrow creștea flori și Ruby crea căldură și artificii, în timp ce ea… făcea ce făcea.

— Asta fac eu? întrebă, cu glas tremurător. E un miracol că nu mi-ați spus Aducătoarea de Ură.

Feral ridică privirea din carte.

— N-am spus-o în sensul *rău*, zise el.

Sarai râse fără urmă de voioșie.

— Feral, cum ar putea ura să fie *altfel* decât rea?

— Dacă e pe merit. Dacă e răzbunare.

Răzbunare. Felul în care rostise el cuvântul o făcu să înțeleagă ceva. „Răzbunare” ar trebui rostit printre dinți, cu saliva zburând, cu odgoanele sufletului atât de încâlcite în sentimentul ăsta, încât să nu te poți desprinde nici să vrei. Dacă o simți, dacă *într-adevăr* o simți, atunci o spui de parcă ai strânge în pumn o inimă care încă bate, cu sângele care ți se scurge pe antebraț, picurând de pe cot, și *nu îi poți da drumul*. Feral nu o rostise astfel. Ar fi putut folosi orice alt cuvânt. *Praf* sau *ceașcă* sau *prună*. Nu avea nici urmă de îndârjire, de inimă

încă bătând, de sânge. Pentru el, „răzbunare” era doar un cuvânt.

Asta o încurajă.

— Și dacă nu e? întrebă ea, șovăielnic.

— Dacă nu e ce?

Sarai nu știa prea bine ce voia să spună. Dacă nu era răzbunare? Dacă nu era meritată? Sau, chiar mai simplu: Dacă nu era *ură* ceea ce simțea ea pentru oameni, ce mai era? Dacă totul se schimbase, atât de lent, încât nici măcar nu simțise?

— Nu e răzbunare, spuse ea, masându-și tâmplele. Am consumat-o cu ani în urmă.

Îl privi, încercând să-i citească în ochi.

— Nici *tu* nu o mai simți, nu-i așa? Sunt convinsă că Ruby și Sparrow nu o simt.

Feral păru tulburat. Cuvintele lui Sarai erau simple, însă clătinau piatra de temelie a vieții lor: că aveau un dușman. Că *erau* un dușman. Sarai își dădea seama că nu mai rămăsese multă ură în el, dar n-ar fi vrut să recunoască. Ar fi fost un soi de blasfemie.

— Chiar dacă noi nu o mai simțim, se apără el, Minya are suficientă pentru toți.

Aici nu greșea. Animozitatea Minyei ardea mai puternic decât focul lui Ruby și dintr-un motiv întemeiat: era singura dintre ei care își amintea Carnagiul. Trecuseră cincisprezece ani. Sarai și Feral aveau șaptesprezece, acum, Sparrow, șaisprezece, iar Ruby nu îi împlinise încă. Și Minya? Ei bine, deși arăta ca o fetiță de șase ani, nu mai era copil. De fapt, era cea mai în vârstă dintre ei și cea care îi salvase în urmă cu cincisprezece ani, când într-adevăr *avea* șase ani, iar ceilalți erau încă sugari. Niciunul nu pricepea de ce sau cum, însă ea nu mai înaintase în vârstă din ziua aceea sângeroasă, în care oamenii își sărbătoriseră victoria asupra zeilor executându-le copiii rămași în urmă.

Doar ei cinci supraviețuiseră, și doar datorită Minyei. Sarai știa despre Carnagiu din vise și amintiri furate, însă Minya *își amintea*. Avea tăciuni aprinși în loc de inimi, iar ura ei ardea la fel de puternic ca întotdeauna.

— Cred că de aceea o face, spuse Sarai. De aceea aduce fantomele. Ca să vedem cum ne privesc și să nu uităm ce suntem.

— Dar asta e bine, nu? replică Feral. Dacă uităm, am putea

face un pas greșit. Încălcăm Regula. Ne dăm de gol.

— Presupun, admise Sarai.

Era adevărat că teama îi făcea atenți. Dar la ce le servea ura?

Se gândi că era asemeni travei deșertului, o bestie a nisipurilor care putea supraviețui ani lungi mâncându-și doar propria piele lepădată. Ura putea funcționa și ea astfel, hrănindu-se numai din ea însăși – dar nu la nesfârșit. Ca o travă, rezista așa doar până apărea o masă mai bogată. Aștepta prada.

Ei ce așteptau?

Sarai își dădu seama că Feral nu îi împărtășea îndoielile – și cum ar fi putut? Singurii oameni pe care-i vedea el erau fantomele, încă amețite de șocul morții și trezindu-se *aici*, în teatrul coșmarurilor, înrobiți de o fetiță nemiloasă, la fel de albastră precum cele mai urâte amintiri ale lor. Ceea ce nu-i încuraja să se poarte cât mai frumos cu putință. Dar, după patru mii de nopți printre ei, în casele lor și pe pielea lor, Sarai ajunsese să cunoască oamenii așa cum ceilalți nu-i putuseră cunoaște și își pierduse capacitatea de a urî cu ușurință. Abandonă subiectul.

— Și, despre ce a spus Ruby mai devreme, încercă ea să schimbe discuția, asta simți și tu?

— Care parte? întrebă el. Despre supa care n-are gust sau despre cât de interesant e iadul?

Sarai clătină din cap, zâmbind.

— Știi la ce mă refer.

— Ah, da. Că e în regulă să ne ardem hainele când avem chef, fiindcă oricum vom muri tineri?

— Exact.

Sarai ezită.

— Feral, tu îți poți imagina că noi o să îmbătrânim?

— Bineînțeles, spuse el fără să stea pe gânduri. Eu voi fi un domn distins, cu favoriți lungi, trei neveste care mă vor cocoloși, o duzină de copii…

— Trei neveste? îl întrerupse Sarai. Cine, *noi*? Te vei căsători cu noi toate?

— Păi, desigur. N-aș vrea să se simtă vreuna marginalizată. Cu excepția Minyei, dar ea nu cred că se va supăra.

— Nu, nici eu nu cred, spuse Sarai, amuzată. Nu e tocmai material de soție.

— În timp ce *tu*...

— Oh, da. Materialul perfect. Dar cum va funcționa? Vom fi soțiile tale prin rotație, pe baza unui program, sau vei alege tu după cum îți vine?

— Cu un program sună mai *cinstit*, spuse el, solemn. Știu că nu va fi ușor să mă împărțiți, însă trebuie să ne descurcăm cum putem într-o situație imperfectă.

Făcea eforturi să nu zâmbească, însă nu își putea masca amuzamentul din ochi.

— O situație imperfectă, repetă Sarai. *Asta* avem aici?

Făcu semn spre cele din jur. Galeria. Citadela. Existența lor precară, damnată.

— *Cam* imperfectă, aș spune, zise Feral, cu regret.

Nu se mai putură abține, la o asemenea minimalizare. Sarai cedă prima, izbucnind în hohote, iar Feral urmă imediat. Veselia își făcu efectul banalizant și o eliberă de groaza rece, care o apăsase întreaga seară.

Așa mergi mai departe. Presari râsete peste părțile întunecate. Cu cât sunt mai întunecate acele părți, cu atât mai mult trebuie să râzi. Cu sfidare, cu abandon, dezlănțuit – cum poți. Sarai bănuia că mama ei, zeița disperării, n-ar fi fost de acord.

Totuși i-ar fi plăcut la nebunie darul fiicei sale.

Se făcu târziu. Ceilalți se retraseră spre iatacurile lor. Sarai se îndreptă spre al ei, dar nu ca să doarmă. Ziua ei de abia începea.

Camerele fuseseră ale mamei sale, și erau următoarele ca mărime și splendoare după ale Minyei, care alcătuiau un palat întreg, de sine stătător, încapsulat în trupul citadelei, fostul domeniu al tatălui ei: Skathis, zeul fiarelor și marele conducător al Mezartimilor, cel mai monstruos dintre toți.

Camerele lui Sarai se aflau la extremitatea brațului drept, la capătul coridorului lung și curbat care pornea din galerie. Ușa nu se închidea. Fiecare ușă din citadelă – fiecare *lucru* din citadelă – rămăsese încremenit în poziția în care fusese în clipa morții lui Skathis. Ușile deschise rămăseseră cu încăpățânare deschise. Ușile închise nu puteau fi urnite. Porțiuni vaste ale citadelei erau practic ferecate, iar conținuturile lor, un mister. Când ei cinci erau mai mici, le plăcea să-și imagineze că existau și alți copii, supraviețuitori ca ei, în acele aripi închise, ducând vieți paralele,

și se jucau născocind scenarii despre cine ar fi putut fi și despre darurile pe care le-ar fi putut avea – ca să-și facă existența îngrădită mai suportabilă.

Ellen cea Mare le spusese despre copiii pe care-i cunoscuse în anii în care slujise ca doică în citadelă. O fată care putea proiecta iluzii cu puterea minții. Un băiat care copia fețele celorlalți. Altul ale cărui lacrimi puteau vindeca orice durere – un dar minunat, însă care-l sortea să își petreacă toată viața plângând.

Cea mai de invidiat pentru ei, pe atunci, fusese fata care putea materializa lucruri din vise. Dacă visa ceva, îl putea aduce din vis când se trezea. Jucării, harpe, pisoi, prăjituri, coroane și fluturi. Își imaginaseră cu entuziasm toate lucrurile pe care le-ar fi avut, dacă ar fi fost înzestrați cu darul acela: săculețe cu semințe pentru ca Sparrow să poată cultiva o grădină adevărată, și cărți pentru Feral, care își dorea să învețe mai mult decât îl puteau învăța fantomele. Pentru Sarai, o păpușă pe care o râvnise din Plângerea, pe care o văzuse în brațele unei fetițe care dormea, într-una din vizitele sale nocturne. O armată pentru Minya, care fusese dintotdeauna sumbră. Pentru Ruby, un borcan întreg cu miere, pe care să o mănânce fără să împartă cu nimeni.

— Mai bine ai fi avut tu darul ăla, îi spusese ea lui Sarai. E mult mai plăcut decât al tău.

— Suficient de plăcut până ai un coșmar, mormăise Sarai.

— Dar dacă ar visa un ravid, întrebase Minya, rânjind, și când s-ar trezi, ar decapita-o dintr-o mușcătură?

Acum înțelegeau că, dacă *într-adevăr* ar mai fi supraviețuit cineva în alte secțiuni ale citadelei, ar fi murit în câteva zile. Ei cinci erau singurele ființe vii de acolo.

Sarai nu își putea închide ușa, dar trase draperia pe care o montase ca să o ascundă. Trebuia să-și respecte draperiile unii altora, însă era un sistem imperfect, mai ales când venea vorba despre Minya. *O situație imperfectă*, își aminti Sarai, însă balonul de râs se dezumflase.

O anticameră ducea spre dormitor. Spre deosebire de pereții austeri ai coridorului, camera aceasta imita arhitectura din Plângerea, cu coloane care susțineau o structură ornamentală și un tavan înalt, ca o cupolă. Jos, în oraș, clădirile erau de piatră, sculptate minuțios cu scene din lumea naturală și din cea

mitică. Printre cele mai frumoase era Templul Thakrei, la care lucraseră timp de patruzeci de ani o mulțime de maeștri sculptori, iar doi dintre ei orbiseră. Friza, de exemplu, se lăuda cu o mie de vrăbii atât de aievea, încât păsările adevărate își iroseau viețile încercând zadarnic să le cucerească. Aici, în aceste camere, se aflau de două ori mai multe păsări cântătoare, amestecându-se cu serafimi și crini, spectrali și plante agățătoare, și, deși lucrarea fusese probabil finalizată într-o oră sau două, erau și mai frumoase decât cele din templu. Erau făurite din mezartium, nu din piatră, și nu fuseseră nici cioplite, nici turnate. Nu așa funcționa mezartiumul.

Patul cu baldachin ocupa un podium din centrul încăperii. Sarai nu dormea în el. Era prea mare, ca o scenă. Mai exista un pat, cu dimensiuni rezonabile, ascuns într-un alcov din spatele garderobei. Când era mai mică, credea că aparținuse vreunei cameriste, însă, la un moment dat, aflase că fusese pentru consorții sau amanții lui Isagol – cum voiai să-i numești. Și tatăl lui Sarai dormise, probabil, în patul ăsta, când Isagol nu îl dorise lângă ea. Tatăl ei. Când își dăduse seama de asta, i se păruse că locul ei sigur fusese distrus. Și-l imaginase acolo, găsind alinare în colțul acela de intimitate, în timp ce zăcea fără să doarmă, punând la cale uciderea zeilor.

Acum era patul lui Sarai, însă nu avea să-l folosească vreo câteva ore bune. Se îndreptă spre ușa terasei, desculță, și ieși în lumina lunii.

Sarai avea șaptesprezece ani. Era zeiță și era o tânără fată. Jumătate din sângele ei era de om, dar nu conta. Era albastră. Corcitură de zeu. Un blestem. Era tânără și frumoasă. De asemenea, era speriată. Avea părul roșcat și gâtul subțire și purta o robă care aparținuse zeiței disperării. Era prea lungă și o târa în urma ei, tocindu-i tivul, plimbându-se în sus și-n jos pe terasă. Cu pașii făcuți, Sarai ar fi ajuns la Lună și înapoi.

Doar că, firește, dacă ar fi putut merge până la Lună, nu s-ar mai *fi întors*.

Era timpul. Închise ochii. Îi închise strâns. Darul ei era urât. Nu lăsa niciodată pe nimeni să o vadă invocându-l. L-ar fi putut învăța pe Ari-Eil câteva lucruri despre repulsie, gândi ea. Inspiră adânc. Îl simțea crescând înăuntrul ei, adunându-se precum lacrimile. Îl mai reținu o clipă. Exista mereu acel impuls de a ține ferecată acea parte a ei. De a o ascunde. Dar nu se bucura de

asemenea lux. Avea treabă, așa că deschise gura.

Și *țipă*.

Era, fără îndoială, un strigăt – rictusul de pe fața ei, capul împins în față, gâtul încordat –, însă nu se auzi niciun sunet. Sarai nu striga un *sunet*. Striga altceva. Și acest altceva ieși, o întunecime catifelată, clocotitoare. Arăta ca un nor.

Nu era un nor.

Cinci secunde, zece. Își striga strigătul în tăcere. Striga un *exod*.

Țâșnind în noapte, întunecimea se rupse într-o sută de frânturi zburătoare, ca niște petice de catifea împrăștiate de vânt. O sută de așchii de întuneric care se despărțiră, se reuniră și se strânseră într-un taifun, năpustindu-se peste acoperișurile Plângerii, răsucindu-se pe aripi netede de amurg.

Sarai striga *molii*. Molii și propria ei minte, spartă într-o sută de bucăți și azvârlită în lume.

17.

MUZA COȘMARURILOR

Toți copiii zeilor aveau daruri magice, deși unele dintre abilitățile lor își meritau denumirea de *daruri*, altele, nu. Nu puteau fi prezise și fiecare se manifesta la timpul său, în felul său. Unele, ca al lui Feral sau al lui Ruby, se făceau cunoscute spontan și intens, când erau încă sugari. Furtuni și flăcări în camera copiilor. Nămeți și fulgere sau așternuturi arzând, lăsând în urmă doar un bebeluș furios, gol, care fumega într-un leagăn de mezartium. Alte abilități se dezvăluiau mai târziu și depindeau de mediu și de împrejurări – astfel era darul lui Sparrow, care avea nevoie de o grădină sau măcar de o sămânță ca să se arate. Sparrow încă mergea de-a bușilea când darul i se manifestase. Ellen cea Mare adora să spună povestea despre micuța Sparrow, care traversase galeria în mânuțe și genunchi, spre orhideele care nu mai înfloriseră de la Carnagiu. Arătau ca niște bețe în ghivece, iar Ellen cea Mare nu o împiedicase pe fetiță să le apuce. Nu prea aveau cu ce se juca în citadelă, iar orhideele erau oricum condamnate. Ellen fusese

distrasă, probabil de Ruby, și când se uitase din nou, nu mai văzuse bețe în ghivece, ci fața micuță a lui Sparrow, ridicată cu fascinație spre bobocii care se deschideau din lemnul mort pe care-l strângea în mânuțe.

Vrăjitoarea Orhideelor. Hoțul de Nori. Rugul. Darurile lor se manifestaseră fără efort, natural. Nu același lucru se putea spune despre darul lui Sarai.

Dacă Feral, Ruby și Sparrow nu își aminteau de perioada de dinainte de magia lor, ea da. Își amintea cum se întrebase care avea să-i fie darul și cum sperase că va fi unul bun. Și ceilalți speraseră la fel. Fetele erau foarte mici, însă Feral și Minya fuseseră foarte conștienți de faptul că darul lui Sarai era ultima lor necunoscută. Erau prizonieri în citadelă, acolo unde-și încropeau un mod de trai cum se pricepeau și pentru câtă vreme puteau. Existau niște daruri care le-ar fi putut face viața mai ușoară. Cât despre Sarai, nu voia doar să le facă viața mai ușoară. Nu era de ajuns. Voia să îi salveze.

Exista un dar, mai presus de toate, care ar fi putut face asta. Era al lui Skathis și, cu toate că era mai probabil să fie moștenit de copiii lui, puterile corciturilor de zei erau imprevizibile și exista o șansă ca el să se manifeste și la alții. Sarai știa că nu îl avea. Fusese testată când era copil. Cu toții fuseseră. Korako, zeița secretelor, se ocupase de asta și le administrase tuturor teste ca să le descopere abilitățile mai ascunse. Korako era moartă acum, la fel ca Skathis și Isagol, Letha, Vanth și Kikirok – Mezartimii, toți omorâți de Ucigașul de Zei, Eril-Fane.

Însă darul pe care și-l dorea cel mai mult Sarai nu era al lui Skathis, ci putința de a zbura. Existaseră corcituri de zei care puteau zbura, din spusele lui Ellen cea Mare, iar fata își imaginase cum, într-o zi, ar fi început să se înalțe și să se înalțe, până la libertate. În fanteziile ei, îi lua și pe ceilalți cu ea, însă nu ajungeau niciodată la destinație, fiindcă nu își putea imagina un loc pe lume care să fie potrivit pentru cei ca ei. Existau daruri ale zeilor pe care să ți le dorești și existau și cele de temut, iar cu cât trecea timpul, cu atât se îngrijora mai tare că al ei avea să fie tocmai unul din a doua categorie. Împlinise cinci ani și nu se întâmplase încă nimic. Apoi șase, tot nimic.

Apoi... n-a mai fost nimic. Dar n-a fost nici *ceva*. Încă nu, nu tocmai. Doar o senzație care creștea înăuntrul ei, și nu una plăcută.

La început, se simțise de parcă s-ar fi abținut de la a rosti niște cuvinte crude. Îi ardeau gâtlejul precum o porție de otravă secretă, gata să se reverse asupra lumii. Le înăbuși. Nu spuse nimănui. Senzația deveni tot mai puternică, mai apăsătoare. Ea i se opuse. De la început, i se păru *greșită*, și nu făcea decât să devină tot mai acută. Era o neliniște în ea, o dorință de a *striga*, iar toată acea senzație rea, acea dorință… o chinuia numai noaptea. La lumina zilei era bine, iar asta i se păru o dovadă în plus că înăuntrul ei se clădea un lucru întunecat și rău. Se aduna, sporea, creștea și o umplea – ceva *în* ea care n-ar fi trebuit să fie acolo, și în fiecare noapte care trecea îi era mai greu să îi reziste.

Gâtul ei își dorea să strige. La fel și sufletul ei. Se lupta cu ele, de parcă înăuntrul ei s-ar fi aflat demoni care încercau să-și croiască drum afară cu ghearele și să distrugă lumea.

Lasă-i, ar fi spus Minya. *Lumea merită să fie distrusă*.

Minya fusese și cea care smulsese, până la urmă, lucrul acela dinăuntrul ei – *le* scosese afară pe cele o sută de frânturi de întuneric.

— Văd ce faci, o acuzase pe Sarai într-o seară, încolțind-o în grădină.

Era anul în care ajunseseră amândouă la aceeași vârstă. Sarai o prinsese ca înălțime și urma să o depășească în curând, însă Minya avea să rămână mereu la fel.

— Crezi că nu-mi dau seama? întrebase fetița. Îți ascunzi darul. Dar nu ai dreptul. Orice ar fi, ne aparține tuturor.

Sarai nu protestase, împărtășeau aceeași soartă. Își făcuse atâtea speranțe că darul ei i-ar putea elibera! Dar acele speranțe erau pierdute.

— Dar dacă e rău? șoptise ea, temătoare.

— Răul o să prindă bine, spusese Minya, cu fervoare. Avem *nevoie* de rău, Sarai. Pentru *răzbunare*.

Ea știa cum să rostească „răzbunare”, printre dinți încleștați și cu saliva zburând, cu toată ura adunată în silabele sale. Propriul ei dar era cum era. Putea să îi pedepsească pe oameni, însă doar după ce mureau, și asta nu o mulțumea. Sarai poate că visase la zbor și la evadare, dar Minya, nu. Minya sperase că magia lui Sarai avea să fie o armă împotriva dușmanului. Iar cele două fetițe poate că păreau egale în seara aceea, în grădină, ca niște tovarășe de joacă, dar nu erau. Minya era sora

mai mare, de temut, care le salvase viețile, și toți ar fi făcut orice pentru ea, chiar ar fi urât pentru ea. Partea aceea era simplă. Naturală. Nu știau altceva. Fantomele, citadela și să urască oamenii care-i detestau.

Așa că Sarai a cedat strigătului în acea noapte, iar lucrurile întunecate dinăuntrul ei au prins aripi. I-au țâșnit năvalnic printre buze și nu s-au dovedit a fi demoni, ci *molii*.

Ce oroare! *Insecte care-i ieșeau din corp*.

Când se terminase acea primă țâșnire, când luaseră sfârșit cele cinci sau zece secunde care-i păruseră o veșnicie, căzuse în genunchi și vărsase ce mâncase la cină la rădăcina unui prun. Minya privise spectacolul cu ochii mari și cu o fascinație bolnavă. Moliile erau înnebunite, fiindcă Sarai era înnebunită. Biciuiseră aerul cu aripile și executaseră o coregrafie disperată. Gâtlejul lui Sarai ardea – de la vomă, nu de la molii. Mai târziu, înțelesese că nu îi arseseră de fapt gâtul. Nu se aflau *în* ea. Făceau parte *din* ea, erau o dimensiune a minții sau a sufletului ei și se materializau doar când ieșeau afară. Undeva, în aerul din jurul strigătului său, se închegaseră. Le simțise atingerea aripilor moi pe buze, însă atât. Nu se înecase cu ele. Ea nu era un stup viu, cu burta plină de crisalide care cloceau și se deschideau la căderea nopții. Nimic atât de cumplit. Dar prima oară fusese destul de cumplit, înnebunitor și *năucitor*. Îngenunchease la rădăcina prunului și mai vomitase o dată. Își simțea mintea râcâită, jupuită și împrăștiată. Se agățase de un ciot, în timp ce lumea se sfărâmase și începuse să se învârtă.

Putea vedea prin ochii moliilor. Ai tuturor celor o sută deodată. De aceea era amețită, vomita și totul se rotea în jurul ei. Putea vedea ce vedeau ele, auzea ce auzeau ele, mirosea ce miroseau ele, simțea gustul a ceea ce gustau ele, ba chiar și ceea ce atingeau aripile, picioriușele și antenele lor pufoase. Asta era darul ei, grotesc și minunat.

Conștiința sa avea aripi. *Ea* nu putea zbura, însă *conștiința*, da. Era un soi de evadare, dar o parodie de libertate. Rămânea tot prizonieră, un monstru ascuns. Numai că acum era prizoniera și monstrul ascuns care putea spiona viața pe care ea n-o putea avea niciodată.

Dacă asta ar fi fost tot, ar fi putut fi util: să aibă o fereastră deschisă spre Plângerea, măcar noaptea, dacă nu ziua – moliile fiind exclusiv nocturne –, și să vadă ce face dușmanul. Să-i

cunoască mișcările. Dar nu era totul. Era doar începutul abilității sale ciudate, întunecate.

În noaptea asta, când nu mai era o copilă, Sarai făcu ceea ce făcuse timp de patru mii de nopți înainte. Păși afară, pe terasă, și își strigă moliile spre cer. Acestea coborâră asupra Plângerii, răspândindu-se peste topografia acoperișurilor de parcă ar fi fost distribuite pe o hartă. Își divizară teritoriul între ele și plonjară pe hornuri, se strecurară prin crăpăturile din obloane. Erau întunecate, mici și adorabile, exact de nuanța cerului nopții cu o spuzeală mătăsoasă de stele deasupra apei. Antenele lor erau pene din evantaiul unei regine micuțe, iar trupurile lor semănau cu mugurii de salcie: erau compacte, acoperite de puf, minunate.

Sarai se plimba în sus și-n jos pe terasă. O energie nestăpânită îi gonea prin vene. Nu putea fi niciodată calmă câtă vreme moliile erau plecate. Ochii îi erau deschiși, dar nu vedeau nimic din jur. Permitea doar unei mici părți de conștiință să îi rămână în trup, cât să facă pași pe terasă și să știe dacă se apropia cineva. Restul minții sale era în Plângerea, într-o sută de locuri în același timp.

Pătrunse și în casa lui Ari-Eil, printre altele. Fereastra era deschisă. Molia sa intră imediat. Cadavrul lui era întins pe masa din bucătărie. Nu îl atinse, doar îl privi. Era chipeș, chiar și acum, dar nemișcarea lui era grozavă, abisul dintre somn și moarte, imens. Era ciudat să-i vadă carcasa goală, când fantoma lui fusese atât de recent în citadelă. Când oamenii mureau, sufletele lor se agățau nevăzute de trupurile lor, cât puteau, o zi sau două, și apoi își slăbeau strânsoarea și erau atrase de forța naturală a evanescenței. Le lua cerul. Se ridicau la cer, se întorceau la el și erau absorbite în el.

Asta dacă nu le prindea Minya și nu le păstra, ca să se joace după plac cu ele.

Ari-Eil nu fusese căsătorit. Aici era casa părintească, iar sora lui mai mică adormise priveghindu-l. Se numea Hayva. Era de vârsta lui Sarai, iar Sarai nu se putu împiedica să se gândească la cât de diferită ar fi fost viața fetei dacă zeii ar mai fi trăit.

În timp ce se afla acolo, în bucătăria lui Ari-Eil, Sarai pătrundea și în alte case, privind alte fețe. Printre ele, și ale unor femei nu la fel de norocoase ca Hayva, căci fuseseră tinere pe vremea când zeii domneau în Plângerea. Orașul pe atunci nu

se numea Plângerea, desigur. Numele acesta venise odată cu vărsarea de sânge, însă se potrivea celor două secole de domnie a Mezartimilor. Dacă existase ceva din abundență în toți acei ani, fuseseră lacrimile.

Toate acele case, toți acei oameni – jucării împrăștiate, cizme uzate, totul atât de diferit de citadelă. Nu exista mezartium în casele acelea, ci țiglă, lemn și piatră. Cuverturi țesute de mână, pisici încolăcite lângă oameni, în paturile lor răscolite. Sarai îi vizita. Moliile ei îi găseau pe cei adormiți în paturi. Pe oameni, nu pe pisici. Atingerea moliilor era ușoară. Cei adormiți nu se trezeau. Bărbați, femei, copii și bunici. Moliile li se așezau pe tâmple sau pe pomeți. Era multă intimitate în asta. Sarai cunoștea mirosurile oamenilor și ritmurile respirației lor. Era expertă în genele lor, în felul în care se odihneau, în felul în care se zbăteau. Le cunoștea textura pielii din jurul ochilor, cât de fragilă era, cât de repede se rida, cum țâșnea și se zbătea globul de sub pleoapă. Își dădea seama imediat dacă persoana adormită visa sau dacă se afla în starea aceea de odihnă dintre vise. Nimeni pe lume, credea ea, nu știa mai multe despre ochii închiși decât ea.

Vedea și multă piele dezgolită – cafenie, nu albastră – și privea pulsul gâturilor neprotejate și al încheieturilor palide. Vedea oamenii în cele mai vulnerabile clipe ale lor, atât singuri, cât și împreună, dormind sau făcând celelalte lucruri care se fac pe întuneric. Se părea că exista un număr infinit de feluri în care trupurile se puteau înlănțui. La început, fusese educativ; amuzant și șocant. Le povestea celorlalți, când se trezeau, dimineața, iar ei exclamau și chicoteau, însă, de ceva vreme, nu mai era amuzant și șocant. O cuprinsese, imperceptibil, un soi de freamăt, de atracție. Sarai înțelegea după ce tânjea Ruby. Nu mai iscodea asemenea momente intime, însă chiar și imaginea unui braț puternic, dezgolit, înconjurând cu blândețe o talie sau un umăr, o făcea să se înfioare de dorința de a fi ținută în brațe. Să facă parte dintr-o pereche de trupuri care cunoșteau acea contopire. Să întindă mâna și să găsească. Să fie căutată și găsită. Să aparțină unei certitudini reciproce.

Să se trezească ținută de mână.

Sus, în citadelă, gâtul lui Sarai se contractă. Mâinile i se încleștară în pumni. Asta nu era pentru cei ca ea.

„Sărut zeci de oameni în fiecare noapte”, îi spusese lui Feral,

în seara aceea.

„Ăla nu e sărutat”, îi răspunsese el, și avea dreptate. Ce le făcea Sarai oamenilor în somn nu era sărutat. De fapt, totul până în acest punct fusese doar un preambul: zborul din citadelă, strecuratul prin hornuri și așezatul pe tâmple. Să vadă, să simtă, să guste, să miroasă și să atingă – toate erau doar pragul darului său.

Darul în întregime era astfel: când o molie atingea o persoană, Sarai îi pătrundea în vise, cu aceeași ușurință de parcă ar fi intrat pe o ușă, și, ajunsă înăuntru, putea face tot ce poftea.

Mințile lor stăteau deschise înaintea ei sau, cel puțin, suprafețele lor, și orice mai mustea din interior, pictându-le în șiruri de imagini, de senzații și de emoții, combinându-le și recombinându-le la infinit, într-un efort neostoit de a *înțelege*, de a crea *sinele*. Căci ce era o persoană, decât suma tuturor frânturilor de amintiri și experiențe: un set finit de componente cu un șir infinit de expresii. Când o molie se așeza pe tâmpla cuiva care dormea, Sarai îi pătrundea în vis. Ce simțea cel adormit, simțea și ea, și nu ca spectator neajutorat. De îndată ce intra, ca un hoț invizibil, nevăzut, nesimțit, visul era în puterea ei. Pe tărâmul realității, era doar o fată care se ascundea, dar în mintea inconștientă era atotputernică: vrăjitoare și povestitoare, păpușară și diriguitoare a întunericului.

Sarai era Muza Coșmarurilor.

Minya o numise așa, pe ea și scopul ei. Minya o făcuse ce era. „Avem nevoie de rău, Sarai”, spusese fetița, „pentru răzbunare”. Iar Sarai devenise arma pe care și-o dorea Minya și pedepsea oamenii în singurul mod care-i stătea în puteri: prin visele lor. Frica era materialul ei, iar coșmarurile, arta. În fiecare noapte, ani de-a rândul, îi chinuise pe cei care dormeau în Plângerea. „Ai făcut pe cineva să plângă?” o întreba Minya, dimineața. „Ai făcut pe cineva să țipe?”

Răspunsul era întotdeauna *da*.

Multă vreme, acest lucru nou și incitant fusese axul central al vieții lor. Ceilalți patru veneau în camera ei, în zori, se cățărau în patul ei de îndată ce se întorceau moliile, iar ea le povestea totul: ce și pe cine văzuse, cum erau casele din oraș, cum erau oamenii. Minya voia să știe numai despre coșmaruri, însă ceilalți

erau mai interesați de orașul însuși. Le povestea despre părinții care veneau să își liniștească pruncii când îi trezeau coșmarurile, iar ei deveneau tăcuți, ascultând-o cu o intensitate de speriat. Întotdeauna se lăsa cu o coptură de invidie și dorință. Îi urau pe oameni, dar își doreau și *să fie* ca ei. Voiau să îi pedepsească și voiau să fie acceptați de ei. Acceptați, onorați, iubiți – precum copiii. Și, de vreme ce nu puteau avea parte de nimic din acestea, totul se prefăcea *în ciudă*. Oricine a fost exclus vreodată poate înțelege cum se simțeau, și nimeni nu fusese vreodată la fel de exclus ca ei.

Așa că au întins un strat de cinism deasupra dorinței, cumva ca hohotele de râs întinse peste ce era sumbru – autoconservare într-un context nefast. Așa s-au întărit, alegând să răspundă urii cu ură.

Sarai așeză o molie pe Hayva, sora lui Ari-Eil, și apoi pe ceilalți adormiți din alte case. În tot cuprinsul orașului, se cufundă în visele Plângerii. Majoritatea erau banale, ca o contabilitate monotonă a minții. Unele vise ieșeau în evidență. Un bărbat dansa cu nevasta vecinului. O bătrână vâna un ravid, înarmată doar cu un cuțit din sticla-demonilor. O femeie însărcinată își imagina că naște un copil albastru și spera să fie mai curând albastrul morții, nu al zeilor.

Hayva își visa fratele.

Doi copii se jucau într-o curte. Era un simplu crâmpei de amintire. Acolo se afla un copac uscat, iar Ari-Eil o ținea pe Hayva pe umeri, ca să poată agăța flori de hârtie pe ramurile lui. Asemeni majorității copacilor din Plângerea, nici acela nu avea să mai înflorească niciodată. Ei pretindeau că era încă viu.

Sarai stătea lângă ei, invizibilă pentru ochii lor. Chiar dacă și-ar fi dorit ca ei să o vadă, n-ar fi putut. Asta era limita darului ei, după cum aflase în urma unei lungi experiențe. În primele zile, încercase orice ca să le atragă atenția celor din vis. Urlase, sâsâise, dar ei nu o auziseră niciodată, îi ciupise și ei nu simțiseră. În visele altora, era o fantomă, sortită să nu fie văzută niciodată.

Acum se obișnuise. Îi privi pe cei doi copii împodobind crengile uscate cu flori de hârtie și se întrebă dacă asta era cea mai luminoasă speranță a Plângerii: o viață închipuită.

Nu *asta* avea și ea, în fond?

Ce făcea ea aici, în casa asta, în visul acesta? Dacă încerca să

obțină laude din partea Minyei, atunci nu trebuia să se rețină, ci să folosească tandrețea și suferința Hayvei împotriva ei înseși. Sarai dispunea de un arsenal de torturi. *Era* un arsenal de torturi. În toți anii aceia, le adunase, și unde să le țină, dacă nu înăuntrul ei? Le simțea în interior, fiecare imagine și fiecare scenă de teamă și amenințare, de rușine, de șoc și de nefericire, de vărsare de sânge și de agonie. De aceea nu mai îndrăznea să viseze: fiindcă în somnul ei era la fel ca orice alt visător, la mila inconștientului său. Când adormea, nu mai era nici vrăjitoare, nici diriguitoare de întuneric, ci doar o fată adormită, fără niciun control asupra terorii din ea.

Când era mai mică, n-ar fi ezitat să o atace pe Hayva cu viziuni cumplite ale fratelui ei mort. L-ar fi făcut să moară într-o sută de chipuri noi, fiecare mai înfiorător decât ultimul. L-ar fi putut transforma pe băiețelul din amintirea aceasta blândă într-un mort-viu flămând, care și-ar fi trântit sora la pământ și și-ar fi înfipt dinții în scalpul ei, iar ea s-ar fi trezit urlând.

Odinioară, Sarai și-ar fi imaginat încântarea Minyei și ar fi făcut ce știa să facă mai rău.

Dar nu și acum.

În seara asta își imagină, în schimb, încântarea Hayvei și făcu ce știa mai bine. Împrumutând din darul lui Sparrow, dulcea ei Vrăjitoare a Orhideelor, porunci copacului să revină la viață și îl privi cum înmugurește și înflorește, în timp ce copiii-amintire dansau în jurul lui, râzând. În camera adevărată, în care fata ațipise pe un scaun, lângă trupul mort al fratelui ei, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Molia îi părăsi fruntea și Sarai părăsi visul și zbură înapoi în noapte.

Este ciudat cum continui, ani la rând, să vezi doar ce dorești și să-ți alegi indignarea așa cum alegi un furou, lăsându-le pe toate celelalte să atârne pe umerașul lor subțire de mezartium. Dacă indignarea *ar fi fost* un furou, atunci ani la rând Sarai purtase numai unul: Carnagiul.

Cât de bine îl cunoștea! Iar și iar, îl văzuse în mințile oamenilor care-l înfăptuiseră, mai ales în a lui Eril-Fane.

Sclipirea pumnalului și sângele vărsat. Cele două Ellen, zăcând pe podea, iar bărbații care le omorâseră pășind peste cadavrele lor. Teroarea și implorările fetițelor și băiețeilor îndeajuns de mari să înțeleagă ce se petrecea. Vaietele și behăielile de miei ale copiilor prea mici să înțeleagă, însă

molipsiți de teroarea celorlalți. Toate strigătele acelea înăbușite, unul după altul, de parcă *liniștea* ar fi fost țelul suprem.

Iar țelul fusese atins.

Aproape treizeci de voci se stinseseră în acea zi, fără a-i mai pune la socoteală pe cei șase zei și zecile de oameni care, asemeni celor două Ellen, le stătuseră în cale asasinilor. Dacă nu ar fi fost Minya, atunci Sarai, Feral, Ruby și Sparrow ar fi fost încă patru cadavre mici zăcând în dormitorul copiilor în ziua aceea. Nicio surpriză că Sarai devenise Muza Coșmarurilor, o zeiță răzbunătoare care le bântuia visele.

Dar, așa cum îi spusese lui Feral, își consumase răzbunarea cu ani în urmă.

Lucrul cel mai nedrept, și cel despre care nu îndrăznea să vorbească niciodată, era că, pentru a exploata frica oamenilor, trebuia să o simtă. Și nu puteai face asta timp de patru mii de nopți fără să înțelegi, în ciuda a tot ce erai, că și oamenii erau niște supraviețuitori. Zeii fuseseră monștri și meritaseră să moară.

Dar copiii lor, nu. Nici atunci și nici acum.

Citadela era temnița și sanctuarul lor, însă cât timp avea să mai fie? Indiferent cât de strict ar fi respectat ei regulile, cândva oamenii aveau să vină peste ei. Dacă oroarea fantomelor prinse recent de Minya spunea ceva, atunci spunea că oamenii din Plângerea ar fi făcut din nou ce făcuseră înainte. Și ei cinci cum puteau spera să se apere?

Molii, nori, flori, foc și fantome. Nu erau lipsiți de putere, însă Sarai nu-și făcea iluzii. N-ar fi putut supraviețui unui al doilea Carnagiu. Unica lor speranță era *să nu fie găsiți*.

Se plimba de colo până colo pe terasă, înainte și înapoi, sub lumina lunii, în timp ce jos, în oraș, moliile ei treceau de la o casă la alta, asemeni albinelor din floare în floare. Conștiința ei era un instrument subtil. Putea să se împartă în mod egal între cele o sută de santinele ale sale ori să schimbe între ele în orice chip, implicându-se unde era nevoie de atenție și retrăgându-se unde nu era. În fiecare clipă, percepția ei se modifica. Trebuia să reacționeze la milisecundă, să aibă încredere în instincte, să străbată orașul scufundându-se în minți și ieșind la suprafață, să țeasă o sută de molii în dansul lor sălbatic, să răsucească vise și să le cizeleze, să hărțuiască zei și bestii pe căile inconștientului. Și întotdeauna, indiferent ce făcea, indiferent de fricile pe care

le crea, în fiecare atașa un post-scriptum, pe furiș, ca o veste devastatoare la finalul unei scrisori. Era mereu același. Fiecare coșmar care zguduia fiecare om adormit în Plângerea purta același avertisment subliminal.

O groază imposibil de descris față de citadelă și de tot ce conținea.

Aceasta era munca la care se înhămase: să țeasă în toate visele din Plângerea o groază atât de puternică, încât nimeni să nu poată suporta nici să *privească* spre citadelă, darămite să se apropie de ea. Până acum, fusese de ajuns.

Noaptea i se păru foarte lungă, dar se sfârși ca toate nopțile, iar Sarai își chemă moliile acasă. Se opri din măsurat terasa și așteptă. Fluturii se avântară în zbor prin ultimele licăriri ale stelelor, regrupându-se în taifunul de aripi, iar ea deschise gura și le primi înăuntru.

La început, întoarcerea i se păruse mai rea decât exodul. Prima dată nu reușise deloc. Nu putuse deschide gura pentru ele și trebuise să le privească transformându-se în fum când răsărise soarele.

Nu scosese un cuvânt toată ziua, de parcă vocea i s-ar fi prefăcut în fum odată cu ele.

Dar, la căderea nopții, simțise iar vânzoleala pe dinăuntru, când întregul ciclu reîncepuse, și învățase că, dacă dorea să mai poată vorbi, ar face bine să deschidă gura și să permită moliilor să se întoarcă înăuntrul ei.

„Cine ar putea dori vreodată să sărute o fată care mănâncă molii?” întrebase Ruby cândva, din spirit de compasiune. Atunci Sarai se gândise, la fel ca acum, că sărutatul nu era o problemă care avea să se pună pentru ea. Dar nu *mânca* moliile. Nu înghițea nimic, nicio creatură. Simțea doar o atingere ușoară ca fulgul pe buze, când se topeau din nou înăuntrul ei, lăsându-i în gură un gust vag de sare și de cenușă. Sarea lacrimilor și cenușa hornurilor – și Sarai era întreagă la loc. Întreagă și obosită.

Nici nu se întorsese bine în dormitor, când Ellen cea Mică intră cu tava de dimineață. Aceasta conținea poțiunea de somn, într-o sticluță de cristal, alături de o farfuriuță cu prune care să-i taie din amărăciune.

— Bună dimineața, drăguță, spuse fantoma.

— Bună dimineața, dulceață, răspunse Sarai. Se întinse după

poțiune și dădu peste cap porția de uitare cenușie.

18.

OASELE SUDATE ALE DEMONILOR UCIȘI

În ciuda poveștilor sale și a afirmațiilor despre o minte deschisă, ce se așteptase Lazlo să găsească, pe măsură ce caravana se apropia de Cuspidă? O fațadă de stâncă fisurată, din marmură roasă de vreme? Piatră care semăna suficient cu oasele ca să creeze un mit, cu câte un bolovan ici și colo, cu forme amintind de niște cranii?

Nu asta găsi.

— Sunt oase, îi spuse el lui Eril-Fane.

Încercă să caute confirmarea pe chipul eroului, însă Eril-Fane schiță un surâs și păstră tăcerea, în care stătuse închis toată ziua.

— Sunt oase, repetă Lazlo, încet, pentru sine.

Acolo, de exemplu. Nu văzu un bolovan care arăta ca un craniu, ci un craniu *adevărat*. Erau cu sutele. Nu, trebuie că erau cu miile în tot mormanul acela alb, dintre care sute se vedeau din drum. Cu colți ascuțiți ca hreshtekul și, în orbitele profunde ale ochilor, întocmai cum spusese el, cuiburi de hoitari. Erau niște însăilări de cuiburi ciudate, lățoase, împletite din lucruri furate – panglici pierdute și smocuri de păr, franjuri sfâșiate din șaluri și chiar pene căzute. Păsările se roteau și țipau, ieșind și intrând în niște lanțuri imense, care nu puteau fi decât spinări, segmentate, cu pinteni, și, inconfundabil, cu mâini și cu picioare gigantice. Oase carpiene conice, lungi cât un braț de om. Articulații cât pumnul. Topite, sudate. Craniile erau deformate ca niște lumânări lăsate prea aproape de foc, astfel încât niciunul nu semăna cu altul. Dar chiar și așa era limpede că aparținuseră cândva unor creaturi vii.

Deși în general nu era înclinat spre exultare, i-ar fi plăcut să vadă fețele celorlalți faranji acum – pe a lui Thyon, mai ales. Dar finul de aur era cocoțat pe o cămilă, undeva mai în spatele caravanei, iar Lazlo trebui să se mulțumească doar cu exclamațiile lui Calixte, care *era* înclinată spre exultare.

— Hei, Tod, e aievea ce văd? o auzi el strigând. Sau m-am pierdut în *vasta mea credulitate*?

Și, o clipă mai târziu:

— Dar *tu* ce cauți aici, Tod? Nu știi că e nepoliticos să te pierzi în credulitatea altuia?

Și apoi:

— Oare am dat peste fapte și logică? Stai, nu, sunt mai degrabă oasele demonilor!

Lazlo bănuia că nu avea să se plictisească prea curând de glumele astea.

— Ești surprins, se miră Eril-Fane. După cum ai vorbit aseară, credeam că știi.

— Că știu? Nu, m-am gândit… nici nu știu ce anume. M-am gândit că, și dacă ar fi adevărat, n-ar fi chiar *atât* de adevărat.

Era foarte adevărat și, cumva, de necuprins cu mintea – de parcă ar fi încercat să înghesuie Cuspida în propriul său craniu strâmt. Nu în fiecare zi căpătai dovada unui mit, dar dacă nici asta nu era o dovadă, atunci nu mai înțelegea termenul.

— Serafimii? îl întrebă pe Eril-Fane. Și ei au fost adevărați?

— Dacă există dovezi mă întrebi? Nu ca acestea. Dar, pe de altă parte, ei nu au murit aici, așadar n-ar fi putut rămâne oasele lor. Thakranaxetul a reprezentat întotdeauna o dovadă suficientă pentru noi.

Thakranaxetul era epopeea serafimilor. Lazlo găsise, de-a lungul anilor, câteva pasaje din aceasta, deși poemul în întregime nu își făcuse niciodată drum până în Zosma. Simțind respectul din vocea lui Eril-Fane, înțelese că era un text sacru.

— Îi venerați.

— Da.

— Sper că nu v-am jignit cu teoria mea.

— Deloc, răspunse Eril-Fane. Mie mi-a plăcut.

Călăriră mai departe. Uimit, Lazlo se uita la formațiunile extraordinare din jurul său.

— Ăla de colo era pui, spuse el, arătând spre un craniu mai mic. E craniul unui demon nou-născut. Iar ăsta e un munte de oase de demoni topite. Și eu îl străbat călare pe un spectral.

Mângâie urechile lungi și albe ale Lixxei, iar ea necheză. Îi șopti câteva vorbe drăgăstoase, înainte să continue:

— Traversez călare rugul funerar al ijjilor, împreună cu Ucigașul de Zei. Al cărui secretar sunt.

Surâsul vag al lui Eril-Fane prinse substanță.

— Povestești? întrebă el, amuzat.

— Ar trebui, spuse Lazlo și începu să declame. Cuspida, care păruse joasă de la distanță, era formidabilă privită de aproape și îi luă caravanei câteva ore să urce cărarea până la Fortul Misrach. Era singura cale de acces. Era, de asemenea, și locul în care, secole la rând, faranjii fuseseră ademeniți, închiși și dați de mâncare sirrahilor. Lazlo Rătăcitul ridică privirea spre cer – aici, Lazlo se opri ca să privească spre cer –, unde se roteau în zbor hoitarii, scoțând țipete ascuțite, pregătindu-se să-și lege șervete în jurul gâturilor întinse și murdare. Și atunci el se întrebă, cu un fior de îngrijorare: era oare posibil să fi fost adus până acolo doar ca să devină hrană pentru păsările mâncătoare de stârvuri?

Eril-Fane râse, iar Lazlo socoti asta ca pe o mică victorie. Pe măsură ce se apropiau de destinația lor, Ucigașul de Zei părea tot mai sumbru. Lazlo nu pricepea. N-ar fi trebuit să fie nerăbdător fiindcă se întorcea acasă?

— *Cu un fior de îngrijorare*? repetă Eril-Fane, ridicând o sprânceană.

Lazlo făcu semn spre păsări.

— Bucuria lor la vederea noastră este rău-prevestitoare.

— Presupun că nu strică să-ți spun: ca urmare a împuținării drastice a aventurierilor faranji, sirrahii au ajuns subnutriți. Noi am considerat necesar să ademenim niște călători încoace, să compensăm. În fond, păsările trebuie să mănânce.

— La naiba! Dacă-mi spuneai mai devreme, treceam și asta în carnețelul lui Calixte. Și atunci aș fi putut folosi banii câștigați ca să mituiesc călăii.

— E prea târziu acum, spuse Eril-Fane, cu regret. Am ajuns.

Într-adevăr, ajunseseră. Porțile fortăreței se înălțau în fața lor. Tizerkani cu coifuri le deschiseră, primindu-și conducătorul și camarazii cu o bucurie solemnă. Pe Lazlo îl priviră curioși, la fel și pe restul străinilor, de îndată ce cămilele le-au fost aduse în piața centrală a fortăreței. Era cioplită direct în stânca aceea – sau, mai degrabă, în oasele topite și sudate – care se înălța ca niște ziduri înalte de jur-împrejur, ținând cerul la distanță. De-a lungul zidurilor se aliniau barăci și grajduri. Văzu adăpătoare și o fântână, prima sursă de apă nedrămuită după două luni. La vreo douăzeci de metri drept în față se afla o altă poartă. Era calea

spre interior, se gândi Lazlo, aproape incapabil să proceseze ideea.

„În clipa în care o să vedeți orașul, o să înțelegeți despre ce e vorba”, spusese Eril-Fane.

Ce ar fi putut să fie, limpede de la prima vedere?

Coborî de pe spectral și o conduse pe Lixxa spre una dintre adăpători, apoi se întoarse spre fântână și își puse apă în cap cu ambele mâini. Era extraordinar de plăcut s-o simtă, rece și proaspătă, udându-i scalpul și curgându-i în jos pe grumaz. Apoi, își făcu palmele căuș și bău, și tot bău, pe săturate. După aceea își spălă fața, frecându-și cu degetele barba cu care nu era obișnuit și care-i dădea mâncărimi. Acum, că aproape ajunseseră, își îngădui să viseze puțin, cu ochii deschiși, la confort. Nu lux, ceea ce era dincolo de imaginația sa, ci la confort simplu: să facă o baie, să se bărbierească, să mănânce, să doarmă într-un pat. Avea să-și cumpere niște haine din simbrie, de îndată ce i se va ivi ocazia. Nu mai făcuse niciodată asta și nu știa cum, dar își zise că o să se descurce el. Ce purta cineva când avea voie să poarte orice?

Nimic cenușiu, gândi el și își aminti senzația de finalitate pe care o trăise când își aruncase cât colo robele de bibliotecar, după ce i se alăturase lui Eril-Fane – dar și regretul. Îi plăcuse mult biblioteca și, băiat fiind, i se păruse că avea și ea simțuri și că-l îndrăgise. Dar, chiar dacă era doar o clădire cu pereți și acoperiș care adăpostea hârtii, îl fermecase, îl atrăsese și îi oferise tot ce avea nevoie ca să devină el însuși.

Oare avea să o mai vadă vreodată? Sau pe Magistrul Hyrrokkin? Deși trecuse doar jumătate de an, Marea Bibliotecă era acum o amintire, de parcă mintea sa ar fi ales cei șapte ani petrecuți acolo și i-ar fi arhivat într-un trecut mai îndepărtat. Orice s-ar fi întâmplat, Lazlo știa că acea parte a vieții lui se sfârșise. Traversase continente și băuse lumina stelelor din râuri fără nume. Nu se mai putea întoarce.

— Rătăcitule! îl strigă Calixte, venind iute spre el, cu pasul ei săltăreț.

Ochii îi sclipeau când îl prinse de umeri cu ambele mâini și îl scutură.

— *Oase*, Rătăcitule! Nu e macabru?

Tonul ei exprima limpede că „macabru” era o *apreciere*, dacă era posibil așa ceva. Lazlo nu avea aceeași părere. Oricum ai fi

privit, orice ar fi fost ijjii, și orice i-ar fi ucis, îngeri sau nu, mormanul acesta de oase era o groapă comună de proporții fantastice. Dar la asta se putea gândi mai târziu. Acum își permise doar să se mire.

Calixte îi înfipse o mână făcută căuș sub nas.

— Poftim! Știam că ai să fii prea virtuos ca s-o faci chiar tu.

Curios, întinse mâna, iar ea îi strecură în palmă un ciob de sticlă albicioasă, sclipitoare, curbată.

— E un canin din Cuspidă, spuse ea, rânjind.

Un dinte de ijji.

— L-ai rupt din stâncă? se minună el.

Probabil se dăduse jos de pe spectral și poate chiar se cățărase.

— Păi, n-a zis nimeni să nu vandalizez muntele.

Lazlo clătină din cap, zâmbind, și se gândi că, dacă în Syriza n-ar fi ajuns la el zvonul și el nu i-ar fi pomenit nimic lui Eril-Fane, Calixte încă ar mai fi fost în temniță, dacă ar mai fi trăit.

— Mulțumesc, zise, strângând caninul în pumn.

Era primul dar pe care-l căpăta în viața lui.

Îi aștepta o masă simplă, însă nemaipomenită, fiindcă era cu alimente proaspete. Pâine moale, sărată, și brânză albă, bucăți de carne condimentată și de fructe mari, rotunde, care aveau gust de ploaie zaharisită. Nimeni nu vorbea și, pentru moment, nu mai existau conflicte între ei; nu mai erau săraci sau bogați, străini sau localnici, învățați sau secretari. Nu mai conta că Thyon Nero crescuse cu delicatese și Lazlo Rătăcitul, cu resturi. Niciunul nu se mai bucurase într-atât de o masă.

— Hei, Tod, spuse Calixte, cu gura plină de pâine. Ne aflăm încă în credulitatea mea? Fiindcă, dacă e așa, îmi ești dator pentru masa asta.

Mă rog. Poate că *unele* conflicte persistau.

Sirrahii continuară să se rotească deasupra lor, strigând într-un cor înfometat, iar rândurile le-au fost din nou rupte, la fel ca ieri, de trecerea unui șoim mesager. Era pe jumătate cât ei și plonjă printre aripile lor zdrențăroase, puturoase, făcându-i să se retragă cu țipătul lui ascuțit. Eril-Fane ridică brațul, iar pasărea coborî într-o spirală elegantă, se întoarse în vânt și ateriză.

Ucigașul de Zei recuperă mesajul și îl citi, iar când ridică privirea îl căută pe Lazlo, mai întâi din ochi, apoi venind la el.

— Vești? întrebă Lazlo, când Eril-Fane se apropie.
— Ce, aici? ridică el mesajul. Mai degrabă ordine.
— Ordine?
De la cine? De la un comandant? De la un guvernator?
— Credeam că *tu* dădeai ordinele.
Eril-Fane râse.
— Nu și mamei, răspunse el.
Lazlo clipi. Dintre toate lucrurile incredibile cu care era ticsit momentul, asta îl izbi cel mai puternic. Traversase Elmuthalethul alături de Ucigașul de Zei, iar acum avea, în buzunar, dintele unei creaturi din cel mai vechi mit al lumii. Dar, în vreme ce mitul era terenul obișnuit pentru mintea lui, niciodată nu își imaginase că Ucigașul de Zei ar putea avea o mamă.
Pentru că el era un erou. Pentru că părea turnat în bronz și nu născut, ca un muritor de rând. Pentru că Lazlo, lipsit de mamă, tindea să uite de existența lor. Se gândi că, probabil, nu întâlnise niciodată una, sau, cel puțin, nu schimbase mai mult de o vorbă, două, cu ea. Părea puțin probabil, însă era adevărat.
— Abia așteaptă să te cunoască, spuse Eril-Fane.
Lazlo îl privi fără expresie.
— Pe mine, repetă el. Dar de unde știe...?
Se opri, cu un nod în gât. Ucigașul de Zei avea o mamă, care-l aștepta pe Lazlo în Plângerea. El îi trimisese vorbă despre apropiata lui sosire, iar în mesaj găsise de cuviință să îl pomenească pe Lazlo.
— O să locuiești la ea, când ajungi în oraș.
— Oh, exclamă Lazlo, surprins.
Faranjii urmau să fie găzduiți în Casa Ghildei Negustorilor. Presupusese că și el avea să stea acolo.
— Mă tem că insistă. Sper să nu te deranjeze. N-o să fie la fel de luxos ca la Ghildă. Totuși, confortabil.
Iar Lazlo nu știu ce era mai incredibil: că Eril-Fane se supunea insistențelor mamei lui sau că-și imaginase că Lazlo s-ar putea supăra.
— Nu, zise el. Confortabil e bine.
Acelea au fost cuvintele pe care i le-a servit mintea lui: *Confortabil e bine*.
— Stai așa!
Cuvintele lui Eril-Fane îl izbiră brusc.

— Ai spus când *ajung* eu în oraș. Tu nu vii?

— Nu în seara asta.

— De ce?

Eril-Fane părea obosit. Vitalitatea care de obicei radia dinspre el dispăruse. Ferindu-și ochii, parcă rușinat, spuse:

— Nu dorm bine în Plângerea.

Era prima dată când Lazlo îl auzea folosind acel nume pentru oraș și asta îi dădu fiori.

— Vezi tu, spuse Eril-Fane, încercând să zâmbească, te ofer mamei mele drept reprezentant. Sper că reziști la răsfăț. N-a mai avut grijă de nimeni de ceva vreme, așa că va profita.

— Va fi primul răsfăț de îndurat, spuse Lazlo, auzind în propria voce o urmă de răgușeală care nu putea fi imputată uscăciunii gâtului. Dar cred că o să mă descurc.

Ucigașul de Zei îi zâmbi, cu ochi calzi, și întinse palma să-l bată pe umăr. Iar Lazlo, care crescuse nu doar fără mamă, ci și fără tată, se gândi că probabil așa te simți când ai unul.

— Atunci, spuse bărbatul, așa rămâne.

Privi spre poarta din capătul celălalt al pieței și păru să își ia inima în dinți.

— Ești pregătit?

Lazlo dădu din cap.

— Să mergem.

19.

UMBRA VREMURILOR NOASTRE ÎNTUNECATE

Eril-Fane conduse grupul spre poarta îndepărtată. Nu trecu prin ea, ci își întoarse spectralul ca să îi privească în față. Nu vorbi imediat. Tăcerea lui cântărea greu. Pe chip i se citeau încordarea și resemnarea, chiar și o urmă de groază.

— Acum două sute de ani, a fost o furtună.

Se opri. Cu toții se agățară de cuvântul „furtună”. Gemenii metalurgiști schimbară o privire plină de speranță, fiindcă una dintre teoriile lor implicase un uragan.

— Nu a fost ca alte furtuni, continuă Eril-Fane. Nu a curs ploaie, doar a fulgerat și a tunat, cu fulgere cum nu s-au mai

văzut. S-au dezlănțuit deasupra orașului, furioase. Au format o *sferă*… de parcă niște mâini imense ar fi greblat cerul și ar fi adunat toate fulgerele lumii într-un glob.

Își ilustră spusele și umerii lui lați se strânseră când mâinile adunară spectrul de fulgere, îi dădură formă și îl ținură.

— Apoi furtuna a încetat.

Lăsă mâinile jos.

— A venit noaptea. Fără lună, fără stele. Nu se vedea nimic, dar se simțea o schimbare în aer, o apăsare. Iar când a răsărit soarele, în ziua următoare, oamenii au văzut de ce. Cum o să vedeți și voi.

Și, cu acestea, își întoarse spectralul și îi conduse pe poartă. Poteca era scobită adânc în sticla demonilor și îngustă, așa că erau siliți să meargă în șir, unul după altul. Se curba și se ridica, lățindu-se treptat. Au călărit mai departe, urcând. Cerul deveni mai larg, de un albastru profund, fără nori.

Și, dintr-odată, ajunseră în vârf și totul li se înfățișă înaintea ochilor.

Elmuthalethul fusese un platou deșertic înalt, plat și sobru. De partea cealaltă a Cuspidei, lumea se prăbușea într-un canion abrupt. Era lung și sinuos, scobit de un râu, un râu pe lângă care Ederul părea un pârâiaș. Vuietul lui catastrofal se auzea de la distanță. Dar nu exista uimire pentru un râu, indiferent cât de măreț, pur și simplu pentru că nu era suficientă uimire pe lume.

„Umbra vremurilor noastre întunecate ne bântuie încă”, spusese Ucigașul de Zei. Lazlo se concentrase pe cuvântul „întunecate” și se întrebase ce însemna „bântuie”, însă nu se gândise prea mult la „umbra”.

Căci era literalmente o umbră.

Acolo se afla orașul – legendara Plângerea – care nu mai era nevăzut, ci văzut, și, cu toate că era o zi senină, zăcea în întuneric.

Lazlo se simțea de parcă i se despicase creștetul capului, iar universul lăsase să cadă înăuntru un chibrit aprins. În momentul acela pricepu că era mai mărunt decât crezuse și că tărâmul necunoscutului era mai mare. Cu mult mai mare. Pentru că nu exista îndoială că umbra care acoperea Plângerea nu era de pe lumea asta.

— Rătăcitule, zise Calixte, cântărind în palmă punga teoriei și vorbind într-o șoaptă uluită, cred că tu ai câștigat.

20.

VEȘTI DE LA CEI MORȚI

În încăpere se aflau fantome. Sarai le auzi șușotind înainte să deschidă ochii, iar lumina aurie a zilei oscilă între lumină și umbră, iar lumină și iar umbră, după cum se mișcau ele înainte și înapoi, între fereastră și patul ei. La început, crezu că era Ellen cea Mică, poate însoțită de Awyss și Feyzi, cameristele, și simți un ghimpe de iritare, fiindcă intraseră fără permisiune. Nu era încă vremea de trezit. Simțea asta în greutatea membrelor și a pleoapelor: poțiunea nu își pierduse încă efectul vrăjii dense, cenușii.

Șușotelile se întețiră.

— Inimile. Lovește inimile.

— Nu inimile. Ai putea atinge o coastă. Gâtul, mai bine.

— Ia, lasă-mă pe mine.

Ochii lui Sarai se deschiseră brusc. Nu erau Ellen cea Mică, Awyss sau Feyzi – niciunul dintre servitori. Era un grup de bătrâne, care se speriară, fugind de lângă pat și strângându-se una într-alta.

— S-a trezit! strigă una.

— Fă-o acum! urlă alta.

Înainte ca Sarai să își dea seama ce se petrecerea, una dintre fantome se aruncă asupra ei și ridică un cuțit, cu chipul sălbăticit de ură și intenție criminală, iar Sarai nu se putu feri. Nu reuși să se miște suficient de iute, nu cât încă era sub influența poțiunii. Lama cuțitului sclipi și toate amintirile ei îngropate despre Carnagiu se revărsară: cuțite care sclipeau și copii care urlau – și apoi urlă și ea, și urlară și bătrânele, însă nu și cea care ținea cuțitul. Aceea suspina de furie, iar cuțitul era încă ridicat. Brațul îi tremura cumplit, luptându-se să-și încheie traiectoria începută și să înfigă cuțitul în gâtul lui Sarai.

— Nu pot, răbufni ea, frustrată.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă din răsputeri, însă brațul nu o asculta, iar cuțitul căzu și se înfipse între așternuturi, lângă șoldul lui Sarai.

Sarai reuși, în sfârșit, să se miște. Se rostogoli în genunchi și se îndepărtă de fantome. Bătăile inimilor i se încleiară și simți

fiori de panică alergându-i prin trup, chiar dacă știa că era în siguranță. Fantomele nu-i puteau face rău. Era prima poruncă a Minyei: ca morții să nu le facă rău celor vii. Dar acele fantome nu știau asta. Cea care înaintase era distrusă. Sarai o cunoștea și nu știa că murise. Se numea Yaselith, iar povestea ei era aceeași cu a majorității femeilor din generația ei și din toate generațiile născute și crescute sub conducerea Mezartimilor, pe când Skathis călărea pe Rasalas, bestia sa imensă din metal, și răpea fete și băieți din casele lor.

Ce se petrecea în citadelă nu știa nimeni. Înainte să fie duși înapoi, Letha se îngrijea de ei. Letha era zeița uitării și stăpâna iertării. Putea goli o minte clipind din ochi și asta făcea, furând ani întregi de la copiii din oraș, astfel încât, atunci când Skathis îi aducea înapoi, nu își mai aminteau nimic din timpul petrecut cu zeii. Dar trupurile lor purtau urme care nu puteau fi șterse, fiindcă nu doar amintirile le erau furate.

Ochii lui Yaselith erau acum umezi și roșii, iar părul, alb și pufos, ca un fuior de fum. Tremura violent și gâfâia, iar când vorbi, vocea îi sună aspră ca un chibrit frecat pe perete.

— De ce? întrebă ea. De ce nu pot să te ucid?

Sarai, față în față cu o posibilă ucigașă, în persoana unei bătrâne decedate, nu simți furie. Nu împotriva *ei*, în orice caz. Cu Minya era altă poveste. Ce căutau fantome noi în citadelă?

— Nu e vina ta, zise ea, aproape blând. Dar nu mă puteți răni.

— Atunci, ar trebui să o faci tu, șuieră Yaselith, arătând spre cuțit. Să pui capăt nefericirii din Plângerea. Sinucide-te, fato. Ai milă de noi toți. Fă-o. *Fă-o*!

Atunci, începură toate să repete asta, adunându-se, împingând baldachinul patului lui Isagol și înconjurând-o pe Sarai din toate părțile.

— Fă-o! o îndemnară ele. Ai și tu o urmă de onoare și *fă-o*.

În ochii lor se citea o bucurie sălbatică, iar ea le cunoștea pe toate și nu înțelegea de ce se aflau aici, fiindcă niciuna nu era moartă. Panica o cuprinse și-i crescu, văzându-și propria mână apucând cuțitul. Primul ei gând a fost că *ea* murise, iar Minya o forța să facă asta, pentru că nu se putea abține. Degetele i se încleștară pe mâner, ridicând cuțitul dintre așternuturi. Acolo unde se aflase lama, din crestătura mică în țesătură, sângele pulsa ca dintr-o arteră.

Nici măcar imaginea asta nebunească nu o ajută să își revină.

Paturile puteau sângera. Era prea adâncită în peisajul coșmarului ca să nege asta. Mâna ei se răsuci și lipi vârful pumnalului de piept, iar ea privi chipurile batjocoritoare ale bătrânelor din Plângerea, fără să le găsească sfârșit. Înainte, fuseseră doar cinci sau șase, iar acum erau zeci, cu fețele lipite de draperii, cu gurile și găvanele ochilor părând niște abisuri negre. Nici măcar atunci nu o uimiră chipurile lor, ci draperiile.

Ce căuta în patul mamei sale?

A fost ultimul ei gând, înainte să își înfigă cuțitul în inimi. Se ridică icnind și se trezi în propriul ei pat. Singură. Fără fantome, fără cuțit și fără sânge. Fără aer. Icnetul ei părea să nu se mai termine. Se sufoca și nu putea scoate aerul din piept. Mâinile îi erau ca niște gheare, cu fiecare mușchi rigidizat, iar în interiorul craniului simțea captiv un strigăt care-i ștergea orice alt gând. Asta continuă la infinit, până când crezu că va muri fiindcă nu putea respira, iar atunci, în sfârșit, icnetul o slăbi, iar ea se chirci și tuși aer, în timp ce trupul ei își amintea ce să facă. Rămase ghemuită minute bune, respirând doar, cu gâtul în flăcări, cu ochii strâns închiși, înainte să înfrunte adevărul.

Fusese un vis.

Începu să tremure necontrolat. Un vis pătrunsese până la ea.

— Nu, șopti ea și se ghemui mai tare, pricepând. Nu!

Poțiunea trebuia să o împiedice să viseze. Oare uitase să o ia? Nu, îi simțea amărăciunea pe limbă.

Atunci, *cum de visase*?

Se gândi la perioada de dinainte să înceapă să ia poțiunea și la amalgamul de coșmaruri care o făcuseră pe Ellen cea Mare să înceapă să i-o pregătească. Atunci, se simțise bântuită de toate terorile adunate peste ani – de întregul ei arsenal, întors împotriva ei. Nimicul acela cenușiu în care o arunca licoarea o proteja de toate astea sau așa ar fi trebuit.

În final, se ridică din pat. I-ar fi plăcut să facă o baie, însă asta ar fi însemnat să meargă în camera de colectare și să umple cada, apoi să o roage pe Ruby să încălzească apa. Nu se încumeta la asemenea efort. Așa că își turnă apă rece din ulcior și se spălă cu ea. Își perie și își împleti părul și se îmbrăcă într-un furou nou, înainte să intre în camera principală, unde patul cel mare al mamei sale era neatins, iar de draperii nu atârnau femei-fantomă cu chipuri răvășite. Se cutremură și trecu repede pe lângă pat, apoi ieși prin draperia care-i ținea loc de ușă pe

culoar, unde se întâlni nas în nas cu Ellen cea Mică. Îi aducea tava de după-amiază, pe care se aflau ceai (nu era ceai adevărat, care se terminase cu multă vreme în urmă, ci o infuzie din ierburi care o ajuta să scape de efectul poțiunii) și biscuiți, fiindcă Sarai dormea întotdeauna în timpul prânzului.

— Te-ai trezit devreme, spuse fantoma, surprinsă, iar Sarai se strădui să-și ascundă angoasa.

— Nu știu dacă *devreme* e potrivit și pentru după-amiază, spuse ea, cu un zâmbet precar.

— Păi, pentru tine e devreme. Te-a trezit ceva?

— E ceaiul meu? întrebă Sarai, evitând întrebarea, și umplu ceașca de pe tava lui Ellen cea Mică din ceainicul micuț.

Menta înmiresmă aerul.

— Mulțumesc, Ellen, spuse ea, și luă ceașca, lăsând fantoma nedumerită în urmă.

Trecu prin galerie și se îndreptă spre bucătărie, să discute cu Ellen cea Mare, pe care o întrebă, confidențial, dacă ar fi posibil să îi prepare un calmant mai puternic.

— Mai puternic? repetă femeia, cu ochii mari. Apoi și-i îngustă: Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

— Nimic, minți Sarai. Doar că-mi fac griji că eficiența lui scade, cu timpul.

Era adevărat că își făcuse griji din cauza asta, însă… poțiunea nu devenise treptat ineficientă. Efectul ei dispăruse peste noapte și nu era pregătită să facă față situației.

— Păi, *a scăzut*? Să nu mă minți! Știi că-mi dau seama.

Vocea fantomei era severă, iar când Sarai o privi în ochi, Ellen cea Mare își transformă chipul într-unul de șoim cu ochi galbeni și severi, pe sub un smoc de pene maronii. În loc de nas avea un cioc ascuțit și curbat, cu aspect letal.

— Nu face asta, protestă Sarai, râzând fără să vrea. Știi că nu pot rezista șoimului.

— Uită-te în ochii mei și încearcă numai să minți!

Era un joc de când erau amândouă mai tinere. Ellen cea Mare nu încercase niciodată să îi forțeze sau să le poruncească să se poarte frumos sau să se supună. Ar fi ieșit prost, mai ales când darurile lor erau încă instabile și nu pe deplin sub controlul lor. Se folosise de metode mai istețe, ca aceasta de acum, și obținuse rezultate mai bune. Într-adevăr, era foarte dificil să minți un șoim.

— Nu e cinstit, spuse Sarai, acoperindu-și ochii. Nu poți să ai încredere în mine și să mă ajuți?

— Firește că pot, însă vreau să știu cât de urgent este. M-am întrebat cât va dura până să dezvolți toleranță. *Când*, nu *dacă*. Se întâmplă deja?

Sarai își descoperi ochii și o regăsi pe Ellen cea Mare în formă umană, cu privirea de șoim înlocuită de una pătrunzătoare, însă omenească. Îi răspunse cu o înclinare scurtă a capului și se bucură când nu primi alte întrebări.

— Atunci, spuse Ellen cea Mare, pusă pe treabă și fără nazuri. O jumătate de doză suplimentară dimineața, și mai schimb concentrația la următorul lot. Vedem ce iese.

— Mulțumesc, spuse Sarai.

Ușurarea ei trebuie să fi fost vizibilă, fiindcă Ellen cea Mare o privi ca un șoim, chiar și fără să se transforme într-unul. Spuse, precaută:

— Nu va funcționa la nesfârșit, știi? Indiferent ce facem.

— Nu-ți face griji pentru mine, răspunse Sarai, prefăcându-se nepăsătoare, dar, când ieși spre galerie, adăugă, cu o voce abia auzită: Nu cred că trebuie să preocupăm de nesfârșit.

O văzu mai întâi pe Sparrow, îngenuncheată printre orhideele sale, cu chipul visător și mâinile pline de vițe, care creșteau vizibil, revărsându-se ca niște cascade dintre degetele sale și răsucindu-se printre cele deja existente, umplând golurile prin care se vedea încă mezartiumul. La masă, Minya și Feral stăteau față în față, cu placa de quell între ei, adânciți în joc. Din încruntarea lui Feral, era clar că pierdea, în timp ce Minya părea pe jumătate plictisită – își ascunse un căscat înainte să mute o piesă.

Sarai nu fusese niciodată mai bucuroasă de monotonia previzibilă a vieții din citadelă. Ar fi întâmpinat veselă chiar și o supă de kimril, cu toată lipsa de gust a acesteia.

Dar seara ce urma nu avea să fie nici liniștitoare, nici plicticoasă.

— Bietul de el, o auzi pe Ruby gângurind.

Întorcându-se, o văzu stând în fața lui Ari-Eil. Sarai se opri în loc. Era sfâșietor să îl vadă iar, după ce-i văzuse trupul neînsuflețit. Minya promisese că îl va elibera și iată-l încă printre ei. Chiar dacă se împăcase cu ideea de bază a noii lui existențe – că ei erau vii, iar el mort –, nu își îndulcise deloc atitudinea

față de ei. Confuzia îi dispăruse și nu-i mai rămăsese decât ostilitatea. Minya îl pusese într-un colț, așa cum lași o mătură sau o umbrelă pe care nu le folosești, iar el, surprinzător lucru, încerca încă să i se împotrivească.

Sau, poate, nu atât de surprinzător. Sub ochii lui Sarai, Ari-Eil reuși, cu un efort incredibil, să-și facă piciorul să alunece câțiva centimetri, ceea ce nu putea să însemne decât că Minya încă se juca ținându-l într-o lesă imperfectă, care-i îngăduia speranțe deșarte.

Ruby stătea în fața lui, îmbrăcată modest – pentru standardele ei –, într-un furou negru, până la genunchi. Ținea mâinile la spate și un picior petrecut în jurul gleznei celuilalt, cochet.

— Știu că trebuie să fie un șoc cumplit, îi spunea ea, însă vei afla că nu suntem chiar atât de răi. Ce s-a întâmplat înainte nu a fost din cauza noastră. Noi nu suntem ca părinții noștri.

Întinse mâna să îi atingă obrazul.

Era un gest de tandrețe. Ruby era impulsivă, însă nu se juca cu fantomele, ca Minya. Sarai știa că voia să îl consoleze. Dar mortul nu era dispus să se lase consolat.

— Nu mă atinge, *corcitură de zei*, mârâi el și se repezi animalic să-i muște mâna.

Ruby și-o retrase brusc.

— *Grosolan*, spuse ea, și se întoarse spre Minya. Tu l-ai *lăsat* să facă asta.

— Fără mușcături, îi spuse Minya fantomei.

Deși, firește, Ruby avea dreptate: el nu ar fi fost capabil s-o facă, dacă Minya nu l-ar fi lăsat. Cunoscând-o, Sarai se gândi că, probabil, ea îl *făcuse* să reacționeze astfel. Câteodată, ea folosea fantomele ca pe marionete. Sarai își aminti de coșmarul avut și de faptul că nu își putuse controla mâna care ținea cuțitul și se cutremură la gândul de a fi jucăria Minyei.

— Minya, spuse ea, mustrător. Ai promis că îl lași să plece.

Minya ridică sprâncenele.

— Serios? Nu pare stilul meu.

Chiar deloc. Minya era în multe feluri – perversă, capricioasă și încăpățânată, printre altele. Semăna cu o creatură sălbatică, alternând între subtilitate și lipsă de bun-simț, mereu nespălată. Precum criminalii și copiii mici, nu dădea niciun semn de empatie. Încercările de a o civiliza nu o atingeau. Se arăta

invulnerabilă la logică, laudă sau rușine, ceea ce însemna că nu putea fi nici convinsă, nici obligată, și era vicleană, ceea ce o făcea dificil de păcălit. Era de nestrunit, de un egoism perfect, păstra ranchiuna și acționa pe furiș. Ce nu o caracteriza deloc, *niciodată*, era bunăvoința.

— Da, serios, insistă Sarai. Deci… îi dai drumul? Te rog?

— *Acum*? Dar sunt în mijlocul unui joc!

— Sunt sigură că ai să supraviețuiești neplăcerii.

Feral studiase placa de joc, cu bărbia în palmă, însă acum ridică privirea, surprins să o audă pe Sarai certându-se cu Minya. De regulă, evitau să facă asta, însă furia o făcuse pe Sarai nechibzuită. Nu avea niciun chef să meargă în vârful picioarelor pe lângă capriciile fetiței. După visul de mai devreme, ultimul lucru de care avea nevoie era o altă fantomă care să o privească amenințătoare.

— Ce ai pățit? întrebă Minya. Bănuiesc că sângerezi.

Lui Sarai îi luă o clipă să înțeleagă la ce se referea, pentru că se gândi la sângele care țâșnise din rana în pat și la apăsarea vârfului de cuțit în pieptul ei. Dar Minya vorbea despre sângerările ei lunare, iar sugestia o înfurie și mai mult.

— Nu, Minya. Spre deosebire de tine, noi, restul, simțim o gamă normală de emoții, inclusiv supărare, când suntem obligați să îndurăm dezgustul celor morți.

Când spunea asta, în minte nu avea chipul lui Ari-Eil, ci chipurile bătrânelor adunate în jurul ei și știa că o parte din furia revărsată asupra Minyei rămăsese în urma visului și era ilogică – pentru că Minya *nu lăsase* bătrânele să rătăcească prin citadelă, încercând să o ucidă. Dar când ești ilogic înseamnă și că nu-ți pasă că ești ilogic, iar în clipa asta ei nu-i păsa.

— Te deranjează chiar atât de mult? întrebă Minya. Îl pot întoarce cu fața la perete, dacă ajută.

— Nu ajută, spuse Sarai. Lasă-l să se ducă.

Ceilalți le priveau, aproape ținându-și respirația, cu ochii măriți. Ochii Minyei erau întotdeauna mai mari, iar acum sclipiră.

— Ești sigură? întrebă ea.

Părea o întrebare-capcană. Dar ce fel de capcană ar fi putut fi?

— Bineînțeles că sunt, răspunse Sarai.

— Bine, spuse Minya, pe un ton copilăros, care anunța că

urma să facă un lucru împotriva rațiunii sale. Dar e ciudat că nu vrei să auzi ce vești are, mai întâi.

Vești?

Sarai încercă să imite calmul înspăimântător al Minyei.

— Ce vești?

— Mai întâi nu vrei să auzi, iar acum vrei! își dădu fetița ochii peste cap. Serios, Sarai, hotărăște-te.

— Nu am zis niciodată că *nu* vreau să aud, se răsti Sarai. N-ai pomenit că ar fi ceva de auzit.

— Cât de sensibili suntem, comentă Minya. Sigur nu sângerezi?

Ce știi tu despre asta? îi stătu pe limbă lui Sarai să replice. *Dacă decizi vreodată să crești*, *atunci poate mai vorbim*. Însă nu era niciodată suficient de furioasă – sau de nesăbuită – încât să rostească vorbe precum „să crești” de față cu Minya. Scrâșni din dinți și așteptă.

Minya se întoarse spre Ari-Eil.

— Vino aici, spuse ea.

El se conformă, deși ea exercita doar un control parțial asupra lui, ceea ce îi permitea să lupte împotriva ei la fiecare pas, așa că se apropie zgâlțâindu-se și împiedicându-se. Era grotesc de privit, și tocmai asta era ideea. Ea îl aduse în capătul opus al mesei lungi la care ședea.

— Haide, îl îndemnă, spune-le ce mi-ai zis mie.

— Spune-le tu, se răsti el.

Și acum nu se mai juca doar cu el, lungind momentul de suspans, ci cu ei toți. Minya se opri să studieze placa de quell, mutând una dintre piese, iar Sarai își dădu seama, după expresia lui Feral, că era o mutare devastatoare. Minya își adună piesele capturate cu o privire de satisfacție arogantă. În mintea lui Sarai se clădea un strigăt și, odată cu el, o presimțire îngrozitoare că previziunile apocaliptice ale ultimei zile duseseră la acest moment.

Ce vești?

— Ce noroc pe noi că s-a întâmplat să mori, zise Minya, îndreptându-și din nou atenția spre fantomă. Altfel, am fi fost luați prin surprindere.

— Nu contează dacă sunteți sau nu surprinși, mârâi mortul. V-a ucis o dată, vă va ucide din nou.

Sarai tresări. Sparrow exclamă. Feral sări în picioare.

— Minya, întrebă el, despre ce vorbește?

— Spune-le! porunci Minya.

Vocea ei era încă limpede, însă nu mai avea clinchet de clopoțel. Suna ca o tăietură de cuțit. Se ridică în picioare, care erau desculțe și murdare, și se urcă pe masă. O străbătu pe toată lungimea, până când ajunse chiar în fața lui Ari-Eril. Aproape că se priveau în ochi: el, un bărbat impunător, iar ea, un copil uscățiv și dezordonat. Suspansul se risipise; la fel și iluzia libertății. Voința ei îl înșfacă și cuvintele lui se rostogoliră afară de parcă i-ar fi băgat o mână pe gât și i le-ar fi smuls.

— Vine Ucigașul de Zei! strigă el, gâfâind.

Atât îl făcu Minya să spună, întrucât restul îl rosti de bunăvoie. Cu sălbăticie.

— *Și o să vă facă lumea bucăți*.

Minya privi peste umăr. Sarai îl văzu pe Skathis în ochii ei, de parcă zeul fiarelor ar fi trăit, cumva, în fiica lui. Era o privire cumplită: rece, acuzatoare, de învinuire și triumf.

— Ei, Sarai? întrebă ea. Ce ai de spus despre asta? Tati se întoarce acasă.

21.

PROBLEMA PLÂNGERII

— *Ce e asta*? întrebă Lazlo.

Se simțea căzut perfect la mijloc între uimire și groază, și nu știa pe care dintre ele să le simtă. Groază, da, fiindcă deslușise groaza și pe chipul lui Eril-Fane, însă cum să nu simtă și uimire la o asemenea priveliște?

— Asta, spuse Eril-Fane, este citadela Mezartimilor.

— Mezartimi? repetă Lazlo, în același timp în care Thyon Nero întrebă:

— Citadela?

Vocile li se încrucișară, la fel și privirile.

— Citadelă, palat, temniță, spuse Eril-Fane.

Vocea lui era dură și se transformă într-o șoaptă când rosti ultimul cuvânt.

— E o *clădire*? întrebă Ebliz Tod, cu obrăznicie și fără să

creadă.

Se părea că Turla-din-nori *nu* era cea mai înaltă construcție din lume.

Înălțimea era doar unul dintre elementele măreției sale, și nici măcar cel mai impunător. Clădirea era înaltă, desigur. Chiar și de la o distanță de câțiva kilometri, se vedea clar că era *masivă*. Însă cum era să îi calculezi corect înălțimea, ținând cont că… nu stătea pe pământ?

Plutea. Era fixată în spațiu, absolut nemișcată, mult deasupra orașului, fără vreo modalitate posibilă de suspendare – doar dacă nu fuseseră montate niște schele în ceruri. Era făcută dintr-un metal albastru, orbitor, cu o strălucire ca de oglindă, la fel de limpede ca apa, pe nicăieri drept sau plan, ci alcătuit numai din contururi fluide, suplu ca o piele. Nu arăta nici construită, nici sculptată, ci mai degrabă turnată din metal topit. Lazlo nu se putea hotărî ce era mai extraordinar: că *plutea* sau că luase forma unei *creaturi imense*, fiindcă teoria lui ciudată și improbabilă devenea un adevăr la fel de ciudat și de improbabil. Într-un fel.

Întreaga structură imposibilă avea formă de serafim. Era o statuie prea uriașă ca să fie înțeleasă: dreaptă, cu picioarele spre oraș și capul între nori, cu brațele întinse într-o postură imploratoare. Aripile sale erau deschise. *Aripile*. Întinderea lor metalică, imensă. Erau atât de uluitor de largi, încât închipuiau un acoperiș deasupra orașului, blocând lumina soarelui, a lunii, a stelelor – orice sursă naturală de lumină.

Nu la așa ceva se referise Lazlo cu teoria sa, nici măcar în glumă, însă acum era silit să aleagă ce scenariu era mai ciudat sau mai improbabil: întoarcerea creaturilor mitice din ceruri sau o statuie metalică a uneia, de trei sute de metri, care plutea în aer. Imaginația, se gândi el, indiferent cât de activă, era totuși legată de lucrurile cunoscute, într-o anumită măsură, iar ce vedea depășea orice imaginație. Dacă Ucigașul de Zei i-ar fi spus dinainte, i s-ar fi părut absurd până și *lui*.

Delegații își recăpătară vocile și dădură glas unui potop de întrebări.

— Cum de plutește?

— Ce e metalul acela?

— Cine a făcut-o?

— Cum a ajuns acolo?

Lazlo întrebă:

— Cine sunt Mezartimii?

Și aceasta fu prima întrebare la care răspunse Eril-Fane.

Într-un fel.

— Întrebarea este cine *au fost* Mezartimii. Sunt morți acum.

Lazlo crezu că vede o urmă de mâhnire pe chipul Ucigașului de Zei și nu înțelese de ce. Mezartimii nu puteau fi decât „zeii” a căror ucidere îi adusese porecla. Dar, dacă-i ucisese el, de ce mai era mâhnit?

— Și asta, adăugă el, arătând spre marea clădire-serafim, e moartă.

— Cum adică e moartă? întrebă cineva. A fost cândva *vie*? *Chestia* aia?

— Nu tocmai, răspunse Eril-Fane. Dar se mișca de parcă ar fi fost. Respira.

Nu se uita la nimeni. Părea dus pe gânduri. Tăcu, întors spre imensitatea ciudățeniei din fața lor, apoi oftă.

— Când a răsărit soarele, în ziua aceea de acum două sute de ani, era acolo. Când oamenii au ieșit din casele lor și au văzut-o, mulți s-au bucurat. Noi, cei de aici, întotdeauna i-am venerat pe serafimi. Pentru unii dintre voi poate suna ca un basm, însă templele noastre chiar sunt construite din oasele demonilor, și pentru noi nu este basm.

Arătă spre îngerul metalic.

— Cartea noastră sacră vorbește despre A doua venire. Nu așa ne-am gândit că va arăta, dar mulți au vrut să creadă. Preotesele noastre ne-au învățat că divinitatea, prin virtutea imenselor sale puteri, trebuie să cuprindă și frumusețea, și groaza. Și aici erau ambele.

Clătină din cap.

— Dar, în final, forma citadelei a părut doar o glumă urâtă. Orice or fi fost, Mezartimii nu erau serafimi.

Tot grupul tăcuse. Faranjii păreau la fel de uimiți cum se simțea Lazlo. Unele sprâncene se ridicaseră, în timp ce mințile raționale se luptau cu dovada imposibilului – sau, cel puțin, a unei idei de neconceput. Expresiile de pe alte fețe încremeniseră în mirare. Tizerkanii erau posomorâți și... era ciudat, însă Lazlo observă, când o văzu pe Azareen cum nu-și dezlipea ochii de la Eril-Fane, că niciunul nu se uita la citadelă. Nici Ruza, nici Tzara, nimeni. Lui Lazlo i se păru că dinadins

priveau în orice direcție, numai într-acolo nu, de parcă n-ar fi putut suporta priveliștea.

— Nu aveau aripi. Nu erau făpturi de foc. Însă, ca și serafimii, erau șase la număr: trei bărbați și trei femei. Nu aveau nici armată, nici slugi. N-aveau nevoie de nimeni. Aveau magie.

Eril-Fane zâmbi amar.

— Magia nu este născocire de basm. Noi am înțeles asta, aici. Am ținut să vedeți asta înainte de a încerca să vă explic. Știam că mințile voastre se vor împotrivi. Chiar și acum, când aveți dovada în fața ochilor, îmi dau seama că faceți eforturi să credeți.

— De unde au venit? întrebă Calixte.

Eril-Fane clătină din cap.

— Nu știm.

— Dar parcă ai spus că erau zei, nu? întrebă Mouzaive, filosoful naturalist, care nu prea credea în divinitate.

— Ce este un zeu? replică Eril-Fane. Nu știu răspunsul, dar vă pot spune că Mezartimii erau puternici, însă departe de a fi sfinți.

Tăcu din nou, iar ei așteptară o nouă rundă de explicații. Aveau atâtea întrebări, însă până și Drave, specialistul în explozii, simți gravitatea momentului și își ținu gura. Când totuși Eril-Fane vorbi iar, nu spuse decât:

— Se face târziu. Probabil că doriți să ajungeți în oraș.

— Mergem *acolo*? întrebară unii dintre ei, cu teama gâtuindu-i. Chiar sub chestia aia?

— O să fiți în siguranță, le spuse Ucigașul de Zei. Pe cuvântul meu. Acum, e doar o carcasă. Este goală de cincisprezece ani.

— Și atunci care e problema? întrebă Thyon Nero. De ce ne-ai mai adus aici?

Lazlo fu surprins că alchimistul nu-și dăduse seama și singur. Privi colosul orbitor și întunecimea de sub el. „Umbra vremurilor noastre întunecate încă ne bântuie”. Eril-Fane îi ucisese pe zei și-i eliberase pe oameni din robie, însă lucrul acela rămăsese, ținând lumina la distanță și prelungind chinul locuitorilor.

— Ca să ne scăpați de ea, îi spuse alchimistului, la fel de sigur ca în orice altă afirmație, și să redați orașului lumina.

22.

MODEL DE LUMINĂ, SCHIȚĂ DE ÎNTUNERIC

Lazlo ridică privirea spre citadela strălucitoare, dintr-un metal necunoscut, care plutea pe cer.

Sarai privi în jos la sclipirea Cuspidei, dincolo de care era prea curând să apună soarele, și la firul subțire care cobora șerpuit în vale, către Plângerea. Aceea era cărarea. Scrutând cu mare atenție, abia dacă deslușea înaintarea punctelor pe fundalul alb.

Lazlo era unul dintre puncte.

În jurul amândurora, vocile se înălțau și răsunau: speculații, contraziceri, îngrijorări, însă ei le percepeau doar ca pe zgomot de fond. Amândoi erau absorbiți în propriile gânduri. Mintea lui Lazlo ardea de uimire, ca un chibrit aprins care atingea fitil după fitil. Fire de foc îi străbăteau conștiința, unind puncte îndepărtate și umplând goluri, ștergând semne de întrebare și adăugând încă zece pentru fiecare semn șters. De zece ori câte zece. Întrebările nu aveau sfârșit, însă contururile schițate ale răspunsurilor începuseră să apară și erau uluitoare.

Dacă felul său de a gândi era un model de lumină, al lui Sarai era unul de întuneric. Cincisprezece ani supraviețuiseră, ea și ceilalți, ascunzându-se, captivi în citadela zeilor uciși și ducând o existență la limită. Și poate că știuseră mereu că va veni și ziua aceasta, însă unicul fel de viață, unica *normalitate*, fusese să creadă că o pot ține la distanță. Acum, punctele acelea îndepărtate, aproape prea mici să fie vizibile, veneau inexorabil către ei, să încerce să le distrugă lumea – iar bruma de încredere a lui Sarai se risipi.

Ucigașul de Zei se întorsese în Plângerea.

Știuse dintotdeauna cine era tatăl ei. Cu mult înainte de a fi strigat molii și de a-și fi trimis simțurile iscoadă în oraș, știuse despre bărbatul care-i iubise și-i omorâse mama și care ar fi ucis-o și pe ea, dacă s-ar fi aflat în camera copiilor, cu ceilalți. Din arsenalul ei de orori se ridicară niște imagini. Mâna lui puternică tăind gâtul lui Isagol cu un cuțit. Copiii și bebelușii care țipau, cei mai mari zbătându-se în brațele criminalilor. Arterele ca niște fântâni înspumate, făcând să țâșnească jeturi roșii. „Gâtul, mai bine”, spusese bătrâna, în coșmarul lui Sarai.

Își duse mâinile la gât ca pentru a-l proteja. Pulsul i-o luase razna, abia dacă mai respira, și i se părea imposibil ca oamenii să poată supraviețui cu asemenea dotări fragile precum pielea, care ținea sângele, răsuflarea și spiritul în trupuri.

Sprijiniți de balustrada grădinii din citadela Mezartimilor, cu fantomele uitându-se peste umerii lor, corciturile zeilor își priveau moartea călărind spre Plângerea.

Iar pe cerul de deasupra – pustiu, pustiu, pustiu, și apoi *nu* – apăru o pasăre albă pe fundalul albastru, ca vârful unui cuțit împungând printr-un văl, și oriunde s-ar fi aflat până atunci, și oricum s-ar fi ivit, era aici acum și privea.

PARTEA A III-A

...

mahal (ma-HAL), *substantiv*

Un risc care se va solda fie cu
o răsplată uimitoare, fie cu
niște urmări dezastruoase.

Arhaism; *de la cuvântul „mahalath”*,
o ceață transformatoare mitică,
ce poate preface pe cineva
în zeu sau în monstru.

23.

DIN NEVĂZUT, VIZIBIL

Legendarul oraș Plângerea nu mai era nevăzut.

Din vârful Cuspidei, unde se afla delegația Ucigașului de Zei, cobora o cărare în canionul râului Uzumark, iar albul sticlei demonilor era înlocuit treptat de roca de culoarea mierii a versanților, a turnurilor și a arcelor naturale, și de verdele pădurilor atât de dese, încât coroanele copacilor arătau, privite de sus, ca niște covoare de mușchi pe care ai fi putut păși. Iar cascadele păreau perdele de mătase palidă, atârnate de vârfurile stâncilor, prea numeroase spre a fi numărate. Cu perdelele-cascade și covoarele de pădure, canionul arăta ca o încăpere lungă și frumoasă, iar Plângerea, ca un oraș de jucărie, o machetă poleită, în centrul ei. Suprarealismul șocant al citadelei, mărimea ei de neconceput dădeau complet peste cap simțul proporțiilor.

— Eril-Fane vrea să mă urc *acolo*? întrebă Calixte, ridicând privirea spre serafimul uriaș.

— De ce? Crezi că nu poți? o tachină Ebliz Tod.

— Mai întâi, trebuie să ajung la ea, ciripi ea. Bănuiesc că aici intervii *tu*.

Îi făcu un semn regesc din mână și-i spuse:

— Fii drăguț și construiește-mi o scară.

Indignarea îl reduse pe Tod la tăcere pentru un moment, o pauză în care interveni Soulzeren:

— Ar fi mai rapid dacă am zbura. Putem pregăti săniile de mătase în câteva zile.

— Dar asta ar fi doar partea cu ajunsul până la ea, remarcă soțul ei, Ozwin. Partea ușoară. Să scăpăm de ea, asta-i altă poveste.

— Cum te gândești s-o facem? medită Soulzeren. Să o mutăm? Să o dezmembrăm?

— Să o aruncăm în aer, zise Drave, ceea ce-i atrase priviri reci din partea tuturor.

— Doar vezi că-i deasupra orașului, zise Lazlo.

— Păi, să se dea și ei la o parte.

— Îmi închipui că încearcă să evite alte distrugeri.

— Și atunci de ce m-au mai invitat *mine*? întrebă el, rânjind.

— Chiar, de ce oare? murmură Soulzeren.

Drave întinse mâna și-l bătu pe Thyon Nero pe umăr.

— Ai auzit? întrebă el, de parcă Thyon n-ar fi prins poanta. De ce m-au invitat ei *pe mine*, dacă nu vor distrugere, ha? De ce au adus zece cămile încărcate cu praf de pușcă, dacă nu vor să arunce chestia aia înapoi în cerurile din care a venit?

Thyon îi zâmbi subțire și dădu ușor din cap, deși era limpede că mintea lui era în altă parte. Fără îndoială, cântărea problema în stil personal. Își păstra părerile pentru sine, în timp ce restul delegaților vociferau. Luni de zile, capacitățile lor intelectuale fuseseră anihilate de mister. Acum, cerul le prezenta cea mai mare dilemă științifică pe care o întâlniseră și cu toții se gândeau la rolul lor și la șansele de a o rezolva.

Mouzaive discuta cu Belabra despre magneți, însă Belabra nu asculta. Mormăia niște calcule neinteligibile, în timp ce Felleringii – gemenii metalurgiști – dezbăteau posibila compoziție a metalului albastru.

Cât despre Lazlo, el se simțea copleșit și umil. Știuse de la bun început că nu avea nicio calificare care să-l recomande pentru delegația Ucigașului de Zei, însă abia când zărise problema își dăduse seama că o parte din el încă sperase să fie

cel care o rezolva. Cât de ridicol! O carte cu povești putea conține secretul azotului, iar cunoașterea poveștilor poate că îi dobândise un loc în delegație, însă nu mai credea că poveștile l-ar ajuta cu ceva acum.

Da, dar era *aici* și voia să ajute oricum putea, chiar dacă era vorba doar să ducă mesaje pentru delegați. Ce spusese magistrul Hyrrokkin? „Unii oameni sunt născuți să facă lucruri mărețe, iar alții, să-i *ajute* pe oamenii mari să le înfăptuiască”. Mai spusese și că nu era nicio rușine în asta, iar Lazlo fusese de acord.

Totuși, era prea mult să spere că „omul născut să facă lucruri mari” *nu* avea să se dovedească a fi Thyon Nero? *Oricine*, *numai el nu*, se gândi Lazlo, ușor amuzat de propria-i meschinărie.

Caravana cobora cărarea care ducea în vale, iar Lazlo privea în jur, uluit. Chiar se afla acolo și vedea totul. Un canion din piatră aurie, pâlcuri de pădure virgină, un râu verzui, măreț, încețoșat de cascade, curgând până la umbra citadelei. Iar acolo, chiar la marginea orașului, Uzumarkul se lărgea într-o deltă și era despicat în fâșii de bolovani și insulițe, înainte să dispară. Dincolo de oraș, reapărea și își continua călătoria tumultuoasă spre est. Se părea că râul curgea *pe sub* oraș.

De la depărtare, Plângerea semăna izbitor cu imaginea pe care și-o făcuse Lazlo despre oraș sau, cel puțin, cu imaginea din mintea lui văzută printr-un văl de umbră. Existau cupole aurite, deși mai puține decât crezuse și nu sclipeau. Asta fiindcă nu le atingea lumina soarelui. Când soarele coborî suficient ca să-și strecoare razele pe sub aripile desfăcute ale citadelei, trecuse deja dincolo de culmea Cuspidei și doar se înlocuise o umbră cu alta.

Dar era mai mult decât atât. Orașul avea un aspect părăsit și îi transmitea un sentiment de disperare. Avea ziduri de apărare construite într-o elipsă armonioasă, însă armonia era întreruptă. În patru locuri, zidul era spart. Așezate cu o precizie geometrică în punctele cardinale se aflau patru bucăți imense din același metal cu citadela. Erau niște blocuri conice, fiecare cât un castel, însă păreau complet netede, fără uși sau ferestre. Semănau, de sus, cu niște prespapieruri care țineau marginile orașului, ca să nu-l ia vântul.

Era greu să-și dea seama, de la distanța asta, însă părea să se afle ceva deasupra fiecăruia. O statuie, probabil.

— Ce sunt blocurile alea mari? îl întrebă el pe Ruza.
— Acelea sunt ancorele.
— Ancore?
Lazlo își miji ochii, studiind poziția blocurilor în raport cu serafimul de deasupra. Serafimul părea să fie centrat în careul de deasupra lor.
— Acționează ca ancorele obișnuite? întrebă el.
Se gândi la niște corăbii în port; în cazul ăsta, ar fi trebuit să existe și un lanț de ancoră. Nimic vizibil nu unea serafimul de blocuri.
— Îl țin să nu zboare?
Ruza zâmbi ironic.
— Nu s-au obosit să ne explice vreodată, Rătăcitule. Le-au așezat în ziua în care au sosit, fără să le pese ce se afla sub ele, și acolo au rămas.
Ruza făcu semn din cap spre procesiunea din urma lor.
— Crezi că vreunul dintre geniile astea va fi în stare să le mute?
— Să mute ancorele? Crezi că așa se poate muta citadela?
Ruza ridică din umeri.
— Altminteri, cum? Să prindă frânghii de ea și să tragă? Tot ce știu e că nu va pleca așa cum a venit. Nu când Skathis e mort.
Skathis.
Numele suna ca un sâsâit de șarpe. Lazlo îl auzi, iar revelația îl lovi în timp ce Ruza vorbea mai departe. De fapt, Ruza vorbea necontenit. Partea bună era că secretul care-i împiedicase pe toți până atunci fusese risipit, iar Lazlo putea pune întrebări. Se întoarse spre prietenul său.
— Nu te mai uita la mine așa, spuse Ruza.
— Așa cum?
— De parcă aș fi o carte frumoasă, pe care te pregătești să o deschizi și să o studiezi cuvânt cu cuvânt, cu ochii tăi lacomi.
Lazlo râse.
— Ochii mei lacomi? Ți-e teamă de mine, Ruza?
Ruza păru să se oțelească brusc.
— Rătăcitule, știai că a întreba un Tizerkan dacă-i este teamă de tine înseamnă să-l provoci la duel?
— Atunci, spuse Lazlo, care avea prea multă minte ca să creadă orice îi spunea Ruza, mă bucur că ți-am spus-o *ție* și nu unuia dintre războinicii mai înspăimântători, ca Azareen sau

Tzara.

— Răule! zise Ruza, jignit.

Fața i se schimonosi. Se prefăcu a plânge.

— Eu *sunt* înspăimântător, insistă el. Chiar *sunt*.

— Gata, gata, îl consolă Lazlo. Ești un războinic de temut. Nu plânge. Ești îngrozitor.

— Serios? întrebă Ruza, cu o voce mică, amărâtă, dar plină de speranță. N-o spui doar așa?

— Doi idioți, spuse Azareen.

Lazlo simți o ciudată undă de mândrie, fiindcă ea îl numise „idiot" cu o urmă foarte vagă de afecțiune. Schimbă o privire spăsită cu Ruza, când Azareen trecu pe lângă ei pe cărare și preluă conducerea grupului.

Nu demult, Lazlo o văzuse certându-se cu Eril-Fane și auzise suficient cât să-și dea seama că ar fi vrut să rămână cu el, la Fortul Misrach.

— De ce trebuie să le înfrunți pe toate singur? întrebase ea, înainte să se întoarcă și să-l lase acolo.

Iar când Lazlo privise în urmă, ca să-i facă din mână, în timp ce caravana pornise pe cărare și Ucigașul de Zei rămăsese pe loc, marele om i se păruse nu doar micșorat, dar și bântuit.

Dacă orașul era în siguranță, după cum își dăduse el cuvântul, atunci de ce arăta așa și de ce nu venea cu ei?

Ce s-a întâmplat aici? se mira Lazlo. N-a mai pus alte întrebări. Au călărit în tăcere tot drumul până jos, în Plângerea.

•

Eril-Fane stătea pe marginea crestei și privea caravana croindu-și drum spre oraș. Le luă o oră să ajungă, apărând și dispărând printre pâlcurile de copaci, iar când ieșiră de tot din pădure, se aflau deja la o distanță prea mare ca el să-i mai distingă. Deosebea spectralii de cămile, și atât. Se întuneca, și asta îi îngreuna mai tare urmărirea.

Azareen probabil era prima. Cu spatele drept, privea înainte și nimeni din spatele ei nu bănuia expresia de pe chipul ei. Singurătatea. *Suferința* aceea crudă, sălbatică.

El i-o provoca. Iar și iar.

Dacă măcar ar fi renunțat la el, s-ar fi putut opri și el din a o distruge. Nu avea să fie niciodată ce își dorea ea – ce fusese cândva. Înainte să fie erou. Înainte chiar și să fie bărbat.

Înainte să fie iubitul zeiței disperării.

Eril-Fane se cutremură. Chiar și după toți acești ani, gândul la Isagol cea Cumplită îi stârnea o furtună de sentimente – ranchiună și dor, dorință și dezgust, violență și chiar afecțiune – toate supurând și sângerând și zvârcolindu-se ca un grup de șobolani care se mâncau de vii unii pe alții. Acestea erau sentimentele lui acum, în asta i le transformase Isagol. Nimic bun sau pur nu putea supraviețui în el. Totul era corupție și măcel, sufocat în ura de sine. Cât de *slab* era, demn de milă. Poate că o ucisese pe zeiță, în cele din urmă, însă nu se eliberase de ea și nu avea să fie liber nicicând.

Dacă Azareen ar fi renunțat la el! În fiecare zi în care ea îl aștepta să redevină cine fusese, el purta și povara singurătății ei, pe lângă aceea a propriei singurătăți.

Și a mamei lui, de asemenea. Cel puțin, îl putuse trimite pe Lazlo de care să aibă grijă, iar asta avea să fie de ajutor. Dar nu putea să trimită pe nimeni acasă cu Azareen, ca să îi ia locul... de soț.

Doar ea putea alege asta, iar ea nu voia.

Eril-Fane îi spusese lui Lazlo că nu dormea bine în Plângerea. Era puțin spus. Îi îngheța sângele în vene numai gândindu-se să închidă ochii în oraș. Chiar și de aici, de la înălțime, unde distanța îl transforma în jucărie – o sclipire frumoasă de glave îndepărtate și aur vechi –, îi simțea atmosfera ca pe niște tentacule care abia așteptau să îl tragă înapoi în interior, și nu se putea opri din tremurat. Era mai bine ca nimeni să nu îl vadă așa. Dacă Ucigașul de Zei nu se putea stăpâni, atunci cine putea?

Simțindu-se cel mai mare laș de pe pământ, întoarse spatele orașului, musafirilor, soției – pe care nu o putea iubi fiindcă *nu era capabil de iubire* –, și călări repede înapoi spre Fortul Misrach.

A doua zi, își spuse. A doua zi avea să dea ochii cu Plângerea, cu datoria lui și cu coșmarurile care-l urmăreau. Va găsi cumva curajul să termine ce începuse cu cincisprezece ani în urmă și să-și elibereze oamenii de acest ultim vestigiu al îndelungatei lor torturi.

Chiar dacă pe el nu s-ar fi putut elibera niciodată.

24.

RUȘINE. CALAMITATE. CORCITURĂ DE ZEI

— Ți-am spus eu că o să murim mai înainte să rămânem fără haine, zise Ruby, fără pic din bravura ei insolentă.

Păruse senină când moartea era o noțiune abstractă, însă nu și acum.

— Nu moare nimeni, spuse Feral. Nu s-a schimbat nimic.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— Da, nimic, doar că s-a întors Ucigașul de Zei, remarcă Ruby.

— Cu bărbați și femei deștepți, din lumea de afară, adăugă Sparrow.

— Care vor să ne distrugă, concluzionă Minya.

— Ba nu să *ne* distrugă pe noi, protestă Feral. Nu știu că suntem aici.

— Și ce crezi că vor face când ne vor găsi? întrebă Minya. Își vor exprima surprinderea și scuzele politicoase pentru că au dat buzna în casa noastră?

— Nu se va ajunge la asta, zise el. Cum s-ar putea apropia de noi? Nu pot *zbura*. Suntem în siguranță aici.

Vorbea disprețuitor, dar Sarai își dădea seama că și el era îngrijorat. Din pricina străinilor. Ce știau ei cinci despre restul lumii și despre ce erau în stare oamenii ceilalți? Absolut nimic.

Se aflau pe terasa grădinii, situată în capul pieptului marelui serafim, întinzându-se de la un umăr la altul, și care dădea spre oraș, cu o priveliște până la Cuspidă. Neajutorați, priviră procesiunea de puncte coborând panta și dispărând în oraș. Sarai se afla între pruni, sprijinindu-se de balustradă, cu mâinile tremurând. Dincolo de margine era doar aer – o cădere dreaptă, o distanță foarte mare până la acoperișuri. Nu se simțea în largul ei, stând atât de aproape. Cobora în fiecare noapte prin moliile sale, însă era altceva. Moliile aveau aripi. Ea nu. Făcu un pas grijuliu înapoi și se prinse cu mâna de o creangă solidă.

Ruby era nechibzuită, aplecându-se prea mult.

— Unde crezi că sunt acum? întrebă ea.

Luă o prună și o aruncă pe cât de departe putu. Sparrow

tresări. Priviră traiectoria fructului prin aer.

— Ruby! Ce faci? întrebă Sparrow.

— Poate-l lovesc pe vreunul.

— Dar Regula…

— *Regula*, repetă Ruby, dându-și ochii peste cap. Crezi că nu cad din pom și singure? Oh, uite, o prună!

S-a prefăcut că ridică ceva de jos, îl examinează, apoi își lasă capul pe spate și se uită în sus.

— De bună seamă că este cineva acolo, sus! Hai să mergem să-i ucidem!

— Nu cred că o prună ar supraviețui căderii, spuse Feral.

Ruby îi aruncă o privire seacă, poate cea mai seacă din toate timpurile. Apoi, pe neașteptate, începu să râdă. Se prinse de mijloc și se aplecă.

— Nu cred că o prună ar supraviețui căderii, repetă ea, râzând mai tare. Dar *eu*? întrebă ea.

Își trecu un picior peste balustradă, iar lui Sarai i se făcu inima cât un purice.

— Crezi că eu aș supraviețui? Ei, *asta* chiar ar însemna încălcarea Regulii!

Sparrow tresări.

— Destul! spuse Sarai, trăgând-o pe Ruby înapoi. Nu fi proastă.

Simțea panica pulsând sub pojghița momentului și făcu un efort să o calmeze.

— Feral are dreptate. E prea devreme să ne facem griji.

— Nu e niciodată prea devreme, spuse Minya, care, spre deosebire de restul, nu părea deloc îngrijorată, ba dimpotrivă, părea *încântată*. Grijile ne motivează să ne pregătim.

— În ce fel? întrebă Sparrow, cu voce tremurătoare.

Își privi grădina, arcele grațioase ale galeriei, prin care se zărea masa pentru cină, și fantoma, Ari-Eil, care stătea încă nemișcat acolo unde îl lăsase Minya. O adiere de vânt mișcă draperia de vițe, singurul lucru aflat între exterior și interior.

— Nu ne putem ascunde. Dacă am putea închide ușile…

„Ușile” din citadelă nu erau deloc asemănătoare cu cele de lemn, sculptate manual, pe care le știa Sarai din oraș. Nu se deschideau și nu se închideau, nu aveau zăvoare și nici lacăte. Nu erau deloc obiecte, ci doar orificii în mezartiumul neted. Cele *deschise* erau orificii, în orice caz. Dacă erau închise, nu mai

erau uși deloc, ci doar extinderi netede de perete, fiindcă, atunci când citadela fusese „vie”, metalul se *topea* pentru a se închide și deschide, reformându-se omogen.

— Dacă am putea închide ușile, îi aminti Minya, încet, ar însemna că putem controla mezartiumul. Și, dacă am putea controla mezartiumul, am putea face mult mai multe decât *să închidem ușile*.

Vocea ei era acidă. Minya, fiind fiica lui Skathis, nutrise mereu o ciudă chinuitoare, în sufletul ei, fiindcă nu îi moștenise puterea – singura care i-ar fi putut elibera. Era cel mai rar dintre daruri, iar Korako urmărise bebelușii îndeaproape, pentru a surprinde orice semn. În toți anii petrecuți de Ellen cea Mare la creșă, se manifestase o singură dată, iar Korako luase copilul imediat.

Mezartiumul nu era un metal obișnuit. Era impenetrabil, de neclintit. Nu putea fi tăiat, nici sfredelit. Nimeni nu reușise vreodată să îi facă măcar o zgârietură. Nu se topea. Cel mai fierbinte foc de forjă și cel mai puternic fierar nu puteau să-i facă nici măcar o ieșitură. Nici flăcările lui Ruby nu aveau efect asupra sa. Dar, la dorința lui Skathis, se transforma, se modela și lua singur forme noi, cu o fluiditate ca de mercur. Rece și dur la atingere, se topea totuși sub puterea minții lui, iar creaturile care-i aduseseră supranumele de „zeul fiarelor”, și nu „zeul metalelor”, fuseseră, după toate criteriile, ființe vii.

Existau patru monștri de mezartium, câte unul pentru fiecare bloc de metal poziționat în perimetrul orașului. Rasalas fusese favoritul lui și, deși cetățenii din Plângerea pricepuseră că bestia era animată numai de mintea lui Skathis, înțelegerea aceasta era adânc îngropată sub teroare. Teama lor de Rasalas avea viață proprie și Sarai își dădea seama de ce. De mii de ori îl văzuse în visele lor, și chiar și ei îi venea greu să creadă că nu fusese viu. Citadela din ceruri păruse și ea vie. Atunci, oricine o privea găsea că e privit înapoi cu niște ochi imenși, de nepătruns.

Așa fusese darul lui Skathis. Dacă l-ar fi avut și ei, ușile n-ar mai fi contat. Ar fi putut readuce la viață întreaga citadelă și ar fi putut-o muta oriunde pofteau, deși Sarai nu-și imagina că ar fi existat vreun loc în lume care i-ar fi dorite *pe ei*.

— Păi, nu putem, nu? spuse Sparrow. Și nu putem *lupta*…

— *Tu* nu poți, încuviință Minya cu dispreț, de parcă darul lui Sparrow, care-i hrănise ani de zile, nu avea nicio valoare, fiindcă

nu avea nicio dimensiune violentă. Și nici tu, îi spuse ea lui Feral, cu același dispreț. Dacă vrem să-i speriem cu tunete, atunci ai putea fi util.

Îl bătuse la cap ani de zile să învețe să cheme și să arunce fulgerele la țintă, cu rezultate nemulțumitoare. Așa ceva era mai presus de controlul lui, și deși cauzele erau parametrii naturali ai darului său și nu un eșec personal, asta nu îl scutise de judecata Minyei. Ochii ei se îndreptară apoi spre Sarai, iar privirea ei se transformă din dispreț în ceva mai provocator. Ciudă, frustrare și venin. Sarai le cunoștea pe toate. Le îndurase înțepătura de când nu mai executa orbește ce îi spunea Minya.

— Mai e și Rugul, adăugă Minya, trecând mai departe la Ruby, nu atât cu dispreț, cât cântărind-o cu răceală.

— Ce-i cu mine? întrebă Ruby.

Minya își fixă privirea asupra ei.

— Cred că poți să faci mai mult cu darul tău decât să încălzești apa pentru baie și să-ți dai foc la haine.

Ruby păli și se făcu bleu.

— Adică… să ard *oameni*?

Minya râse scurt.

— Ești singura dintre noi cinci care e, de fapt, o armă și tu nu te-ai gândit niciodată…

Ruby o întrerupse.

— Nu sunt o armă.

Voioșia Minyei dispăru. Spuse cu răceală:

— Când vine vorba despre apărarea citadelei și vieților noastre… ba da, ești.

Uneori, deslușești sufletul unei persoane într-o străfulgerare de expresie, iar Sarai o văzu atunci pe a lui Ruby: dorința care o anima. Cu o zi în urmă, se gândise că darul lui Ruby îi exprima firea, și așa era, însă nu în felul în care voia Minya. Ruby era căldură și volatilitate, era *pasiune*, dar nu violență. Dorea să sărute, nu să ucidă. Suna prostește, dar nu era. Avea cincisprezece ani și trăia cu furie, iar în secunda aceea, Sarai îi văzu speranțele atât expuse, cât și distruse, și simți în ele ecoul propriilor speranțe. Să fie altcineva.

Să nu fie… *asta*.

— Ei, haide, spuse Feral. Dacă se ajunge la luptă, ce șanse crezi că avem? Ucigașul de Zei i-a omorât pe Mezartimi, iar ei erau cu mult mai puternici decât noi.

— A fost avantajat de elementul-surpriză, spuse Minya, aproape dezvelindu-și dinții. De trădare. Acum, noi suntem în avantaj.

Lui Sparrow îi scăpă un suspin. Calmul pe care-l mimaseră se risipea. Nu, Minya îl sfâșia deliberat. *Ce te-a apucat*? voia să întrebe Sarai, însă știa că nu putea primi satisfacție. În schimb, spuse, cu toată autoritatea de care era capabilă:

— Nu știm încă nimic. Feral are dreptate. E prea devreme să ne facem griji. O să aflu tot ce pot în seara asta și mâine vom ști dacă trebuie sau nu să discutăm serios despre asta. Deocamdată, e ora cinei.

— Nu mi-e foame, spuse Ruby.

Nici lui Sarai nu îi era, dar se gândi că, dacă se purtau normal, aveau să se simtă normal. Măcar puțin. Deși era dificil să te simți normal când o fantomă din capul mesei se uita furioasă la tine.

— Minya…, începu ea. Ai putea să îl trimiți de aici pe Ari-Eil, ca să mâncăm liniștiți?

Îi venea greu să fie politicoasă, dar se strădui. Nu îi mai ceru să îl elibereze. Înțelesese că Minya voia să-l țină în preajmă, chiar dacă numai pentru a o chinui pe Sarai.

— Cu siguranță, dacă mă rogi atât de frumos, spuse Minya, ajustându-și tonul politicos cu un iz de batjocură.

Nu dădu niciun semnal vizibil, dar, în sala de mese, fantoma se dezmorți și pivotă spre ușa interioară. Minya aparent terminase cu joaca, fiindcă fantoma nu-și mai târa picioarele și nu se mai împotrivea, ci lunecă iute de sub ochii lor.

— Îți mulțumesc, spuse Sarai, și intrară.

N-a fost supă de kimril la cină, deși Sarai se îndoia că Ruby ar fi obiectat de data asta. Era neobișnuit de tăcută, iar Sarai își imagina cam ce gândea. Și gândurile ei erau destul de sumbre, deși ea nu fusese provocată cu ideea de a arde oamenii de vii. Ce spusese Feral era perfect adevărat. Ei n-ar fi putut niciodată să câștige o luptă. Odată descoperiți, nu exista niciun scenariu în care ei și-ar fi continuat viața.

Nu mai zăbovi în galerie după cină, ci o rugă pe Ruby să îi încălzească baia.

Iatacurile lor aveau băi cu bazine adânci de mezartium, însă apa nu mai curgea prin țevi, așa că foloseau o cadă de aramă din camera de colectare. „Camera de colectare” era cea din

apropierea bucătăriilor, pe care o aleseseră pentru Feral ca să cheme norii. O dotaseră cu butoaie și un canal din podea capta ploaia și o îndrepta spre grădini. Kem, valetul-fantomă, spusese că, înainte, în camera aia fusese măcelăria, iar canalul servise la scurgerea sângelui. Cârligele imense din tavan erau pentru agățarea cărnii. Nu mai rămăsese nici urmă de sânge, cum nu rămăsese nici în camera copiilor sau pe culoare. Una dintre primele porunci ale Minyei pentru fantome, după Carnagiu, fusese să se curețe tot sângele.

Sarai turnă apă în cadă cu o găleată, iar Ruby își puse mâinile pe laturi și le aprinse. Doar mâinile, de parcă ar fi ținut niște mingi de foc. Arama conducea căldura de minune și, curând, apa scotea aburi. Ruby plecă. Sarai se vârî în cadă și își spălă părul cu săpunul pe care Ellen cea Mare îl prepara din ierburile din grădină, și avu tot timpul senzația că se pregătește, ca și cum și trupul ei urma să părăsească citadela, nu doar simțurile. Era emoționată, de parcă urma să întâlnească oameni noi. Să îi *întâlnească*, ha! Se pregătea să îi *spioneze* pe nou-veniți și să le violeze mințile. Ce conta dacă avea părul curat? Ei nu aveau să o vadă și nici să știe de prezența ei. Nu știau niciodată. În Plângerea, ea era fantoma, una liberă să rătăcească, invizibilă, la fel de imaterială ca un murmur.

Înapoi în camera ei, se îmbrăcă. Se privi în oglindă și-și dădu seama că nu se mai putea vedea cu propriii ochi. Vedea doar ceea ce ar fi văzut oamenii. Nu o fată sau o femeie. Ei nu i-ar fi văzut singurătatea sau teama sau curajul, și nici vreo latură umană. Ar fi văzut doar obscenitate. Calamitate.

Corcitură de zeu.

O năpădi un sentiment nou, un val de sfidare. Își plimbă ochii prin cameră. Trecu de la furouri la rochiile îngrozitoare, de la podoabele pentru cap, la evantaiele, borcănelele cu sulimanuri ale mamei sale și toate accesoriile macabre ale zeiței disperării. Și când ieși, Ellen cea Mică tresări și aproape scăpă tava cu ceai.

— Oh, Sarai, ce m-ai speriat!

— Sunt doar eu, răspunse Sarai, deși nu se simțea ea însăși.

Nu-și dorise niciodată să semene cu mama ei, însă, în seara asta, tânjea după un strop de ferocitate zeiască, așa că-și pictase banda neagră a lui Isagol peste ochi, de la tâmplă la tâmplă, și își ciufulise părul de culoarea scorțișoarei atât cât se pricepuse.

Se întoarse spre terasă, care era mâna dreaptă, întinsă, a serafimului de metal, și purcese în întâmpinarea nopții și a nou-veniților.

25.

NOAPTEA ȘI NOU-VENIȚII

Sarah își strigă moliile pe deasupra Plângerii, iar ele coborâră în spirale. Într-o noapte normală, s-ar fi separat și ar fi împărțit între ele orașul într-o sută de chipuri, însă nu și acum. Avea nevoie să se concentreze asupra nou-veniților. În noaptea asta, cetățenii Plângerii nu aveau să plângă din cauza ei.

Fantoma lui Ari-Eil le spusese sau fusese forțată de Minya să le spună că faranjii urmau să fie găzduiți la Casa Ghildei Negustorilor, unde o aripă a clădirii fusese transformată în han pentru ei. Sarai nu mai fusese aici. Nu era o locuință, așa că nu căutase niciodată oameni dormind înăuntru, și îi luă câteva minute să găsească aripa dreaptă. Locul era ca un palat, cu o structură centrală mare, acoperită cu o cupolă de aur și cu ziduri din piatră de culoarea mierii, specifică zonei. Totul era sculptat în stilul tradițional. Plângerea nu era un oraș care să se ferească de ornamente. Secole la rând, cioplitorii înfrumusețaseră fiecare suprafață de piatră cu arabescuri, creaturi și serafimi.

Pavilioane deschise, grațioase, erau unite prin alei acoperite de clădiri exterioare, acoperite de cupole mai mici. Existau fântâni și, cândva, în jur fuseseră grădini pline de fructe și flori, dar se veștejiseră toate în umbra blestemată.

Tot orașul fusese cândva o grădină. Nu mai era. Vrăjitoarea Orhideelor, se gândi Sarai, în trecere, ar fi putut face minuni aici.

Dacă n-ar fi fost ucisă de cum ar fi fost zărită.

Moliile testară mai întâi ușile terasei, dar le găsiră pe mai toate închise și mult prea bine făcute ca să aibă crăpături prin care să încapă, așa că zburară în jos pe hornuri. La interior, camerele erau somptuoase, potrivite pentru prima delegație primită vreodată dincoace de Cuspidă. Secole de-a rândul, orașul fusese celebru în întreaga lume pentru meșteșugurile

sale, iar aceste camere poate că serviseră pentru expoziții: cele mai fin lucrate covoare acopereau podelele din mozaic de aur și de lys, cuverturile de pat erau brodate, pereții, acoperiți cu fresce, grinzile tavanului, sculptate, iar pe rafturi și pe pereți se aflau obiecte minunate, fiecare o capodoperă.

Dar Sarai nu se afla aici să admire arta. În cele unsprezece camere ocupate numără treisprezece persoane adormite, dintre care una nu era faranji, ci o războinică Tizerkană: Tzara, înconjurată de brațele subțiri ale unei tinere cu păr foarte scurt și moale. În total, erau doisprezece străini, majoritatea bărbați în vârstă, ramoliți. Mai exista doar o altă femeie, mai puțin tânără, mai puțin zveltă, care dormea lângă un bărbat îndesat. Acestea erau singurele cupluri și singurele femei. Ceilalți erau bărbați și dormeau singuri. Mai bine de jumătate sforăiau. Ceva mai puțin de jumătate puțeau. Era ușor de spus cine folosise băile pregătite, deoarece căzile lor erau acoperite de jegul maroniu acumulat după săptămâni de nespălare. Cei rămași cu ele curate nu-și transferaseră încă murdăria de pe trupuri, iar lui Sarai îi veni greu să-și așeze moliile pe ei. Sus, în cer, își încreți nasul, de parcă ar fi simțit nemijlocit putoarea masculină concentrată.

Cu moliile împărțite între atât de puține camere, reuși să analizeze fiecare persoană din mai multe puncte de observație și să înregistreze fiecare detaliu. Doi dintre bărbați arătau la fel, într-atât încât o nedumeriră, pe moment, gândindu-se că două grupuri de molii îi furnizau aceleași informații. Nu era așa: își dădu seama că erau gemeni. Un alt bărbat avea un miros deosebit de urât și un aspect ursuz, cu buze strânse, chiar și adormit. Altul semăna cu o reptilă care năpârlește, cu pielea feței cojită în fâșii. Degetele lui erau pline de cicatrice răsucite de arsuri, precum ceara de lumânări topită, și mirosea a animal mort. Femeile tinere erau mult mai plăcute – cu pielea netedă, parfumate. În jurul buricului Tzarei, Sarai văzu tatuajul cu elilith care li se făcea tuturor fetelor din Plângerea când deveneau femei. Al Tzarei era un șarpe care-și înghițea propria coadă, simbolizând ciclul distrugerii și renașterii. Devenise popular după înfrângerea zeilor. Cuplul mai în vârstă purta verighete de aur pe inelarele aspre și bătătorite, iar unghiile bărbatului, la fel ca ale lui Sparrow, aveau semicercuri negre dedesubt, de la lucratul pământului. Pământul era și în cameră. Măsuța elegantă

era acoperită de zeci de săculeți de pânză plini cu răsaduri, iar Sarai se întrebă care era rolul *plantelor* în planurile Ucigașului de Zei de cucerire a citadelei.

Se trezi acordând unuia dintre cei adormiți mai multă atenție decât era necesar, fără să vrea. Era un proces instinctiv; concentrarea ei plutea între santinele după nevoie. Dar aici nu era nevoie. Străinul nu părea mai important decât ceilalți. Era pur și simplu mai frumos.

Era *de aur*.

Părul lui avea o culoare cum nu mai văzuse. Și șatenul ei roșcat era destul de neobișnuit în Plângerea, unde toți aveau părul negru, însă al lui era de culoarea razelor de soare, mai lung în față și suficient de ondulat ca să formeze o buclă pe care să-ți dorești să o atingi și să o înfășori pe după deget. Cu excepția fetei care o îmbrățișa pe Tzara, era singurul tânăr dintre faranji, deși nu atât de tânăr ca Sarai. Avea o aură princiară, umeri lați, și adormise sprijinit de pernuțe, cu o carte deschisă pe pieptul gol. Prin ochii moliilor, Sarai văzu coperta, un amestec de stele și creaturi, dar atenția îi fu atrasă de chipul lui, care era o capodoperă în aceeași măsură ca orice obiect de artă al colecției din încăpere. Avea atâta eleganță în trăsăturile lui, fiecare unghi și fiecare curbă fiind desăvârșit șlefuite, încât era aproape ireal. Un exponat de muzeu.

Își aminti că nu se afla acolo ca să se lase vrăjită de frumusețea acestui străin, ci ca să descopere cine era și ce fel de amenințare reprezenta; la fel și în cazul celorlalți, ale căror înfățișări modeste o distrăgeau mai puțin. Îi privi pe toți, și erau doar niște oameni adormiți, atât de vulnerabili, cu gurile lor întredeschise și cu degetele lor de la picioare, lungi și palide, ieșind de sub cuverturi. Cu vreo câteva excepții, erau aproape ridicoli. I se părea imposibil ca ei să-i aducă moartea.

Destul. Nu avea să afle nimic despre oaspeții Ucigașului de Zei doar dacă se uita la ei. Trebuia să privească *în* ei.

În unsprezece încăperi, în care dormeau treisprezece oameni – zece bărbați și trei femei, dintre care una nu era străină și deci nu prezenta interes –, moliile așezate pe pereți și pe stâlpii paturilor se agitară și se avântară în zbor, bătând puțin din aripi pentru a ateriza pe carne. Niciunul dintre oameni nu simți piciorușele ușoare ca pana ale creaturilor înaripate atingându-le tâmplele și pomeții, cu atât mai puțin pătrunderea subtilă a

Muzei Coșmarurilor în mințile lor.

Invizibilă, nematerială ca un murmur, Sarai li se strecură în vise și ce descoperi acolo, în orele ce urmară, îi dovedi că străinii erau departe de a fi ridicoli.

Și că, într-adevăr, aveau să îi aducă moartea.

•

Locuința lui Azareen avea câteva odăi deasupra unei brutării din Cădere-de-Vânt, un cartier numit astfel după prunele care cădeau aici din copacii zeilor. Urcă pe scara din spate, din curtea în care brutăria și taverna alăturată își țineau coșurile de gunoi. Puțea, iar pe lângă asta mai plutea în aer și celălalt miros caracteristic Căderii-de-Vânt: de fructe fermentate. Prunele cădeau continuu, de parcă pomii ar fi fost fermecați și nu ar fi murit niciodată.

Azareen detesta prunele.

Vârî cheia în încuietoare, deschise ușa și intră. Peste toate se așternuse un praf de doi ani. Păturile erau umede, dulapurile, goale. Mama sau surorile ei ar fi păstrat camerele în orânduială pentru ea, însă, dacă le-ar fi chemat, le-ar fi dat prilej de conversații pe care nu dorea să le poarte, cum ar fi de ce mai locuia aici, singură, când ar fi putut locui cu oricare dintre ele sau chiar să se căsătorească și să-și întemeieze o familie până nu era prea târziu.

„Sunt deja căsătorită”, le-ar fi spus ea, și ce-ar fi putut ele să mai zică? Era adevărat, chiar dacă soțul ei o eliberase de promisiunea făcută cu optsprezece ani în urmă, când era doar o fată. *Șaisprezece ani*, iar Eril-Fane avea aproape șaptesprezece. Cât de chipeș fusese! Erau prea tineri pentru căsătorie, însă asta nu îi oprise. În umbra Mezartiumului, fiecare secundă li se părea furată și nu mai puteau aștepta.

Oh, *amintirile*. Ieșeau la iveală din ruine, prea rapide și suficient de ascuțite ca să o înjunghie: atât de mult îl dorea, încât credea că n-ar fi putut supraviețui o noapte fără el. Și apoi, în cele din urmă, nu mai fusese nevoie.

Noaptea nunții lor. Cât de tineri și puri fuseseră, cât de dornici, de neobosiți, de *aprinși*. Cinci nopți. Atât avuseseră: cinci nopți, în urmă cu optsprezece ani. Atât fusese căsătoria ei. Și apoi… ce urmase.

Azareen își lăsă să cadă bagajul pe podea și privi în jur. Un spațiu mic, sufocant și tăcut. Ce mare deosebire față de

Elmuthaleth! Avea o cameră de zi, un dormitor și o bucătărioară cu o cămară pentru apă. Trecuse pe la casa surorii ei, să-și vadă familia, după ce-i instalase pe faranji în Casa Ghildei, și mâncase acolo de cină. Avea nevoie de o baie, dar mai putea aștepta până dimineață. Se duse direct în pat, acolo unde, cu optsprezece ani în urmă, petrecuse cinci nopți pline de dorință neobosită și de ardoare cu soțul ei cel tânăr și frumos, înainte ca zeii să-l răpească.

Tăcerea o învălui. Azareen își imagină că *simte* umbra, greutatea și apăsarea citadelei de deasupra. Erau greutatea și apăsarea a tot ce se petrecuse în ea – și a tot ce nu se petrecuse din cauza ei.

Nu își schimbă hainele, își scoase doar cizmele și scotoci în bagaj, în buzunărașul pe care-l cususe în interior și care conținea tot ce avea mai de preț.

Era un inel de argint, învechit. Și-l puse pe deget, așa cum făcea mereu și numai noaptea, își sprijini obrazul pe mâini și așteptă să o fure somnul.

•

Cam la o milă depărtare, pe o stradă pavată cu lapislazuli, ca într-o poveste din copilărie spusă de un călugăr bătrân și răutăcios, într-o casă mult mai modestă decât cea aparținând ghildei negustorilor și mult mai confortabilă decât camerele lui Azareen, Lazlo tocmai se pregătea de culcare. Soarele urma să răsară peste o oră. Nu voise să rămână treaz toată noaptea, însă cum ar fi putut face altfel?

Era *aici*.

•

— Există un singur mod de a sărbători finalul unei asemenea călătorii, îi spusese gazda, când îl întâmpinase la Casa Ghildei Negustorilor și îl luase la ea. Cu mâncare, cu o baie și cu un pat, în ordinea preferințelor.

Se numea Suheyla. Părul ei era ca o tichie albă, tuns scurt ca al unui bărbat, iar fața ei, exemplul perfect pentru cum putea o persoană să fie frumoasă fără să fie frumoasă. Strălucea de bunăvoință și de aceeași vitalitate pe care o radia și Eril-Fane, însă fără umbra care se întinsese asupra lui pe măsură ce se apropiaseră de Plângerea. Era și ea sobră, însă deloc sumbră sau mohorâtă. Ochii ei erau la fel de adânciți în orbite și de zâmbăreți că ai fiului său, însă cu delte de riduri mai largi la

colțuri. Era scundă și viguroasă, îmbrăcată colorat cu o tunică brodată, decorată cu ciucuri și strânsă la mijloc cu o curea lată, cu modele. Discurile de aur bătut de la tâmplele ei erau legate cu lănțișoare petrecute peste frunte.

— Ești bine-venit aici, tinere, spusese cu o asemenea sinceritate, încât Lazlo aproape că simțise că se întorsese acasă.

Acasă – lucru despre care știa la fel de puține precum știa despre mame. Înainte de ziua aceea, nu mai fusese niciodată la cineva acasă. Cât despre preferințe, și asta era ceva nou. Accepți ce ți se dă și ești recunoscător. Odată ce mesajul acesta se întipărește cu adevărat în tine, pare o deșertăciune să îți imaginezi că lucrurile care-ți plac și care nu-ți plac ar putea conta pentru alții.

— Oricare ordine are mai mult sens, răspunsese el, aproape ca și cum ar fi pus o întrebare.

— La naiba cu sensul! Poți mânca în baie, dacă asta dorești. Meriți.

Lazlo nu mă făcuse niciodată o baie în care să-și dorească să zăbovească. Băile de la mănăstire însemnaseră tremurat în hârdaie cu apă de la fântână, iar cele de la bibliotecă, dușuri rapide, trăgând de lanț ca să curgă câte puțină apă călâie din găleată. Dar, simțind că murdăria lui era impardonabilă, alesese să facă baie mai întâi și descoperise, astfel, la vârsta de douăzeci de ani, plăcerea incomparabilă de a te cufunda în apă fierbinte.

Cine ar fi crezut?

Totuși *nu* dorise să mănânce în baie și nici măcar să stea prea mult peste timpul necesar să se curețe –, fiindcă era prea dornic să-și continue discuția cu Suheyla. Pe drumul de la Casa Ghildei, o adăugase pe lista lui scurtă de persoane favorite, alături de Eril-Fane, Calixte, Ruza și magistrul Hyrrokkin. Însă când văzuse cantitatea de mâncare pe care i-o pregătise, ieșise la suprafață abnegația sa adânc înrădăcinată. Erau păsăruici fripte și foietaje care sclipeau de miere, cuburi de carne în sos aromat și crustacee răsucite, înfipte în bețe. Erau o salată de cereale și o alta de verdețuri, un platou cu fructe și mai multe castronașe cu diverse feluri de paste și cu felurite săruri, iar pâinea era un disc prea mare pentru masă, atârnând prin urmare de un cârlig care exista tocmai pentru acest scop, ca să întinzi mâna și să rupi din ea o bucată. Mai erau dulciuri, și condimente, și ceai, și vin… și

era mult prea mult pentru el.

— Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap, zisese, alegându-se cu o privire aspră.

— Musafirii nu sunt bătăi de cap, răspunsese Suheyla. Sunt o binecuvântare. Să nu mai am cui să îi gătesc, asta e o tristețe. Dar un tânăr care a slăbit îngrozitor traversând Elmuthalethul și are nevoie să prindă puteri? Asta-i o plăcere!

Și ce-ar fi putut face, decât să mulțumească și să mănânce pe săturate?

Nu avusese niciodată parte de o masă mai gustoasă. Și nici nu se simțise mai ghiftuit, nici nu stătuse atâta vreme la o masă, și nici nu vorbise atât de mult, simțindu-se atât de în largul lui cu o persoană abia întâlnită. Astfel, introducerea lui în lumea căminelor și a mamelor a fost extrem de plăcută și, deși i se păruse, la primul drum prin orașul viselor lui, că n-o să se mai simtă vreodată obosit, era, de fapt, foarte, foarte obosit, iar Suheyla remarcase.

— Vino, spusese ea. Te-am ținut treaz prea mult.

Mai devreme, el își lăsase sacul de călătorie la ușă.

— Lasă-mă pe mine, spusese el, când ea se aplecase să îl ridice.

— Fleacuri, răspunsese ea.

Și abia atunci văzuse el, într-o străfulgerare, că ea nu avea mâna dreaptă, ci doar o încheietură netedă, conică, deși asta nu păru să o deranjeze când prinse cureaua sacului și îl aruncă peste un umăr. Se întrebă cum de nu remarcase mai repede.

Îl înghesui pe una dintre ușile vopsite cu verde care dădeau spre curte.

— Aici a fost camera fiului meu, spusese ea, făcându-i semn să intre.

— Ah. Dar nu-și va dori el să doarmă aici?

— Mă îndoiesc, spusese ea, cu tristețe în voce. Spune-mi, cum doarme… acolo, afară?

Făcuse un gest vag spre apus, indicând, presupunea Lazlo, restul lumii.

— Nu știu, răspunsese el, surprins. Binișor.

Ce răspuns nepotrivit pentru o mamă îngrijorată! *Binișor*. Dar de unde să știe Lazlo? Nu-i trecuse niciodată prin minte că Eril-Fane ar putea avea slăbiciuni. Își dădu seama că, în tot acest timp, se uitase la Ucigașul de Zei ca la un erou, nu ca la un

bărbat, însă și eroii, pe lângă toate celelalte, sunt de asemenea bărbați – și femei – și cad pradă problemelor omenești, la fel ca toți ceilalți.

— Asta e bine, spusese Suheyla. Poate că s-au mai liniștit, de când e departe.

— Ce anume? întrebase Lazlo, amintindu-și de felul în care Eril-Fane își ferise privirea și spusese că nu dormea bine în Plângerea.

— Ah, coșmarurile.

Suheyla încheiase subiectul cu o fluturare de mână și își pusese mâna pe obrazul lui Lazlo.

— Mă bucur că ești aici, tinere. Somn ușor.

•

Pe hornurile Casei Ghildei Negustorilor ieșiră roiuri de molii.

Era ora de dinaintea zorilor. Unii oameni începuseră să mișune prin oraș. Brutarii erau deja la muncă, iar cărucioarele se rostogoleau pe tăcute spre piață, purtându-și încărcăturile zilnice de produse de la fermele din vale. Sarai nu intenționase să rămână atâta vreme în visele străinilor, însă găsise în ei o lume atât de neobișnuită, atât de plină de imagini pentru care nu avea context, încât nici nu simțise trecerea timpului.

Oceanul: o imensitate de nedescris. Leviatani mari cât palatele, legați de pontoane ca să nu se scufunde înapoi spre libertate. Mine de glave, ca niște sori îngropați. Turnuri ascuțite precum colții. Bărbați cu lupi în lese, patrulând pe câmpuri albastre, amețitoare. Asemenea imagini vorbeau despre o lume dincolo de cunoștințele ei și, împrăștiate printre ele, ca niște ciudățenii într-o lume ciudată și la fel de dificil de separat de aberațiile viselor ca fulgii de zăpadă într-un coș cu dantelă, se aflau răspunsurile pe care le căuta.

Cine erau acești străini și ce fel de amenințare reprezentau?

În primul rând, erau bărbați și femei mânați de idei și înarmați cu inteligență și abilități rare. Unii aveau familii, alții nu. Unii erau buni la suflet, alții nu. N-avea cum să-i *știe* după o noapte de infiltrare. Își formase doar impresii, atât. Dar la a doua întrebare…

Sarai amețise de atâtea viziuni cu explozii și mașinării, și turnuri imposibil de înalte – și fete care se *cățărau* pe turnuri imposibil de înalte –, și magneți, și fierăstraie, și poduri, și sticluțe cu chimicale miraculoase… și… *mașini zburătoare*.

„Doar nu pot zbura”, spusese Feral, însă aparent se înșelase. Când Sarai văzuse prima oară mașinăria în visele celei mai în vârstă dintre femeile faranji, o socotise o fantezie. Visele sunt pline de zbor. Nu se îngrijorase. Dar când văzuse aceeași mașinărie în mintea soțului, fusese obligată să îi dea atenție. Obiectul acela era subțire și simplu ca formă, mult prea aparte ca să apară din pură coincidență în visele a doi oameni diferiți, indiferent că se aflau unul lângă altul și se atingeau. Visele nu se transferau de la un om adormit la altul. Și mai era ceva care o făcuse pe Sarai să creadă. Ea locuia în cer. Cunoștea lumea de sus într-un mod în care oamenii nu o cunoșteau, iar majoritatea viselor despre zbor pur și simplu n-o puteau zugrăvi – reflexia soarelui care apunea deasupra norilor, mareea vânturilor, aspectul lumii privite de sus. Dar acest cuplu, cu mâinile lor aspre, știa cum era. Nu mai încăpea îndoială: fuseseră acolo.

Cât avea să dureze până ce mașinăriile lor zburătoare aveau să se înalțe în aer, aducând invadatorii pe terasa grădinii și în podul palmei serafimului, chiar în locul unde se afla ea acum?

„Mâine vom ști dacă trebuie sau nu să discutăm serios despre asta”, le spusese celorlalți cu o seară înainte, în timp ce Minya îi tortura cu amenințările ei despre luptă. Erau *nevoiți* să discute, și încă repede, deși asta n-avea să-i ducă nicăieri. Sarai simți că i se face rău.

Sus, în citadelă, se întoarse la mersul nervos de colo-colo. Ochii ei erau deschiși, însă împrejurimile păreau încețoșate. Nu era nimeni prin preajmă, dar știa că de bună seamă ceilalți așteptau. Dacă dormiseră, atunci se treziseră devreme, ca să o vadă de îndată ce moliile ei reveneau și să audă ce avea de spus. Erau oare de cealaltă parte a draperiei, chiar acum? Spera că vor rămâne acolo până când se va simți ea gata pentru ei.

Se gândi să-și cheme moliile înapoi. Deja orizontul dinspre est pălea, iar ele aveau să cadă moarte la pământ la prima rază de soare. Dar trebuia să mai facă un lucru. Îl amânase întreaga noapte.

Trebuia să-i facă o vizită Ucigașului de Zei.

26.

OAMENI DISTRUȘI

Sarai venise de multe ori la fereastra asta. De mai multe ori decât la oricare alta din Plângerea. Era fereastra tatălui ei și rareori lăsase să treacă o noapte fără să-i facă o vizită.

O vizită ca să-l *chinuie* și să se chinuie și pe ea, în timp ce încerca să-și imagineze cum ar fi fost să fie copilul pe care un tată să-l iubească și nu să-l ucidă.

Fereastra era deschisă. Nu-i stătea niciun obstacol în cale, însă ezită și își așeză moliile pe pervaz, ca să tragă cu ochiul înăuntru. În camera aceea îngustă nu se afla mare lucru: un dulap de haine, niște rafturi și un pat cu saltele curate, ordonate, umplute bine cu pene și acoperite cu o cuvertură brodată de mână. Pe fereastră pătrundea suficientă lumină încât întunericul să capete adâncime, așa că văzu, în nuanțe de negru, contururile unei siluete. Un umăr înclinat în jos. Dormea pe o parte, cu spatele la fereastră.

În citadelă, în propriul ei trup, inimile lui Sarai se poticniră. Era agitată, parcă emoționată de o reuniune. Unilaterală, în orice caz. Trecuseră doi ani de când plecase – iar pentru ea fusese o mare ușurare, fiindcă o eliberase de hărțuiala constantă a Minyei. În *fiecare* zi, fetița ceruse să știe despre ce visase el și ce coșmar dezlănțuise Sarai asupra tatălui său. Oricare ar fi fost răspunsul, nu era niciodată mulțumită. Dorise ca Sarai să reverse asupra lui un asemenea cataclism de coșmaruri, încât să-i zdruncine mintea și să-l lase să rătăcească pentru totdeauna în beznă. Dorise ca Sarai să-l înnebunească.

Ucigașul de Zei fusese mereu o amenințare pentru ei, cea mai mare dintre toate. Era inima care bătea în Plângerea, eliberatorul poporului său și eroul lor. Nimeni nu era mai îndrăgit și nu avea mai multă autoritate, așa că nimeni nu era mai primejdios. După revoltă și eliberare, oamenii fuseseră foarte ocupați. În fond, aveau două secole de tiranie de recuperat. Trebuiseră să își creeze o guvernare din nimic, împreună cu legile și sistemul de justiție. Trebuiseră să refacă apărarea, viața civilă, meșteșugurile și măcar o umbră de comerț. O armată, temple, ghilde, școli – trebuiseră să reconstruiască totul. Fusese

o muncă de ani mulți și, permanent, citadela rămăsese amenințătoare deasupra capetelor, departe de atingerea lor. Oamenii din Plângerea nu avuseseră de ales decât să lucreze la ce puteau schimba și să tolereze restul – ceea ce însemna să nu simtă niciodată soarele pe față, să nu își învețe copiii despre constelații și nici să culeagă fructe din pomii livezilor proprii. Se discutase despre mutarea orașului în afara umbrei, punând un început nou, într-un alt loc. Ba chiar fusese ales un loc în josul râului, dar aici exista o istorie mult prea veche ca să fie pur și simplu abandonată. Pământul acesta fusese cucerit pentru ei de către îngeri. Umbrit sau nu, era sacru.

Atunci, le lipsiseră resursele pentru a dărâma citadela, însă nu aveau de gând să o tolereze la nesfârșit. În cele din urmă, hotărârea lor avea să se concentreze asupra a ceea ce era deasupra. Ucigașul de Zei nu avea să renunțe.

— Dacă nu îl termini *tu*, spunea Minya, ne va termina *el* pe noi.

Iar Sarai fusese arma docilă a Minyei. Purtând amintirea Carnagiului roșu și însângerat în inimile ei, făcuse cât putuse mai bine și-l chinuise cât putuse mai rău. În multe nopți, îl acoperise pe Eril-Fane cu molii și dezlănțuise asupra lui fiecare teroare din arsenalul ei. Valuri de orori, oștiri de monștri. Trupul lui înțepenea ca o scândură. Îi auzea dinții trosnind când își încleșta maxilarul. Nu mai văzuse niciodată ochi strânși cu atâta putere. I se părea că-i vor crăpa. Dar nu îl putuse învinge; nici măcar nu îl făcuse să plângă. Eril-Fane dispunea de propriul său arsenal de orori și nu avea nevoie de al ei. Frica era ultima pe lista lui. Sarai nu pricepuse, înainte, că frica putea fi cel mai ușor de îndurat chin. *Rușinea* era ceea ce îl sfâșia pe el. Disperarea. Nu exista nicio întunecime pe care să i-o trimită ea și să rivalizeze cu ceea ce el îndurase deja. Trăise trei ani cu Isagol cea Cumplită. Supraviețuise prea multor nenorociri ca să își piardă mințile de la niște vise.

Era ciudat. În fiecare noapte, Sarai își împărțea mintea într-o sută de locuri, iar moliile ei purtau frânturi din conștiința ei prin oraș. Când reveneau, era din nou întreagă. Era simplu. Dar ceva începuse să se întâmple, cu cât își chinuia mai abitir tatăl – un alt tip de divizare înăuntrul ei, una nu la fel de simplu de împăcat când se încheia noaptea.

Pentru Minya, avea să existe mereu doar Carnagiul. Dar, de

fapt, erau mult mai multe lucruri. De pildă, cele de *dinainte*. Fete răpite, ani pierduți, oameni distruși. Și, întotdeauna, zeii cei sălbatici și nemiloși.

Isagol, care-ți prindea sufletul în mreje și-l strunea ca pe o harpă.

Letha, care-ți drena mintea, scoțându-ți amintirile și înghițindu-le pe nemestecate.

Skathis la ușa ta, venind să-ți ia fiica.

Skathis la ușa ta, aducând-o înapoi acasă.

Funcția urii, așa cum o vedea Sarai, era să calce în picioare compasiunea, să închidă o ușă în nasul propriului sine și să uite că trecuse vreodată pe acolo. Dacă aveai ură, puteai vedea suferința și o puteai provoca, fără să simți nimic, decât, poate, o răzbunare sordidă.

Dar la un moment dat, aici, în această cameră, Sarai crezuse că-și pierduse acea abilitate. Ura o trădase. Parcă ar fi pierdut un scut în luptă. Odată dispărută ura, toată suferința se ridicase și o copleșise. Era prea mult.

Atunci, coșmarurile se întorseseră împotriva ei și începuse să aibă nevoie de un calmant.

Trăgând aer în piept, Sarai dezlipi o molie de pe pervaz și o mână înainte, o frântură de întunecime trimisă în penumbră. În acea unică santinelă își concentră atenția, așa că părea că se află *acolo*, plutind la câțiva centimetri deasupra umărului Ucigașului de Zei.

Doar că…

N-ar fi putut spune care simț vibrase mai întâi de un mic șoc al deosebirii, însă pricepu imediat.

Acesta nu era Ucigașul de Zei.

Silueta nu se potrivea. Nici mirosul. Oricine ar fi fost, era mai slab decât Eril-Fane, căci salteaua se lăsa mai puțin sub el. După ce-și obișnuise ochii cu penumbra, își dăduse seama că pe pernă era răsfirat un păr negru, însă cam atât.

Cine dormea în patul Ucigașului de Zei? Unde era Eril-Fane? Curiozitatea o învinse și făcu un lucru la care nu s-ar fi gândit, în circumstanțe normale. Adică, pe vremea în care soarta ei părea încă incertă.

Pe noptieră se afla o glavă, cu o învelitoare împletită, neagră, pusă deasupra. Sarai îndreptă o oaste de molii spre ea, ca să prindă împletitura cu piciorușele și s-o ridice puțin de pe glavă,

doar cât să descopere o rază de lumină. Dacă ar fi fost cineva martor la un asemenea comportament coordonat al moliilor, ar fi bănuit imediat că nu erau creaturi naturale. Dar temerea aceasta i se părea lui Sarai inutilă acum, față de celelalte griji ale sale. Odată îndeplinită misiunea moliilor, studie chipul luminat de raza glavei.

Văzu un tânăr cu nasul coroiat. Sprâncenele lui erau negre și dese, iar ochii, afundați în orbite. Avea pomeți înalți și obraji plați, iar linia fălcii foarte dreaptă, parcă tăiată cu o lovitură de topor. Nicio eleganță sau finețe. Și nasul! Cu siguranță fusese victima violenței și împrumutase aerul de violență întregului chip. Părul îi era des și negru, iar în lumina glavei bătea în nuanțe roșcate, calde, și nu în albastru rece. Nu avea cămașă și, deși era acoperit în mare parte de cuvertură, brațul care se odihnea deasupra etala mușchi împletiți ca frânghiile. Era curat și probabil că se bărbierise pentru prima oară după multe săptămâni, fiindcă bărbia și maxilarul erau mai palide decât restul feței și nu erau netede – așa cum fața unui bărbat nu e niciodată cu adevărat netedă, nici măcar după o întâlnire cu un brici perfect ascuțit. Sarai știa asta după atâția ani de poposit pe chipuri adormite și nu de la Feral, care, deși începuse să folosească briciul, putea lăsa să treacă zile în șir între un bărbierit și altul, fără nicio diferență. Dar nu și acest bărbat. El nu era, ca Feral, *aproape dincolo* de linia care-l separa de maturitate, ci o *depășise*. Un bărbat în toată puterea cuvântului.

Nu era chipeș. Cu siguranță, nu era ca rupt din soare. Avea un aer brutal din cauza nasului rupt, dar Sarai se trezi că zăbovește mai mult asupra lui să-l studieze decât asupra celorlalți, cu excepția celui auriu. Pentru că amândoi erau tineri, iar ea nu era chiar atât de castă încât să fie complet străină de dorințele pe care Ruby și le exprima atât de deschis, nici atât de indiferentă încât prezența fizică a tinerilor bărbați să nu aibă niciun efect asupra ei. Doar că ținea totul pentru sine, așa cum făcea cu multe altele.

Privindu-i genele închise întru odihnă, se întrebă ce culoare aveau ochii lui și simți un fior de înstrăinare la gândul că soarta ei era să vadă și să nu fie văzută, să treacă, în secret, prin mințile altora și să nu lase nicio urmă – cu excepția fricii.

Cercetă iute cerul. Era cazul să se grăbească. N-avea timp să-și facă o impresie cum se cuvine despre acesta, dar chiar și o

idee despre cine era s-ar fi putut dovedi utilă. Un străin în casa lui Eril-Fane. Ce să însemne asta?

Își îndreptă o molie spre tâmpla lui.

Și numaidecât căzu în altă lume.

27.

O ALTĂ LUME

Fiecare minte este o lume aparte. Majoritatea ocupă un vast teren de mijloc, al obișnuitului, în timp ce altele sunt mai speciale: plăcute, chiar frumoase, sau uneori alunecoase, cu un sentiment de neliniște inexplicabilă. Sarai nici nu-și mai amintea cum era a ei, înainte să o transforme în menajeria de orori care era acum – mintea ei devenise un loc în care se temea să fie prinsă după lăsarea întunericului, ca să zicem așa, și trebuia să se adăpostească recurgând la o băutură care o amorțea, invadând-o cu nimicul său cenușiu. Și visele Ucigașului de Zei erau un tărâm de orori, unic în sine, în timp ce ale Suheylei erau moi ca o păturică în care înfășori un copil ca să-l aperi de frig. Sarai pătrunsese în mii de minți, zeci de mii, și prefirase printre degetele ei invizibile nenumărate vise.

Dar nu cunoscuse niciodată ceva asemănător.

Clipi și privi în jur.

Iată o stradă pavată cu lapislazuli, printre clădiri înalte, cu fațadele sculptate. Se zăreau mai multe cupole de aur, iar, în depărtare, lucea Cuspida. Toată noaptea, Sarai pătrunsese în peisaje de vis străine ei. Acesta nu era străin și totuși... Se roti încet, studiind curiosul amestec de familiaritate și de neobișnuit, care-l făcea mai străin pentru ea decât i se păruse toată străinătatea. Cu siguranță era Plângerea, însă nu Plângerea pe care o știa ea. Lapisul era mai albastru, aurul mai strălucitor, sculpturile, nemaivăzute. Cupolele, sute în loc de zeci, nu aveau tocmai forma corectă. Nici nu erau acoperite cu o foiță netedă de aur, ca în realitate, ci cu tăblițe în chip de solzi de pește, cu modele din aur mai întunecat și mai deschis, astfel încât soarele nu se oglindea în ele, ci se juca și dansa.

Soarele.

Soarele deasupra Plângerii.

Nu exista nicio citadelă și nicio ancoră. Nu era urmă de mezartium pe nicăieri, nici de mohorâre sau amărăciune. Lua cunoștință cu o versiune a Plângerii care exista doar în mintea acestui visător. Nu avea de unde să știe că se născuse din povești spuse, cu ani în urmă, de un călugăr aproape senil, sau că fusese hrănită, de atunci, din fiecare sursă scrisă pe care o putuse găsi Lazlo. Că el știa tot ce unui străin îi era cu putință să știe despre Plângerea și că *aceasta* era viziunea pe care el o construise din bucăți. Sarai pătrunsese într-o idee despre oraș și era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată. Îi dansa peste simțuri la fel ca soarele peste cupole. Fiecare culoare era mai intensă, mai bogată decât în realitate, și *erau atât de multe*. Dacă însăși țesătoarea lumii ar fi păstrat capetele tăiate ale fiecărui fir folosit vreodată, coșul ei ar fi arătat cam așa. Tarabele din piață aveau copertine deasupra și erau încărcate cu șiruri de condimente în formă de conuri. Trandafiriu și arămiu, stacojiu și brun-roșcat. Bătrânii suflau fum colorat prin fluiere lungi și pictate, gravând în aer o muzică fără sunet. Șofran și violaceu, roșu-albăstrui și corai. Din fiecare cupolă se înălța o turlă ca un ac și de toate fluturau steaguri coadă-de-rândunică, unite între ele cu panglici pe care copiii alergau râzând, îmbrăcați cu pelerine de pene colorate. Roșu-negricios și galben-lămâie, verde-pal și ciocolatiu. Umbrele lor pe pământ țineau pasul cu ei într-un fel imposibil în adevărata Plângere, învăluită cum era într-o umbră imensă. Localnicii imaginari aveau veșminte de o frumusețe simplă, femeile își purtau părul lung, atârnând ca o trenă în urma lor, sau ridicat de păsări cântătoare viu colorate. Galben-păpădie și castaniu, oranj-mandarină și auriu.

Pe ziduri creșteau vițe, așa cum trebuie să fi fost în zilele de demult, de dinainte de umbră. Fructele prosperau, plesnind de sănătate. Purpuriu și verde-trifoi, verde-cupru și movuliu. Aerul era încărcat de parfumul lor dulce și de o altă mireasmă, care o duse pe Sarai cu mintea înapoi în copilărie.

Când era mică, înainte să fie golite cămările din bucătăriile citadelei de provizii de neînlocuit, precum zahărul și faina albă, Ellen cea Mare obișnuia să le facă un tort aniversar, în fiecare an: unul comun pentru toate zilele lor de naștere, ca să le ajungă zahărul și faina albă cât mai mulți ani posibil. Sarai

avusese opt ani la ultimul tort. Toți cinci îl savuraseră, inventaseră împreună un joc să-l mănânce cât se putea mai încet, știind că era ultimul pe care aveau să-l guste.

Iar aici, în Plângerea aceasta ciudată și minunată, se aflau torturi așezate pe pervazuri, cu glazura sclipind de cristale de zahăr și petale de floare, iar trecătorii se opreau să ia câte o felie din unul sau din altul, oamenii dinăuntru dându-le și niște pahare cu băuturi pe fereastră, ca să își domolească setea.

Sarai se uita uimită la toate acestea. Pentru a doua oară în noaptea asta era surprinsă de contrastul puternic dintre o față și o minte. Prima oară fusese în cazul acelui faranji auriu. Pe cât de frumoasă era fața lui, pe atât de urâte visele. Erau înghesuite și lipsite de aer, ca niște sicrie. El însuși abia dacă putea respira sau mișca în ele – ea, nu. Și acum… asta.

Chipul acela aspru, cu aerul său violent, îi permisese să intre într-un asemenea tărâm minunat.

Văzu spectrali umblând neînsoțiți, unul lângă altul, ca niște cupluri ieșite la plimbare, și multe alte creaturi, pe unele recunoscându-le, pe altele nu. Un ravid, cu colții de un braț lungime, decorați cu ciucuri și mărgele, se ridică pe labele din spate să lingă o felie de tort cu limba lui lungă și aspră. Văzu o prințesă călare pe un centaur blând, iar atmosfera generală era atât de magică încât nu păreau deloc nelalocul lor. El întoarse capul și perechea se sărută îndelung, făcând-o pe Sarai să roșească. Mai erau și omuleți cu gheare de găină, care mergeau invers, ca urmele lor să indice o direcție greșită, și bătrâne micuțe care se întreceau pe pisici înșeuate, și băieți cu coarne de țap care sunau din clopoței, și fluturat de aripi străvezii, și multe lucruri și mai minunate, oriîncotro privea. Se afla în acel vis de mai puțin de un minut – două întinderi de palmă a serafimului, străbătute înainte și înapoi – când își dădu seama că zâmbea.

Zâmbea.

Zâmbetul ei se ivea destul de rar, ținând cont de natura ocupației sale, dar într-o noapte ca asta, cu asemenea descoperiri, era de neconceput. Și-l șterse cu palma, rușinată, și continuă să meargă. Deci acest faranji se pricepea la vise? Și ce? Nu-i era de folos cu nimic. Cine era acest visător? Ce făcea aici? Înarmându-se ca să reziste uimirii, privi din nou în jur și văzu, în fața ei, silueta unui bărbat cu părul lung și negru.

Era el.

Un lucru normal. Oamenii apar în visele lor foarte frecvent. El se îndepărta de ea, iar ea se concentră să-l prindă din urmă – și abia ce-și dori asta, că se și trezi chiar în spatele lui. Visul lui poate că era special, însă tot un vis era și, ca atare, ea îl putea controla. Dacă voia, putea să-i șteargă toate culorile. Putea să transforme totul în sânge, să sfărâme cupolele, să împingă spre moarte copiii îmbrăcați în pelerinele de pene. Putea convinge ravidul îmblânzit, cu ciucurii și mărgelele sale, să sfâșie femeile frumoase, cu părul lor lung și negru. Putea preface totul într-un coșmar cu darul ei. Darul ei malefic și otrăvit.

Dar nu făcu nimic. Nu de aceea venise, în primul rând, și chiar dacă ăsta i-ar fi fost scopul, nu se putea imagina stricând un asemenea vis. Nu doar din cauza culorilor, a creaturilor fantastice, a magiei. Nici măcar din cauza torturilor. Ci pentru că domnea aici un sentiment de… dulceață, de siguranță, iar Sarai își dori…

Își dori să fi fost adevărat, iar ea să poată locui în el. Dacă ravizii puteau împărți același loc cu bărbații și femeile și le puteau mânca torturile, atunci poate că le-ar fi fost permis și corciturilor de zei.

Adevărat. Ce gând prostesc! Asta era mintea unui străin. *Adevărați* erau cei patru care o așteptau, chinuiți de întrebări. *Adevărat* era ceea ce urma să le spună ea, *adevărat* era răsăritul soarelui care apărea la orizont. Era timpul să plece. Sarai își strânse moliile. Acelea așezate pe abajurul împletit al glavei îi dădură drumul și aceasta căzu la loc, înghițind felia de lumină și cufundând din nou visătorul în întuneric. Zburară spre fereastră și așteptară acolo, dar cea de pe tâmpla lui nu se mișcă. Sarai era gata să o retragă, dar ezită. Se afla în atâtea locuri deodată. Se afla în palma serafimului, desculță, și plutind la fereastra dormitorului Ucigașului de Zei, și așezată, ușoară ca o petală, pe tâmpla visătorului.

Și se mai afla și în visul lui, stând chiar în spatele lui. Simțea o dorință de neînțeles să îi vadă fața, aici, în acest loc creat de el, cu ochii deschiși.

El întinse mâna să culeagă un fruct de pe una dintre vițe.

Mâna lui Sarai tresări. Ar fi vrut și ea un fruct. Voia *cinci*, câte unul pentru fiecare dintre ei. Se gândi la fata aceea născută din zei, care putea aduce lucruri din vise, și își dori să se poată

întoarce și ea cu brațele încărcate de fructe. Cu un tort ținut în echilibru pe cap. Și călărind pe ravidul acela îmblânzit, care avea acum glazură pe mustăți. De parcă, dacă le aducea daruri și fantezii, le-ar fi îndulcit lovitura veștilor.

Niște copii se cățărau pe un spalier și se opriră să-i mai arunce niște fructe visătorului. El prinse sferele galbene și le strigă:

— Mulțumesc!

Timbrul vocii sale o înfioră pe Sarai. Era profundă, joasă și aspră, o voce precum fumul de lemne, precum lamele zimțate, precum scrâșnetul cizmelor prin zăpadă. Dar, în ciuda asprimii, avea cel mai atrăgător ton de timiditate.

— Când eram mic, credeam în asta, îi spuse el unui bătrân din apropiere. În pomul cu fructe din care oricine putea lua pe gratis. Dar, mai târziu, m-am gândit că era doar o fantezie născocită pentru copiii flămânzi.

Cu întârziere, Sarai își dădu seama că vorbea limba din Plângerea. Toată noaptea, în toate celelalte vise ale străinilor, abia dacă auzise un cuvânt pe care să-l înțeleagă, dar acesta vorbea limba ei fără urmă de accent. Făcu un pas în lături și, în sfârșit, îl privi.

Se apropie, studiindu-l din profil cu lipsa de rușine cu care studiezi o statuie sau cu care o fantomă îi studiază pe cei vii. Mai devreme, făcuse la fel și cu acel faranji bălai, stând chiar lângă el, în timp ce el muncea furibund într-un laborator, printre flăcări și sticlă spartă. Totul fusese tăios acolo, fierbinte și primejdios, și nu contase cât de chipeș era. Ea fusese nerăbdătoare să plece.

Aici nu simțea niciun pericol și nicio dorință să scape. Dimpotrivă, era atrasă să se apropie. Zece ani de invizibilitate făcuseră să dispară orice ezitare pe care ar fi putut s-o simtă de a privi pe cineva atât de insistent. Văzu că ochii lui erau cenușii, iar zâmbetul lui purta aceeași sugestie de timiditate ca și vocea. Și, da, nasul îi era rupt. Și, da, linia maxilarului era dură. Dar, spre surprinderea ei, chipul lui, treaz și însuflețit, nu transmitea nici urmă din brutalitatea pe care i-o atribuise la prima impresie. Dimpotrivă.

Era la fel de dulce ca aerul din visul lui.

Își întoarse capul spre ea, iar Sarai era atât de obișnuită cu nonexistența sa, încât nici măcar nu tresări. O luă drept o șansă

de a-l privi mai bine. Văzuse atât de mulți ochi închiși și atât de multe pleoape care tremurau încărcate de vise, de gene zbătându-se, încât era fascinată de ochii lui deschiși. Erau atât de aproape! Vedea, în lumina blândă a soarelui, modelele din irisurile lui. Nu erau de un cenușiu omogen, ci filamente într-o sută de nuanțe de gri și de albastru, și păreau reflexii ale luminii pe apă, cu o aureolă subtilă de ambră în jurul pupilelor.

Și, la fel de curioasă cum se uita ea la el, se uita și el la... Nu, nu la ea. Nu putea decât să privească prin ea. Părea vrăjit. În ochi îi juca o luminiță de mirare absolută. *Luminița vrăjitoarei*, gândi ea, și o străbătu un fior de invidie pentru oricine sau orice se afla în spatele ei și îl fermeca într-atât. Pentru o clipă, își permise să pretindă că era chiar ea.

Că el se uita la *ea* în felul acela.

Pretindea numai. Un moment de răsfăț, ca o fantomă care se strecoară între îndrăgostiți, ca să simtă și ea cum e să trăiești. Totul se petrecu în câteva secunde, cel mult trei. Stătu în visul acela remarcabil și pretinse că visătorul era captivat de ea. Îi urmări mișcarea pupilelor. Păreau să se plimbe pe fața ei și pe banda neagră pe care și-o pictase. Coborâră, dar se ridicară imediat la loc, când dădură de furoul ei subțire și pielea albastră. Roși, iar undeva în acele trei secunde ceva se schimbă. Sarai roși, la rândul ei. Se dădu un pas înapoi, iar ochii visătorului o urmăriră.

Ochii lui o urmăriră.

Nu se afla nimeni în spatele ei. Nu mai era nimeni. Întregul vis se redusese la o sferă în jurul lor și nu exista îndoială că luminița vrăjitoarei era pentru ea sau că la ea se referi el când șopti, cu o uimire vie și tandră:

— Cine ești?

Realitatea o lovi în plin. Era vizibilă. *Vizibilă*. Sus, în citadelă, Sarai sări înapoi. Rupse lesa conștiinței și lăsă liberă molia, pierzând visul într-o clipă. Toată concentrarea pe care o adunase într-o singură santinelă năvăli înapoi în trupul ei fizic, iar ea se împletici și căzu, gâfâind, în genunchi.

Era imposibil. În vise, ea era o fantomă. Nu avea cum să o vadă.

Și totuși, nu exista nicio îndoială că asta se întâmplase.

•

Jos, în Plângerea, Lazlo se trezi tresărind și se ridică în capul

oaselor, la timp pentru a fi martor la cele nouăzeci și nouă de frânturi de întunecime care țâșniră în aer de pe pervazul ferestrei sale, de unde, într-un vârtej înnebunit, fură aspirate în sus, dispărând.

Clipi. Totul era liniștit și nemișcat. Întunecat. S-ar fi îndoit că văzuse ceva dacă, în clipa aceea, cea de-a o sută molie nu i s-ar fi rostogolit de pe tâmplă, ca să-i cadă în poală, moartă. Cu blândețe, o luă în palmă. Era delicată, iar aripile ei erau îmbrăcate într-o catifea de culoarea amurgului.

Pe jumătate încurcat în rămășițele visului, Lazlo vedea încă ochii mari și albaștri ai frumoasei fete albastre, înciudat că se trezise și o pierduse atât de brusc. Dacă se întorcea în vis, oare avea să o regăsească? Așeză molia moartă pe noptieră și adormi iar.

Regăsi visul, dar nu și fata. Ea dispăruse. În următoarele momente, răsări soarele. Strecură o lumină palidă prin întunecimea pricinuită de citadelă și prefăcu molia în fum, pe tăblia noptierei.

Când Lazlo se trezi din nou, câteva ore mai târziu, le uitase pe amândouă.

28.

MOD DE TRAI

Sarai căzu în genunchi. Tot ce vedea era ațintirea ochilor visătorului *asupra ei*, când Feral, Ruby și Sparrow dădură fuga la ea din pragul ușii, de unde priviseră și așteptaseră.

— Sarai! Ești bine?

— Ce s-a întâmplat?

— Sarai!

Minya apăru în spatele lor, însă nu se grăbi spre Sarai. Se ținu deoparte, privind plină de interes cum ei o prindeau de mână și o ajutau să se ridice.

Sarai le văzu tulburarea și o înăbuși pe a ei, dând la o parte visătorul din mintea ei – deocamdată. *O văzuse*. *Ce însemna asta*? Ceilalți o asaltau cu întrebări – întrebări la care nu putea răspunde, fiindcă moliile nu se întorseseră încă la ea. Erau pe

cer, fugind de soarele care răsărea. Dacă nu ajungeau înapoi la timp, avea să rămână fără glas până se lăsa iar întunericul, când o nouă sută avea să se nască înăuntrul ei. Nu știa de ce se întâmpla asta, dar așa funcționa. Se prinse cu mâinile de gât, ca să priceapă și ceilalți, și încercă să le facă semn să intre, ca să nu vadă ce urma să se petreacă. Detesta să vadă cineva felul în care veneau sau plecau moliile.

Dar ei doar se dădură un pas înapoi, cu teama zugrăvită pe chipuri. Iar când moliile apărură, înghesuindu-se înnebunite peste marginea terasei, nu mai putu face altceva decât să se întoarcă și să-și ascundă fața, în timp ce-și deschidea gura ca să le lase să intre.

Nouăzeci și nouă.

Șocată, tăiase legătura și lăsase molia pe tâmpla visătorului. Inimile sale tresăriră. Căută cu mintea lesa tăiată, de parcă ar fi putut învia molia s-o aducă acasă, însă era pierdută. Mai întâi, fusese văzută de un om, iar apoi lăsase o molie în urmă, ca pe o carte de vizită. Oare o lua razna?

Cum de o văzuse?

Începu din nou să se plimbe în sus și-n jos, din obișnuință. Ceilalți se apropiară iar, vrând să știe ce se petrecuse. Minya rămase în spate, privind. Sarai ajunse la capătul palmei serafimului, se întoarse și se opri. Aici nu erau balustrade să împiedice o cădere de pe terasă. Exista în schimb curba subtilă a palmei făcute căuș – carnea de metal urca ușor, creând un soi de bol puțin adânc, ca să nu pășești în gol din greșeală. Chiar și cu mintea în altă parte, picioarele ei simțiseră panta și rămăseseră în centrul plat al palmei.

Acum, panica celorlalți o readuse în simțiri.

— Spune-ne, Sarai, zise Feral, păstrându-și vocea fermă, ca să-i arate că putea suporta.

Ruby și Sparrow îl încadrau. Sarai le privi fețele cu nesaț. În ultimii ani, petrecuse atât de puțin timp cu ei. Ei trăiau pe timp de zi, iar ea, pe timp de noapte, și se întâlneau doar să ia o singură masă, undeva la mijloc. Ăsta nu era un mod de trai. Dar… erau în viață și atâta tot.

Într-o șoaptă firavă, le spuse:

— Au mașini zburătoare.

Privi, dezolată, cum revelația le schimbă expresiile, ștergând cu brutalitate ultima frântură de speranță sfidătoare și lăsând în

loc doar disperare.

În clipa aceea se simți cu adevărat fiica mamei sale.

Sparrow își duse mâinile la gură.

— Atunci, s-a terminat, zise Ruby.

Nimeni nu-i puse vorbele la îndoială. Cumva, peste noapte, trecuseră de la panică la înfrângere.

Nu și Minya.

— Uitați-vă la voi, spuse ea, cu dispreț. Jur că păreți gata să cădeți în genunchi și să vă dezgoliți beregatele în fața lor.

Sarai se întoarse spre ea. Entuziasmul Minyei crescuse. Asta o îngrozea.

— Cum poți fi atât de *bucuroasă*?

— Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, răspunse ea. E mai bine să scăpăm odată.

— Să scăpăm de ce anume? De *viețile noastre*?

Minya pufni.

— Doar dacă preferați să muriți, în loc să vă apărați. Nu vă pot împiedica, dacă sunteți atât de chitiți să muriți, însă eu n-am de gând să o fac.

Se lăsă tăcerea. Sarai își dădu seama – și poate și ceilalți trei în același timp – că, deunăzi, când Minya le ironizase darurile zeiești, spunând că sunt inutile într-o luptă, nu menționase care ar putea fi rolul ei. Acum, în fața disperării lor, radia nerăbdare. *Zel*. Era atât de nepotrivit, că Sarai nu putea înțelege.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea. *De ce ești atât de încântată*?

— Credeam că nu mai întrebi, spuse Minya, cu un rânjet care-i dezveli toți dințișorii. Haideți cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

•

Casa familiei Ucigașului de Zei era un exemplu modest al *yel-dez*-ului tradițional din Plângerea, o casă cu curte. Din afară, vedeai o fațadă de piatră sculptată cu un model de șopârle și rodii. Ușa era solidă și vopsită în verde; dădea acces la un pasaj direct printr-o curte. Curtea era deschisă și reprezenta încăperea principală, centrală, a casei, fiind folosită pentru gătit, luat masa și adunări. Clima blândă a Plângerii însemna că majoritatea traiului se petrecea afară. Mai însemna și că, odinioară, cerul îi fusese tavan, iar acum îl înlocuise citadela. Doar dormitoarele, cămara cu apă și salonul de iarnă erau complet închise. Ele înconjurau curtea într-un U și se deschideau spre ea prin patru uși verzi. Bucătăria se retrăgea într-o nișă

acoperită și o pergolă din jurul zonei unde se lua masa fusese cândva acoperită de vițe cățărătoare, pentru umbră. Existaseră copaci și o grădină de ierburi aromate. Acum, dispăruseră. Supraviețuiseră doar câteva tufe anemice și, în niște ghivece, flori de pădure care nu prea aveau nevoie de soare, dar nu se comparau cu imaginea luxuriantă din mintea lui Lazlo.

Când ieși din cameră, în dimineața aceea, o găsi pe Suheyla scoțând o capcană pentru pește din fântână. Nu era la fel de ciudat pe cât părea, fiindcă nu era tocmai o fântână, ci un puț până la râul care curgea pe sub oraș.

Uzumarkul nu era un singur mare canal subteran, ci o rețea complicată de canale mai mici săpate în albia de piatră a văii. Când se construise orașul, inginerii străluciți din vechime le adaptaseră într-un sistem de canalizare natural. Unele pâraie erau pentru apă proaspătă, altele erau pentru scurgere. Niște canale subterane mari, luminate de glave și străbătute de bărci lungi și înguste, reprezentau căi de acces – nu exista o cale mai rapidă de a traversa orașul de la vest la est. Circulau și zvonuri despre un lac imens, îngropat mai adânc decât orice, în care rămăsese captiv un svytagor preistoric, din cauza dimensiunilor sale, și trăia ca un caras într-un acvariu, hrănindu-se cu tipări care se înmulțeau în apa rece de izvor. Îl numeau *kalisma*, adică „zeul țiparilor”, fiindcă probabil așa li se și părea țiparilor.

— Bună dimineața, spuse Lazlo, intrând în curte.

— Ah, te-ai trezit, răspunse Suheyla, voioasă.

Deschise capcana, iar peștișorii sclipiră în nuanțe de verde și auriu când îi răsturnă într-o găleată.

— Ai dormit bine?

— Prea bine, spuse el. Și prea *mult*. Nu-mi place să fiu trântor, îmi pare rău.

— Prostii. Dacă există un moment potrivit să dormi până târziu, acela e a doua zi după ce ai străbătut Elmuthalethul. Iar fiul meu n-a apărut încă, așa că n-ai pierdut nimic.

Lazlo văzu micul dejun care fusese pregătit pe masa de piatră. Era aproape la fel de bogat ca și cina din urmă cu o seară, lucru de înțeles, căci era prima dată când Suheyla îl avea la masă pe Eril-Fane, după mai bine de doi ani.

— Pot să te ajut? întrebă el.

— Vrei să pui la loc capacul puțului?

Făcu așa cum i se ceruse, apoi o urmă spre focul deschis,

unde o privi curățând peștii din câteva mișcări iscusite de cuțit. Îi vârî în ulei, îi tăvăli prin condimente și îi așeză pe grătar. Nu și-o putea imagina fiind mai îndemânatică dacă ar fi avut două mâini în loc de una.

Ea îl văzu privind-o. Mai precis, îl văzu ferindu-și privirea când fu surprins. Ridică mâna cu ciotul neted, conic, și spuse:

— Nu mă deranjează. Holbează-te.

El se înroși, rușinat.

— Îmi pare rău.

— O să pun amendă pe scuze, îl amenință ea. Nu am vrut să-ți atrag atenția aseară, dar azi o iei de la capăt. Zece arginți de fiecare dată când spui că-ți pare rău.

Lazlo râse și trebui să-și muște limba ca să nu se scuze pentru că-și ceruse scuze.

— Așa am fost educat, spuse el. Nu mă pot abține.

— Accept provocarea de a te reeduca. De acum înainte, ai voie să îți ceri iertare doar dacă se întâmplă să calci pe cineva pe picior în timpul dansului.

— Doar atunci? Eu nici măcar nu dansez.

— *Serios*? O să ne ocupăm și de asta.

Întoarse peștii pe grătar. Fumul era aromat, de la condimente.

— Mi-am petrecut toată viața în compania unor bărbați în vârstă, îi spuse Lazlo. Dacă sperați să mă faceți apt pentru societate, va fi treabă pentru două mâini…

Cuvintele-i ieșiră din gură înainte să se gândească. Se înroși ca racul și numai faptul că ea ridică un deget, în chip de avertisment, îl împiedică să se scuze.

— N-o spune! zise ea.

Avea o mutră serioasă, însă ochii îi jucau veseli.

— Nu trebuie să-ți faci griji că m-ai putea jigni, tinere. Sunt destul de călită. Cât despre asta…

Își ridică încheietura mutilată.

— Sunt aproape sigură că mi-au făcut o favoare. Zece degete sunt prea multe ca să le ții socoteala. Și atât de multe unghii de îngrijit!

Zâmbetul ei îl molipsi pe Lazlo și zâmbi și el.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Știi, în legendele Maialene există o zeiță cu șase brațe. Ia gândește-te!

— Sărmana! Dar probabil că are preotese care se îngrijesc de ea.

— Adevărat.
Suheyla mută cu furculița peștii fripți pe o farfurie, pe care i-o întinse și îi făcu semn spre masă. El duse farfuria spre ea și îi găsi un loc. Cuvintele ei i se înfipseseră în minte. „Sunt aproape sigură că mi-au făcut o favoare”. Cine erau „ei”?
— Scuză-mă, dar…
— Zece arginți.
— Poftim?
— Te-ai scuzat iar. Te-am avertizat.
— Ba nu, se opuse Lazlo, râzând. „Scuză-mă” e o poruncă. *Poruncesc să mă scuzi*. Nu este deloc o scuză.
— Fie, cedă Suheyla. Dar data viitoare, fără concesii. Întreabă direct.
— Bine, spuse Lazlo. Dar… nu mai contează. Nu e treaba mea.
— *Întreabă*.
— Ai spus că ți-au făcut o favoare. Mă întrebam la cine te refereai.
— Ah. Păi, la zei.
Cu toată citadela care le plutea deasupra capetelor, Lazlo încă nu avea o idee clară despre cum fusese viața sub conducerea zeilor.
— Ți-au… tăiat mâna?
— Așa cred, spuse ea. Bineînțeles că nu-mi amintesc. Poate că m-au obligat să o fac chiar eu. Tot ce știu este că aveam două mâini înainte să mă răpească și m-am întors doar cu una.
Toate acestea fuseseră rostite pe un ton normal, ca de conversație matinală.
— Te-au răpit, repetă Lazlo, și te-au dus acolo, sus?
Suheyla se încruntă, parcă stupefiată de ignoranța lui.
— El nu ți-a spus nimic?
Își imagină că se referea la Eril-Fane.
— Până am ajuns pe Cuspidă, ieri, nici măcar n-am știut de ce veniserăm.
Ea pufni, surprinsă.
— Ei, ce oameni încrezători sunteți, dacă ați bătut atâta cale pentru un mister.
— Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin, mărturisi Lazlo. Am fost obsedat de misterul Plângerii toată viața.
— Serios? Nu credeam că lumea își mai amintește de noi.

Gura lui Lazlo se arcui într-o parte.

— Lumea nu prea. Doar eu.

— Asta-i o dovadă de caracter, zise Suheyla. Și ce crezi acum, când ești aici?

În tot acest timp, tăiase fructe și acum făcu un gest larg cu cuțitul.

— Ești mulțumit de rezolvarea misterului?

— Rezolvare? repetă el, râzând neajutorat, și se uită în sus, spre citadelă. Am de o sută de ori mai multe întrebări decât aveam ieri.

Suheyla îi urmări privirea, însă îndată ce își ridică ochii, îi coborî iar, cutremurându-se. La fel ca Tizerkanii, sus, pe Cuspidă, nu suporta vederea ei.

— Era de așteptat, spuse ea, dacă fiul meu nu te-a pregătit.

Puse cuțitul jos și mătură bucățile de fructe într-un bol, pe care i-l dădu.

— Nu a putut niciodată să vorbească despre asta.

Lazlo dădu să plece ca să ducă bolul la masă, când ea adăugă, încet:

— L-au ținut mai mult decât pe oricare altul, știi?

Se întoarse spre ea. Nu, chiar *nu* știa. Șovăia să-și exprime întrebările și, înainte să reușească, Suheyla, ocupată cu ștergerea mesei, continuă pe același ton:

— De obicei, luau fetele. Să crești o fiică în Plângerea – să *fii* o fiică în Plângerea – era… foarte greu, pe atunci. De fiecare dată când se cutremura pământul, știai că era Skathis, care-ți venea la ușă.

Skathis. Ruza pomenise acel nume.

— Dar, uneori, ne luau și fiii.

Turnă ceai printr-o strecurătoare.

— Luau *copii*?

— Copilul cuiva rămâne mereu copilul cuiva, desigur, dar, practic – sau, fizic, cel puțin –, aștepta până când erau… de vârsta potrivită.

De vârsta potrivită.

Cuvintele acelea. Lazlo își înghiți greața care i se ridică în gât. Cuvintele acelea erau… ca vederea unui cuțit însângerat. Nu era nevoie să fi fost martor la înjunghiere ca să pricepi ce însemna.

— M-am temut mai mult pentru Azareen decât pentru Eril-Fane. Pentru ea, era doar o chestiune de timp. Știau și ei,

firește. De aceea s-au căsătorit atât de tineri. Ea… a spus că voia să fie a lui înainte să fie a lor. Și a fost. Cinci zile. Dar nu pe ea au venit s-o ia, ci pe el. În fine, pe ea au luat-o mai târziu.

Era… de neconceput. Totul. Azareen. Eril-Fane. Rutina atrocităților. Dar…

— Sunt *căsătoriți*? întrebă Lazlo.

— Oh, se întristă Suheyla. N-ai știut. Niciun secret nu e în siguranță cu mine, nu?

— Dar de ce ar fi un secret?

— Nu-i vorba că ar fi secret, zise ea, cu grijă. Doar că… nu prea mai e o căsătorie. Nu după…

Făcu semn din cap spre citadelă, iară să o privească.

Lazlo nu mai puse alte întrebări. Toate întrebările despre Eril-Fane și Azareen căpătaseră o turnură întunecată, mai rea decât își imaginase, la fel ca misterele Plângerii.

— Eram luați sus ca să „servim”, continuă Suheyla, iar schimbarea pronumelui folosit îi aminti că și ea se numărase printre fetele răpite. Așa îi spunea Skathis. Venea la ușă sau la fereastră.

Mâna îi tremură și își prinse cu putere ciotul.

— Nu aduseseră cu ei servitori, deci era vorba și despre asta. Să servești la masă sau la bucătărie. Mai erau și cameristele, grădinarii, spălătoresele.

În litania asta era foarte clar faptul că acele slujbe reprezentau excepțiile și că „servitul” era, în mare parte, altul.

— Firește, noi n-am știut nimic despre asta până târziu. Când ne aduceau înapoi – și nu o făceau mereu, dar de obicei ne întorceam după un an –, nu ne aminteam nimic. Dispăreai pentru un an, un an din viață era pierdut.

Dădu drumul ciotului și își atinse scurt stomacul cu mâna.

— Era de parcă nu trecuse nicio zi. Letha îți înghițea amintirile, înțelegi? Era zeița uitării.

Acum faptul că Suheyla nu știa ce se întâmplase cu mâna ei căpăta sens – unul oribil.

— Și… Eril-Fane? întrebă el, pregătindu-se să audă răspunsul.

Suheyla privi din nou spre ceainicul pe care îl umplea cu apă clocotită din ibric.

— Uitarea era un gest milos, se pare. El își amintește totul. Pentru că el i-a ucis și n-a mai fost nimeni care să-i șteargă amintirile.

Lazlo înțelese ce îi povestea, ce îi spunea fără să-i spună, însă nu părea posibil. Nu Eril-Fane, un simbol al puterii. Era un eliberator, nu un sclav.

— Trei ani, zise Suheyla. Atât l-a ținut ea. Isagol, zeița disperării.

Privirea ei se încețoșă. Păru să alunece într-un loc adânc din interiorul ei, iar vocea îi scăzu până la șoaptă.

— Dar, pe de altă parte, dacă nu l-ar fi luat niciodată, am fi toți și acum sclavi.

Pentru o clipă, Lazlo simți fiorul durerii din interiorul ei: că nu fusese capabilă să-și țină copilul în siguranță. Era o suferință simplă și profundă, însă, dedesubt, se afla una mai adâncă și mai stranie – într-un fel, trebuia să fie *bucuroasă*, pentru că, dacă l-ar fi putut ține în siguranță, el nu și-ar fi putut salva poporul. Asta amesteca bucuria, durerea și vinovăția într-o fiertură insuportabilă.

— Îmi pare atât de rău, spuse Lazlo, din străfundurile ambelor sale inimi.

Suheyla tresări, revenind din locul acela îndepărtat și pustiu în care se pierduse. Ochii i se îngustară, devenind două semiluni zâmbitoare.

— Ha, zise ea. Zece arginți, te rog!

Și ținu palma întinsă până când el puse moneda în ea.

29.

CEILALȚI COPII

Minya îi conduse pe Sarai și pe ceilalți înapoi înăuntru, prin iatacurile lui Sarai și apoi pe coridor. Toate încăperile lor se aflau în partea dreaptă a citadelei. Dormitorul lui Sarai se afla la extremitatea brațului drept al serafimului, iar ale celorlalți se găseau de-a lungul aceluiași pasaj, cu excepția camerei Minyei. Ce fusese cândva palatul lui Skathis ocupa întregul umăr drept. Trecură de el și de intrarea în galerie, iar Sarai și Feral schimbară o privire.

Ușile care duceau în sus sau în jos, spre capul sau spre trupul citadelei, erau închise, așa cum fuseseră când murise Skathis.

Nici măcar nu era posibil să-ți dai seama unde se aflaseră.

Brațul stâng era accesibil, deși se duceau rar acolo. Acolo se afla creșa și niciunul dintre ei nu suporta să vadă pătuțurile goale, chiar dacă sângele fusese spălat de mult. Erau multe alte cămăruțe, ca niște celule, dincolo de ea, care nu conțineau decât paturi. Sarai știa la ce serviseră. Le văzuse în vise, însă doar în visele fetelor care le ocupaseră ultima dată, așa ca Azareen, ale căror amintiri îi supraviețuiseră Lethei. Sarai nu putea găsi niciun motiv ca Minya să îi ducă acolo.

— Unde mergem? întrebă Feral.

Minya nu răspunse, dar primiră răspunsul în clipa următoare, când nu coti spre brațul stâng, ci spre alt loc în care nu intrau niciodată, din alte motive.

— Inima, spuse Ruby.

— Dar…, începu Sparrow, apoi se opri, luându-și seama.

Sarai știa și ce fusese pe cale să spună, și ce o împiedicase, fiindcă îi trecuseră prin minte aceleași idei, în același timp. *Dar nu mai încăpem*. Acela fusese gândul. *Dar Minya încape*. Aceea fusese revelația. Iar Sarai știu, atunci, unde-și petrecea Minya timpul când ei o pierdeau din ochi. Dacă chiar ar fi vrut să știe, și-ar fi putut da seama ușor, însă adevărul era că fuseseră bucuroși să o știe plecată, așa că nu se obosiseră să o caute.

Cotiră după un colț și ajunseră la ușă.

Nu prea mai putea fi numită „ușă”. Era mai joasă de treizeci de centimetri: un spațiu înalt și drept în metal, unde, așa cum își putuseră da seama, o ușă nu se închisese până la capăt când murise Skathis. După înălțimea ei, de vreo cinci metri, era limpede că nu fusese o ușă obișnuită, deși nu exista chip să măsoare care i-ar fi fost lățimea, dacă se deschidea complet.

Minya abia dacă încăpea prin ea. Se văzu nevoită să vâre un umăr înăuntru, apoi capul. Pentru o clipă, urechile ei părură să o țină în loc, însă fata insistă și urechile i se aplatizară, iar ea trebui să-și strecoare capul câte puțin, ca să intre, apoi să expire adânc ca să își golească pieptul și să-și strecoare și restul trupului. Era pe aproape. Dacă Minya ar fi fost o idee mai mare, n-ar mai fi putut intra.

— Minya, știi că noi nu putem intra, strigă Sparrow după ea, când dispăru pe coridorul de cealaltă parte.

— Așteptați aici! strigă ea.

Se priviră cu toții.

— Ce vrea să ne arate aici? întrebă Sarai.
— Să fi găsit ceva în inimă? se miră și Feral.
— Dacă ar fi fost ceva de găsit, l-am fi găsit cu mult timp în urmă.
Cândva, fuseseră cu toții suficient de mici ca să încapă.
— Cât a trecut? întrebă Feral, trecându-și mâna peste marginea netedă a deschiderii.
— Mai mult pentru tine decât pentru noi, răspunse Sparrow.
— Ai capul atât de mare, adăugă Ruby, înghiontindu-l.
Feral fusese primul care crescuse prea mare pentru ușă, apoi Sarai, și apoi fetele, un an și ceva mai târziu. Evident, nu și Minya. Când erau mici cu toții, fusese locul lor favorit de joacă, pentru că deschizătura atât de îngustă îl făcea să pară interzis, dar și pentru că era atât de ciudat.
Era o cameră enormă, cu ecou, perfect sferică, făcută în întregime din metal neted, curbat, cu un culoar îngust care îi înconjura circumferința. Ca diametru, avea, poate, treizeci de metri și, atârnată în mijlocul său, era o sferă mai mică, având un diametru de vreo cincisprezece. Și ea era perfect netedă și, la fel ca toată citadela, plutea, ținută pe loc nu de frânghii sau lanțuri, ci de o forță inimaginabilă. Camera ocupa spațiul în care s-ar fi aflat inimile într-un corp, așa că o numeau „inimă”, însă era doar felul în care-i spuneau ei. Nu știau care-i fuseseră numele sau scopul. Nici măcar Ellen cea Mare nu știa. Era doar o sferă imensă de metal, care plutea într-o cameră și mai mare, de metal.
Ah, și pe pereți se aflau monștri. Doi la număr.
Sarai cunoștea bestiile de pe ancore, pe Rasalas și pe ceilalți. Îi văzuse prin ochii moliilor sale, inerți cum erau acum, însă îi văzuse și cum fuseseră înainte, prin visele oamenilor din Plângerea. În arsenalul ei avea un număr aparent infinit de imagini ale lui Skathis, călărind pe Rasalas și ducând cu sine fete și băieți nu mai în vârstă decât era ea, acum. Fusese teroarea ei preferată, cea mai cumplită amintire colectivă a Plângerii, și se înfioră acum, când se gândi cu câtă nepăsare o folosise în copilărie, fără să priceapă ce însemnase. Iar bestiile de pe ancore erau mari, firește. Însă monștrii care se aflau pe pereții inimii citadelei, ca niște statui, erau și mai mari.
Semănau cu niște viespi, cu toracele și abdomenul unite de o talie îngustă, cu aripi precum lamele și cu ace mai lungi ca

brațul unui copil. Sarai și ceilalți se cățăraseră pe ei când erau copii și îi „călăriseră”, prefăcându-se că erau adevărați, însă, dacă în timpul domniei zeilor fuseseră și altceva decât statui, Sarai nu avea imagini care să o dovedească. Acești monștri nu părăsiseră niciodată citadela. După dimensiunile lor, era dificil să-și imagineze că ar fi părăsit vreodată încăperea.

— Vine! anunță Ruby, care se uitase prin deschizătură la coridorul întunecat de dincolo.

Se dădu la o parte, însă silueta care ieși nu era a Minyei. Nu trebui să se oprească și să se strecoare cu grijă, ca orice masă de carne pe un schelet, ci pluti afară cu grația unei fantome – căci asta și era.

Era Ari-Eil. Lunecă dincolo de ei fără să întoarcă privirea și fu urmat imediat de o altă fantomă. Sarai clipi. Îl recunoștea, însă nu știa de unde, apoi trecu și el și nu mai apucă să scotocească prin amintiri, fiindcă fu urmat de altă fantomă.

Apoi de alta.

Și de alta.

… *Atât de multe*?

Fantomele se strecurară afară din inima citadelei, una după alta, trecând de cei patru fără să le dea atenție și continuându-și drumul pe coridorul lipsit de uși, care ducea spre galerie și spre terasa grădinii. Sarai se lipi de zid, încercând să dea un sens fluxului de chipuri, și toate i se păreau cunoscute, însă nu la fel de cunoscute precum dacă le-ar fi văzut recent.

Căci nu le văzuse.

Recunoscu o față, apoi alta. Erau bărbați, femei și copii, deși majoritatea vârstnici. Numele începură să-i vină în minte. Thann, preoteasă a Thakrei. Mazli, moartă după ce născuse gemeni care muriseră și ei. Guldan, maestra în tatuaje. Bătrâna fusese faimoasă în oraș pentru cele mai frumoase modele de elilith. Toate fetele voiau să-și facă tatuajul la ea. Sarai nu își amintea precis când murise, însă cu siguranță se întâmplase înainte de prima ei sângerare, fiindcă reacția ei când descoperise că femeia murise fusese prostească. Se simțise *dezamăgită* – că Guldan nu avea să îi poată face *ei* un elilith, când îi venea timpul. De parcă ar fi fost posibil. Cât avea, doisprezece ani? Treisprezece? În spatele pleoapelor închise, își imaginase pielea de pe burtă maronie și nu albastră, decorată cu tușele deosebite ale bătrânei. Rușinea pe care o simțise când

alungase acea imagine fusese cumplită. Uitase, chiar și pentru o clipă, ce era.

De parcă un om ar fi atins-o vreodată cu altă intenție decât să o ucidă.

Cel puțin patru ani trecuseră de atunci. *Patru ani*. Deci cum de era Guldan aici, acum? La fel și ceilalți. Și erau *atât de mulți*. Cu toții priveau înainte, fără expresie, însă Sarai prinse rugămintea disperată din câteva perechi de ochi, când plutiră pe lângă ea. Se mișcau cu ușurința fantomelor, dar și cu o postură severă, marțială, ca niște soldați.

Înțelegerea i se strecură în minte încet, la început, după care, brusc, Sarai își acoperi gura cu ambele mâini, parcă pentru a-și bloca un geamăt. Cum de fusese cu putință? Simți lacrimi în ochi. Atât de mulți. Cumplit de mulți.

Toți, gândi ea. Fiecare bărbat, femeie și copil care muriseră în Plângerea de… de când?… și, în călătoria lor spre evanescență, trecuseră suficient de aproape de citadelă pentru a fi prinși de Minya. Se scurseseră zece ani de când Sparrow și Ruby deveniseră prea mari pentru intrarea în inimă. Oare atunci începuse… *colecția*?

— Oh, Minya, șopti Sarai, îngrozită.

Mintea ei încercă să caute o altă explicație, dar nu găsi niciuna. Ani de zile, fără știrea lor, Minya prinsese fantome și… le păstrase. Le *depozitase*. Inima citadelei, acea cameră sferică imensă, unde doar Minya mai putea să intre, servise, în tot acest timp, drept seif. Debara. Ladă încuiată.

Pentru o armată de morți.

•

În sfârșit, apăru și Minya, trecând încet prin spațiu și arătându-se, sfidătoare, în fața lui Sarai și Feral, a lui Sparrow și a lui Ruby, care erau, cu toții, încremeniți. Procesiunea de fantome dispăruse după colț.

— Oh, Minya, spuse Sarai. Ce ai făcut?

— Cum adică, *ce am făcut*? Nu vezi? Suntem în siguranță. Las să vină Ucigașul de Zei și toți noii lui prieteni. O să-i învăț eu ce înseamnă carnagiu.

Sarai simți cum sângele i se scurge din obraji. Credea că nu știau deja?

— Tu, dintre toți, ar trebui să fi avut parte de suficient carnagiu în viață.

Minya cea eternă, Minya cea neschimbată. O privi rece pe Sarai.

— Te înșeli, spuse ea. O să cred că e suficient *după ce mă voi fi răzbunat*.

Sarai fu străbătută de un fior. Era posibil să fie un coșmar? Poate unul de trezire. Mintea ei fusese pătrunsă, într-un final, și toate ororile se scurgeau afară.

Dar nu. Era adevărat. Minya voia să forțeze morții orașului din ultimul deceniu să se lupte cu propriile rude și să-i ucidă. O lovi ca un val de greață faptul că greșise, în toți acești ani, când își ascunsese empatia față de oameni și față de tot ce înduraseră. Fusese rușinată, la început, și se temuse că rușinea asta ar fi o dovadă că e incapabilă să îi deteste așa cum ar fi trebuit. Își imagina cuvinte ieșindu-i din gură, precum „Nu sunt niște monștri, să știi”, și își imagina și răspunsul Minyei: „Spune-le asta celorlalți copii”.

Ceilalți copii.

Asta era tot ce avea de spus. Nimic nu se putea pune cu Carnagiul. Să argumenteze în favoarea oricărei calități a oamenilor care îl comiseseră era un soi de trădare. Dar acum Sarai se gândea că ar fi putut încerca. În lașitatea ei, îi lăsase pe ceilalți să scape cu o convingere simplă: aveau un dușman. *Erau* și ei un dușman. Lumea era un carnagiu. Erai ori victimă, ori călău. Dacă le-ar fi spus ce vedea în amintirile distorsionate din Plângerea, despre ce simțea și auzea – despre suspinele sfâșietoare ale taților care nu-și putuseră apăra fiicele, despre groaza fetelor care reveniseră cu amintirile furate și cu trupurile violate –, poate ar fi văzut că și oamenii erau supraviețuitori.

— Trebuie să fie o altă cale, spuse ea.

— Și dacă ar exista? o provocă Minya, cu răceală. Dacă ar fi o altă cale, dar tu ai fi prea jalnică să o faci?

Sarai se burzului auzind insulta și totodată dădu înapoi. Prea jalnică să facă *ce*? Nu voia să știe, dar trebuia să întrebe.

— Despre ce vorbești?

Minya o privi, apoi clătină din cap.

— Nu, sunt sigură de asta. Ești prea jalnică. Mai degrabă ne-ai lăsa să murim decât s-o faci.

— *Ce*, Minya? întrebă din nou Sarai.

— Păi, tu ești singura dintre noi care poate ajunge în oraș, spuse fetița.

Era într-adevăr o copilă drăguță, însă era dificil să observi asta nu atât fiindcă era neîngrijită, ci din cauza unui gol straniu, rece, din privirea ei. Fusese întotdeauna așa? Sarai își amintea că râdeau împreună, cu multă vreme în urmă, când erau cu toții copii, și nu credea că era așa și atunci. Când se schimbase și devenise... *asta*?

— N-ai fost în stare să-l înnebunești pe Ucigașul de Zei, zicea ea.

— E prea puternic, protestă Sarai.

Nici măcar acum nu găsea tăria să sugereze, nici măcar în sinea ei, că poate el nu merita nebunia.

— Oh, da, e puternic, admise Minya. Dar îndrăznesc să afirm că nici măcar marele Ucigaș de Zei n-ar mai reuși să respire dacă o sută de molii i s-ar vârî pe gât.

Dacă o sută de molii i s-ar...

Sarai nu putu decât să o privească fix. Minya râse de șocul ei. Înțelegea oare ce spunea? Firește. Doar că nu îi păsa. Moliile nu erau... niște bucăți de cârpă. Nu erau nici măcar insecte dresate. Erau... *Sarai*. Erau conștiința ei, țesute din ea în fire lungi, invizibile. Ce trăiau ele trăia și ea, de la căldura tâmplei unei persoane adormite până la fundătura roșie și umedă a gâtlejului unui om care se sufoca.

— Iar dimineața, când ar fi găsit mort în patul lui, continuă Minya, moliile se vor fi transformat în fum și nimeni nu ar ști vreodată ce l-a ucis.

Era triumfătoare – un copil încântat de un plan isteț.

— Ai putea ucide o singură persoană pe noapte, bănuiesc. Poate două. Mă întreb de câte molii e nevoie ca să sufoci pe cineva.

Ridică din umeri.

— În orice caz, odată ce câțiva faranji mor fără explicații, cred că restul își vor pierde curajul.

Zâmbi și își înclină capul într-o parte:

— Ei, am avut dreptate? Ești prea jalnică? Sau poți suporta câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toți?

Sarai deschise gura și o închise la loc. Câteva minute de dezgust? Cât de banal făcea să sune lucrurile!

— Nu e vorba de dezgust, zise ea. Să ne apere zeii ca un stomac tare să fie tot ce stă între a ucide sau nu! E vorba de *decență*, Minya. De *milă*.

— Decență, repetă fata. *Milă*.

Felul în care o spuse! Cuvântul acela nu-și avea locul în citadela Mezartimilor. Ochii săi se întunecară, de parcă pupilele i-ar fi înghițit irisurile, iar Sarai simți că se apropia răspunsul care nu avea replică: „Spune-le asta celorlalți copii”.

Dar Minya nu spuse asta.

— Îmi provoci silă, Sarai. Ești atât de slabă.

Apoi, într-o șoaptă veninoasă, rosti niște cuvinte pe care nu le mai rostise niciodată:

— *Ar fi trebuit să salvez alt copil*.

Pe urmă, se răsuci pe călcâie și ieși în urma armatei sale teribile, sfâșietoare.

Sarai se simți pălmuită. Ruby, Sparrow și Feral o înconjurară.

— Eu mă bucur că te-a salvat pe tine, spuse Sparrow, mângâindu-i brațul și părul.

— Și eu, o îngână Ruby.

Dar Sarai își imagina deja o creșă plină de corcituri de zei – fetițe și băiețel cu pielea albastră și magie încă necunoscută – și niște oameni în mijlocul lor, înarmați cu cuțite de bucătărie. Cumva, Minya îi ascunsese pe ei patru. Sarai simțise mereu cât de norocoasă fusese – că primejdia trecuse pe lângă ea ca o lovitură de topor, suficient de aproape ca să-i atingă obrajii – că Minya o salvase *pe ea*. Că *ea* supraviețuise, și nu ceilalți.

Odinioară, supraviețuirea păruse un scop în sine. Dar acum… începuse să pară o întreprindere fără rost.

Supraviețuire… pentru *ce*?

30.

NUME FURAT, CER FURAT

Lazlo nu rămase la micul dejun în casa Suheylei. Se gândi că mama și fiul ar prefera să petreacă o vreme singuri, după o despărțire de doi ani. Așteptă să îl întâmpine pe Eril-Fane și încercă din greu să își păstreze noile informații departe de privirile lui. Era dificil. Oroarea dinăuntrul lui voia cu tot dinadinsul să strige. Totul la eroul lui părea diferit acum, când avea o idee cât de mică despre lucrurile prin care trecuse.

Puse șaua pe Lixxa și călări prin Plângerea, rătăcindu-se într-un mod plăcut.

— Pari odihnită, îi spuse lui Calixte când o găsi mâncând în sala de mesei a Casei Ghildei.

— Tu nu, răspunse ea. Ai uitat să dormi?

— Cum îndrăznești? protestă el blând, luând loc la masă. Vrei să sugerezi că nu arăt perfect?

— N-aș putea fi niciodată atât de nepoliticoasă încât să sugerez imperfecțiunea.

Mușcă zdravăn din pateu.

— Dar – spuse ea cu gura plină – ți se întind petice vineții sub ochi. Așa că, dacă nu ai fost pocnit extrem de simetric, cred că e vorba de lipsă de somn. În plus, ținând cont de starea de uimire exaltată în care te aflai ieri, nu mă așteptam să poți sta locului, darămite să și dormi.

— În primul rând, cine ar vrea să mă pocnească? În al doilea, *uimire exaltată*. Frumos spus.

— În primul rând, mulțumesc. În al doilea rând, lui Thyon Nero i-ar plăcea să te pocnească.

— Ah, *lui*, spuse Lazlo.

O fi fost o glumă, însă animozitatea finului de aur era palpabilă. Ceilalți o simțeau, chiar dacă nu aveau habar ce se afla în spatele său.

— Cred că e singurul, totuși.

Calixte oftă.

— Ești atât de naiv, Rătăcitule. Dacă înainte n-au vrut, acum toți vor să te pocnească din cauza pungii teoriei. Mai ales Drave. Ar trebui să-l auzi cum se plânge. A investit prea mult, prostul. Probabil a crezut că e o loterie și că, dacă încerca mai multe variante, dobândea mai multe șanse de câștig. În schimb, tu ai inventat o teorie, una *ridicolă*, și ai câștigat. Sunt uimită că nu te-a pocnit deja.

— Să mă ferească Thakra de teoria pungii, spuse Lazlo, invocând-o fără să vrea pe Thakra, zeitatea locală.

Fusese conducătoarea celor șase serafimi, conform legendei – cartea sacră –, iar templul ei se afla vizavi de Casa Ghildei, pe același bulevard larg.

— Să te ferească de cinci sute de arginți? îl întrebă Calixte. Cred că te pot ajuta eu.

— Mulțumesc, mă descurc, spuse Lazlo, care, într-adevăr, nu

știa ce ar putea face cu atâția bani. Mai degrabă să mă salvezi de maeștri în explozivi înciudați și de alchimiști care poartă pică.

— O s-o fac. Nicio grijă. E vina mea și o să-mi asum întreaga responsabilitate pentru tine.

Lazlo râse. Calixte era subțire ca un hreshtek, însă mult mai puțin amenințătoare. El, unul, nu o considera inofensivă, fiindcă ar fi fost o greșeală. Însă despre el însuși știa că este inofensiv, în ciuda lecțiilor de aruncare a suliței oferite de Ruza.

— Mulțumesc. Dacă sunt atacat, o să țip isteric și o să poți da fuga să mă salvezi.

— Am s-o trimit pe Tzara, spuse Calixte. E magnifică în luptă.

Adăugă, cu un zâmbet misterios:

— Deși e și mai minunată când face alte lucruri.

Calixte nu se înșelase când îl numise pe Lazlo naiv, însă, oricât de departe era de el ideea de iubiți, înțelese zâmbetul și tonul călduros al vocii ei. I se aprinseră obrajii, spre încântarea ei.

— Rătăcitule, *roșești*?

— Firește că roșesc, recunoscu el. Sunt total inocent. Aș roși la vederea claviculelor unei femei.

Spunând asta, o frântură de amintire dădu să-și facă loc la suprafață. Claviculele unei femei, spațiul delicios dintre ele. Dar unde să fi văzut el...? Și atunci, Calixte își trase bluza într-o parte ca să i le arate pe *ale ei* – claviculele, mai precis –, iar el râse și pierdu amintirea.

— Bună treabă ai făcut dezvelindu-ți tu fața, apropo, spuse ea, mișcându-și degetele sub bărbie pentru a indica bărbieritul. Uitasem cum arătai pe dedesubt.

El se strâmbă.

— Ah. Îmi pare rău că sunt nevoit să-ți amintesc, însă mă înțepa.

— Despre ce vorbești, mă rog? Ai un chip excelent, spuse ea, privindu-l. Nu e *chipeș*, dar sunt și alte moduri în care un chip poate fi excelent.

El își atinse unghiul ascuțit al nasului.

— Da, am un chip, și cu asta ar fi vrut să închidă subiectul.

— Lazlo, strigă Eril-Fane, din cealaltă parte a încăperii. Îi aduni tu pe toți?

Lazlo încuviință și se ridică.

— Consideră-te adunată, o informă pe Calixte, înainte să

meargă să îi caute pe ceilalți.

— Țipă dacă ai nevoie să fii salvat, strigă ea după el.

— Întotdeauna.

•

Venise vremea să se discute serios „problema” Plângerii. Lazlo cunoștea deja o parte, de la Ruza și de la Suheyla, însă ceilalți auzeau totul pentru prima dată.

— Speranța noastră, când v-am adus aici, spuse Eril-Fane, adresându-li-se într-un salon frumos al Casei Ghildei, este că veți găsi o cale de a ne elibera de obiectul acela de pe cer.

Își plimbă ochii peste ei, iar Lazlo își aminti de ziua aceea din teatrul Marii Biblioteci, când privirea Ucigașului de Zei căzuse asupra lui, iar visul lui căpătase o claritate nouă: nu doar de *a vedea* Orașul Nevăzut, ci și de *a ajuta*.

— Cândva, aici era un oraș al învățăturii, continuă Eril-Fane. Strămoșii noștri n-ar fi fost nevoiți niciodată să caute ajutor printre străini.

Spuse asta cu o urmă de rușine.

— Dar asta a fost în trecut. Mezartimii erau… remarcabili. Zeii – sau ce-or fi fost – ne-ar fi putut cultiva uimirea până la respect și ar fi putut câștiga venerația noastră. Însă cultivarea nu era în firea lor. Nu au venit să se ofere ca o alegere sau să ne câștige inimile. Au venit să conducă, absolut și brutal, și primul lucru pe care l-au făcut a fost să ne zdrobească. Înainte chiar și să se arate, au slobozit ancorele. Le-ați văzut cu toții. Nu le-au *lăsat*. Impactul ar fi distrus orice clădire din oraș și ar fi făcut sistemele de canalizare să se prăbușească, îndiguind Uzumarkul care ne curge sub picioare și inundând întreaga vale. Voiau să ne conducă, nu să ne distrugă, să ne înrobească, nu să ne masacreze, așa că au așezat ancorele deliberat și au strivit doar ce se afla sub ele, printre care universitatea și biblioteca, garnizoana Tizerkanilor și palatul regal.

Eril-Fane mai pomenise de bibliotecă și înainte, iar Lazlo se întrebase ce se petrecuse cu ea și ce texte prețioase se pierduseră. Poate că existaseră acolo istorii de pe vremea ijjilor și a serafimilor?

— A fost o treabă cumplit de curată. Armata, înțelepții și familia regală au fost exterminați în câteva minute. Toți cei care au scăpat au fost găsiți în zilele următoare. Mezartimii știau totul. Nu puteai ascunde un secret de ei. Și asta a fost totul. Nu

au avut nevoie de soldați, căci aveau magia ca să…

Se opri, cu maxilarul încleștat.

— Ca să ne controleze. Astfel, învățătura noastră s-a pierdut, împreună cu conducătorii noștri și cu o bibliotecă de ar fi făcut de rușine până și Zosma voastră măreață.

Aici, îi zâmbi slab lui Lazlo.

— Au dispărut într-o clipă. Au fost distruse. În anii care au urmat, cei care încercau să studieze erau pedepsiți. Toate științele și cercetările au murit. Ceea ce ne-a adus la voi, le spuse el delegaților. Sper că am ales bine.

Acum, în sfârșit, diversele lor specializări căpătau sens. Mouzaive, filosoful naturalist: pentru enigma suspendării citadelei. Cum de plutea? Soulzeren și Ozwin, pentru a ajunge la ea, în săniile lor de mătase. Inginerii, ca să stabilească structurile de care aveau nevoie. Belabra, pentru calcule. Gemenii Felleringi și Thyon pentru metal.

Mezartium. Eril-Faine le explică proprietățile sale: era rezistent la orice, la căldură, la unelte. La toate, mai puțin lui Skathis, care-l manipulase cu mintea.

— Skathis controla mezartiumul, le spuse el, și astfel controla… totul.

Metal magic, lucrat telepatic de un zeu, rezistent la orice altceva. Lazlo privi reacțiile delegaților și le înțelese neîncrederea, firește, însă aveau parte de un scenariu perfect pentru a crede incredibilul. Ar fi crezut că scepticismul le fusese risipit de vederea serafimului enorm care plutea pe cer.

— Cu siguranță poate fi tăiat, afirmă unul dintre Felleringi. Cu uneltele și cunoștințele potrivite.

— Sau topit, cu destulă căldură, adăugă celălalt, cu o încredere vecină cu aroganța. Temperaturile pe care le putem obține în cuptoarele noastre ne permit să realizăm mult mai mult decât fierarii voștri.

Însă Thyon nu zise nimic, iar în tăcerea lui se citea mai multă aroganță decât în trăncăneala Felleringilor. Invitarea sa în rândul delegaților era mai limpede acum. Azotul nu era doar un mediu pentru a obține aur, în fond. Mai dădea și alkahest, un diluant universal, un agent care putea roade orice substanță din lume – sticlă, piatră, metal, chiar și diamant. Oare mezartiumul avea să-i cedeze?

Dacă da, atunci putea deveni al doilea eliberator al Plângerii.

Ce încununare deosebită a legendei care era deja! gândi Lazlo, cu amărăciune. Thyon Nero, eliberatorul de umbră.

— Hai să mergem până acolo, sugeră Eril-Fane, văzând neîncrederea oaspeților, ca să vă prezint mezartiumul. E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

•

Ancora de la nord era cea mai apropiată, la o distanță scurtă de parcurs pe jos. Merseră cumva pe fâșia de lumină așa-numită Bulevardul. Era singurul loc în care lumina soarelui atingea orașul, printr-un spațiu dintre aripile serafimului.

Mănunchiul de raze era lat cât un bulevard și li se păru, traversând, că treceau de la amurg la zi și înapoi, din câțiva pași. Se întindea pe jumătate din lungimea orașului și devenise cel mai râvnit teren, indiferent că mare parte din el se afla în cartierele mai umile. Acolo era lumina, și asta era tot ce conta. Pe această fâșie adăpată de soare, Plângerea era luxuriantă, cum și-o imaginase Lazlo dintotdeauna, iar restul orașului părea și mai mort, prin comparație.

Aripile nu fuseseră întotdeauna întinse, așa ca acum, i-a spus Eril-Fane lui Lazlo.

— Ultimul gest al lui Skathis, când era pe moarte, a fost să ne fure cerul, de parcă nu ne-ar fi răpit deja destule.

Ridică privirea spre citadelă, dar nu pentru multă vreme.

Și nu doar cerul fusese furat atunci, află Lazlo, descoperind, în sfârșit, răspunsul la întrebarea care-l bântuise de când era copil.

Ce putere era capabilă să anihileze un nume?

— Din cauza Lethei, îi povesti Eril-Fane.

Lazlo cunoștea deja numele: zeița uitării și stăpâna neaducerii aminte.

— Ea l-a mâncat. L-a înghițit, când a murit, și a murit cu ea.

— Nu puteați să îi puneți alt nume? întrebă Lazlo.

— Crezi că nu am încercat? Blestemul e mai puternic. Fiecare nume pe care-l dăm are parte de aceeași soartă ca primul. Doar Plângerea rămâne.

Nume furat, cer furat. Copii furați, ani furați. Ce altceva fuseseră Mezartimii, se gândi Lazlo, decât niște hoți la scară legendară?

Ancora domina peisajul, o masă imensă în spatele siluetelor de cupole suprapuse. Făcea toate celelalte lucruri să pară mici, ca un sătuc de jucărie, construit pentru copii. Și deasupra se afla

una dintre statuile pe care Lazlo nu le văzuse bine, exceptând faptul că reprezenta un animal – încornorat și înaripat. Îl văzu pe Eril-Fane privindu-l și înfiorându-se, apoi ferindu-și privirea.

Se apropiară de zidul din metal albastru, iar reflexiile lor se apropiară ca să-i întâlnească. De aproape, avea ceva – volumul de metal, strălucirea, culoarea, o stranietate nedefinită – care îi făcu să tacă. Se apropiară, unul mai precaut decât altul, să îl atingă.

Felleringii aduseseră o trusă de scule și se puseră de îndată pe treabă. Thyon se îndepărtă de ceilalți ca să examineze metalul în propriul fel, cu Drave ținându-se după el și oferindu-se să-i ducă săculețul.

— E lunecos, spuse Calixte, atingând suprafața cu mâinile. Pare umed, dar nu e.

— N-ai să te cațeri niciodată pe așa ceva, spuse Ebliz Tod, atingându-l și el.

— Vrei să punem rămășag? îi răspunse ea, cu o sclipire provocatoare în ochi.

— Pe o sută de arginți.

Calixte pufni.

— *Arginți*. Ce plicticos!

— Știi cum rezolvăm disputele în Thanagost? întrebă Soulzeren. Prin ruleta cu otravă. Torni un rând de păhărele și amesteci venin de șarpe într-unul. Afli că ai pierdut doar când mori sufocat.

— Ești nebună, spuse Calixte, admirativ.

Se întoarse și-l cântări pe Tod din priviri.

— Cred că Eril-Fane s-ar putea să-l vrea în viață, totuși.

— *S-ar putea*? se zburli Tod. Tu ești cea de care se poate lipsi.

— Ești foarte răutăcios, spuse ea. Știi ceva? Dacă eu câștig, tu va trebui să-mi construiești un turn.

El râse sfidător.

— Eu construiesc turnuri pentru regi, nu pentru fetișcane.

— Ba construiești turnuri pentru *leșuri* de regi, răspunse ea. Și dacă ești atât de sigur că n-o pot face, care-i treaba? Nu-ți cer o Turlă-a-norilor. Poate fi unul mic. N-am nevoie de mormânt, oricum. Oricât aș merita venerația eternă, nu am de gând să mor.

— Îți urez succes! spuse Tod. Și dacă eu câștig?

— Hm, făcu ea gânditoare, bătându-se cu un deget peste

bărbie. Ce-ai spune de un smarald?

El o studie sec.

— N-ai plecat cu niciun smarald.

— Ah, probabil ai dreptate, rânji ea. Ce să știu *eu* despre asta?

— Atunci, arată-mi.

— Dacă pierd, îți arăt. Dacă însă câștig, va trebui să rămâi cu întrebarea dacă-l am sau nu.

Tod se gândi o clipă, cu fața morocănoasă.

— Fără frânghie, preciză el.

— Fără, fu ea de acord.

El atinse din nou metalul, estimând cât era de lunecos. Probabil deveni și mai sigur că era de neurcat, fiindcă acceptă termenii lui Calixte. Un turn pentru un smarald. Un rămășag corect.

Lazlo se îndreptă spre locul în care zidul era liber și își trecu și el mâna peste suprafață. Așa cum spusese Calixte, era lunecos, nu doar neted. Era dur și rece, așa cum te aștepți să fie un metal la umbră, iar pielea îi alunecă peste el fără nicio fricțiune. Își frecă vârfurile degetelor și continuă să străbată lungimea ancorei. Mezartium, Mezartimi. Metal magic, zei magici. De unde veniseră?

Din același loc ca serafimii? „Au coborât din ceruri”, spunea mitul, sau *istoria*, dacă totul era adevărat. Și unde se aflaseră înainte? Ce se afla dincolo de cer?

Veniseră din vastul cuprins întunecat și înstelat care alcătuia universul?

„Misterele Plângerii” nu erau misterele *Plângerii*, gândi Lazlo. Depășeau orașul acesta. Depășeau lumea asta.

Ajungând la colțul ancorei, privi de după ea și văzu o alee îngustă, care se transforma în pietriș. Se avântă pe ea, încă trecându-și mâna peste mezartium. Privindu-și vârfurile degetelor, văzu că se murdăriseră de un cenușiu palid. Le șterse de tunică, însă nu se duse.

Vizavi de zidul metalic era un șir de case în ruină, încă în picioare, cum fuseseră înainte de ancoră, însă cu părți întregi scobite, ca niște case de păpuși deschise într-o parte. Însă erau niște case de păpuși în paragină. Vedea înăuntrul vechilor saloane și bucătării și își imagină oamenii care trăiseră acolo, în ziua în care lumea lor se schimbase.

Lazlo se întrebă ce se afla sub ancora aceasta. Biblioteca? Palatul sau garnizoana? Oasele strivite ale regilor și războinicilor sau alte păstrătorilor înțelepciunii? Era posibil ca vreun text să fi supraviețuit?

Surprinse un petic de culoare în față. Se afla pe un zid de piatră părăsit, față în față cu cel de mezartium, iar aleea era prea îngustă pentru ca Lazlo să îl vadă bine de la distanță. Doar când se apropie putu desluși că era o pictură, iar când se aflã chiar în fața ei, înțelese ce reprezenta.

O privi. Privi iar. De obicei, șocul lovește brusc. Dar, de data aceasta, se strecură încetișor, pe măsură ce el înțelegea imaginea și își amintea ceea ce uitase până acum.

Nu putea fi decât o reprezentare a Mezartimilor. Erau șase: trei femei și trei bărbați, de o parte și de cealaltă. Toți erau morți sau mureau, trași în țeapă, despicați în două sau înjunghiați. Iar între ei, de neconfundat, uriaș și cu șase brațe care țineau șase arme, era Ucigașul de Zei. Pictura era rudimentară. Nu o făcuse un artist instruit, însă opera avea o forță de expresie formidabilă. Era o sărbătorire a victoriei. Era brutală, însângerată și triumfătoare.

Cauza șocului lui Lazlo nu era violența scenei – sângele care țâșnea sau cantitățile imense de vopsea roșie care fuseseră folosite pentru a o ilustra. Nu era vopseaua *roșie* cea care-l șocase, ci vopseaua *albastră*.

În toate discuțiile despre Mezartimi de până acum, nimeni nu pomenise că, dacă fresca era corectă, fuseseră *albaștri*. La fel ca metalul lor.

La fel ca fata din visul lui Lazlo.

Cum de o putuse uita? Fusese de parcă s-ar fi strecurat în dosul unei perdele din mintea lui și, în clipa în care văzuse fresca, perdeaua căzuse și iat-o acolo: fata cu pielea de culoarea cerului, care fusese atât de aproape, studiindu-l de parcă el ar fi fost o pictură. Chiar și claviculele îi aparțineau – susurul amintirii momentului în care privise în jos, în vis, și roșise văzând mai multă anatomie feminină decât văzuse vreodată în viața reală. Ce spunea despre el faptul că visase o fată în lenjerie?

Dar acum nu se afla în vis. Chiar dacă reprezentarea era rudimentară, fără să-i surprindă frumusețea, exista o asemănare negreșită, de la părul ei de un arămiu bogat, ca mierea de flori

sălbatice, până la mâna neagră pictată peste ochii ei, ca o mască. Însă, spre deosebire de fata din visul lui, aceasta purta o rochie.

De asemenea… gâtul îi era tăiat și din el țâșnea sângele.

Făcu un pas înapoi, simțind că îi vine greață, de parcă ar fi văzut un corp real și nu reprezentarea grotescă a unei fete ucise, pe care o văzuse, vie, într-un vis.

— Totul e bine acolo, jos?

Lazlo privi în jur. La capătul de sus al aleii era Eril-Fane. Cu două brațe, nu cu șase. Cu două săbii, nu cu un arsenal personal de sulițe și halebarde. Pictura, deși brutală, îl ajuta să-și completeze ideea pe care Lazlo și-o făcuse despre acesta. Ucigașul de Zei ucisese zei. Firește. Dar Lazlo nu își formase până atunci o imagine care să ilustreze ideea, înainte, sau, dacă o făcuse, fusese vagă, iar victimele, monstruoase. Nu cu ochii mari, desculțe, ca fata din visul lui.

— Așa arătau? întrebă el.

Eril-Fane se apropie să se uite. Pașii lui încetiniră când văzu ce reprezenta fresca. Dădu doar din cap, fără a-și lua ochii de la ea.

— Erau albaștri, spuse Lazlo.

Eril-Fane încuviință iar.

Lazlo privi zeița cu mască neagră, pictată, și își imagină, suprapuse peste trăsăturile ei, desenate cu stângăcie, pe cele atât de frumoase văzute noaptea trecută.

— Cine e ea?

Eril-Fane nu răspunse imediat, iar când o făcu, vocea lui era răgușită și aproape prea joasă ca să fie auzită.

— Aceea e Isagol. Zeița disperării.

Așadar, ea era monstrul care îl ținuse captiv timp de trei ani, în citadelă. În felul în care-i rostise numele se ghiceau atâtea emoții, greu de citit, fiindcă nu erau… pure. Era ură, însă, pe deasupra, suferință și rușine, toate amestecate. Lazlo încercă să-i privească fața, însă Eril-Fane se îndepărta deja. Lazlo îl privi plecând și se mai uită o dată la imagine, înainte să-l urmeze. Privi petele și dungile roșii. Era un nou mister, care nu promitea nimic bun, nu era o cale spre lumină. Era, mai degrabă, un șir de urme însângerate care duceau în beznă.

Cum era posibil, se întreba el, să o viseze pe zeița ucisă înainte să fi știut cum arăta?

31.

IUBIȚI ȘI VIPERE

Din inima citadelei, Sarai se întoarse în iatacul ei. „Soldații” Minyei mișunau peste tot, înarmați cu cuțite și cu alte ustensile de bucătărie. Satâre, dălți pentru gheață. Luaseră chiar și cârligele pentru carne din camera de colectare. Undeva se afla un arsenal adevărat, însă era închis în spatele unei succesiuni de uși de mezartium, și, oricum, Minya considera cuțitele drept instrumente adecvate pentru măcel. În fond, asta folosiseră oamenii în creșă.

Nu puteai scăpa de armată, mai ales dacă erai Sarai, fiindcă iatacul ei dădea spre palma de un albastru metalic, sărutată de soare, a serafimului. Acolo se adunau cele mai multe fantome și asta avea sens. Terasa era locul perfect pentru aterizarea unei mașinării, mult mai potrivit decât grădina, cu copacii și vițele ei. Când venea Ucigașul de Zei, *aici* avea să debarce, iar Sarai avea să moară cea dintâi.

Ar fi trebuit, oare, să îi fie recunoscătoare Minyei pentru protecție? „Nu vezi”, spusese Minya, dezvăluindu-și armata, „că suntem în siguranță?”

Dar Sarai nu se simțise niciodată *mai puțin* în siguranță. Iatacul ei era încălcat de fantomele captive, iar ea se temea de ce o aștepta când dormea. Tava ei se afla la capătul patului: poțiune și prune, ca în fiecare dimineață, deși, de obicei, la ora aceea dormea deja și era pierdută în uitarea Lethei. Oare poțiunea avea să funcționeze azi? Avea o jumătate de doză în plus, așa cum promisese Ellen cea Mare. Oare ieri fusese doar o eroare? Sarai se tot întreba. *Te rog*, imploră ea, disperată după catifeaua placidă a nimicniciei. Ororile se agitau înăuntrul ei, iar ea își imagină că aude un strigăt comun, neajutorat, în capetele tuturor fantomelor. Și ea voia să țipe. Nu avea nici cea mai mică senzație de siguranță, gândi mai departe, strângând o pernă la piept.

Mintea ei îi dărui o excepție improbabilă.

Visul acelui faranji. Acolo se simțise în siguranță.

Amintirea declanșă un atac disperat de... panică? Încântare? Orice ar fi fost, contrazicea senzația de siguranță care conjurase

gândul la el. Da, visul fusese plăcut. Dar… *o văzuse*.

Privirea de pe chipul lui! Uimirea din ea, luminița vrăjitoarei! Inimile ei bătură mai repede la acest gând, iar palmele îi transpirară. Nu în fiecare zi lăsai în urmă o viață invizibilă și deveneai brusc *vizibilă*.

Dar cine era? Dintre toate visele faranjilor, doar al lui nu îi oferise nicio idee despre motivul pentru care-l adusese Eril-Fane aici.

Extenuată și înspăimântată, Sarai își bău poțiunea și se întinse în pat. *Te rog*, gândi, cu fervoare – un soi de rugăminte adresată chiar fierturii amare. *Te rog să ai efect*.

Te rog să ții coșmarurile la distanță.

•

În grădina ei, Sparrow își ținea privirea în pământ. Câtă vreme se concentra la frunze și la flori, la tulpini și la semințe, putea pretinde că era o zi obișnuită, și că sub arcadă nu stăteau de pază fantome.

Pregătea un dar aniversar pentru Ruby, care urma să împlinească șaisprezece ani în câteva luni… dacă mai trăiau până atunci.

Dacă se gândea la armata Minyei, Sparrow credea că aveau șanse, însă nu voia să se gândească la armata Minyei. O făceau să se simtă în siguranță și nelalocul ei, în același timp, așa că-și ținea privirea în pământ și fredona, încercând să uite că se aflau acolo.

Încă o zi de naștere fără tort. Opțiunile de cadouri erau și ele vagi. De obicei, stricau o rochie hidoasă din dulapuri și o transformau în altceva. Poate într-o eșarfă. Într-un an, Sparrow făcuse o păpușă cu rubine adevărate în chip de ochi. Iatacul său îi aparținuse lui Korako, așa că avea la dispoziție toate rochiile și bijuteriile zeiței. Ruby avea iatacul Lethei. Zeițele nu fuseseră mamele lor, așa cum Isagol fusese a lui Sarai. Amândouă erau fiicele lui Ikirok, zeul serbărilor, care făcuse și pe călăul în timpul liber. Așa că erau surori vitrege și singurele dintre ei cinci înrudite prin sânge. Feral era fiul lui Vanth, zeul furtunilor, al cărui dar îl moștenise, într-o oarecare măsură, iar Minya, fiica lui Skathis. Sarai era singura al cărei sânge de Mezartim venea din partea maternă. Nașterile zeițelor, spunea Ellen cea Mare, fuseseră lucru rar. O femeie, firește, putea avea doar un copil odată, poate doi. Dar un bărbat putea avea la fel de mulți ca

numărul femeilor în care-și putea planta sămânța.

Majoritatea copiilor din creșă fuseseră făcuți de zeii din trinitate cu mame alese dintre oameni.

Asta însemna că, undeva, în Plângerea, Sparrow avea o mamă.

Când era mică, nu reușea să priceapă și nici să creadă că mama ei nu ar fi vrut-o. „Dar aș putea să o ajut în grădină”, îi spunea ea lui Ellen cea Mare. „Aș putea să-i fiu de mare ajutor, știu asta!” „Știu că ai putea, iubita mea”, îi răspundea Ellen. „Dar avem nevoie de tine aici, drăguță. Cum să trăim fără tine?”

Încercase să fie blândă, însă Minya nu avea asemenea înclinații.

— Dacă te-ar găsi pe tine în grădină, ți-ar sparge capul cu o lopată și te-ar arunca la gunoi. Ești *corcitură de zei*, Sparrow. Nu te-ar vrea *niciodată*.

— Dar sunt și om, insistase ea. Au uitat că suntem și copiii lor?

— Tu nu vezi că ne urăsc *și mai mult* fiindcă suntem și ai lor?

Iar Sparrow nu văzuse, nu atunci, însă își dăduse seama pe parcurs – după o remarcă plină de cruzime a Minyei, urmată de o explicație blândă și revelatoare a lui Ellen cea Mare – despre *mecanica concepției*, iar asta schimbase totul. Acum știa care fusese, probabil, natura concepției sale, și chiar dacă acea idee era vagă și neclară, simțea oroarea din ea ca pe greutatea unui trup neinvitat și o făcea să-i fie greață. Firește că nicio mamă nu ar fi dorit-o după un asemenea început.

Se întrebă câte dintre fantomele Minyei fuseseră folosite astfel de către zei. Multe dintre ele erau femei, majoritatea în vârstă. Cât de multe născuseră copii jumătate-din-citadelă, de care nu-și aminteau sau nu voiau să-și amintească?

Sparrow își ținu privirea lipită de mâini și lucră la cadou, fredonând de una singură. Încercă să nu se gândească dacă vor mai fi în viață cu toții la ziua de naștere a lui Ruby, sau la ce fel de viață aveau să ducă atunci. Se concentră la mâinile ei și la senzația liniștitoare de creștere pe care o emanau. Pregătea un tort din flori. Nu se putea mânca, însă era frumos, și îi amintea de anii timpurii, când mai aveau zahăr în citadelă și mai păstrau o urmă de inocență – înainte să-și fi înțeles propria atrocitate.

Avea chiar și boboci de ghimbir drept lumânări, în număr de șaisprezece.

Voia să i-l dea lui Ruby la cină. Putea aprinde lumânările folosindu-și focul, își putea pune o dorință și le putea stinge.

•

Feral era în iatacul lui, cu nasul în carte. Dădea paginile de metal și atingea simbolurile acelea dure și colțuroase cu vârfurile degetelor.

Dacă i se cerea, ar fi putut reproduce întreaga carte din memorie, atât de bine o cunoștea. Nu că i-ar fi servit la ceva, fiindcă nu pricepea nimic. Uneori, dacă se uita la ea suficient de mult, iar ochii nu i se mai puteau concentra, se gândea că putea vedea în interiorul metalului și putea simți un potențial pulsatil, care dormita. Ca o moriscă de vânt care aștepta o adiere să vină și să o învârtă. Aștepta și *își dorea* să vină.

Cartea voia să fie citită, se gândea Feral. Dar ce fel de „adiere" era necesară pentru a mișca acele simboluri? Nu știa. Știa doar sau avea o bănuială că, dacă ar fi putut citi alfabetul acela criptic, ar fi descoperit secretele citadelei. Și-ar fi putut apăra fetele, în loc să... le țină hidratate.

Știa că apa nu era puțin lucru și că ar fi murit cu toții fără darul lui, așa că nu avea tendința să irosească prea multe regrete fiindcă nu avea puterea lui Skathis. Amărăciunea aceea îi aparținea Minyei, însă, uneori, cădea și el pe gânduri. Firește, dacă ar fi putut controla mezartiumul, ar fi fost liberi și în siguranță, dar și o forță redutabilă. Dar nu puteau, așa că nu avea sens să irosească vremea dorindu-și-o.

Dacă și-ar fi putut descifra cartea, însă, Feral era sigur că ar fi putut face... ceva.

— Ce pui la cale? veni vocea lui Ruby dinspre ușă.

Ridică privirea și se încruntă când văzu că ea – și vârâse deja capul înăuntru.

— Respectă draperia, intonă el, și se întoarse la carte.

Dar Ruby nu respectă draperia, ci valsă înăuntru, cu tălpile goale, expresive, albastre. Unghiile îi erau vopsite cu roșu, și purta roșu, și mai avea și o mutră concentrată, care l-ar fi alarmat, dacă ar fi ridicat privirea – dar nu o făcu. Se încordă puțin, atât.

Ea se încruntă la creștetul lui, la fel cum se încruntase și el la ea. Era un început deloc promițător. *Carte proastă*, se gândi ea. *Băiat prost*.

Dar era *singurul* băiat. Avea buzele mai calde decât ale

fantomelor. Era mai cald, în general, bănuia ea. Mai important, încă, Feral nu se temea de ea, și probabil avea să fie totul mai amuzant decât dacă s-ar fi aruncat asupra unei fantome pe jumătate paralizate spunându-i ce să facă la fiecare câteva secunde. *Pune mâna aici*. *Acum*, *aici*.

Plictisitor.

— Ce dorești, Ruby? întrebă Feral.

Era foarte aproape de el, acum.

— Treaba cu experimentele, spuse ea, e că trebuie repetate, altfel nu contează.

— Ce? Care experiment?

Feral se întoarse spre ea. Era încruntat, pe jumătate din cauza confuziei, pe jumătate din cauza iritării.

— Cu sărutatul, spuse ea.

Înainte îi spusese: „Nu voi mai repeta experimentul ăsta”. Mă rog. În lumina goanei lor spre moarte, se răzgândise.

Dar el, nu.

— Nu, zise el, sec, și se întoarse.

— Dar e posibil să mă fi înșelat, spuse ea, cu un aer de generozitate extremă. Am decis să-ți mai dau o șansă.

Răspunsul sosi încărcat de sarcasm:

— Mulțumesc pentru mărinimie, dar mă lipsesc.

Ruby își puse mâna pe cartea lui.

— Ascultă-mă.

Împinse cartea și se așeză pe marginea mesei. Furoul i se ridică în sus, pe coapse. Pielea ei era la fel de netedă și lunecoasă ca mezartiumul, sau aproape.

Mult mai moale, totuși.

Își sprijini picioarele de marginea scaunului lui Feral.

— O să murim, probabil, spuse ea, pe un ton obișnuit. Și chiar dacă nu murim, suntem aici. În viață. Avem trupuri. Guri.

Se opri și adăugă, tachinator, trecându-și limba peste dinți:

— Limbi.

Feral simți că i se înroșește gâtul.

— Ruby…, începu el, pe un ton sever.

Ea îl întrerupse.

— Nu sunt multe lucruri de făcut aici, sus.

Arătă spre cartea lui și continuă:

— Nu avem nimic de citit. Mâncarea e insipidă. Nu avem nici muzică. Am inventat opt mii de jocuri și ne-am săturat de toate,

iar pentru unele suntem deja prea mari – literalmente. De ce să nu facem ceva *matur*?

Vocea ei devenise răgușită.

— Nu mai suntem copii și avem buze. Nu e suficient de rațional?

O voce din mintea lui Feral îl asigură că *nu* era suficient de rațional. Că nu voia să mai împartă salivă cu Ruby. Că, de fapt, nu voia să petreacă mai mult timp cu ea. Undeva, exista o voce mai subțire, care spunea că, dacă era să... *petreacă mai mult timp*... cu oricare dintre fete, nu ar fi fost vorba despre ea. Când glumise cu Sarai despre căsătoria lui cu toate trei, se prefăcuse că nu se gândise, de fapt, la așa ceva – dar se gândise. Cum era să n-o facă? Era un băiat captiv între fete, și or fi fost ele *ca niște surori*, însă nu erau surorile lui, și erau... ei bine, erau frumoase. Mai întâi Sarai, apoi Sparrow, dacă era să aleagă. Ruby era pe ultimul loc.

Dar vocea aceea părea să vină de foarte departe, iar Sarai și Sparrow nu erau aici, în clipa asta, însă Ruby era foarte aproape și mirosea atât de bine!

Și, așa cum spusese ea, probabil aveau să moară.

Tivul furoului lui Ruby era fascinant. Mătasea roșie și pielea albastră cântau împreună, iar culorile păreau să vibreze. Și felul în care genunchii ei erau lipiți, doar puțin unul peste celălalt, și cum îi simțea piciorul înghiontindu-l sub genunchi... Nu se putu abține să nu le considere argumentele convingătoare.

Ea se aplecă puțin în față. Toate gândurile la Sarai și la Sparrow dispărură.

El se dădu puțin înapoi, păstrând distanța.

— Ai spus că am fost groaznic, îi aminti, cu vocea la fel de răgușită ca a ei.

— Iar tu ai spus că te-am înecat, răspunse ea, apropiindu-se încă puțin.

— A fost *multă* salivă, explică el, poate nechibzuit.

— Iar *tu* ai fost la fel de senzual ca un pește mort, replică ea și fața i se întunecă.

Se aflau într-un moment crucial. „Iubiții mei, viperele mele”, li se adresase Ellen cea Mare. Ei bine, erau și iubiți *și* vipere, cu toții. Sau, poate că Minya era în întregime viperă, iar Sparrow, doar iubită, însă restul erau... făcuți din carne și din spirit, din tinerețe și din magie, din foame și, da, din *salivă*, totul

împachetat într-un blocaj al deplasării. Carnagiu în urmă, carnagiu înainte, și *fantome peste tot*.

Dar aici, dintr-odată, era ceva diferit, era o evadare, o noutate, o senzație. Mișcarea genunchilor lui Ruby era un soi de poem în albastru, iar când ești atât de aproape de cineva nu le *vezi* mișcările, ci simți comprimarea aerului dintre voi. Alunecarea cărnii. Ruby se răsuci și, dintr-o mișcare și mai simplă, se așeză în poala lui Feral. Buzele ei le găsiră pe ale lui. Nu fu deloc subtilă în folosirea limbii. Mâinile lor se alăturară petrecerii, și în loc de patru păreau să aibă o duzină, și rostiră și cuvinte, fiindcă Ruby și Feral nu aflaseră că nu *prea* poți să vorbești și să săruți în același timp – încă.

Așa că dură un moment să-și dea seama.

— Bănuiesc că o să-ți mai dau o șansă, conchise Feral, cu răsuflarea tăiată.

— *Eu* sunt cea care-ți mai dă o șansă, îl corectă Ruby, și un fir din saliva menționată sclipi între buzele lor, când se dădu înapoi ca să vorbească.

— De unde știu că nu mă vei arde? întrebă Feral, în timp ce ea îi purta mâna peste șoldul ei.

— Oh, spuse Ruby, nepreocupată. Asta s-ar putea întâmpla numai dacă aș uita complet de mine.

Limbile țâșniră și se ciocniră.

— Dar ar trebui să fii *foarte* bun.

Dinții se ciocniră și ei. Nasurile, apoi.

— Nu îmi fac griji.

Feral aproape că se simți jignit, însă deja se petreceau alte lucruri, mult mai agreabile, așa că învăță să-și țină gura, sau, mai degrabă, să o folosească în scopuri mult mai interesante decât o ceartă.

S-ar putea crede că buzele și limbile se plictisesc, după o vreme, să încerce lucruri, însă nu e așa.

— Pune mâna aici, îi șopti Ruby, iar el ascultă. Și acum aici, porunci ea.

Dar el nu o ascultă. Spre încântarea ei, mâinile lui Feral aveau o sută de idei proprii, și niciuna plictisitoare.

•

Inima citadelei era lipsită de fantome. Pentru prima dată în zece ani, Minya o avea doar pentru sine. Ședea pe aleea croită în jurul circumferinței încăperii mari, sferice, cu picioarele

atârnând peste margine – picioarele ei foarte subțiri și foarte scurte. Nu și le legăna. Nimic din postura ei nu sugera nici copilărie, nici lipsă de griji. Poziția era aproape lipsită de *viață*, exceptând legănarea subtilă, în față și în spate. Era rigidă. Ochii ei erau deschiși, iar fața, fără expresie. Spatele ei era drept, iar mâinile ei murdare erau strânse în pumni atât de tare, încât părea că încheieturile îi vor plesni.

Își mișca buzele. Vag. Șoptea ceva, iar și iar. Se întorsese în timp cincisprezece ani, văzând încăperea într-o zi complet diferită.

Ziua *aceea*. Ziua de care era legată permanent, ca o molie înjunghiată prin torace de un ac lung și sclipitor.

În ziua aceea, luase doi bebeluși și îi ținuse pe ambii cu un singur braț. Nu le plăcuse, și nici brațului ei, însă avea nevoie de celălalt ca să tragă copiii care puteau merge după ea: cele două mânuțe ale lor o apucaseră pe a ei, umedă și lunecoasă de transpirație. Doi bebeluși într-un braț, alți doi împiedicându-se pe lângă ea.

Îi adusese aici, îndesându-i prin spațiul creat de ușa aproape închisă, și se întorsese să mai aducă și alții. Dar nu avea să ajungă. La jumătatea drumului spre creșă, începuseră strigătele.

Uneori, i se părea că era prinsă în momentul în care se oprise brusc, auzind strigătele acelea.

Era cea mai în vârstă copilă din creșă, pe atunci. Kiska, cea care citea gândurile, fusese ultima condusă afară de Korako, și nu se mai întorsese. Înaintea ei fusese Werran, al cărui strigăt semăna panică în mințile celor care-l auzeau. Cât despre Minya, ea știa deja care-i era darul. Știa de luni de zile, dar nu spunea nimănui. Când aflau, te luau de acolo, așa că ținuse secretul față de zeița secretelor și rămăsese în creșă cât putuse. Era încă acolo când oamenii se revoltaseră și-și uciseseră stăpânii, și ar fi fost în regulă cu ea, fiindcă nu îi iubea deloc pe zei. Dar nu se opriseră acolo.

Era încă pe coridor, ascultând strigătele și forfota aceea teribilă, însângerată. Avea să rămână mereu acolo, iar brațele ei aveau să fie mereu mici, așa cum fuseseră în ziua aceea.

Într-un fel, totuși, era diferită. Nu avea să mai permită niciodată unei emoții precum slăbiciunea, teama sau inepția să o împietrească. Nu știuse, atunci, de ce era capabilă. Darul ei fusese neîncercat. Firește. Dacă l-ar fi testat, Korako ar fi găsit-o

și ar fi luat-o. Așa că nu-și cunoștea dimensiunile puterii.

I-ar fi putut salva pe toți, dacă ar fi știut.

Fusese atât de multă moarte în citadelă, atunci. Ar fi putut să înrobească acele fantome – chiar și *fantomele zeilor*. Cum ar fi fost?

Cum ar fi fost?

I-ar fi putut înrobi pe zeii înșiși. Și pe Skathis. *Dacă ar fi știut ce să facă*. Ar fi putut crea o armată atunci, și i-ar fi putut distruge pe Ucigașul de Zei, împreună cu toți ceilalți, înainte să ajungă la creșă.

Salvase doar *patru*, și avea să rămână mereu pe acel coridor, ascultând strigătele care erau amuțite unul câte unul.

Fără să facă *nimic*.

Buzele i se mișcau în continuare, șoptind aceleași cuvinte, iar și iar.

— Atâția am putut duce. Atâția am putut duce.

Nu se auzea niciun ecou. Camera aceea *înghițea* sunetele. Îi înghițea vocea, cuvintele, și scuzele ei eterne, nepotrivite. Dar nu și amintirile.

De acelea nu avea să scape niciodată.

— Numai atâția am putut duce… Numai atâția am putut duce…

32.

SPAȚIUL DINTRE COȘMARURI

Sarai se trezi înecându-se cu senzația a o sută de molii umede care să i înghesuiau pe gât în jos. Era atât de *real*. Crezu că erau moliile ei, că trebuia să le înghită forțat, zbătându-se și blocându-i respirația. Simți gustul de sare și de cenușă – sare din lacrimile visătorilor, cenușă de pe hornurile Plângerii – și chiar și după ce putu din nou să respire și știu că era doar un coșmar, gustul rămase prezent.

Mulțumesc, Minya, pentru oroarea aceasta nouă.

Nu era prima oroare a zilei. Nici pe departe. Rugămintea adresată poțiunii nu primise răspuns. Abia dacă reușise să doarmă un ceas, și puținul somn de care avusese parte nu

fusese deloc odihnitor. Își visase propria moarte într-o jumătate de duzină de chipuri, de parcă mintea ei ar fi făcut o listă de posibilități. Un meniu cu feluri de moarte.

Otravă.

Înec.

Prăbușire.

Înjunghiere.

Sfâșiere.

Fusese chiar arsă de vie de oamenii din Plângerea. Și, între morți, era… ce? Era o fetiță într-o pădure întunecată, care auzise o rămurică rupându-se. Spațiul dintre coșmaruri era precum tăcerea de după pocnet, când știi că orice l-ar fi pricinuit se află acolo, în întuneric, și te privește. Nici urmă de nimicnicie cenușie. Ceața provocată de poțiune se subțiase în câteva fuioare.

Toate ororile erau libere.

Întinsă pe spate, cu așternuturile date la o parte, privea în tavan. Trupul ei zăcea, iar mintea îi amorțise. Cum de nu mai avea niciun efect poțiunea? În pulsul sângelui și spiritului său bătea cadența panicii.

Ce ar fi trebuit să facă acum?

Setea și vezica o îndemnau să se ridice, însă ideea de a-și părăsi alcovul era neplăcută. Știa ce avea să găsească după colț, chiar în propriul iatac:

Fantome înarmate.

La fel ca bătrânele care îi înconjuraseră patul, disperate fiindcă erau incapabile să o ucidă.

Se ridică, într-un târziu. Își puse un halat, sperând să o acopere suficient, și ieși. Erau acolo, înșirate între ușa spre pasaj și ușa dinspre terasă: opt înăuntru; nu era sigură câte erau în palmă. Se oțeli împotriva repulsiei lor și își străbătu camera.

Se părea că Minya își ținea armata sub un asemenea control, încât nu puteau forma expresii faciale precum dezgustul sau teama pe care Sarai le cunoștea atât de bine, însă ochii le rămâneau la fel, și era uimitor cât de mult transmiteau doar din priviri. Dezgust și teamă, da, văzu Sarai, trecând printre ele, însă ceea ce exprimau mai cu seamă ochii lor era implorare.

Ajută-ne.

Eliberează-ne.

„Nu vă pot ajuta”, ar fi vrut să spună, însă gâtul nu i se

încărcase doar de senzația fantomatică a moliilor. Era sfâșiată de un conflict. Fantomele acelea ar fi ucis-o într-o clipită, dacă erau libere. N-ar fi trebuit să-și dorească să le ajute. Ce era în neregulă cu ea?

Își feri ochii și se grăbi mai departe, simțind că era încă prizoniera unui coșmar. *Cine mă va ajuta* pe mine? se întrebă ea.

În galerie se afla doar Minya. Adică Minya și fantomele care umpleau acum arcele arcadei, strivind vițele crescute de Sparrow sub picioarele lor moarte. Ari-Eil se afla în spatele scaunului Minyei, arătând ca un valet chipeș, cu excepția trăsăturilor feței. Stăpâna lui îi lăsase fața liberă, ca să-i reflecte sentimentele, iar el nu o dezamăgea. Sarai aproape că păli de cât de usturătoare erau.

— Bună, spuse Minya.

În vocea ei limpede, de copil, se ițiră ghimpi de dispreț când întrebă, fără sinceritate:

— Ai dormit bine?

— Ca un bebeluș, spuse Sarai, voioasă – prin care, firește, voia să spună că se trezise frecvent plângând, însă nu simți nevoia să lămurească aspectul.

— Fără coșmaruri? o împunse Minya.

Sarai își încleștă maxilarul. Nu putea suporta să arate slăbiciune – nu acum.

— Doar știi că eu nu visez, zise ea, dorindu-și cu disperare să fi fost încă adevărat.

— Serios? spuse Minya, ridicând sceptică din sprâncene.

Sarai se întrebă, deodată, de ce insista. Nu îi spusese decât lui Ellen cea Mare despre coșmarul de ieri, însă, în secunda aceea, a fost sigură că Minya știa.

O străbătu un fior puternic. Era privirea din ochii Minyei: rece, măsurând-o cu maliție. Atunci, Sarai pricepu: nu doar că Minya știa despre coșmarurile ei, ci le și pricinuia.

Poțiunea. Ellen cea Mare o pregătea, iar Ellen cea Mare era fantomă, așadar, supusă Minyei. Sarai simți că i se face rău – nu doar la ideea că Minya i-ar fi putut sabota poțiunea, ci mai ales la gândul c-ar fi manipulat-o pe Ellen cea Mare, care le era aproape ca o mamă. Era oribil.

Înghiți. Minya o privea cu atenție, poate întrebându-se dacă Sarai pricepuse. Sarai se gândi că *voia* să priceapă, ca să-i

înțeleagă limpede punctul de vedere: dacă-și voia înapoi ceața cenușie, trebuia să o merite.

Așadar se bucură când intră Sparrow. Reuși să schițeze un zâmbet credibil și să pretindă – spera – că era în regulă, în timp ce, înăuntru, spiritul ei sâsâia oripilat, dar și șocat, fiindcă Minya mersese atât de departe.

Sparrow o sărută pe obraz. Zâmbetul ei era tremurător și curajos. Ruby și Feral apărură o clipă mai târziu. Se certau, iar asta o ajută să pretindă că totul era normal.

Cina fu servită. O porumbiță se prinsese într-o capcană, iar Ellen cea Mare o făcuse tocăniță. Tocăniță de porumbiță. Suna atât de rău – de parcă ar fi fost gem de fluture sau friptură de spectral. Unele creaturi erau prea frumoase ca să fie mâncate; însă părerea nu îi fu împărtășită în jurul mesei. Feral și Ruby mâncară amândoi cu o poftă care arăta o totală lipsă de griji pentru sursa cărnii, iar dacă Minya nu se remarcase niciodată prin cantitatea de mâncare consumată, cu siguranță asta nu avea nimic de-a face cu delicatețea sentimentelor. Nu-și termină tocănița, însă găsi un oscior cu care să-și scobească dințișorii albi.

Numai Sparrow împărtăși ezitarea lui Sarai, deși mâncară amândouă, fiindcă primeau rar carne, iar corpurile lor aveau nevoie de ea. Nu conta că nu aveau poftă. Trăiau cu niște rații minuscule și le era mereu foame.

De îndată ce Kem le luă castroanele, Sparrow se ridică.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Să nu plece nimeni.

Se priviră cu toții. Ruby își înălță sprâncenele. Sparrow ieși în grabă în grădină și se întoarse, o clipă mai târziu, ținând…

— Un tort! strigă Ruby, sărind în picioare. De unde naiba ai reușit să…?

Era un tort desprins din vise și toți se uitară lung la el, uimiți: trei straturi înalte, glazurate, de un alb cremos, acoperite cu o ploaie de boboci.

— Nu vă entuziasmați prea tare, îi avertiză ea. Nu e de mâncare.

Atunci, văzură că „glazura” albă și cremoasă era alcătuită din petale de orhidee, bobocii erau din anadne, și totul era făcut din flori, până la cele șaisprezece lumânări care păreau aprinse din vârf.

Ruby se strâmbă.

— Atunci, la ce e bun?

— Ca să-ți pui o dorință, răspunse Sparrow. E un tort aniversar timpuriu. Îl așeză în fața lui Ruby. Pentru orice eventualitate.

Cu toții pricepură că se referea la situația în care nu aveau să mai fie alte zile de naștere.

— Cam morbid, comentă Ruby.

— Haide, pune-ți o dorință.

Ruby își puse o dorință. Și, deși bobocii de ghimbir arătau deja ca niște flăcărui, le aprinse cu vârfurile degetelor și suflă așa cum se cădea în ele, dintr-o încercare.

— Ce ți-ai dorit? o întrebă Sarai.

— Să fie tortul adevărat, evident, spuse Ruby. S-a adeverit?

Își vârî degetele în el, însă, firește, nu era nici urmă de tort, ci doar flori. Dar ea pretinse că îl mănâncă fără să împartă.

Se lăsase noaptea. Sarai se ridică să plece.

— Sarai! o strigă Minya.

Ea se opri, dar nu se întoarse. Știa ce urmează. Minya nu renunțase. Nu avea să renunțe nicicând. Cumva, printr-un efort de voință, fetița împietrise timpul – nu doar că își oprise creșterea, dar oprise totul. Furia și dorința de răzbunare nu i se potoliseră în toți anii aceia. Nu puteai câștiga împotriva unei asemenea voințe. Vocea ei răsună, ca un memento:

— Câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toți.

Sarai merse mai departe. *Ca să ne salvezi pe toți*. Cuvintele părură să i se strângă în stomac, și nu erau molii, ci șerpi. Voia să le lase în urmă, în galerie, însă, trecând printre rândurile strânse de soldați fantomatici care se înșirau pe coridor, spre iatacul său, buzele lor se deschiseră și murmurară împreună „Ca să ne salvezi pe toți, ca să ne salvezi pe toți”, și, după aceea, cuvintele pe care le rosteau doar din priviri: *Ajută-ne*. *Salvează-ne*. Le rosteau cu voce tare. Se rugau de ea, când trecea.

— Ajută-ne, salvează-ne.

Și asta era mâna Minyei, jucându-se cu slăbiciunea lui Sarai.

Cu mila ei.

Apoi, chiar la intrare, trebui să treacă de un copil. *O copilă*. Bahar avea nouă ani și căzuse în Uzumark, cu trei ani în urmă. Încă purta hainele umede de când se înecase. Era de neconceput, chiar și pentru cineva cinic ca Minya, să păstreze un copil mort ca animal de companie. Fantoma micuță se vârî în

calea lui Sarai și de pe buze îi ieșiră cuvintele Minyei.

— Dacă nu îl ucizi tu, Sarai, spuse ea, cu jale, va trebui să o fac *eu*.

Sarai își apăsă palmele peste urechi și trecu în fugă pe lângă ea. Dar, chiar și în alcovul ei, acolo unde nu mai putea fi văzută, le auzea încă șoptind: „Salvează-ne, ajută-ne!”, până crezu că înnebunește.

Își strigă moliile și se ghemui într-un colț, cu ochii strâns închiși, dorindu-și, mai mult ca niciodată, să poată merge cu ele. Atunci, dacă și-ar fi putut turna întregul suflet în ele, lăsându-și trupul pustiu, chiar dacă nu s-ar mai fi putut întoarce, ar fi făcut-o, doar ca să se elibereze de rugămințile șoptite ale oamenilor, ale copiilor, din Plângerea.

Bărbații, femeile și copiii *vii* din Plângerea erau din nou scutiți de coșmarurile ei, în noaptea asta. Ea se întorsese la faranjii din Casa Ghildei, la Tizerkanii din barăcile lor, și la Azareen, singură în camerele sale din Căderea-de-Vânt.

Nu știa ce ar fi făcut dacă dădea peste Eril-Fane. Șerpii care i se zvârcoleau în stomac îi avansaseră spre inimi. Întunecimea era în ea, la fel și trădarea, asta știa. Dar totul era atât de amestecat, încât nu își dădea seama dacă ar fi fost un semn de compasiune să nu îl ucidă sau doar de lașitate.

Dar nu îl găsi. Ușurarea-i de moment deveni iute altceva: o conștientizare acută a prezenței străinului care dormea în patul lui. Sarai se așeză pe pernă, lângă chipul lui adormit, multă vreme, plină de teamă și de dorință. Tânjea după frumusețea din visul lui. Îi era teamă să nu fie văzută iar – văzută nu cu admirație, ci drept coșmar.

Într-un final, făcu un compromis. Se așeză pe tâmpla lui și i se strecură în vis. Era din nou în Plângerea, Plângerea lui strălucitoare, care nu-și merita numele, însă, când îl văzu în depărtare, nu se apropie. Găsi un locșor unde să se ghemuiască, la fel cum se ghemuise și în iatacul ei, să inspire aerul dulce, și să privească la copiii îmbrăcați cu mantii împănate, și să se simtă în siguranță, măcar pentru o vreme.

33.

ÎN BEZNĂ, SUNTEM TOȚI COPII

Primele zile petrecute de Lazlo în Plângerea trecură într-o vâltoare de activitate și de uimire. Orașul se cerea descoperit, firește, și era o experiență dulce-amăruie.

Nu era locul perfect pe care și-l imaginase când era copil. Bineînțeles că nu era. Dacă fusese vreodată, suferise prea multe ca să rămână astfel. Nu existau nici cabluri înalte de la o clădire la alta, nici copii îmbrăcați în mantii cu pene; din câte aflase, nici nu existaseră vreodată. Femeile nu își purtau părul atât de lung încât să li se târască în urmă, dintr-un motiv evident: străzile erau la fel de murdare ca în oricare alt oraș. Nu erau prăjituri așezate pe pervazuri, însă la așa ceva Lazlo nu se așteptase cu adevărat. *Exista* gunoi, și existau paraziți. Nu în exces, însă suficient cât să împiedice visătorul să-și idealizeze obiectul îndelungatei sale fascinații. Grădinile uscate erau în paragină, iar cerșetorii zăceau ca morți, adunând monede în găvanele ochilor închiși. Și, peste tot, erau prea multe ruine.

Totuși, orașul fremăta de culoare și sunet. Și de *viață*. Păsărari care vindeau păsări în colivii, vânzători de vise care suflau praf colorat, copii cu harfe la picioare, care cântau doar fugind. Era lumină și era întuneric. Templele ridicate pentru serafimi erau mai frumoase decât toate bisericile din Zosma, Syriza și Maialen laolaltă, și să asiste la ceremoniile din ele – dansul extatic al Thakrei – a fost cea mai mistică experiență din viața lui Lazlo. Dar existau și preoții măcelari, care ghiceau în măruntaie de animale, și prezicătorii de nenorociri, pe picioroange, care anunțau sfârșitul lumii din spatele măștilor scheletice.

Toate acestea erau cuprinse într-un peisaj urban cioplit în piatră de culoarea mierii și împodobit cu multe cupole aurite, cu străzi care porneau ca razele dintr-un amfiteatru străvechi plin cu tarabe de piață multicolore.

În după-amiaza aceea, mâncase prânzul împreună cu o parte din Tizerkani, printre care și Ruza, care-l învățase propoziția „Mi-ai stricat gustul pentru orice altceva”. Ruza îl asigurase că era cel mai mare compliment posibil adresat bucătarului, însă

ghidușia din ochii tuturor sugera un înțeles mai… lasciv. Din piață, Lazlo își cumpără o tunică și o haină, în stil local, niciuna cenușie. Haina avea culoarea pădurilor îndepărtate, și avea nevoie de fireturi care să-i prindă mânecile între bicepși și deltoizi. Acestea erau făcute din orice material imaginabil. Eril-Fane purta aur. Lazlo alese pielea, mai ieftină și bagatelizată.

Își cumpără și ciorapi. Începea să înțeleagă atracția banilor. Își cumpără *patru perechi* – adevărată destrăbălare –, care nu doar că nu erau cenușii, ci erau fiecare de altă culoare. O pereche era roz, alta avea dungi.

Și, că veni vorba despre roz, gustă bomboanele de sânge, într-o prăvălioară de sub un pod. Erau adevărate, dar *groaznice*. După ce se luptă cu senzația de vomă, îi spusese cofetăresei, cu voce slabă: „Mi-ai stricat gustul pentru orice altceva", iar ea făcu ochii cât cepele. Șocul dintâi al femeii a fost înlocuit de roșeața obrajilor, confirmându-i bănuiala cu privire la decența complimentului.

— Mulțumesc, îi spuse Lazlo lui Ruza, când plecară din prăvălie. Soțul ei mă va provoca la duel, probabil.

— Probabil, admise Ruza. Dar oricine ar trebui să se bată în duel o dată în viață.

— *Unul* pare destul pentru mine.

— Fiindcă ai muri, explică Ruza, fără să fie nevoie. Și n-ai mai trăi pentru un altul.

— Da, confirmă Lazlo. La asta mă refeream.

Ruza îl bătu pe umăr.

— Nu te îngrijora. Te facem noi războinic. Știi…

Se uită la punga de brocart care aparținuse bunicii lui Calixte.

— Pentru început, ar trebui să-ți cumperi un portofel.

— Ce, nu-ți place punga mea? întrebă Lazlo, ridicând-o, ca să-i scoată în evidență broșa oribilă.

— Deloc.

— Dar e atât de practică, spuse Lazlo. Uite, pot să o port așa.

Și-o atârnă de încheietură și o învârti în jurul brațului, ca un copil.

Ruza clătină din cap și mormăi:

— Faranji.

Dar, cel mai adesea, era de muncă.

În acele prime zile, Lazlo trebui să se ocupe de tot ce era nevoie pentru ca delegații selectați de Ucigașul de Zei să aibă la

dispoziție spațiul de lucru și tot ce le era necesar – materiale și, în unele cazuri, asistenți. Și, întrucât mulți nu se obosiseră să învețe în călătorie limba gazdelor, aveau nevoie de interpreți. Unii dintre Tizerkani pricepeau puțin limba oaspeților, însă aveau propriile îndatoriri. Calixte vorbea aproape fluent, acum, însă nu avea de gând să își piardă timpul ajutând „bătrâni cu mintea îngustă”. Prin urmare, Lazlo se trezi foarte ocupat.

Unii dintre delegați erau mai simplu de mulțumit decât alții. Belabra, matematicianul, ceru un birou cu pereți înalți pe care să-și poată scrie formulele și să le poată șterge, după pofta inimii. Kether, artistul și proiectantul de catapulte și de mașinării de asediu, avu nevoie doar de o masă pentru schițe, în camera lui din Casa Ghildei.

Lazlo se îndoia că inginerii vor avea nevoie de altceva, însă Ebliz Tod părea să considere că era o chestiune de respect ca oaspeții mai „importanți” să solicite și să primească mai multe. Așa că dictă niște cerințe elaborate și specifice, și lui Lazlo îi reveni sarcina să le execute, ajutat de câțiva localnici pe care-i adunase Suheyla. Rezultatul a fost că atelierul lui Tod din Plângerea îl depășea în grandoare pe cel din Syriza, deși își petrecea, de fapt, mai tot timpul, la masa de desen dintr-un colț.

Calixte n-a cerut nimic, deși Lazlo știa că își procurase, cu ajutorul Tzarei, diverse rășini, topite și amestecate în paste lipicioase care să o ajute la cățărat. Dacă Eril-Fane avea să îi ceară să urce pe citadelă era destul de îndoielnic; chiar ea bănuia că o invitase mai degrabă ca să o salveze din închisoare decât fiindcă ar fi avut într-adevăr nevoie de serviciile ei, însă era hotărâtă să câștige rămășagul cu Tod.

— Ai avut noroc? întrebă Lazlo, când o văzu revenind de la o testare a ancorei.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta, răspunse ea. E vorba numai de forță și de istețime.

I-a făcut cu ochiul, flexându-și mâinile ca pe niște păianjeni cu cinci picioare, adăugând:

— Și de lipici.

Când lăsă mâinile în jos, Lazlo își dădu seama că nu erau decolorate spre gri. După ce atinsese el ancora, descoperise că nuanța cenușie din palme, ca de murdărie, nu se lua la spălat, nici măcar cu apă și săpun. Însă, cu timpul, se ștersese, iar acum dispăruse complet. Mezartiumul, gândise el, probabil

reacționează cu pielea la fel cum o fac și alte metale, de pildă cuprul. Dar iată că nu și cu pielea lui Calixte. Tocmai ce atinsese ancora și nici urmă de pete!

Felleringii, specialistul în magneți, Mouzaive, și Thyon Nero avuseseră cu toții nevoie de câte un spațiu pentru laborator, în care să descarce echipamentul pe care-l aduseseră din vest. Felleringii și Mouzaive se mulțumiseră cu niște grajduri reciclate, din apropiere de Casa Ghildei, însă Thyon le refuzase, cerând voie să-și caute loc în altă parte. Lazlo trebuise să îl însoțească, în calitate de interpret, și, la început, nu-și dăduse seama ce-și dorea alchimistul. Refuzase unele camere pe motiv că erau prea mari și pe altele că erau prea mici, înainte să se hotărască pentru mansarda unui crematoriu – un spațiu cavernos, mai mare decât camerele respinse înainte ca prea mari. Era, de asemenea, o încăpere lipsită de ferestre și cu o singură ușă, foarte mare și foarte grea. Când ceru nu mai puțin de trei încuietori pentru ea, Lazlo pricepu: își alesese locul care îi asigura intimitate.

Se părea că era hotărât să păstreze secretul azotului chiar și aici, în orașul în care, cu multă vreme în urmă, fusese descoperit.

Drave avusese nevoie de un depozit în care să-și stocheze praful de pușcă și substanțele chimice, iar Lazlo se îngrijise să-i obțină unul în afara orașului, în cazul vreunui accident cu foc. Iar dacă distanța însemna să nu îl vadă zilnic pe Drave, era un punct în plus.

— Cât de neplăcut, mormăise expertul în explozii.

Dar se dovedise o neplăcere foarte mică, fiindcă, după ce supraveghease descărcarea proviziilor, nu mai trecuse pe acolo.

— Spuneți-mi doar ce vreți să arunc în aer și mă ocup, zisese el, apoi începuse să își petreacă timpul căutând plăcerile orașului și făcând femeile să se simtă stingherite cu privirile lui pofticioase.

Ozwin, botanistul fermier, avusese nevoie de o seră și de câmpuri pentru plantat, așa că și el trebuise să iasă din oraș și de sub umbra citadelei, unde semințele și lăstarii lui puteau vedea lumina soarelui.

„Plante care visau că sunt păsări”, asta era munca lui. Cuvintele acestea proveneau din legenda serafimilor, descriind lumea așa cum o găsiseră ei când coborâseră din ceruri. „Și

găsiseră pământ fertil și lacuri dulci și plante care visau că sunt păsări și pluteau spre nori cu frunzele ca niște aripi”. Lazlo știa pasajul pe de rost, de ani de zile, și presupusese că era doar o fantezie, însă descoperise, în Thanagost, că era realitate.

Planta se numea ulola și era cunoscută pentru două lucruri. Unu: tufele ei deloc remarcabile erau locul preferat de odihnă pentru șerpi în timpul arșiței de peste zi, ceea ce îi adusese porecla de „umbra șarpelui”. Și doi: florile sale puteau zbura.

Sau puteau *pluti*, dacă țineai să fii precis. Erau niște inflorescențe ca niște saci, cam cât un cap de bebeluș, iar când mureau produceau un gaz puternic ascensor, care le ridica spre cer și oriunde le purta vântul, pentru a-și împrăștia semințele pe pământ nou și a reîncepe ciclul. Erau o ciudățenie a pământurilor aride – baloane rozalii, plutitoare, care aveau obiceiul să debarce în mijlocul încăierărilor lupilor amphion sălbatici – și ar fi rămas acolo dacă un botanist de la Universitatea din Isquith, Ozwin, nu ar fi înfruntat primejdiile frontierei în căutarea mostrelor și nu s-ar fi îndrăgostit de ținuturile acelea fără de lege, și, mai ales, de specialista în mecanică nelegiuită, Soulzeren, favorita căpeteniilor războinice pentru armele de foc deosebite pe care le proiecta. Fusese o poveste de dragoste pe cinste, implicând și un duel (în care luptase Soulzeren). Doar combinația unică dintre cei doi ar fi putut da naștere saniei de mătase, o mașinărie lucioasă, extrem de ușoară, alimentată cu gaz de ulola.

Soulzeren asambla mașinăriile într-unul dintre pavilioanele Casei Ghildei. Întrebarea privind zborul fusese abordată în a cincea după-amiază, la o întâlnire a conducătorilor orașului, la care participase și Lazlo, alături de Eril-Fane. Nu mersese deloc cum se așteptaseră.

— Oaspeții lucrează la problema citadelei, raportase Eril-Fane celor cinci *Zeyyadini* – adică, în traducere, „primele voci”.

Cele două femei și cei trei bărbați alcătuiau consiliul conducător care fusese întemeiat după căderea zeilor.

— Și, când o să fie gata, o să propună o soluție.

— Ca să... o mute, spuse o femeie. Se numea Maldagha și vocea îi era încărcată de frică.

— Dar cum speră ei să reușească? întrebă un bărbat adus de spate, cu păr lung și alb, cu un glas tremurător.

— Dacă aș fi putut răspunde, spuse Eril-Fane, cu un zâmbet

ușor, aș fi făcut-o chiar eu și aș fi evitat un drum lung. Musafirii noștri au cele mai strălucite minți practice dintr-o jumătate de lume…

— Dar ce sunt lucrurile practice contra magiei zeilor? îl întrerupse bătrânul.

— Sunt cea mai bună șansă pe care o avem, spuse Eril-Fane. Nu va fi o treabă de-o clipă, așa cum era pentru Skathis, însă ce altceva putem face? Să ne așteptăm la ani de eforturi. Cel mai bun lucru la care putem spera este un turn care să ajungă în vârful citadelei, ca să o putem ciopli bucată cu bucată, până când dispare. Nepoții nepoților noștri s-ar putea să care așchii de mezartium afară din oraș, pe măsură ce monstruozitatea se transformă, încet, în nimic. Dar, chiar dacă e singura cale, iar noi, cei din încăperea aceasta, nu trăim să o vedem îndeplinită, *va veni* și o zi în care ultima bucată va dispărea și cerul va fi din nou liber.

Erau cuvinte puternice, deși fuseseră rostite încet, și părură dătătoare de speranță pentru ceilalți. Maldagha spuse, timidă:

— Să o cioplim, ai spus. Dar ei *pot* să o taie? Au *încercat*?

— Încă nu, recunoscu Eril-Fane.

De fapt, încrederea Felleringilor se dovedise deșartă. La fel ca toți ceilalți, nu reușiseră să-i facă nici măcar o zgârietură. Acum, aroganța lor dispăruse, înlocuită de o încăpățânare nemulțumită.

— Dar abia au început și mai avem și un alchimist – cel mai bun din lume!

Cât despre alchimistul cu pricina, dacă avea vreun succes cu alkahestul său, ținea acest lucru la fel de secret ca și pe ingredientul lui principal. Ușile către mansarda crematoriului erau încuiate, și le deschidea doar când primea de mâncare. I se mutase acolo un pat de campanie, ca să poată dormi netulburat, ceea ce nu însemna, totuși, că nu ieșea niciodată. Tzara stătuse de pază și îl văzuse, în miez de noapte, mergând în direcția ancorei de miazănoapte.

Ca să facă experimente pe mezartium în secret, bănuia Lazlo. Când Tzara îi spusese despre asta de dimineață, mersese și el să examineze suprafața, căutând un indiciu că Thyon avusese succes. Era o suprafață mare. Era posibil să-i fi scăpat ceva, dar nu prea credea. Întreaga întindere era la fel de netedă și nefiresc de perfectă ca prima dată când o văzuse.

De fapt, nu aveau vești de interes pentru Zeyyadini – nu încă. Întâlnirea avusese alt scop.

— Mâine, spuse Eril-Fane, iar vocea lui păru să atârne în aer, lansăm săniile de mătase.

Efectul cuvintelor sale fu imediat și… absolut neașteptat. În orice oraș din lume, navele de zbor – reale și funcționale – ar fi fost primite cu uimire. Ar fi trebuit să fie vești extraordinare. Dar bărbații și femeile din încăpere păliră. Cinci chipuri la rând se goliră de culoare, iar expresiile li se schimbară într-un soi de groază împietrită. Bătrânul începu să clatine din cap. Maldagha strânse din buze ca să le oprească tremurul și, cu un gest a cărui semnificație îl lovi din plin pe Lazlo, își duse mâna la pântec. Suheyla făcuse un gest asemănător, iar el credea că știa ce înseamnă. Toți se chinuiră să își păstreze cumpătul, dar chipurile îi trădau. Lazlo nu mai văzuse pe cineva atât de șocat de când băieții de la abație erau trași de guler spre criptă, spre a fi pedepsiți.

Nu văzuse niciodată adulți arătând așa.

— Va fi doar un zbor de încercare, continuă Eril-Fane. Trebuie să avem un mijloc de încredere pentru drumuri dus și întors între oraș și citadelă. Și…

Ezită. Înghiți în sec. Spuse, fără să privească pe nimeni:

— Trebuie să văd.

— *Tu*? întrebă unul dintre bărbați. Te duci acolo?

Părea o întrebare ciudată. Lazlo nu se gândise niciodată că n-ar trebui să se ducă.

Eril-Fane îl privi solemn pe bărbat.

— Speram să vii și tu, Shajan. Ai fost acolo, la sfârșit.

Sfârșit. Ziua în care fuseseră uciși zeii? Mintea lui Lazlo țâșni spre fresca de pe alee și la eroul pictat acolo, cu șase brațe, triumfător.

— Citadela a stat moartă toți anii ăștia și unii dintre noi știu mai bine decât alții… starea… în care a fost lăsată.

Cu toții se feriră să își întâlnească privirile. Era foarte ciudat. Lazlo se gândi la felul în care evitaseră să privească la citadela în sine. Se gândi că trupurile zeilor ar mai putea fi încă acolo, lăsate unde muriseră, dar nu înțelegea de ce ar fi fost un motiv de groază.

— Nu aș putea, icni Shajan, privindu-și mâinile tremurătoare. Nu te poți aștepta să o fac. Vezi și tu cum sunt acum.

Lui Lazlo i se păru o exagerare. Un adult redus la tremur numai la gândul de a pătrunde într-o clădire goală – fie ea tocmai *acea* clădire goală –, fiindcă acolo s-ar fi putut afla schelete? Iar disproporția reacțiilor continuă să crească.

— Am putea să ne mutăm, totuși, izbucni Maldagha, arătând la fel de bântuită ca Shajan. Nu e nevoie să urci acolo. Nu e nevoie să facem nimic din toate astea. Vocea îi devenise disperată. Putem reconstrui orașul în Enet-Sarra, așa cum am mai discutat. S-au făcut măsurătorile. Trebuie doar să începem.

Eril-Fane clătină din cap.

— Dacă am face asta, spuse el, ar însemna că au învins chiar și după moarte. Dar nu e așa. Este orașul *nostru*, pe care strămoșii noștri l-au clădit pe pământul sfințit de Thakra. Nu îl vom abandona. Acesta este cerul nostru și îl vom recăpăta.

Acestea erau cuvinte de răcnit înainte de luptă. Un băiat care se juca de-a Tizerkanul într-o livadă ar fi adorat să le simtă ieșindu-i din gură. Dar Eril-Fane nu le răcnise. Vocea lui păruse îndepărtată, ca un ultim ecou, înainte să se lase din nou tăcerea.

— Ce *a fost* asta? îl întrebă Lazlo, după ce plecară.

— A fost frică, răspunse simplu Eril-Fane.

— Dar… frică de ce? Citadela e goală. Ce ar putea fi acolo să le facă rău?

Lazlo nu putea pricepe. Eril-Fane oftă încet.

— Ție ți-era frică de întuneric când erai mic?

Un fior rece se strecură pe șira spinării lui Lazlo. Se gândi din nou la criptă și la abație, la nopțile în care fusese încuiat cu călugării morți.

— Da, răspunse el.

— Chiar dacă știai, rațional, că nu era nimic acolo care să-ți facă rău?

— Da.

— Păi, noi suntem cu toții copii în beznă, aici, în Plângerea.

34.

SPIRIT DE BIBLIOTECAR

Încă o zi se sfârșise, o zi de muncă și de mirare, și Lazlo se întorcea acasă la Suheyla să doarmă. Traversă Bulevardul, banda aceea îngustă de lumină solară, și văzu un curier de la Casa Ghildei venind spre el cu o tavă. Pe tavă erau vase goale și își dădu seama că se întorcea de la crematoriul care se afla puțin mai înainte. Îi dusese cina lui Thyon și îi luase tava de la prânz. Lazlo îl salută și, trecând pe lângă el, se întrebă ce mai făcea Thyon. Nu îl văzuse în ultimele zile, de când se ascunsese acolo, și nu avusese nicio noutate pentru Eril-Fane, când fusese întrebat. Ezitând doar o clipă, își schimbă direcția și se îndreptă spre crematoriu. Trecând pe lângă ancoră, își plimbă mâna peste lungimea ei, și încercă să și-o imagineze vălurind și transformându-se așa cum aparent o făcuse pentru zeul întunecat Skathis.

Când bătu la ușa grea, de trei ori ferecată, a lui Thyon, alchimistul răspunse, ceea ce însemna că crezuse că se întorsese băiatul cu încă niște mâncare – sau probabil că aștepta pe altcineva, fiindcă, de cum îl văzu pe Lazlo, dădu să închidă ușa la loc.

— Așteaptă, spuse Lazlo, proptind-o cu piciorul.

Ce noroc că purta cizme. În zilele sale de ajutor de bibliotecar, degetele sale încălțate în papuci ar fi fost zdrobite. Cu toate acestea, tresări. Nero nu glumea.

— Vin din partea lui Eril-Fane, spuse el, iritat.

— Nu am nimic de raportat, zise Thyon. Îi poți transmite asta.

Piciorul lui Lazlo încă bloca ușa, ținând-o deschisă câțiva centimetri. Nu era mult, însă glava din anticameră era puternică și îl vedea pe Thyon – cel puțin pe fâșia de cei câțiva centimetri – foarte bine. Se încruntă.

— Nero, ești bolnav?

— Sunt bine, se învrednici să spună finul de aur. Acum vrei să-ți iei piciorul?

— Nu, răspunse Lazlo, sincer alarmat. Lasă-mă să te văd. Arăți ca moartea.

Era o transformare drastică, în doar câteva zile. Pielea lui era gălbejită. Chiar și albul ochilor i se îngălbenise.

Thyon se dădu înapoi, dispărând din vederea lui Lazlo.

— Ia-ți piciorul, spuse el, cu voce joasă, liniștită, sau îmi voi testa ultima producție de alkahest pe el.

Până și vocea lui suna palidă, dacă era posibil.

Alkahestul pe picior nu era deloc o propunere ispititoare. Lazlo se întrebă cât de repede i-ar fi ros cizma de piele.

— Nu mă îndoiesc c-ai face-o, zise el, la fel de liniștit ca Thyon. Dar pariez că nu-l ai în mână acum. Va trebui să mergi să-l iei, timp în care eu voi deschide ușa și mă voi uita la tine. Haide, Nero. Ești bolnav.

— Nu sunt bolnav.

— Nu ești *bine*.

— Nu e treaba ta, Rătăcitule.

— Chiar nu știu dacă e sau nu, dar tu te afli aici cu un motiv și e posibil să fii șansa salvatoare a Plângerii, așa că trebuie să mă convingi că nu ești bolnav sau o să mă duc direct la Eril-Fane.

Urmă un suspin iritat și Thyon se îndepărtă de ușă. Lazlo o împinse cu piciorul și văzu că nu se înșelase. Thyon arăta groaznic – deși, la drept vorbind, pentru el și „groaznic” era oricum o măsură mai sus de cum ar fi sperat majoritatea oamenilor să arate. Însă părea îmbătrânit. Nu era doar culoarea obrajilor, dar și sub ochi avea pungi și cearcăne.

— Pe zei, Nero! exclamă el, intrând. Ce ai pățit?

— Muncesc din greu, răspunse alchimistul, cu un zâmbet sumbru.

— Prostii! Nimeni nu arată așa de stors după vreo două zile de muncă grea.

De îndată ce spuse asta, ochii lui Lazlo căzură pe masa de lucru a lui Thyon. Era o imitație aproximativă a mesei sale din Chrysopoesium, pe care zăceau împrăștiate vase de sticle și de cupru și teancuri de cărți. În aer se înălța fum, înțepându-i nările cu izul de pucioasă, și drept în față, la vedere, se afla o seringă lungă. Era din sticlă și cupru, așezată pe o bucată de cârpă albă, pătată cu roșu. Lazlo se uită la ea, apoi se întoarse spre Thyon, care-i întoarse privirea nepăsător. Ce zisese Lazlo adineauri, că nimeni nu arăta așa după vreo două zile de muncă?

Și dacă „munca” lor se baza pe un aport constant de spirit, și dacă singura sursă era propriul lor trup? Lazlo șuieră printre dinți.

— Idiotule.

Văzu ochii lui Thyon mărindu-se, surprinși. Nimeni nu îl făcea idiot pe finul de aur. Dar era.

— Cât ai scos? întrebă Lazlo.

— Nu știu despre ce vorbești.

Lazlo clătină din cap. Începuse să-și piardă răbdarea.

— Poți minți dacă ții neapărat, însă eu îți cunosc deja secretul. Dacă ești atât de hotărât să îl păstrezi, Nero, sunt singura persoană din lume care te poate ajuta.

Thyon râse, de parcă ar fi fost o glumă bună.

— Și de ce m-ai ajuta tu pe *mine*?

Nu era deloc cum o spusese în Chrysopoesium, pe când erau mai tineri. „*Tu* mă ajuți pe *mine*?” Aceea fusese uluirea că Lazlo îndrăznea să se considere demn să îl ajute. Acum, era vorba mai mult de uluirea că ar *vrea* asta.

— Din același motiv pentru care te-am ajutat și înainte, spuse Lazlo.

— Și care a fost acela? întrebă Nero. De ce m-ai ajutat, Rătăcitule?

Lazlo se uită lung la el. Răspunsul era foarte simplu, însă se îndoia că Thyon era în stare să îl creadă.

— Pentru că aveai nevoie, zise, și cuvintele lui așternură o tăcere peste amândoi.

Era ideea radicală că ai putea ajuta pe cineva doar fiindcă avea nevoie.

Chiar dacă te ura după aceea, și te pedepsea pentru că o făcuseși, și te fura, și te mințea și te batjocorea? Chiar și atunci? Lazlo sperase că, dintre toți delegații, să nu se dovedească a fi Thyon salvatorul Plângerii, eliberatorul de umbră. Dar, mult mai puternică decât speranța aceea, nutrea speranța ca Plângerea să fie izbăvită de *cineva*, chiar dacă era el.

— Ai nevoie de ajutor acum? întrebă el, calm. Nu poți continua să îți folosești propriul spirit. S-ar putea să nu te ucidă, spuse el, pentru că spiritul nu era precum sângele și oamenii continuau să trăiască și fără el, dacă aceea se mai putea numi viață. Dar o să te urâțească *sigur* și cred că ar fi foarte greu de suportat pentru tine.

Thyon se încruntă. Se uită lung la Lazlo, să vadă dacă-și bătea joc de el. O făcea, evident, însă așa cum l-ar fi ironizat pe Ruza sau cum l-ar fi ironizat Calixte pe el. Era decizia lui Thyon să se simtă sau nu jignit și poate că era prea obosit.

— Ce propui? întrebă el.

Lazlo oftă și adoptă imediat atitudinea de rezolvat probleme. Thyon avea nevoie de spirit ca să facă azot. Acasă, trebuie să fi avut un sistem, deși Lazlo nu-și dădea seama care. Cum reușea

cineva să aibă un stoc continuu de ceva cum era spiritul, fără să afle nimeni? Orice ar fi fost, aici, în Plângerea, fără să iasă și să-l ceară și astfel să-și dezvăluie ingredientul secret, se putea baza doar pe spiritul lui, și scosese prea mult.

Lazlo se certă puțin cu el, dacă era sau nu timpul să dezvăluie secretul. Dar Thyon nici nu voi să audă și, până la urmă, scoțând un oftat de frustrare, Lazlo își scoase haina și își suflecă mâneca.

— Atunci ia dintr-al meu, bine? Până când ne gândim la altă soluție.

Pe durata întregii vizite, Thyon îl privise cu suspiciune, de parcă ar fi așteptat să se ivească vreun motiv ascuns. Dar când Lazlo își întinse brațul, clipi doar, descumpănit. I-ar fi fost mai ușor să creadă că *exista* un motiv, un soi de răzbunare în desfășurare sau alt tip de uneltire. Lazlo, însă, își oferea venele. Propriul său lichid vital. Ce motiv să fi fost pentru asta?

Tresări când Thyon îi vârî acul în venă, și tresări iar, fiindcă alchimistul ratase vena spiritului și nimerise în schimb un vas de sânge. Thyon nu era un flebotomist prea priceput, însă nu se scuză, iar Lazlo nu se plânse, și, într-un târziu, pe masă apăru o sticluță cu lichid limpede, care fu etichetată, cu un scris înflorit în zeflemea, SPIRIT DE BIBLIOTECAR.

Thyon nu îi mulțumi. Dar spuse, dându-i drumul brațului lui Lazlo:

— Ai putea încerca să te mai speli pe mâini, din când în când, Rătăcitule.

Lazlo zâmbi, pentru că acea condescendență marca întoarcerea pe teritoriu familiar. Își privi mâna cu pricina. Într-adevăr arăta murdară. Și-o plimbase peste ancoră, venind încoace, își aminti el.

— Ăsta e mezartium, zise și întrebă, curios: Ai remarcat cumva să reacționeze la piele?

— Nu cred. Nu reacționează la nimic.

— Dar ai remarcat să reacționeze pielea *la el*? insistă Lazlo, rulându-și mâneca în jos.

Thyon își ridică palmele. Erau curate. Ăsta a fost singurul răspuns. Lazlo ridică din umeri și își îmbrăcă haina. Răspunsul lui Thyon nu sunase promițător – că mezartiumul nu reacționa la nimic. În prag, Lazlo se opri.

— Eril-Fane va dori să știe. Există vreo șansă să spere?

Afectează alkahestul mezartiumul *cumva*?

Nu credea că alchimistul va răspunde. Mâna lui Thyon era proptită pe ușă, gata s-o trântească în urma lui. Dar făcu o pauză de o clipă, ca și când Lazlo și-ar fi câștigat dreptul la acea silabă unică, înciudată, și spuse, posomorât:

— Nu.

35.

CERNEALĂ SPĂLĂCITĂ

Sarai se simțea… subțiată. Să fie atât de obosită o făcea să creadă că se evapora. Că devenea, din apă, abur. Din carne, fantomă. Încetul cu încetul, de la suprafață spre interior, simțea că începe să dispară sau, cel puțin, să capete o altă stare: dintr-una tangibilă, din sânge și spirit, într-un soi de ceață pierdută, care se risipea.

Câte zile trecuseră așa, trăind din coșmar în coșmar? Simțea că fuseseră zeci, însă erau, probabil, doar cinci sau șase.

Asta este viața mea, acum, se gândi, privindu-și reflexia în mezartiumul lustruit din iatac. Își atinse pielea din jurul ochilor cu vârfurile degetelor. Era aproape vineție, asemeni prunelor din pomi, iar ochii ei păreau prea mari, de parcă, așa ca Ellen cea Mare, și i-ar fi ales ea astfel.

Dacă aș fi o fantomă, se întrebă ea, privindu-se ca pe o străină, *ce aș schimba la mine*? Răspunsul era prea evident ca să-l recunoască, și prea jalnic. Își desenă o linie în jurul buricului, unde s-ar fi aflat elilithul ei, dacă era umană. Ce o atrăgea atât de mult la tatuaje? Erau frumoase, dar nu era doar atât. Poate era vorba despre ritual: cercul de femei care se adunau ca să sărbătorească faptul că erau în viață, și că erau femei, ceea ce era o magie de sine-stătătoare. Sau poate că era viitorul pe care-l preceda însemnul. Căsătorie, maternitate, familie, continuitate.

Să fie o persoană. Cu o viață. Și cu așteptări de viitor. Toate lucrurile pe care Sarai nu îndrăznea nici să le viseze.

Sau… lucrurile pe care *n-ar fi trebuit* să îndrăznească să le viseze. La fel ca și coșmarurile, visele erau capricioase, și nu le

plăcea să fie ferecate.

Dacă ar fi avut un elilith, nu și-ar fi dorit un șarpe care-și înghițea propria coadă, așa ca al Tzarei și al multora dintre tinerele care ajunseseră la vârsta potrivită după eliberare. Simțise deja că avea creaturi înăuntru – molii, șerpi, orori – și nu și le dorea și pe trup. Azareen, mândră și stoică, avea unul dintre cele mai frumoase tatuaje pe care le văzuse vreodată Sarai, făcut de Guldan, firește, care fusese acum înrolată în armata moartă a Minyei. Era un model delicat de boboci de măr, simbolul fertilității. Sarai știa că Azareen detesta să îl vadă și tot ce simboliza i se părea batjocură.

Elilithurile erau desenate pe pântecele fetelor, de obicei plate sau numai ușor curbate. Și, pe parcurs, când li se îndeplinea promisiunea de fertilitate, burțile lor se umflau, iar tatuajele, odată cu ele. Nu mai arătau niciodată la fel, după aceea. Vedeai felul în care liniile fine de cerneală se spălăciseră, acolo unde pielea se întinsese și se strânsese la loc.

Fetele răpite de Skathis aveau elilithuri neatinse când le luase. Nu și când le adusese înapoi. Dar, fiindcă Letha le consuma amintirile, unica dovadă ce le rămânea din timpul petrecut în citadelă era spălăcirea cernelii de pe burți și tot ce însemna asta.

Cu excepția, firește, a fetelor care fuseseră în citadelă în ziua în care Eril-Fane ucisese zeii. Ele avuseseră parte de mai rău. Coborâseră așa, cu burțile pline de odrasle de zei și cu mințile pline de amintiri.

Azareen fusese una dintre ele. Și, deși fusese cândva mireasă, și, înainte de asta, o fată care strânsese mâinile unui cerc de femei în timp ce în jurul buricului i se crestau cu cerneală boboci de măr – singura dată când burta i se umflase fusese cu sămânță de zeu, și își amintea fiecare secundă, de la violurile cu care începuse sarcina până la durerea sfâșietoare care o încheiase.

Nu privise bebelușul. Strânsese tare din ochi până când îl luaseră. Îi auzise, însă, scâncetul firav și încă îl auzea.

Sarai îl auzea și ea. Era trează, însă ororile o înconjurau. Clătină din cap, ca să le scuture.

Lucrurile pe care le făcuseră și oamenii, și zeii, nu puteau fi îndepărtate.

Alese un furou curat. Verde pal, nu că ar fi remarcat. Întinsese

mâna fără să se uite și luase unul din garderobă. Îl îmbrăcă și își puse o robă deasupra, se încinse strâns cu o centură și își privi fața în oglindă: ochii ei mari, bântuiți, și povestea pe care o spuneau despre coșmaruri și zile nedormite. O privire aruncată în direcția ei și Minya avea să zâmbească. „Ai dormit bine?" avea să întrebe. Asta făcea mereu, acum, și Sarai îi răspundea mereu „Ca un bebeluș", prefăcându-se că totul era bine.

Dar nu avea cum să ascundă cearcănele vinetii de sub ochi. Se gândi să le înnegrească folosind sulimanurile mamei sale, însă efortul părea prea mare și nu avea să păcălească pe nimeni.

Ieși din garderobă. Cu ochii ațintiți înainte, trecu pe lângă fantomele care stăteau de pază. Încă îi mai șopteau cuvintele Minyei, însă devenise imună. Chiar și la Bahar, cu cei nouă ani ai ei și udă până la piele, care o urmărea pe hol, șoptind „Salvează-ne", și lăsa urme care nu erau, de fapt, acolo.

Încerca, cel puțin. Nu o putea ignora pe Bahar.

— Ai dormit bine? o întrebă Minya, de îndată ce intră în galerie.

Sarai îi aruncă un zâmbet obosit.

— De ce n-aș fi dormit bine? replică ea, de dragul schimbării.

— Ah, nu știu, Sarai, poate din încăpățânare?

Sarai o înțelese perfect. Trebuia doar să ceară să i se dea din nou poțiunea calmantă, și Minya avea să aibă grijă s-o primească.

De îndată ce Sarai îi făcea pe plac.

Nu recunoscuseră încă în mod deschis starea de fapt, cum că Minya îi sabota poțiunea, însă totul se citea în fiecare privire pe care o schimbau.

Câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toți.

Dacă Sarai îl ucidea pe Eril-Fane, Minya avea să-i permită să doarmă din nou. Deci? Oare tatăl ei s-ar fi gândit măcar o dată să o salveze?

Nu conta ce ar fi făcut el sau nu. Sarai nu avea de gând să ucidă pe nimeni. *Era* încăpățânată, și încă cum, și nu avea de gând să își subjuge decența sau compasiunea pentru un somn zdravăn peste zi. Nu avea să se roage de Minya pentru poțiune. Orice se întâmpla, nu voia să mai servească niciodată voința întunecată a Minyei.

Dar nici nu îl putea *găsi*. Așa că situația era aceeași.

Nu că Minya ar fi crezut-o, însă era adevărat, și îl căutase. Știa că revenise în Plângerea, în parte fiindcă Azareen nu s-ar fi întors fără el, și în parte fiindcă apărea în visele celorlalți, asemenea unui fir sclipitor, care-i lega. Dar, oriunde ar fi dormit, oriunde și-ar fi petrecut nopțile, nu-l putuse găsi.

Sarai râse.

— *Eu*, încăpățânată? spuse ea, ridicând din sprâncene. Ai auzit de tine?

Minya nu negă.

— Presupun că întrebarea e care e mai încăpățânată?

Sunase ca o provocare.

— Cred că vom afla, răspunse Sarai.

Cina fu servită și intrară și ceilalți. Sparrow și Ruby veneau din grădină, Feral, căscând, dinspre iatacul lui.

— Ai tras un pui de somn? întrebă Sarai.

Totul se destrăma, în ultima vreme. Obișnuia să încerce, măcar, să le supravegheze pe fete în timpul zilei, și să se asigure că nu alunecau cu cearta în haos și că respectau Regula. Nu că ar mai fi contat.

El ridică din umeri și o întrebă:

— Ceva interesant?

Se referea la noutăți din noaptea care trecuse. Acum, aceasta era rutina lor. Lui Sarai îi amintea de o perioadă îndepărtată, când erau mai tineri și încă le povestea tot ce afla în vizitele ei din oraș, iar ei voiau să știe lucruri diferite. Sparrow, despre viața cotidiană; Ruby, despre părțile indecente; Minya, despre țipete, și numai Feral nu avea vreun interes anume. Nu și acum. Voia să știe totul despre faranji și despre atelierele lor, despre diagramele de pe mesele lor de desen, despre substanțele din sticluțele lor, despre visele din mințile lor. Sarai îi spunea tot ce putea, iar ei încercau să interpreteze nivelul amenințării. El pretindea că interesul său era defensiv, însă ea îi văzuse foamea din ochi: pentru cărțile și hârtiile pe care i le descria, pentru instrumentele și decantoarele care făceau bulbuci, pentru pereții acoperiți de numere și simboluri mâzgălite pe care ea nici nu visa să le priceapă.

Era vitrina lui cu dulciuri, viața pe care o rata, iar ea făcea tot posibilul să i-o descrie interesant. Măcar atât putea să îi ofere. În seara aceasta, însă, avea vești proaste.

— Mașinile zburătoare, începu ea.

Ținuse ochii pe ele, într-un pavilion al Casei Ghildei, urmărind cum căpătau formă, treptat, zi după zi, până când deveniseră, într-un târziu, invențiile pe care le văzuse în visele cuplului faranji. Și toată groaza ei o ajunsese din urmă.

— Par să fie gata.

Asta atrase exclamații întretăiate din partea lui Ruby și Sparrow.

— Când o să zboare? întrebă cu răceală Minya.

— Nu știu. Curând.

— Păi, eu sper să fie curând. Mă plictisesc. Ce rost are să ai o armată, dacă nu o folosești?

Sarai nu mușcă momeala. Se gândise la ce urma să spună și cum avea să o spună.

— Nu e nevoie să se ajungă la asta, zise ea și se întoarse spre Feral. Femeia constructor își face griji din cauza vremii. Am văzut asta în visele ei. Vântul e o problemă. N-o să zboare dacă sunt nori. Cred că mașinile acelea nu sunt foarte trainice.

Încercă să pară calmă și rațională, nu defensivă sau combativă. Sugera doar o idee rezonabilă pentru evitarea vărsării de sânge.

— Dacă ai chema o furtună, i-am putea ține la distanță.

Feral se gândi, privind-o pe Minya, care își proptise coatele pe masă și stătea cu bărbia sprijinită într-o mână, rupând un biscuit din kimril cu cealaltă.

— Oh, Sarai, ce mai idee! spuse ea.

— E o idee bună, spuse Sparrow. De ce să luptăm, dacă putem evita asta?

— S-o evităm? se răsti Minya. Crezi că, dacă ei ar ști că suntem aici, s-ar gândi cum să evite lupta?

Se întoarse către Ari-Eil, care se afla în spatele scaunului ei.

— Ei? îl întrebă. Tu ce crezi?

Fie că îi permisese ea, fie că răspunsese cu de la sine putere, Sarai nu se îndoi de veridicitatea lui.

— V-ar ucide pe toți, șuieră el.

Minya îi aruncă lui Sparrow o privire care spunea „Ți-am zis eu”.

— Nu-mi vine să cred că mai purtăm discuția asta! exclamă ea. Când se apropie dușmanul, nu aduni *nori*. Aduni *cuțite*.

Sarai se uită la Feral, dar el îi evită privirea.

După asta, nu s-a mai vorbit mult. Ea nu avea niciun chef să

se întoarcă în alcovul ei, pe care-l simțea încărcat de toate coșmarurile avute în ultima vreme, așa că ieși în grădină, cu Sparrow și Ruby. Peste tot erau fantome, însă vițele și valurile de flori creau cotloane în care aproape că te puteai ascunde. Iar Sparrow, vârându-și mâna în pământ și concentrându-se, mai făcu să crească niște lăstari de liriope purpurii, suficient de înalți ca să le ascundă vederii.

— Ce o să facem? întrebă Sparrow, încet.

— Ce am *putea* face? întrebă Ruby, resemnată.

— Ai putea să îi oferi Minyei o îmbrățișare călduroasă, sugeră Sparrow, pe un ton tăios neobișnuit. Cum a zis ea? Că ai putea face mai mult cu darul tău decât să încălzești apa pentru baie și să-ți dai foc la haine?

Le luă un moment lui Ruby și lui Sarai să o înțeleagă. Erau uluite.

— Sparrow! strigă Ruby. Sugerezi ca eu să..., se întrerupse, privind la fantome, și terminând în șoaptă: ... *o ard pe Minya*?

— Firește că nu, spuse Sparrow, deși exact asta sugerase. Eu nu sunt ca ea, nu? Nu vreau să moară nimeni. În plus, adăugă, dovedind că se gândise serios la asta, dacă moare Minya, le pierdem pe cele două Ellen și pe toate celelalte fantome.

— Și ar trebui să ne facem singuri treburile casnice, completă Ruby.

Sparrow o lovi peste umăr.

— De *asta* îți faci tu griji?

— Nu, răspunse Ruby, în defensivă. Firește că și mie mi-ar fi dor de ele. Dar cine ar găti?

Sparrow clătină din cap și își trecu mâinile peste față.

— Nici măcar nu sunt sigură că Minya se înșală, spuse ea. Poate că e singura cale. Dar trebuie să se *bucure* atât de asta? E înfiorător!

— *Ea* este înfiorătoare, spuse Ruby. Dar e înfiorătoare *pentru* noi. Ai vrea să fii vreodată împotriva ei?

Ruby fusese foarte preocupată în ultimul timp și nu remarcase schimbarea prin care trecea Sarai, cu atât mai puțin cauza ei. Sparrow avea un suflet mai empatic. O privi pe Sarai, înregistrându-i chipul tras și cearcănele vineții.

— Nu, zise, n-aș vrea.

— Deci o lăsăm să facă în toate cum vrea ea? întrebă Sarai. Nu vezi unde ne duce? Ar vrea să devenim ca părinții noștri!

Ruby se încruntă.

— Nu am putea fi niciodată ca ei.

— Nu? o contrazise Sarai. Și câți oameni trebuie să ucidem înainte să fim ca ei? Există un număr? Cinci? Cincizeci? Odată ce începem, nu mai e cale de oprire. Ucidem unul – îi facem *rău* unuia – și nu mai avem nicio speranță la niciun fel de viață. *Niciodată*. Înțelegi, da?

Sarai știa că nici Ruby nu voia să facă rău cuiva. Dar dădu la o parte lăstarii de liriope și arătând spre fantomele de la marginea grădinii.

— Dar avem de ales, Sarai?

Una câte una, se iviră stelele. Ruby spuse că era obosită, deși n-o arăta, și plecă mai devreme la culcare. Sparrow găsi o pană, care nu-i putuse aparține decât Nălucii, și i-o așeză lui Sarai după ureche.

O pieptănă pe Sarai, folosindu-și cu blândețe degetele și darul ei pentru a-i da strălucire. Sarai îl simțea crescând, și chiar devenind mai strălucitor, de parcă Sparrow l-ar fi umplut de lumină. Îi adăugă în lungime, îi dădu volum. Îi făcu o coroană din codițe împletite, lăsându-i cea mai mare parte liber pe spate, și o împodobi cu vițe și orhidee, câteva frunze tinere de ferigă și cu pana aceea albă.

Iar când Sarai se văzu în oglindă, înainte să-și lanseze moliile, se gândi că arăta mai degrabă ca un spirit sălbatic al pădurii decât ca zeița răzbunării.

36.

LA CUMPĂRĂTURI DE LUNĂ

Plângerea dormea. Visătorii visau. O lună imensă plutea pe cer, iar aripile citadelei retezau cerul în două: lumină deasupra, întuneric dedesubt.

Pe mâna întinsă a serafimului colosal, fantomele stăteau de pază cu satâre; unele erau înarmate cu cârlige pentru carne, atârnate de lanțuri. Luna se reflecta în tăișul lamelor și pe vârfurile cârligelor, luminându-le ochii – îngroziți. Santinelele erau scăldate în lumină, în timp ce, jos, orașul se cufundase în

beznă.

Sarai își trimise moliile către Casa Ghildei, unde majoritatea delegaților dormeau duși, și către locuințele conducătorilor orașului, dar și ale câtorva dintre Tizerkani. Iubita Tzarei era cu ea, și… nu dormeau, așa că Sarai își trimise imediat molia în altă parte. În Cădere-de-Vânt, Azareen era singură. Sarai o privi despletindu-și părul, punându-și inelul și întinzându-se ca să doarmă. Nu rămase să îi urmărească visele. Visele lui Azareen erau… dificile. Sarai nu se putea abține să nu se gândească la faptul că jucase un rol în a-i fura lui Azareen viața pe care ar fi trebuit să o ducă – de parcă *ea* ar fi existat în locul copilului iubit pe care cuplul ar fi trebuit să-l aibă. Probabil că nu era vina ei, însă nu-și putea alunga senzația de vinovăție.

Îl văzu pe faranjiul auriu, care părea suferind, încă treaz și muncind. Și îl văzu și pe cel urât, a cărui piele distrusă de soare se vindeca în umbra citadelei, cu toate că nu devenea mai atrăgător. Nici el nu dormea, ci se împleticea pe străzi, cu o sticlă în mână. Prea bine. Nu suporta să fie în mintea lui. Toate femeile despre care visa erau învinețite și ea nu zăbovise niciodată destul ca să afle cum ajunseseră în halul acela. Nu se mai forțase să îl viziteze din a doua noapte.

Fiecare molie, fiecare bătaie de aripi purta povara apăsătoare a armatei de fantome, și a răzbunării, și a fatalității unui alt carnagiu. Terasa fiind ocupată, ea rămânea în interior, întorcându-se de cinci ori mai des în plimbarea ei în sus și-n jos decât afară, în palmă. Tânjea după lumina lunii și după vânt. Voia să simtă adâncimea infinită a spațiului de deasupra și din jurul ei, nu cușca asta metalică. Își amintea ce spusese Sparrow, cum că visele erau precum grădina: puteai ieși din temniță pentru scurtă vreme ca să simți cerul din jurul tău.

Iar Sarai spusese că citadela era nu doar temnița, ci și sanctuarul lor, inviolabil. Cu numai o săptămână în urmă, încă mai era inviolabilă, la fel și poțiunea, și iat-o acum!

Era îngrozitor de obosită.

Și Lazlo era obosit. Fusese o zi lungă și, în plus, oferindu-și spiritul, se epuizase. Cinase cu Suheyla și o lăudase pentru mâncare – fără să-i pomenească de gustul alterat din gura lui – și mai făcuse o baie; și, deși stătuse în cadă până când începuse să se răcească apa, cenușiul de pe mâinile lui nu se ștersese. În starea aceea de sfârșeală, gândurile lui zburau ca niște colibri

de la una la alta, revenind mereu la frică – frica de citadelă și de ce se petrecuse în ea. Cât de bântuiți de trecut erau cu toții, cu Eril-Fane în frunte.

Două chipuri își croiră drum în mintea lui Lazlo. Unul de pe o pictură ce înfățișa o zeiță moartă, celălalt dintr-un vis: ambele albastre, cu părul castaniu-roșcat și având o bandă neagră vopsită peste ochi. Albastru, negru și culoarea scorțișoarei, asta văzuse, și se întrebă din nou cum de o visase înainte să îi vadă portretul.

Și de ce, dacă întrezărise cumva o viziune răzleață de-a lui Isagol cea Cumplită, fusese atât de… *ne*cumplită?

Ieși din cadă și se șterse, își puse o pereche curată de pantaloni trei sferturi, prea obosit și să le mai lege șiretul. Înapoi în camera lui, se prăbuși în pat, peste cuverturi, și nici nu respiră de două ori că adormi.

Așa-l găsi Sarai: întins pe burtă, cu brațele deasupra capului.

Triunghiul alungit și neted al spatelui i se ridica și cobora cu respirațiile adânci și egale, când molia ei zburătăci pe deasupra, căutând un loc în care să se așeze. Din cauza poziției lui, fruntea nu era o posibilitate. Ar fi existat muchia aspră a obrazului, însă el își adânci capul între brațe, iar locul de aterizare se micșoră și dispăru. Îi rămăsese totuși spatele.

Adormise cu glava neacoperită, iar unghiul luminii aproape orizontale desena umbre mărunte peste fiecare vălurel de mușchi, și umbre mai mari sub omoplați și de-a lungul șirei spinării. Pentru molie, era un peisaj lunar. Sarai o făcu să plutească lent în valea întunecată a omoplaților lui și, de îndată ce îi atinse pielea, i se strecură în vis.

Ca de obicei, era în alertă. Nopți la rând venise aici, după acea primă dată, și îi alunecase în vis, tăcută ca o hoață. O hoață de ce? Nu îi fura visele și nici nu i le schimba. Se bucura doar de ele, așa cum s-ar fi bucurat cineva de muzica gratuită.

O sonată plutind peste un zid de grădină.

Inevitabil, însă, ascultând o muzică frumoasă noapte de noapte, devii curios față de artist. Oh, ea știa cine era acest faranji! În fond, se așezase pe fruntea lui în fiecare noapte – până în seara asta, când avea parte de o experiență nouă, de o intimitate ciudată, a spatelui său. Îi cunoștea genele pe de rost și mirosul lui masculin, de santal și de mosc. Se obișnuise până și cu nasul lui strâmb. Dar, în vise, păstrase distanța.

Dacă o vedea din nou? Dacă *nu* o vedea? Oare fusese doar o întâmplare? Voia să știe, însă îi era teamă. În seara asta, totuși, ceva se schimbase. Se săturase să se tot ascundă. Voia să afle dacă el o putea vedea, și poate chiar *de ce*. Era pregătită pentru orice. Sau, cel puțin, așa credea.

Dar nimic n-ar fi putut-o pregăti să îi pătrundă în vis și să constate că *era deja acolo*.

•

Din nou, străzile orașului magic, care era și nu era Plângerea. Era noapte, iar citadela se afla pe cer, de data asta, însă luna strălucea oricum, de parcă visătorul și-ar fi dorit ambele situații. Din nou, culorile acelea incredibile, aripile eterice, fructele și creaturile din basme. Centaurul și doamna lui mergeau acum unul lângă altul, iar Sarai se simți neliniștită până când îi văzu sărutându-se. Era un tipar în asta; i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ei și să le afle povestea.

Sarai bănuia că fiecare persoană și fiecare creatură pe care le vedea aici erau doar începutul altei povești fantastice și dorea să le afle pe toate. Dar, mai ales, era curioasă cu privire la visător.

Îl văzu înaintea ei, călărind un spectral. Și aici lucrurile deveniră complet rupte de realitate, fiindcă, alături de el, călare pe o creatură cu trupul de ravid și cu capul și aripile Nălucii, vulturul alb, era… Sarai.

Să fie clar că Sarai însăși – Sarai *adevărata* – se afla la distanță, unde pătrunsese în vis, la o răspântie. Îi văzu.

Se văzu *pe sine*.

Se văzu pe sine călărind o creatură mitică în visul lui faranji.

Se uită lung. Deschise și închise gura. Cum era posibil? Privi mai atent. Se sili să privească mai atent, deși cu grijă să rămână ascunsă vederii.

Cealaltă Sarai, din câte își putea da seama, arăta exact cum arătase ea în prima noapte în care o văzuse el: cu părul ciufulit și cu masca neagră a lui Isagol. În alte condiții, la prima vedere, ar fi crezut că-și vede mama, fiindcă asemănarea dintre ele era uimitoare și oamenii într-adevăr o visau pe Isagol, dar, firește, nu o visau niciodată pe ea. Însă nu era Isagol. Mama ei, în ciuda asemănărilor, posedase o maiestuozitate și deopotrivă o cruzime care ei îi lipsea. Isagol nu zâmbea. Fata asta, da. Fata asta albastră avea fața lui Sarai și nu purta vreo rochie din aripi

de cărăbuși și pumnale, ci același furou alb, tivit cu dantelă, pe care îl purtase Sarai în prima noapte.

Ea făcea parte din vis.

Acest faranji o visa pe *Sarai*. O visa pe ea și… nu era un coșmar.

Sus, în citadelă, pașii ei se poticniră. Între omoplații dezveliți ai visătorului, molia tremură. Un nod urcă în gâtul lui Sarai, ca un suspin fără durere. Privi de cealaltă parte a străzii, la ea însăși – așa cum o văzuse, și-o amintise și o conjurase visătorul – și nu văzu nici obscenitate, nici calamitate, nici corcitură de zei. Văzu o fată mândră și zâmbitoare, cu piele albastră, minunată. Fiindcă asta vedea *el* și aceasta era mintea lui.

Bineînțeles, credea și că era Isagol.

— Iartă-mă că întreb, îi spunea el, însă de ce disperarea? Dintre toate lucrurile a căror zeiță ai fi putut fi.

— Să nu spui nimănui, răspunse Isagol, însă eu am fost zeița lunii.

Restul îl șopti ca pe un secret:

— Dar apoi am pierdut-o.

— Ai pierdut luna? întrebă visătorul, și privi spre cer, unde astrul era cât se poate de prezent.

— Nu pe aceea, spuse ea, pe cealaltă.

— A mai existat una?

— Da, firește. Există mereu una de rezervă, pentru orice eventualitate.

— N-am știut asta. Dar… cum se pierde o lună?

— N-a fost vina mea, se disculpă ea. A fost furată.

Vocea nu era nici a lui Isagol, nici a lui Sarai, ci una închipuită. Ciudățenia întregului fapt o zăpăci pe Sarai. Își vedea fața și trupul, iar, cu o voce necunoscută, spunea cuvinte fanteziste, care nu aveau nimic de-a face cu ea. Era de parcă se privea într-o oglindă și vedea o altă viață reflectată spre ea.

— Putem merge la prăvălia de luni, să cumpărăm alta, se oferi visătorul. Dacă vrei.

— Există o prăvălie de luni? Prea bine.

Și, astfel, visătorul și zeița plecară să cumpere o lună. Părea ceva ieșit dintr-o poveste. Sau… dintr-un vis. Sarai îi urmări fascinată, iar ei intrară într-o prăvălioară, ascunsă sub un pod, lăsându-și creaturile la ușă. Sarai rămase afară, la vitrina cu multe ochiuri de geam, mângâie capul împănat al grifonului și

suferi un acces de invidie absurdă. Își dori să fie *ea* cea care călărea un grifon și care căuta prin tăvițele bijutierului exact luna potrivită. Erau luni noi și pătrare, luni în creștere dar și luni pline, și nu erau amulete, ci *luni* – luni adevărate, în miniatură, cu cratere și luminoase, parcă mângâiate de razele unei stele îndepărtate.

Sarai/Isagol, impostoarea, așa cum începuse să o numească Sarai în minte, nu se putu hotărî, așa că le luă pe toate. Visătorul plăti cu bani dintr-o pungă verde, caraghioasă, de brocart, și, în clipa următoare, lunile străluceau la încheietura ei, ca o brățară cu talismane. Cei doi părăsiră prăvălia și încălecară din nou, iar Isagol își ridică brățara și lunile zornăiră ca zurgălăii.

— Te vor lăsa să fii din nou o zeiță a lunii? întrebă visătorul.

Ce-i cu prostia asta cu zeița lunii? se întrebă Sarai, mânioasă.

Isagol nu fusese nici pe departe atât de blândă.

— Ah, nu, zise zeița. Sunt moartă.

— Da, știu. Îmi pare rău.

— N-ar trebui. Am fost cumplită.

— Dar nu pari cumplită, spuse visătorul, iar Sarai trebui să-și muște buza.

Pentru că nu e Isagol, ar fi vrut să strige. *Sunt eu*. Dar nu era nici ea. Avea chipul ei, însă era o fantasmă, doar o frântură de amintire care dansa pe o sfoară – și tot ce spunea și făcea veneau din mintea visătorului.

Mintea lui, în care zeița disperării agăța luni de o brățară cu talismane și „nu părea cumplită”.

Sarai i-ar fi putut arăta ce însemna cumplit. Era încă Muza Coșmarurilor, în fond, și existau imagini cu Isagol în arsenalul ei care l-ar fi făcut să se trezească urlând. Dar să-l trezească urlând era ultimul lucru pe care și-l dorea, așa că făcu altceva, în schimb.

Făcu fantasma să piară ca o molie la răsărit, și se strecură în locul ei.

37.

O NUANȚĂ ÎNCÂNTĂTOARE DE ALBASTRU

Lazlo clipi. Adineauri, Isagol avea o bandă neagră vopsită peste ochi, și acum n-o mai avea. Adineauri, părul îi era drapat în jurul umerilor ca un șal și, în clipa următoare, îi strălucea pe mijlocul spatelui asemeni bronzului topit. Era încoronată cu împletituri, vițe și ceea ce crezu la început că erau fluturi, dar descoperi repede că erau orhidee, și cu o pană lungă, albă, înfiptă oblic. În loc de furou, purta o robă de mătase cireșie brodată cu flori albe și șofran.

Avea și un parfum nou, de asemenea, de rozmarin și de nectar, și mai erau și alte diferențe subtile: o schimbare vagă a nuanței de albastru a pielii, o ajustare a înclinației ochilor. Un soi de… accentuare a trăsăturilor, de parcă s-ar fi ridicat un văl diafan de deasupra ei. Părea mai *reală* decât fusese cu o clipă în urmă.

Și nu mai zâmbea.

— Cine ești? îl întrebă ea.

Și vocea i se schimbase. Era mai bogată, mai complexă – ca un acord față de o notă. Era și mai încruntată, iar aerul de poveste al momentului se topi. La încheietură nu mai avea luni, și nici pe cer nu se vedea vreuna. Lumea păru să se întunece, iar Lazlo, ridicând privirea, mai văzu lumina lunii doar ca pe un nimb în jurul citadelei.

— Lazlo Rătăcitul, răspunse el, devenind serios. La poruncă!

— Lazlo Rătăcitul, repetă ea, iar silabele sunară exotic pe buzele ei.

Privirea ei era pătrunzătoare și nu clipea. Ochii ei erau de un albastru mai palid decât pielea, și i se păru că încerca să îl înțeleagă.

— Dar *cine* ești?

Era cea mai măruntă și cea mai importantă întrebare, iar Lazlo nu știu ce să răspundă. La un nivel de bază, nu știa cine era. Era un Rătăcit, cu tot ce presupunea acel nume, deși semnificația sa îi era necunoscută fetei, și, chiar așa, nu credea că-l întrebase despre arborele său genealogic. Așadar cine era?

Atunci, la fel cum se schimbase *ea*, se schimbară și împrejurimile. Dispăru magazinul cu luni, și, împreună cu el, dispăru întreaga Plângerea. Dispărură citadela și umbra ei. Lazlo și zeița, călărind încă pe creaturile lor, ajunseră chiar în centrul Pavilionului Gândirii. Rafturile cu cărți se ridicau la zece metri înălțime. Cotoarele, în tonurile lor de bijuterii, străluceau de

poleiala titlurilor. Bibliotecarii pe scări erau niște spectre cenușii, iar învățații, în stacojiu, stăteau aplecați deasupra meselor. Totul era ca în ziua aceea, cu șapte ani în urmă, când norocul adus de peștele stricat îi oferise o viață nouă.

Acesta părea să îi fie răspunsul său, cel puțin, primul răspuns. Stratul său exterior, chiar și la șase luni distanță.

— Sunt bibliotecar, spuse el. Sau am fost, până de curând. La Marea Bibliotecă din Zosma.

Sarai privi în jur, înregistrând totul, și își uită, pe moment, direcția interogatoriului. Ce ar fi făcut Feral într-un loc ca acela?

— Atât de multe cărți, spuse ea, uluită. Nu știam că există atât de multe cărți pe lume.

Uluirea ei îl înduioșă pe Lazlo. O fi fost ea Isagol cea Cumplită, însă nu poți fi corupt fără speranță dacă arăți respect cărților.

— Așa m-am simțit și eu când am ajuns aici prima dată.

— Ce e în ele? întrebă ea.

— În sala asta, sunt toate despre filosofie.

— În sala *asta*? repetă ea, întorcându-se spre el. Mai sunt și altele?

El zâmbi larg.

— Multe altele.

— Toate pline de cărți?

El încuviință cu mândrie, de parcă le-ar fi făcut el pe toate.

— Vrei să le vezi pe favoritele mele?

— Da, răspunse ea.

Lazlo o îndemnă pe Lixxa înainte, iar zeița îl urmă, pe grifon. Unul lângă altul, maiestuoși ca două statui, însă mult mai fantastici, călăriră prin Pavilionul Gândirii. Aripile grifonului atingeau umerii învățaților. Coarnele Lixxei aproape că răsturnară o scară. Iar Lazlo o fi fost un visător experimentat, în multe sensuri ale cuvântului, însă acum devenise ca oricare altul. Nu era conștient că era un vis. Se afla doar în el. Logica din lumea adevărată rămăsese în urmă, așa, ca un bagaj într-un port. Lumea aceasta avea o logică proprie, și era fluidă, generoasă și profundă. Scările secrete către acest etaj prăfuit erau prea înguste ca să facă loc unor bestii imense ca ale lor, însă acestea alunecaseră înăuntru cu ușurință. De multă vreme curățase cărțile cu o infinită dragoste și grijă, însă praful era exact cum îl găsise în acea primă zi: o pătură moale de ani, care păstra cele mai bune secrete.

— Nimeni în afară de mine n-a mai citit vreuna din astea, cel puțin de o viață, îi spuse el.

Ea scoase o carte și suflă praful de pe copertă. Pluti în jurul lor ca niște fulgi de zăpadă, cât timp ea dădea paginile, însă cuvintele erau într-un alfabet străin și nu le putea citi.

— Ce conține asta? îl întrebă ea pe Lazlo, dându-i-o înapoi.

— Este una dintre preferatele mele, spuse el. Este saga mahalathului, o ceață vrăjită care apare la fiecare cincizeci de ani și acoperă un sat trei zile și trei nopți. Fiecare ființă se transformă, fie în mai bine, fie în mai rău. Oamenii știu când este timpul pentru ea, și cei mai mulți fug și așteaptă să treacă. Însă există mereu câțiva care rămân și își asumă riscul.

— Și ce li se întâmplă?

— Unii se transformă în monștri. Alții, în zei.

— Deci *de acolo* vin zeii, spuse ea, cu tristețe.

— Tu știi mai bine decât mine, doamna mea.

Nu tocmai, se gândi Sarai, fiindcă nu avea nicio idee de unde veniseră Mezartimii. Firește că ea era conștientă că se aflau într-un vis. Era obișnuită cu logica viselor și nu putea fi surprinsă de vreo capcană, însă tot le găsea frumoase. După fulguiala inițială, zăpada continuă să cadă în alcov. Strălucea pe podea ca zahărul vărsat, iar când coborî de pe spinarea grifonului, o simți rece sub picioarele ei goale. Ce o surprinse și ce nu reușea să înțeleagă era că purta o conversație cu un străin. Indiferent câte vise încercase, cât de himerice fuseseră fanteziile din ele, nu *interacționase* niciodată cu un visător. Dar acum, iat-o vorbind cu unul. Aproape ca o persoană reală.

— Și asta? întrebă ea, luând o altă carte.

El o luă și citi ce scria pe cotor.

— *Povești populare din Vaire*. Ăsta este un regat micuț, la miazăzi de Zosma.

Răsfoi cartea și zâmbi.

— Ți-ar plăcea asta. Este despre un tânăr care se îndrăgostește de lună și încearcă să o fure. Poate că el este hoțul tău.

— Și reușește?

— Nu, răspunse Lazlo. Trebuie să se împace cu imposibilul.

Sarai strâmbă din nas.

— Vrei să spui că trebuie să renunțe.

— Păi, e vorba de *lună*.

În poveste, tânărul, pe nume Sathaz, era atât de încântat de reflexia lunii în lacul adânc de lângă pădurea care-i servea drept casă încât o privea, ca în transă, însă, ori de câte ori se întindea după ea, se spărgea într-o mie de bucăți, iar el se uda până la piele și rămânea cu mâinile goale.

— Dar apoi, adăugă Lazlo, dacă a reușit cineva să o fure de la *tine*...

Îi privi încheietura goală, unde nu mai atârna acum nicio lună talisman.

— Poate că el a fost, spuse ea, și povestea a înțeles greșit.

— Poate, admise Lazlo. Iar Sathaz și luna trăiesc fericiți împreună, undeva, într-o peșteră.

— Și au avut mii de copii împreună, și de acolo vin glavele. Din unirea dintre om și lună.

Sarai se auzi și se întrebă ce o apucase. Cu câteva momente în urmă, fusese furioasă pe prostiile despre lună care ieșeau pe gura fanteziei despre ea, iar acum... o făcea chiar ea. Era din vina lui Lazlo, se gândi. Era mintea lui. Aici, regulile erau diferite. *Adevărul* era diferit. Era mai plăcut.

El rânjea larg, iar imaginea îi pricinui lui Sarai o bătaie de aripi de fluturi în stomac.

— Și aceea? întrebă, întorcându-se iute să arate spre o carte mare, de pe un raft mai înalt.

— Ah, salutare, spuse el, întinzându-se după ea.

O coborî. Era un volum imens, legat în catifea de un verde palid, cu un strat de argint filigranat în chip de ornament deasupra.

— Acesta, spuse el, dându-i-l, este volumul fără suflet care mi-a rupt nasul.

Când cartea ajunse la ea, greutatea ei aproape că o făcu să o scape în zăpadă.

— Asta? întrebă ea.

— Era prima mea zi de ucenic, spuse el, posomorât. Sânge peste tot. Nu te voi scârbi arătându-ți pata de pe cotor.

— *O carte de povești* ți-a rupt nasul, spuse ea, nereușind să nu zâmbească la cât de greșită fusese prima ei impresie. Am crezut că ți l-ai spart într-o încăierare.

— A fost mai degrabă o ambuscadă, zise el. Eram pe vârfuri și încercam să o ating. Dar m-a atins ea pe mine.

— Ai noroc că nu ți-a retezat capul, spuse ea, înapoindu-i-o cu

greu.

— Foarte norocos. Am fost destul de îndurerat pentru nasul rupt. Dacă-mi pierdeam capul, nici nu-mi pot imagina.

Lui Sarai îi scăpă un hohot de râs.

— Nu cred că ți-ar fi păsat, așa, fără cap.

Solemn, el răspunse:

— Sper să nu aflu niciodată.

Sarai îi studie fața, așa cum o făcuse prima dată când îl văzuse. Pe lângă faptul că îl considerase o brută, nici nu i se păruse chipeș. Privindu-l acum, însă, se gândi că era puțin spus „chipeș”. Era *răvășitor*, ca un profil al unui cuceritor pe o monedă de bronz. Era mult mai bine.

Lazlo, simțindu-i privirea, roși. Presupunerile lui cu privire la părerea ei despre cum arăta erau mult mai puțin favorabile decât opinia ei reală. Ce credea el despre ea, în schimb, era simplu. I se părea adorabilă. Avea obrajii rotunzi și o bărbie mică, ascuțită, iar gura ei era de un purpuriu bogat, cu buza de jos ca un fruct copt, cu o gropiță în mijloc, moale ca puful de piersică. Colțurile gurii ei ridicate într-un zâmbet de încântare erau ferme precum vârfurile unei semiluni, iar sprâncenele ei, deschise la culoare pe albastrul pielii, aveau aceeași nuanță de scorțișoară ca și părul. Uita mereu că era moartă și apoi își amintea, și de fiecare dată îi părea mai rău. Cât despre faptul că era atât moartă, cât și prezentă, logica viselor nu era tulburată de asemenea raționamente.

— Zei din ceruri, Rătăcitule! se auzi atunci o voce, iar Lazlo ridică privirea și îl văzu pe magistrul Hyrrokkin.

Se apropia, împingând un cărucior de bibliotecă.

— Te-am căutat peste tot.

Era atât de bucuros să îl revadă, că îl strânse într-o îmbrățișare, ceea ce, evident, a fost o dovadă de prea multă afecțiune, fiindcă bătrânul îl împinse mânios.

— Ce te-a apucat? îl întrebă, netezindu-și roba. Presupun că asta fac în Plângerea, se reped să se ia unii pe alții în brațe ca niște luptători cu urși.

— Întocmai, răspunse Rătăcitul, doar că fără urși. Și fără lupte.

Dar magistrul Hyrrokkin o văzuse pe însoțitoarea lui. Ochii i se măriră.

— Și ea cine e? întrebă el, ridicându-și vocea cu o octavă.

Lazlo făcu prezentările.
— Magistre Hyrrokkin, ea este Isagol. Isagol, el este magistrul Hyrrokkin.
Într-o șoaptă ca un aparteu, bătrânul întrebă:
— *De ce e albastră*?
— Este zeița disperării, răspunse Rătăcitul, de parcă asta ar fi explicat totul.
— Nu, nu este, spuse magistrul Hyrrokkin, imediat. Ai priceput pe dos, băiete. *Uită-te* la ea.
Lazlo o privi, dar mai degrabă spre a-i oferi o ridicare din umeri drept scuze, decât pentru a se gândi la afirmația magistrului Hyrrokkin. Știa cine era. Văzuse pictura, iar Eril-Fane confirmase.
Firește, acum arăta mai puțin ca ea, fără vopseaua neagră de peste ochi.
— Ai făcut cum ți-am sugerat, așadar? întrebă magistrul Hyrrokkin. I-ai dat flori?
Lazlo își aminti de sfatul lui: „Culege flori și găsește o fată căreia să le oferi”. Își aminti și restul: „Să aibă ochii blânzi și solduri late”. Se înroși. Fata era foarte zveltă, iar Lazlo nu se aștepta ca zeița disperării să aibă ochi blânzi. Dar avea, își dădu seama.
— Flori, nu, spuse el, stânjenit, vrând să-l îndepărteze de o detaliere a subiectului.
Știa că bătrânul avea tendințe senzuale și dorea să îl vadă plecat, înainte să facă sau să spună ceva stingheritor.
— Nu e așa…
Dar Isagol îl surprinse, ridicându-și încheietura, pe care reapăruse brățara.
— Mi-a oferit luna, în schimb, spuse ea.
De ea nu mai erau agățate mai multe talismane, ci doar unul: o semilună de aur alb, palidă și strălucitoare, arătând de parcă tocmai fusese culeasă de pe cer.
— Bravo, băiete, spuse magistrul Hyrrokkin. Apoi din nou, o șoaptă de aparteu: I-ar prinde bine să mai pună niște carne pe ea, însă cred că e suficient de moale în locurile potrivite. Nu vrei să fii împuns de oase când…
— Te rog, magistre, spuse Lazlo, întrerupându-l iute.
Fața îi luase foc.
Bibliotecarul chicoti.

— Care mai e rostul bătrâneții, dacă nu poți să-i oripilezi pe cei tineri? Vă las în pace. Ziua bună, tânără domniță. A fost o plăcere.

Îi sărută mâna, apoi se dădu la o parte, înghiontindu-l pe Lazlo cu cotul și șoptind, la plecare:

— Ce nuanță încântătoare de albastru.

Lazlo se întoarse spre zeiță.

— Mentorul meu, explică el. Are maniere proaste, dar inimile sale sunt bune.

— N-aș putea să-mi dau cu părerea, spuse Sarai, care nu găsise nicio hibă în manierele bătrânului și trebui să-și amintească, oricum, că nu fusese decât un alt fragment din mintea visătorului.

„Ai înțeles pe dos, băiete. Uită-te la ea”, spusese bibliotecarul. Însemna asta că, la un anumit nivel, Lazlo știa că nu este Isagol? Era încântată de idee și se admonestă fiindcă îi păsa. Se întoarse spre rafturi, își trecu degetele peste coperți și spuse:

— Toate cărțile de aici sunt despre magie?

Se întreba dacă el era un soi de expert. Dacă de aceea îl adusese Ucigașul de Zei.

— Sunt îndeosebi mituri și povești, răspunse Lazlo. Tot ce învățații au considerat prea amuzant să fie și important. Le-au pus aici și au uitat de ele. Superstiții, cântece, vrăji. Serafimi, semne rele, demoni, zâne.

Arătă spre un raft.

— Acelea sunt toate despre Plângerea.

— Plângerea este prea *amuzantă* să fie și importantă? întrebă ea. Cred că locuitorii orașului te-ar contrazice.

— Nu este părerea mea, să știi. Dacă eram învățat, aș fi putut aduce argumente contra, însă nici eu nu sunt important.

— Nu? De ce?

Lazlo privi în pământ, fiindcă îi era greu să își explice propria lipsă de importanță.

— Sunt un copil găsit, spuse el, ridicând privirea. Nu am nici familie, nici nume.

— Dar mi-ai spus numele tău.

— Da. Am un nume care spune lumii că nu am, de fapt, niciunul. Este ca un semn în jurul gâtului meu pe care scrie „Nimeni”.

— Numele e chiar atât de important? întrebă Sarai.

— Cred că locuitorii Plângerii ar spune că da.

Sarai nu avu o replică.

— Nu-l vor recăpăta niciodată, nu? întrebă Lazlo. Numele real al orașului? Tu ți-l amintești?

Nu și-l amintea. Se îndoia că îl știuse vreodată.

— Când Letha lua o amintire, spuse ea, nu o ținea într-un sertar, ca pe o jucărie confiscată. O *mânca* și era pierdută pe veci. Acela era darul ei. Ștergerea de pe fața pământului.

— Și darul tău?

Sarai înlemni. Gândul de a-și explica darul îi aduse o senzație imediată de rușine. *Îmi roiesc molii din gură*, se imagină spunând, *ca să pot intra cu forța în mințile oamenilor*, *așa cum fac chiar acum cu a ta*. Dar, bineînțeles, el nu întreba despre darul ei. Pentru o clipă, uitase cine era, sau cine nu era. Aici nu era Sarai, ci acea fantasmă absurd de blândă a mamei sale.

— Cu siguranță, ea nu a fost zeița lunii, spuse. E o prostie.

— *Ea*? repetă Lazlo, confuz.

— *Eu*, spuse Sarai, deși i se opri în gât.

Simți un val de ciudă față de lucrul acesta extraordinar de improbabil care se petrecea: Un om o putea vedea, îi putea vorbi fără ură, cu fascinație și cu mirare, iar ea trebuia să se ascundă în spatele acelei prefăcătorii. Dacă ar fi fost Isagol, i-ar fi arătat darul ei. Ca o pisicuță malefică, jucându-se cu un ghem de sfoară, i-ar fi încâlcit emoțiile până când ar fi pierdut orice deosebire între iubire și ură, între bucurie și suferință. Sarai nu voia să joace rolul acela, niciodată. Întoarse întrebările înapoi la el.

— De ce nu ai familie?

— A fost un război, spuse el. Eram copil. Am sfârșit într-o căruță încărcată cu orfani.

— Deci ai putea fi oricine, spuse ea. Chiar și un prinț.

— Poate într-o poveste, zâmbi el. Nu cred că există prinți rătăciți. Dar tu? Zeii au familii?

Sarai se gândi mai întâi la Ruby, Sparrow, Feral și Minya, la Ellen cea Mare și Ellen cea Mică, și la ceilalți: familia ei, chiar dacă nu prin sânge. Apoi, se gândi la tatăl ei, și își înăspri inimile. Dar visătorul făcuse iar în așa fel încât să întoarcă întrebările în direcția ei.

— Suntem făcuți din ceață, spuse ea, îți amintești? La fiecare cincizeci de ani.

— Mahalathul, desigur. Deci ai fost printre cei care și-au asumat un risc.

— Tu ai face-o? întrebă ea. Dacă ar veni ceața, ai rămâne ca să te transformi, fără să știi care ar fi rezultatul?

— Da, spuse el imediat.

— Ce repede! Ți-ai abandona adevăratul sine atât de iute, fără să te gândești mai bine?

El râse.

— Nici n-ai idee cât m-am gândit la asta. Am trăit șapte ani în cărțile astea. Trupul meu își continua treburile în bibliotecă, însă mintea mea era aici. Știi cum mi se spunea? „Rătăcitul Visător”. Abia dacă știam ce se petrecea în jurul meu, mai tot timpul.

Era uimit de sine însuși, de faptul că îi vorbea astfel zeiței disperării. Dar ochii ei sclipeau de curiozitate – oglindind propria lui curiozitate cu privire la ea, și se simțea în largul lui. Cu siguranță, disperarea era ultimul lucru care-i venea în minte când o privea.

— Mergeam întrebându-mă ce fel de aripi aș cumpăra dacă ar veni în oraș făuritorii-de-aripi, și dacă aș prefera să călăresc dragoni și nu să-i vânez, și dacă aș rămâne când venea ceața, și, mai ales, cum să ajung la Orașul Nevăzut.

Sarai ciuli urechea.

— Orașul Nevăzut?

— Plângerea, răspunse el. Am detestat mereu numele ăsta, așa că i-am găsit altul.

Sarai zâmbea fără să vrea și voia să întrebe din ce carte făceau parte făuritorii-de-aripi, și dacă dragonii erau răi sau nu, însă, când el reaminti de Plângerea, zâmbetul ei se topi încetișor și redeveni melancolie – și se mai topi și biblioteca, spre regretul ei. Erau din nou în Plângerea. Dar, de data asta, nu era Plângerea lui, ci a ei, și ar fi putut părea o versiune mai corectă, însă nu era. Era încă frumos, firește, însă avea un iz de interzis. Toate ușile și ferestrele erau închise, iar pe pervazuri, firește, nu era nici urmă de tort. Era pustiu, cu grădini moarte și cu graba adusă de spate a unor locuitori care se temeau de cer.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să-l întrebe pe Lazlo, care fusese numit Visătorul înainte să-i spună ea așa. *De ce mă poți vedea*? *Ce mi-ai spune dacă ai ști că sunt reală*? *Ce aripi ai alege dacă ar veni făuritorii-de-aripi în oraș*? *Putem să ne întoarcem la bibliotecă și să rămânem acolo*? Dar nu putea

spune nimic din toate acestea.

— De ce ai venit aici? întrebă ea.

El fu surprins de schimbarea bruscă.

— E visul meu, încă de copil.

— Dar de ce te-a adus Ucigașul de Zei? Care e rolul tău în povestea asta? Ceilalți sunt oameni de știință, constructori. La ce îi trebuie Ucigașului de Zei un bibliotecar?

— Ah, spuse Lazlo. Nu fac parte dintre ei. Din delegație, adică. A trebuit să îl rog pentru un loc. Sunt secretarul lui.

— Ești *secretarul* lui Eril-Fane?

— Da.

— Atunci, probabil că îi cunoști planurile.

Pulsul lui Sarai se înteți. O altă molie observa pavilionul în care se aflau săniile de mătase.

— Când va veni la citadelă? izbucni.

Era întrebarea greșită. Știu de îndată ce întrebă. Poate fusese felul direct, sau graba, sau poate doar folosirea verbului „va veni” în loc de „va merge” – însă ceva se schimbă în privirea lui, de parcă ar fi văzut-o cu alți ochi.

Așa și era. Visele își au propriul ritm, suișurile și coborâșurile, iar el se îndrepta vertiginos spre o stare de luciditate. Logica lăsată în urmă a lumii reale se prăvălea asemeni razelor soarelui pe suprafața mării și începu să își dea seama că nimic din ce se întâmpla nu era real. Firește că, de fapt, nu călărise pe Lixxa prin Pavilionul Gândirii. Fusese doar ceva fugitiv și eteric – un vis.

Cu excepția ei.

Ea nu era nici fugitivă, nici eterică. Prezența ei avea greutate, adâncime și claritate, ca nimic altceva, nici măcar Lixxa, și puține lucruri știa Lazlo în acele zile mai bine decât cunoștea realitatea fizică a Lixxei. După șase luni în șa, o simțea ca pe o prelungire a propriului trup. Dar spectralul părea, dintr-odată, lipsit de substanță, și de îndată ce-i veni acest gând, creatura dispăru. La fel și grifonul. Rămaseră doar el și zeița, cu privirea ei pătrunzătoare, cu parfumul de nectar, și cu... gravitatea.

Nu gravitate în sensul solemnității, deși se potrivea, ci în sensul de *atracție*. Părea să fie centrul acestei galaxii micuțe și ireale; părea că ea era cea care-l visa pe el, și nu invers.

Fără se știe de ce, fiindcă nu îi stătea în fire, întinse o mână și o luă pe a ei, ușurel, și o ținu. Mâna ei era mică, netedă, și cât

se poate de reală.

Sus, în citadelă, Sarai tresări. Simți căldura pielii lui pe a ei. O scânteie de conexiune – sau de *ciocnire*, de parcă rătăciseră multă vreme prin același labirint și, în sfârșit, cârmiseră după colțul care-i aducea față în față. Era o senzație de pierdere și regăsire după o perioadă de singurătate. Sarai știa că ar fi trebuit să-și retragă mâna, dar nu o făcu.

— Trebuie să-mi spui, insistă ea.

Simțea visul subțiindu-se, ca o navă subțire care acosta. Curând, avea să se trezească.

— Mașinile zburătoare! Când le vor lansa?

Lazlo știa că e un vis, și știa că nu e un vis, și cele două noțiuni își dădeau târcoale în mintea lui, ametindu-l.

— Ce? întrebă el.

Mâna ei se simțea ca o bătaie de inimă, cuprinsă de a lui.

— Mașinile zburătoare, repetă ea. *Când*?

— Mâine, răspunse el, fără să se gândească.

Cuvântul tăie legăturile care o țineau în picioare, ca o coasă. Lazlo își dădu seama că numai fiindcă o ținea el de mână nu căzuse până atunci.

— Ce este? întrebă el. Ești bine?

Ea făcu un pas înapoi, retrăgându-și mâna.

— Ascultă-mă, spuse, iar expresia îi deveni gravă.

Banda neagră reveni peste ochi, făcându-i irisurile să-i strălucească mai puternic, prin contrast.

— Nu trebuie să vină, continuă, cu o voce dură ca mezartiumul. Vițele și orhideele dispărură din părul ei, din care începu să curgă sânge – râulețe care-i alunecau pe tâmplă și i se adunau în găvanele ochilor, umplându-le până când nu mai erau decât lacuri roșii, sticloase, și totuși sângele continua să curgă, pe buzele ei, în gura ei, murdărind-o în timp ce vorbea:

— Înțelegi? Dacă vin, *vor muri cu toții*.

38.

VOR MURI CU TOȚII

Vor muri cu toții.

Lazlo se trezi brusc și își dădu seama, cu uimire, că era singur în cămăruță. Cuvintele zeiței îi răsunau în urechi și o viziune îi rămăsese întipărită în minte: ea, cu sângele care i se aduna în orbite și picura, ajungându-i în gura senzuală. Fusese atât de reală, încât, la început, aproape că n-ar fi zis că era un vis. Dar firește că asta fusese. Un simplu vis, ce altceva? Mintea lui dădea pe dinafară de imagini noi de când ajunsese în Plângerea. Visele erau felul în care creierul lui le procesa pe toate, iar acum se străduia să o împace pe fata din vis cu cea din pictură. Plină de viață și de suferință versus… însângerată și nejelită.

Avusese întotdeauna vise foarte vii, însă ăsta era ceva complet nou. Simțea încă forma și greutatea mâinii ei într-a lui, căldura și moliciunea ei. Încercă să uite totul, continuându-și dimineața, însă chipul ei se încăpățâna să intervină, deopotrivă cu ecoul cuvintelor sale: *Vor muri cu toții*.

Mai cu seamă când Eril-Fane îl invită să ia parte la ascensiune.

— Cine, eu? întrebă el, uimit.

Se aflau în pavilion, lângă săniile de mătase. Ozwin pregătea una dintre cele două mașinării; ca să economisească gazul de ulola, doar una avea să urce azi. Odată ce ajungeau în citadelă, aveau să îi repare sistemul de scripeți defunct, pentru ca următoarele veniri și plecări să nu depindă de zboruri.

Astfel reveneau zeii din oraș, în zilele Mezartimilor. Aveau un coș suficient de mare să ducă o persoană sau două – așa cum descoperiseră după eliberare, când cei care scăpaseră se folosiseră de el ca să coboare, cu rândul. Dar, în orele sălbatice de șoc și sărbătoare care întâmpinaseră veștile morții zeilor, uitaseră să securizeze frânghiile. Ele alunecaseră din scripeți și căzuseră, făcând citadela inaccesibilă. Astăzi, urmau să refacă legătura.

Soulzeren spusese că sania putea duce trei pasageri, în afară de el însuși. Eril-Fane și Azareen erau doi dintre aceștia, iar lui Lazlo îi fusese oferit al treilea loc.

— Ești sigur? îl întrebă el pe Eril-Fane. Nu-l vrei pe unul dintre Tizerkani?

— Așa cum ai remarcat, fără îndoială, spuse Eril-Fane, citadela este dificilă pentru noi.

Suntem cu toții niște copii în beznă, își aminti Lazlo.

— Oricare dintre ei ar veni dacă le-aș cere-o, însă ar fi mai

bucuroși să fie scutiți. Nici tu nu trebuie să vii, dacă nu vrei.

O sclipire vicleană i se ivi în ochi, adăugând:

— Pot oricând să îl rog pe Thyon Nero.

— Nu e necesar, răspunse Lazlo. Și nici nu e aici.

Eril-Fane privi în jur.

— Nu, nu este, într-adevăr.

Thyon era, de fapt, singurul delegat care nu venise să privească lansarea.

— Să trimit după el?

— Nu, răspunse Lazlo. Firește că vreau să vin.

Dar era mai puțin convins, după visul macabru. *A fost doar un vis*, își spuse, privind citadela. Unghiul soarelui în ascensiune strecura câteva raze pe sub marginile aripilor serafimului, făcând vârfurile penelor uriașe de metal să strălucească.

Vor muri cu toții.

— Ești sigur că e abandonată? izbucni el, încercând să pară nonșalant.

— Sunt sigur, răspunse Eril-Fane, cu o îndârjire întunecată.

Apoi, se mai îmblânzi.

— Dacă îți este teamă, să știi că și nouă ne este. E în regulă dacă preferi să rămâi.

— Nu, sunt bine, insistă Lazlo.

Așa că, o oră mai târziu, urcă la bordul saniei de mătase. În ciuda fiorilor care nu-l părăsiseră încă, era perfect capabil să se minuneze de acest eveniment al vieții sale. El, Rătăcitul Visător, urma să zboare. Să zboare în prima aeronavă funcțională din lume, împreună cu doi războinici Tizerkani și o expertă în mecanică din ținuturile nelegiuite, care făcuse, pe vremuri, arme de foc pentru căpeteniile războinice amphione, către o citadelă clădită dintr-un metal albastru, necunoscut, suspendată în văzduh deasupra orașului viselor sale.

Pe lângă faranji, se adunaseră și orășeni să îi conducă. Suheyla era printre ei, și cu toții erau la fel de agitați ca Zeyyadinii, cu o seară înainte. Nimeni nu privea în sus. Lui Lazlo i se păru teama lor mai neliniștitoare ca niciodată și fu bucuros să fie distras de Calixte.

Ea se apropie și îi șopti:

— Adu-mi un suvenir. Îmi ești dator.

— N-o să jefuiesc citadela pentru tine, spuse el. Apoi adăugă: Ce fel de suvenir?

Mintea lui se duse la cadavrele zeilor pe care se așteptau să le găsească, inclusiv al lui Isagol. Se cutremură. Cât îi luă unui cadavru să devină schelet? Mai puțin de cincisprezece ani, cu siguranță. Dar n-avea de gând să rupă vreun deget ca să i-l aducă lui Calixte. În plus, Eril-Fane spusese că Lazlo și Soulzeren aveau să aștepte afară, cât timp el și Azareen verificau dacă totul era în regulă.

— Credeam că ești convins că e pustie, spusese el.

— Pustie de cei vii, venise răspunsul liniștitor.

Se îmbarcară. Soulzeren își puse ochelarii, care o făceau să arate ca o libelulă. Ozwin o sărută și desfăcu frânghiile de ancorare care țineau pontoanele la pământ. Trebuiau să le arunce pe toate odată dacă voiau să se ridice drept și nu să „se bălăngăne ca niște cămile bete”, cum zisese Ozwin. Existau frânghii de siguranță care se prindeau de hamurile pe care li le dăduse Soulzeren, cu excepția lui Eril-Fane, ai cărui umeri erau mult prea lați pentru ele.

— Prinde-le de centură, îi spuse Soulzeren, încruntată.

Ridică privirea și cercetă partea de sub aripile metalice, tălpile marelui înger și cerul pe care-l vedea în jurul marginilor.

— Nu avem vânt, deci ar trebui să fie totul bine.

Începu numărătoarea inversă.

Apoi, pur și simplu, zburară.

•

Cei cinci din citadelă se strânseră pe terasa lui Sarai, privind, privind, și iar privind spre oraș. Dacă priveai suficient de mult, devenea un model abstract: cercul amfiteatrului, chiar în mijlocul ovalului format de zidurile exterioare, care erau întrerupte de cei patru monoliți ai ancorelor. Străzile erau ca niște labirinturi. Te îndemnau să urmărești trasee din ochi, să găsești rute între un loc și altul. Toate odraslele zeilor se jucaseră astfel, mai puțin Minya, care nu dorise niciodată să vadă orașul mai de aproape.

— Poate nu vin, spuse Feral, plin de speranță.

De când îi spusese Sarai despre vulnerabilitatea săniilor de mătase, se gândise la asta, întrebându-se ce ar face dacă s-ar ajunge la așa ceva. Ar sfida-o pe Minya sau ar dezamăgi-o pe Sarai? Cum era mai sigur? Chiar și acum șovăia. Dacă săniile nu ar veni, n-ar trebui să aleagă.

Alegerea nu era lucru ușor pentru Feral.

— Uite, arătă Sparrow, cu mâna tremurând.

Mai ținea încă florile pe care le împletise în părul lui Sarai, boboci de ghimbir, precum cei cu care ornase tortul pentru Ruby, „ca să-și pună o dorință”, doar că aceștia se deschiseseră, la fel de minunați ca niște artificii. Deja îi împletise părul lui Ruby, iar Ruby, pe al ei. Toate trei purtau dorințe în păr.

Inimile lui Sarai tresăriră. Părură să se ciocnească una de alta. Se aplecă în față, sprijinită de panta mâinii îngerului, ca să privească peste margine și să urmărească direcția în care arăta degetul lui Sparrow, către acoperișuri. *Nu*, *nu*, *nu*, își spuse în minte, dar văzu scânteia de roșu care răsărea din pavilionul Casei Ghildei.

Veneau. Se desprindeau de oraș, lăsând acoperișurile, turnurile și cupolele în urmă. Sania roșie se tot mări și deveni, treptat, mai clară, iar Sarai își dădu seama că la bord se aflau patru siluete. Inimile începură să i se zbată cu putere.

Tatăl ei. Firește că era unul dintre cei patru. Era ușor de deosebit de la depărtare, fiind atât de masiv. Sarai înghiți cu greu. Nu îl văzuse niciodată cu ochii ei. Un val de emoție o străbătu, și nu era nici răzbunare, nici ură. Era dorința de a fi copilul cuiva. Simți un nod în gât și își mușcă buza.

Mult prea repede, sania se ridică destul de aproape ca să își dea seama cine erau ceilalți pasageri. O recunoscu pe Azareen, și nici nu se aștepta la mai puțin de la femeia care-l iubise pe Eril-Fane atâta vreme. Pilotul era femeia faranji mai în vârstă, iar al patrulea pasager…

Al patrulea pasager era Lazlo.

Se uita în sus. Era încă la prea mare distanță pentru a-și da seama clar, însă știa că era el.

De ce nu o ascultase? *De ce nu o crezuse*?

Avea să se convingă în curând. Valuri de fierbințeală și răceală o traversară, gonite de disperare. Armata Minyei aștepta chiar lângă ușa deschisă a iatacului lui Sarai, gata să se arunce asupra oamenilor în secunda în care aterizau. Aveau să se năpustească, înarmate cu satâre, cuțite și cârlige de carne. Oamenii nu aveau nicio șansă. Minya luase o poziție de general, complet pregătită.

— Bun, spuse ea, privindu-i pe ceilalți patru cu ochii ei reci. Toată lumea să se ascundă, comandă ea.

Sarai privi cum ceilalți o ascultă.

— Minya…, începu ea.
— *Acum*! se răsti Minya.
Sarai nu știa ce să facă. Oamenii se apropiau. Carnagiul era iminent. Amorțită, îi urmă pe ceilalți, dorindu-și să fie doar un coșmar din care să se poată trezi.

•

Nu era ca ridicarea unei păsări în zbor. Această urcare domoală nu avea nimic de pasăre. Plutiră în sus, mai degrabă ca un boboc de ulola supradimensionat, cu ceva mai mult control decât aveau florile purtate de vânt.
Pe lângă pontoane, care erau cusute dintr-o mătase roșie specială, tratată cu gaz de ulola, mai exista un burduf, plasat sub mașinărie, umplut cu aer cu ajutorul unor foale acționate cu pedală. Nu era pentru ridicare, ci pentru propulsie. Cu ajutorul unor supape, Soulzeren putea controla cârmirea în diverse direcții – înainte, înapoi, lateral. Existau un catarg și o pânză, care funcționau ca la o ambarcațiune, dacă vântul era favorabil. Lazlo asistase la zborurile de test din Thanagost, iar vederea săniilor care înaintau pe cer cu pânzele umflate fusese magnifică.
Privind în jos, văzu oamenii de pe străzi și de pe terase devenind tot mai mici, până când sania se înălță atât de mult deasupra orașului, încât acesta se transformase într-o hartă. Ajunseră la nivelul celei mai joase părți a citadelei: picioarele. Urcară, trecând de genunchi, de coapsele alungite și netede, și ajungând la tors, care părea să fie drapat în robe eterice, deși din mezartium solid, însă create cu atâta măiestrie, încât îi vedeai oasele șoldurilor ieșind prin materialul parcă diafan.
Indiferent ce mai fusese, Skathis avusese suflet de artist.
Ca să arunce o umbră cât mai mare, aripile erau întinse într-un cerc imens, cu penele gulerului atingându-se la spate, cele secundare formând centrul inelului și cele lungi și lucioase de la capăt răsfirate de jur-împrejur, în paralel cu brațele întinse ale serafimului. Sania de mătase se ridică prin spațiul dintre brațe, ajungând la nivel cu pieptul. Lazlo își miji ochii spre partea de sub bărbia serafimului și văzu culoare. *Verde*. Petice de verde sub claviculă, întinzându-se de la un umăr la altul.
Erau copacii care-și scuturaseră prunele deasupra cartierului numit Cădere-de-Vânt, se gândi el. Se întrebă cum de supraviețuiseră cu atât de puțină ploaie.

•

— Feral, îl imploră Sarai, te rog.

Feral își încleșta maxilarul. Nu o privi. Dacă l-ar fi rugat să *nu* facă ceva, se întrebă dacă i-ar fi fost mai simplu decât să facă. Se uită la Minya.

— Lupta nu trebuie să se întâmple, continuă Sarai. Dacă o să chemi norii *în clipa asta*, îi poți obliga să se întoarcă.

— Închide gura! spuse Minya, cu o voce de gheață, iar Sarai văzu că o înfuria că nu poate obliga viii să o asculte la fel de ușor cum obliga morții.

— Minya, se rugă ea, câtă vreme nu a murit nimeni, mai putem găsi o altă cale.

— Câtă vreme nu a murit nimeni? repetă Minya și râse ascuțit. Atunci, aș spune că nu mai există speranță de cincisprezece ani.

Sarai închise ochii și îi redeschise.

— *Acum*, vreau să zic. Câte vreme nu a murit nimeni *acum*.

— Dacă nu e azi, atunci va fi mâine sau în altă zi. Când ai o treabă neplăcută de făcut, e mai bine să te ocupi imediat de ea. Dacă o amâni, nu ajută.

— Ba s-ar putea, spuse Sarai.

— Cum?

— Nu știu!

— Mai încet, o admonestă Minya. Pricepi că un atribut necesar al unei ambuscade este *surprinderea*, nu?

Sarai o privi. Era dură și nu făcea niciun compromis, și din nou îl văzu pe Skathis în trăsăturile ei, chiar și în expresia lor. Dacă Minya ar fi dobândit puterea zeului, se întrebă ea, ar fi fost oare diferită de el, sau ar fi subjugat voit un întreg popor și ar fi justificat totul prin parametrii rigizi ai dreptății? Cum de copila asta mică, tulburată… reușise să îi conducă atâta vreme? Acum își dădu seama cât era de ridicol. Să fi existat altă cale, de la început? Dacă Sarai nu ar fi pricinuit niciun coșmar? Dacă, de la început, ar fi calmat fricile din Plângerea, în loc să le alimenteze? Ar fi reușit să topească ura?

Nu. Nici măcar ea nu putea crede. Ura se clădise în două sute de ani. Ce putea ea spera să reușească în cincisprezece?

Nu avea să știe niciodată. Nu i se dăduse de ales, iar acum era prea târziu. Oamenii urmau să moară.

Și apoi?

Când sania de mătase și pasagerii săi nu se întorceau, aveau să trimită alta sus, ca să moară și mai mulți?

Și apoi?

Cine știe cât timp avea să le asigure un atac respins, câte alte luni sau câți ani vor mai avea ei de trăit viața asta de purgatoriu, înainte ca un atac mai mare și mai curajos să fie lansat: mai multe mașinării, Tizerkani sărind din ele ca niște pirați care abordau un vas. Sau până când mințile acelea strălucite ale străinilor aveau să conceapă un plan imbatabil ca să dea jos citadela.

Sau poate că oamenii aveau să renunțe la luptă și să abandoneze Plângerea, lăsându-le un oraș-fantomă. Sarai și-l imagină pustiu, cu toate străduțele acelea labirintice și paturile goale, și simți, pentru o clipă, că se îneacă în vidul acela. Își imagină moliile pierdute în tăcere, și i se păru apocaliptic.

Un singur lucru era sigur, indiferent ce se întâmpla: din clipa aceea, ei cinci urmau să fie niște fantome care pretindeau că încă trăiesc.

Sarai vru să spună toate acestea, însă i se blocară în gâtlej. Își ținuse gura prea mult timp. Era prea târziu. Văzu o străfulgerare de roșu prin ușa deschisă și știu că era sania de mătase, deși, mai întâi, crezu că e sânge.

Vor muri cu toții.

Expresia Minyei era de prădător gata de atac. Mânuța ei murdară era gata să dea semnalul și…

— Nu! strigă Sarai, împingând-o și țâșnind în față.

Se aruncă prin oastea de fantome, care i se părură la fel de solide ca niște trupuri vii, însă lipsite de căldura acestora. Se lovi de un cuțit strâns în mâna uneia. Lama îi alunecă peste antebraț, dar ea își continuă drumul. Impactul fu scurt și se simți doar ca o săgetare de căldură. Sângele curse iute, iar când o altă fantomă o prinse de încheietura alunecoasă n-o putu ține. Se răsuci și ieși pe ușă.

Sania de mătase era acolo, făcând manevre de aterizare. Deja se întorseseră spre ea și tresăriră când apăru. Pilotul era ocupat cu pârghiile, însă ceilalți trei o priviră uluiți.

Mâinile lui Eril-Fane și Azareen țâșniră spre hreshtekuri.

Lazlo, uimit, spuse:

— *Tu*!

Iar Sarai, suspinând, strigă:

— Plecați!

39.

DUȘMANI STRANII

Copaci care ar fi trebuit să fie uscați. Mișcare acolo unde n-ar fi trebuit să fie nimic. O siluetă în ușa unei cetăți demult abandonate.

Acolo unde se așteptau doar la pustietate și iz de moarte veche, era… *ea*.

Prima reacție a lui Lazlo a fost să se îndoiască de realitate. Zeița disperării era moartă, iar el probabil că visa. Dar știa că ultima parte, cel puțin, nu era adevărată. Simți cum împietrise Eril-Fane, îi văzu mâna încleștată pe mânerul hreshtekului pe jumătate tras. Azareen nu ezită, însă. Arma ei ieși cu un *hârști*! mortal.

Văzu toate acestea din colțul ochiului. Nu se putea întoarce. Nu-și putea desprinde ochii de la *ea*.

Avea flori roșii în păr. Ochii ei erau mari și disperați. Vocea ei săpa un tunel prin aer. Era dură și ardea, ca un lanț ruginit de ancoră care se răsucea printr-un clenci. Se zbătea. Din spate o prinseră niște mâini. *Ale cui*? Se prinse de marginile ușii, însă mezartiumul era alunecos. Nu exista un cadru de care să se agațe și erau prea multe mâini, prinzând-o de brațe, de păr și de umeri. Nu avea de ce să se prindă.

Lazlo voi să-i sară în ajutor. Li se întâlniră privirile. Se simți ars ca de fulger. Strigătul ei încă adăsta – „Plecați!” – în aer, apoi ea dispăru, trasă înapoi în interiorul citadelei.

Alții se revărsară afară.

În secunda în care se auzise strigătul, Soulzeren inversase direcția saniei, trimițând-o cu încetineală înapoi. *Lent* era singura viteză disponibilă, mai puțin când pânzele erau umflate de briza favorabilă. Lazlo rămase pe loc, înțelegând sensul cuvântului „inutil”, în timp ce un val de dușmani se repezea spre ei, mișcându-se cu o fluiditate nefirească, zburând spre ei parcă lansați. Nu avea nicio sabie de tras și nu putea face nimic decât să privească. Eril-Fane și Azareen se postaseră în fața lui și a lui

Soulzeren, păzindu-i de atacul acela imposibil. Prea mulți, prea iuți. Roiau ca albinele din stup. Nu înțelegea ce vedea. Veneau. Erau rapizi.

Erau aici.

Oțel pe oțel. Sunetul i se împlântă în inimi. Nu putea sta pe loc, inutil, într-o asemenea furtună de oțel. Nu existau alte arme. Nu avea la îndemână decât prăjina pe care o folosea Soulzeren pentru a ține sania departe de obstacole, când aterizau. O apucă și se întoarse.

Atacatorii aveau cuțite, nu săbii – cuțite *de bucătărie* – iar faptul că aveau bătaie scurtă îi aduseseră aproape de zona în care puteau lovi războinicii. Dacă ar fi fost inamici obișnuiți, ar fi fost posibil să se apere împotriva lor cu lovituri mari, ca de coasă, care ar fi ucis doi-trei odată. Dar nu erau obișnuiți. Era simplu de văzut că nu erau soldați. Erau bărbați și femei de toate vârstele, unii cu părul alb, și unii nici măcar adulți.

Eril-Fane și Azareen parau lovituri, făcând să zboare cuțitele de bucătărie, zăngănind, pe suprafața de metal a terasei, care se afla încă sub sanie. Azareen icni când recunoscu o femeie în vârstă, iar Lazlo văzu cum brațul cu sabia îi cade moale pe lângă corp.

— Nana? întrebă ea, uimită.

Și el văzu, fără să clipească, oripilat, cum femeia ridică un ciocan, de felul celor pentru bătut șnițele, și îl lăsă să cadă, într-un arc, drept spre capul lui Azareen.

Nu se gândi. Brațele lui Lazlo acționară de la sine putere. Ridică prăjina la timp. Ciocanul se izbi de ea, iar prăjina, de Azareen. Nu putuse împiedica asta. Forța loviturii fusese prea mare – imensă pentru o bătrână! Dar prăjina era căptușită cu lână și pânză, așa că împiedică zdrobirea craniului lui Azareen. Brațul înarmat i se trezi iar la viață. Dădu la o parte prăjina și scutură din cap, iar Lazlo văzu…

Văzu lama tăind brațul bătrânei – trecând *prin* el – și nu se întâmplă nimic! Brațul se rearanjă la loc în jurul armei, redevenind întreg, după ce sabia îl despicase. Nici măcar nu curse sânge.

Totul deveni limpede. Acești dușmani nu erau muritori, și nu puteau fi răniți.

Descoperirea îi șocă pe toți, chiar când sania alunecă, în sfârșit, de pe terasă, înapoi pe cerul deschis, mărind distanța de

la mâna metalică și armata morților de pe ea.

Avu senzația de eliberare, o clipă să-și tragă sufletul.

Dar era totul fals. Atacatorii continuau să vină. Săriră de pe terasă, nebăgând în seamă distanța. Săriră în gol și… nu căzură.

Nu exista scăpare. Atacatorii se izbiră de sanie. Fantomele se revărsară din palma imensă de metal a îngerului, agitând cuțite și cârlige de carne, iar Tizerkanii le parară lovitură după lovitură. Lazlo se afla între războinici și Soulzeren, agitând prăjina. Un atacator alunecă lateral – era un bărbat cu mustăți – iar Lazlo îl tăie în două, însă jumătățile se reuniră, într-o imagine de coșmar. Trebuia să lovească în arme, își spuse el, amintindu-și de ciocan. Lovi iar cu prăjina, țintind mâna bărbatului, și îi nimeri cuțitul. Acesta căzu pe podeaua saniei.

Armata aceasta nefirească era complet nepregătită, însă ce conta? Nu avea sfârșit și nici nu murea. Ce mai contează abilitățile într-o asemenea luptă?

Fantoma cu mustață, neînarmată, se aruncă spre Soulzeren, iar Lazlo se băgă între ei. Fantoma apucă prăjina. Lazlo rezistă. Se luptară. În spatele siluetei, le vedea pe celelalte, întreaga oaste, cu chipuri goale de expresie, holbându-se, dar nu reuși să desprindă prăjina. Puterea fantomei era neobișnuită. Nu obosea. Lazlo era neajutorat când următorul atacator trecu de paza tizerkană. O tânără cu ochi bântuiți, cu un cârlig de carne în mâini.

Îl ridică. Lovi…

… pontonul de la tribord, înțepându-l. Sania se clătină. Soulzeren strigă. Gazul ieși prin orificiu, iar sania începu să se rotească.

Chiar atunci când Lazlo își dădu seama că urma să moară, așa cum fusese avertizat, în chip imposibil, într-un vis, fantoma cu care se lupta își pierdu… consistența. Lazlo îi văzu mâinile, până atunci dure și reale pe lemnul prăjinii, trecând prin el. Același lucru se petrecu și cu tânăra. Cârligul de carne îi scăpă din strânsoare, deși nu-i dăduse drumul. Căzu prin mâna ei, în sanie.

Apoi, se petrecu un lucru foarte ciudat. O privire care trăda cea mai dulce și mai pură ușurare îi cuprinse chipul, în timp ce începea să se destrame în fața lui. Lazlo vedea prin ea. Ea închise ochii și zâmbi, apoi dispăru. Bărbatul cu mustață îi urmă. O clipă, iar chipul lui își pierdu împietrirea, străluminat de

extazul eliberării, apoi dispăru și el. Fantomele se topeau. Trecuseră de un prag și acum erau eliberate.

Nu toate au avut noroc. Unele au fost absorbite înapoi, ca niște zmeie pe sfori, spre mâna de metal, și priveau cum sania, rotindu-se încet, se îndepărta tot mai mult de raza lor de acțiune.

Nu era vreme de căscat gura. Pontonul de la tribord pierdea gaz. Sania se înclina periculos.

— Lazlo! strigă Soulzeren, împingându-și ochelarii pe frunte. Treci în partea stângă și rămâi pe loc.

Făcu așa cum i se poruncise, iar greutatea lui contrabalansă înclinarea mașinăriei, în timp ce Soulzeren trânti un petic pe gaura sâsâindă pe care o făcuse cârligul de carne. Arma zăcea încă pe podea, letală, la fel și cuțitul care căzuse acolo. Azareen și Eril-Fane respirau greu, cu hreshtekurile încă scoase și cu mișcări spasmodice ale umerilor. Se priviră, căutând răni. Amândoi sângerau din tăieturi la mâini și la brațe, dar asta era tot. Ca prin miracol, nimeni nu suferise vreo rană serioasă.

Inspirând adânc, Azareen se întoarse spre Lazlo.

— Mi-ai salvat viața, faranji.

Lazlo aproape că spuse „Cu plăcere”, dar ea nu îi mulțumise, de fapt, așa că tăcu și doar dădu din cap. Spera că fusese un dat din cap demn, chiar dur, poate. Dar se îndoia. Îi tremurau mâinile.

Tremura din încheieturi.

Sania se oprise din rotit, dar încă plutea aiurea. Pierduseră suficient gaz pentru o coborâre lentă. Soulzeren ridică pânza și îndreptă cârma spre pajiștile din afara zidurilor orașului.

Era bine. Aveau timp să-și recapete suflul, înainte să ajungă la ceilalți. Gândul la ceilalți și la toate întrebările pe care aveau să le pună îl făcu pe Lazlo să se smulgă din euforia supraviețuirii și să revină la realitate. Întrebări. Care aveau nevoie de răspunsuri. Care erau răspunsurile? Se uită la Eril-Fane.

— Ce-a fost asta?

Ucigașul de Zei rămase o vreme cu mâinile pe frânghie, privind în altă parte. Lazlo nu îi vedea fața, dar îi citea umerii. Ceva extrem de greu îl apăsa. Foarte, foarte greu. Se gândi la fata de pe terasă, la fata din vis, și întrebă:

— Era Isagol?

— Nu, spuse Eril-Fane, sec. Isagol a murit.

— Atunci… cine?

Lazlo ar fi vrut să mai pună întrebări, însă Azareen îi prinse privirea și îl avertiză din ochi. Era foarte zdruncinată.

Tăcură tot restul coborârii. Aterizarea fu domoală ca o șoaptă, cu mașinăria alunecând prin iarba înaltă până când Soulzeren coborî pânza și se opriră. Lazlo o ajută să o fixeze și călcară din nou pe pământ. Aici, se aflau în afara citadelei. Soarele strălucea, iar linia pronunțată a umbrei, în josul dealului, marca o graniță vizibilă.

Acolo unde începea întunericul, Lazlo văzu o străfulgerare a păsării albe, rotindu-se. Era mereu acolo, se gândi el. Mereu la pândă.

— Vor ajunge aici curând, spuse Soulzeren. Își scoase ochelarii și își șterse fruntea cu dosul palmei. Ozwin nu va pregeta.

Ucigașul de Zei încuviință. Mai tăcu un moment, adunându-se, înainte să ia cuțitul și cârligul de pe podeaua saniei și să le arunce departe. Inspiră adânc și vorbi.

— Nu vă ordon să mințiți, spuse el, încet. Dar vă rog. Vă rog să păstrăm pentru noi toate astea, până când mă gândesc cum să acționez.

Să păstreze… ce? Fantomele? Fata? Această răsturnare a tot ceea ce credeau locuitorii Plângerii că știu despre citadela de care se temeau deja cu o groază înghețată? Ce fel de groază avea să inspire acest nou adevăr? Lazlo se cutremură.

— Nu putem să nu facem nimic, spuse Azareen.

— Știu, răspunse Eril-Fane, distrus. Dar, dacă le spunem, se vor panica. Iar dacă încercăm să atacăm… Azareen, ai văzut?

— Firește că da, șopti ea.

Cuvintele ei erau îndurerate. Își frecă brațele, parcă înghețată. Lazlo se gândi că Eril-Fane ar fi trebuit să o îmbrățișeze. Chiar și el vedea asta. Dar Eril-Fane era captiv în propriul lui șoc, așa că-și păstră brațele pentru sine.

— Cine erau? întrebă Soulzeren. *Ce* erau?

Încet, ca o dansatoare făcând o reverență finală până la pământ, Azareen se lăsă pe iarbă.

— Toți morții noștri, spuse ea. Întorși împotriva noastră.

Privirea ei era dură și strălucitoare.

Lazlo se întoarse spre Eril-Fane.

— Ai știut? îl întrebă. Când decolam, te-am întrebat dacă ești

sigur că este pustie, iar tu ai spus „Pustie de cei vii”.
Eril-Fane închise ochii. Îi frecă.
— Nu m-am referit la… fantome, spuse el, înecându-se cu acel cuvânt. M-am referit la trupuri.
Părea să-și ascundă fața în mâini, iar Lazlo știu că încă păstra secrete.
— Dar fata, spuse el, încet, nu era nici fantomă, nici moartă.
Eril-Fane își luă mâinile de la ochi.
— Nu.
Cu neliniște și cu o urmă de… căință, parcă, șopti:
— *Ea este vie*.

PARTEA A IV-A

•••

sathaz (SA-taz), *substantiv*

Dorința de a avea ceea ce
niciodată n-o să-ți aparțină.

Arhaism; *din* Povestea lui Sathaz,
care s-a îndrăgostit de lună.

40.

MILĂ

Ce făcuse Sarai adineauri?

După ce totul se termină și priviră, toți cinci, peste marginea terasei, la sania de mătase aterizând pe pajiștea verde, departe, Minya se întoarse spre ea, fără să spună un cuvânt – *incapabilă* să rostească – și tăcerea ei a fost mai tăioasă decât ar fi fost strigătele. Fetița tremura de furie abia controlată și pentru că tăcerea se lungea, Sarai se forță să o privească pe Minya. Ceea ce văzu nu era doar furie. Era un amestec de uimire și trădare.

— Bărbatul acela ne-a ucis, Sarai, zise ea printre dinți, când își regăsi vocea. Poate că ai uitat asta, însă eu nu pot.

— Dar noi nu am murit.

În clipa aceea, Sarai nu era sigură că Minya mai știa asta. Poate că tot ce știa erau fantomele și nu mai putea face diferența.

— Minya, zise ea implorator, noi suntem încă în viață.

— Asta pentru că eu v-am salvat de *el*!

Era agitată. Respira grăbit. Era atât de slabă, sub veșmintele ei zdrențuite.

— Și acum *tu* îl salvezi de *mine*? Așa îmi mulțumești?

— Nu! strigă Sarai. Ți-am mulțumit făcând tot ce mi-ai cerut!

Ți-am mulțumit fiind răzbunarea ta, în fiecare noapte, *ani* la rând, indiferent cât mă costa asta pe mine. Dar nu a fost niciodată de ajuns. N-o să *fie* niciodată de ajuns!

Minya se uita la ea fără să-i vină a crede.

— Ești supărată fiindcă a trebuit să ne ții în siguranță? Îmi pare rău dacă a fost greu pentru tine. Poate ar fi trebuit să avem grijă de tine și să nu te forțăm să îți folosești darul tău vătămător.

Sarai tremura.

— Nu asta am spus. Îmi răstălmăcești toate vorbele. Poate că exista o altă cale. Tu ai ales. *Tu* ai ales coșmarurile. Eu eram prea tânără să judec. M-ai folosit ca pe una din fantomele tale!

Se îneca în propriile cuvinte, uimită de ceea ce spunea. Îl văzu pe Feral, rămas cu gura căscată.

— Așa că, în schimb, m-ai trădat. Ne-ai trădat pe toți. Adevărat că am ales pentru tine cândva, Sarai, însă azi alegerea a fost în întregime a ta.

Gâfâia ca un animal. Umerii îi erau fragili ca niște oase de pasăre.

— Și tu... i-ai ales... *pe ei*! răcni ea.

Fața i se înroși. Din ochi îi țâșniră lacrimi. Sarai nu o mai văzuse niciodată plângând. Nici măcar o dată. Până și lacrimile ei erau furibunde. Nu erau niște dâre ude, tragice, precum cele care pictau obrajii lui Ruby și Sparrow. Lacrimile Minyei *urlau*, practic sărindu-i din ochi în picături pline și rotunde ca de ploaie.

Toată lumea înghețase. Sparrow, Ruby, Feral. Erau stupefiați. Priveau de la Sarai la Minya, de la Minya la Sarai, și păreau să-și țină respirația. Minya se răsuci spre ei, arătă spre ușă și porunci:

— Voi trei – ieșiți!

Ei șovăiră, dar nu prea mult. Se temeau de Minya, de crizele ei de furie rece, de dezamăgirea ei clocotită, și erau obișnuiți să asculte de ea. Dacă Sarai, în clipa aceea, le-ar fi dat de ales, dacă ar fi stat dreaptă și și-ar fi apărat faptele, poate i-ar fi putut câștiga de partea ei. Totuși ea nu o făcu. Nesiguranța îi țâșnea prin toți porii – i-o puteai citi în ochii ei prea larg deschiși și în buzele tremurătoare, în felul în care-și ținea, cu mâna teafără, brațul însângerat lipit de corp.

Ruby se agăță de Feral și plecară fără un cuvânt. Sparrow a ieșit ultima. Din ușă, aruncă o privire înspăimântată în urmă, murmurând inaudibil *Îmi pare rău*. Sarai o privi plecând. Minya

mai rămase nemișcată un moment, uitându-se la Sarai ca la o străină. Iar când vorbi din nou, din voce îi pieriseră notele înalte și mânia; suna plată și bătrânicioasă.

— Orice se va întâmpla acum, Sarai, va fi din vina ta.

Și cu acestea, se răsuci pe-un călcâi și ieși, lăsând-o pe Sarai singură cu fantomele.

Toată furia îi dispăru odată cu Minya, lăsând un vid în urmă. Ce mai rămâne, după ce îndepărtezi furia și ura? Fantomele stăteau nemișcate – cele care mai erau, cele pe care Minya le smulsese înapoi din pragul libertății, când celelalte trecuseră dincolo, unde nu le mai putea ajunge și îi scăpaseră. Nu-și puteau întoarce capetele să se uite la Sarai, însă ochii lor se chinuiau să se îndrepte spre ea, iar ea crezu că citește în ei recunoștință.

Pentru mila ei.

Milă.

Fusese milă sau trădare? Salvare sau osândă? Poate că toate acestea, succedându-se ca fețele unei monede aruncate în sus, cap pajură cap pajură – *milă trădare salvare osândă*. Pe ce față avea să cadă moneda? Cum avea să se termine? Cap, oamenii trăiesc. Pajură, corciturile de zei mor. Finalul fusese hotărât din ziua în care se născuseră.

În inimile lui Sarai se strecură gheața. Armata Minyei o îngrozea, dar ce s-ar fi întâmplat azi, dacă ea nu ar fi fost aici? Dacă ar fi venit Eril-Fane, așteptându-se să găsească schelete și, în schimb, i-ar fi găsit *pe ei*?

Avea acum certitudinea dezolantă că tatăl ei ar fi făcut la fel cum făcuse cu cincisprezece ani înainte. Expresia lui îi rămăsese întipărită în minte: întâi, bântuită, doar fiindcă se întorsese în locul unde suferise tortura. După aceea, surprinsă. Apoi, șocată la vederea *ei*. Fusese martora clipei precise în care el înțelesese. Se petrecuse atât de repede – întâi pălise, speriat, când crezuse că era Isagol, apoi își dăduse seama că nu era ea.

Și își dăduse seama cine *era*, de fapt.

Oroare. Asta citise pe chipul lui, oroare pură. Crezuse că era pregătită să îndure orice durere pe care el i-ar fi putut-o pricinui, dar se înșelase. Fusese prima oară în viața ei când îl văzuse cu propriii ochi – nu filtrat prin simțurile moliilor sau conjurat în subconștient, într-al ei, al Suheylei sau al lui Azareen, ci pe *el*, bărbatul al cărui sânge îi curgea prin vene, tatăl ei – și oroarea

lui la vederea ei deschisese în ea o nouă rană a rușinii.

Obscenitate, calamitate, corcitură de zei.

Și pe fața Visătorului? Șoc, alarmă? Sarai nu era sigură. Se întâmplase totul într-o clipită, și în tot acel timp fantomele o târau spre ușă, înapoi înăuntru. O durea brațul. Îl cercetă. Sângele o acoperise cu o crustă întunecată de la antebraț până la degete și încă mai curgea, roșu-viu, din lunga tăietură.

Îi înfloriseră și vânătăi în locurile unde o înșfăcaseră fantomele. Durerea pulsa și i se părea că mâinile lor o mai țineau încă. O voia pe Ellen cea Mare, dorea să-i simtă atingerea blândă, curățându-i și bandajându-i rana, și compasiunea. Se hotărî să plece, însă fantomele îi blocară drumul. Pe moment, nu pricepu ce se întâmpla. Se obișnuise cu prezența lor, mereu făcându-și curaj când trebuia să treacă printr-un grup compact, însă nu-i împiedicaseră niciodată mișcările până atunci. Acum, de cum dădu să pornească spre ușă, se strânseră ca un zid tăindu-i calea. Se opri șovăind. Fețele lor erau impasibile, ca de obicei. Știa că n-are rost să le vorbească, pentru că nu-și controlau ele acțiunile, însă cuvintele îi scăpară, oricum:

— Ce, n-am voie să plec?

Bineînțeles că nu-i răspunseră. Primiseră niște ordine și le dădeau ascultare. Sarai nu avea să plece nicăieri.

Nu veni nimeni, toată ziua. Ostracizată, izolată și mai obosită ca niciodată, își spălă rana cu ultimele picături de apă din carafă și o bandajă cu fâșii rupte dintr-o robă. Rămase în alcovul ei, parcă ascunzându-se de fantomele gardieni. Valuri fierbinți de panică o loveau de fiecare dată când își amintea de haosul dimineții și de alegerea pe care o făcuse.

Orice se va întâmpla acum va fi din vina ta.

Nu intenționase să aleagă. În inimile ei, nu făcuse niciodată alegerea, căci nu ar fi putut niciodată să aleagă *astfel* – oamenii, nu pe cei din neamul ei. Nu asta făcuse. Nu era o trădătoare. Dar nu era nici criminală. Plimbându-se de colo-colo, simțea că viața o încolțise într-o fundătură și o ținea acolo ca să-și bată joc de ea.

Prizonieră, *prizonieră*, *prizonieră*.

Poate că prizonieră fusese mereu, însă nu chiar așa. Pereții o sufocau. Voia să știe ce se întâmpla jos, în Plângerea, și ce fel de agitație cauzaseră veștile privind existența ei. Eril-Fane trebuie să le fi spus, între timp. Aveau să adune arme, să

discute strategii. Urmau să se întoarcă în număr mai mare? Puteau? Câte sănii de mătase aveau? Văzuse doar două, dar păreau ușor de construit. Presupunea că era o chestiune de timp până când organizau o forță invadatoare.

Minya credea că armata ei îi poate ține la distanță la nesfârșit? Sarai își imagină o viață în care continuau la fel ca înainte, dar sub asediu, atenți la atacuri la orice oră din zi și din noapte, respingând războinici, împingând cadavre de pe terasa ei, ca să cadă înapoi în oraș, la fel ca prunele bătute de vânt. Feral avea să cheme averse ca să spele sângele, și toți aveau să stea la masă în timp ce Minya prindea în laț cel mai recent val de suflete ale oamenilor uciși.

Sarai se cutremură. Se simțea neajutorată. Ziua era luminoasă și continuă. Tânjea după poțiune, dar nu o mai aștepta cenușiul, indiferent câtă bea. Era atât de obosită încât simțea că se destramă, ca tălpile unor papuci de casă vechi, însă nu îndrăznea să închidă ochii. Groaza de ce o aștepta dincolo de pragul conștiinței era și mai puternică. Nu se simțea *bine*. Fantome afară, orori înăuntru, și nicăieri spațiu de fugă. Pereții albaștri, strălucitori, o închideau între ei. Plânse, așteptând noaptea, care veni, în sfârșit. Strigătul ei tăcut nu mai fusese niciodată o asemenea ușurare. Strigă totul și simți că ființa ei se rupe în zborul molatic al moliilor.

Transpusă în molii, Sarai țâșni pe fereastră și fu absorbită în văzduh. Cerul era imens și strălucea de libertate. Stelele o chemau ca niște semnalizatoare care ardeau pe o mare neagră, întinsă, când se aruncă, însutită, în aerul amețitor. Eliberare. Zbură departe de coșmaruri și privațiuni și de spatele întors al celor din neamul său. Zbură departe de fundătura culoarului în care viața ei o prinsese și o tortura. Zbură departe de ea. O dorință sălbatică o cuprinse, să zboare cât de departe putea de Plângerea – o sută de molii, o sută de direcții – să zboare până când venea răsăritul, o transforma în fum și, odată cu ea, și nefericirea pe care o simțea.

„Sinucide-te, fato”, îi spusese bătrâna. „Ai milă de noi toți”.

Milă.

Milă.

Ar fi oare milă să-și pună capăt vieții? Sarai știa că acele cuvinte malițioase nu veniseră de la bătrânele fantome, ci dinăuntrul ei, otrăvit de vină după patru mii de nopți de vise

întunecate. Mai știa și că, în întreg orașul și în îngerul metalic, monstruos, care răpise cerul, era singura care cunoștea atât suferința oamenilor, cât și a corciturilor de zei și își dădu seama că mila ei era unică și prețioasă. Astăzi, amânase un carnagiu, măcar pentru o vreme. Viitorul era incert, însă nu simțea cu adevărat că ar fi mai bun fără ea. Se adună la un loc, din trupșoarele împrăștiate. Renunță la cerul cu stele chemătoare și zbură în jos, spre Plângerea, să afle ce pusese în mișcare mila ei.

41.

LUMINIȚA VRĂJITOAREI

Zeița era adevărată și trăia.

Lazlo o mai visase, înainte să știe că Mezartimii erau albaștri, și i se păruse deja suficient de straniu. Acum, că o văzuse *în viață*, iar chipul ei se potrivea perfect cu cel văzut în vise, nu putea fi o coincidență.

Putea fi doar magie.

Până când ajunseră căruțele să recupereze sania de mătase și pe pasagerii săi, cei patru se înțeleseseră să spună o poveste despre o disfuncție mecanică; nu avea să fie contestată de nimeni. Reduseseră evenimentul la o banalitate și toată lumea își continuă netulburat viața, deși Lazlo simți că lăsase viața obișnuită în urmă pentru totdeauna. Procesă totul pe cât de bine putu, ținând cont că „totul” includea trecerea pe lângă moarte pricinuită de fantome sălbatice, și, în interiorul său, găsi, ridicându-se din consternare și teamă, un sentiment ciudat de bucurie. Fata din visele sale nu era imaginară și nici zeița disperării. Nu era *moartă*. Întreaga zi, își dădu capul pe spate ca să privească spre citadelă cu ochi noi, știind că ea se afla acolo. Cum era posibil?

Cum era orice posibil? Cine era ea și cum îi pătrunsese în vise? Era agitat când se întinse să doarmă, sperând ca ea să revină. Spre deosebire de noaptea anterioară, când se trântise cu fața în jos pe pat, fără cămașă și fără a ști de sine, fără ca măcar să-și înnoade brăcinarii, în seara aceasta adoptă o

formalitate curioasă. Își puse o cămașă, îi legă fireturile, își prinse părul la spate. Se privi chiar și în oglindă și se simți prost fiindcă era preocupat de aspectul lui, de parcă ea ar fi putut să-l vadă. Nu avea nicio idee cum funcționa magia aceea. Ea era acolo, sus, iar el aici, jos, însă nu putea renunța la senzația că așteaptă o vizită – o experiență nouă pentru el oriunde, însă aici era deosebit de provocatoare. Să stea întins în pat, așteptând ca o zeiță să vină în vizită...

Roși. Firește că nu era așa. Privi tavanul, cu membrele tensionate, simțind că juca rolul unei persoane care adormea, într-o piesă. N-ar fi mers. Trebuia să adoarmă de-a binelea ca să viseze și nu îi venea ușor, fiindcă mintea îi alerga încă, din cauza nebuniei din ziua aceea. Era un soi de euforie, descoperise el, în apropierea aceea de moarte. Dacă mai adăuga și anxietatea legată de venirea ei, i se părea că era făcut numai din nervi, fascinație și rușine – și dintr-o speranță răvășitoare.

Își aminti, uimit, cum îi luase mâna, cu o seară înainte, și o ținuse într-a lui, simțind că era reală, că fata era reală, și că între ei se crease o legătură. În realitate, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă un asemenea gest. Dar nu se putea convinge că aceea nu era realitate, în felul său. Nu se întâmplase în spațiul fizic, adevărat. Mâna lui nu atinsese mâna ei. Dar... mintea lui atinsese mintea ei, iar asta i se păruse o realitate mai profundă și o intimitate superioară. Ea tresărise când fusese atinsă, iar ochii ei se măriseră. Fusese adevărat și pentru ea. Genele ei, își aminti, erau roșcat-aurii, iar ochii, de un albastru transparent. Și își aminti cum îl privise, transfigurată, prima dată, cu câteva nopți în urmă, și, din nou, noaptea trecută. Nimeni nu îl privise vreodată așa înainte. Îl făcu să vrea să se uite degrabă în oglindă, ca să vadă ce văzuse și ea, dacă, poate, fața lui se îmbunătățise cumva, fără știrea lui, iar impulsul era atât de deșart și de necaracteristic, încât își acoperi ochii cu brațul și râse de el însuși.

Râsul îi pieri. Își aminti și de sângele care cursese și de avertismentul ei – „Vor muri cu toții” și de felul furios în care țâșnise pe ușa citadelei, luptându-se să îi avertizeze din nou.

Dacă nu era ea, ar fi fost mort.

„Plecați!”, țipase ea, iar din spate o prinseseră mâini și o trăseseră înapoi în interior. Cât de disperată arătase! Era bine, oare? Fusese rănită? În ce condiții trăia? *Cum era viața ei*? Erau

atât de multe lucruri pe care voia să le știe. Totul. Voia să știe totul și voia să ajute. În Zosma, când Eril-Fane stătuse în fața învățaților și vorbise despre „problema” Plângerii, Lazlo fusese copleșit de același sentiment: să ajute, de parcă unul ca el ar fi avut vreo șansă să rezolve o asemenea problemă.

În timp ce stătea întins, cu mâna peste ochi, îl izbi gândul că fata era implicată în problema Plângerii în feluri pe care el nu le înțelegea încă. Dar un lucru îi era clar. Nu era în siguranță și nici liberă. Problema Plângerii devenise mult mai complicată.

Pe cine sfidase cu strigătul acela, se întrebă el, și ce preț o fi plătit pentru asta? Îngrijorarea pentru ea îi întări neliniștea și împinse somnul și mai departe, așa că se temu că nu avea să mai vină. Era neliniștit că i-ar putea rata vizita, de parcă visele lui ar fi fost o ușă la care ea ar fi putut să bată și să nu găsească pe nimeni acasă. *Așteaptă*, se gândi el. *Te rog să aștepți*. Și, într-un târziu, se calmă cu gânduri la ce considera, autoironie, „preocupări gospodărești”. Nu mai avusese niciodată un oaspete și nu știa cum să se comporte. Cum să o primească, dacă venea, și unde. Dacă exista un îndrumar de etichetă privind vizitele zeițelor în vise, nu îl găsise niciodată în Marea Bibliotecă.

Nu era doar o problemă de saloane și tăvi pentru ceai – deși exista și aceea. Dacă ar fi venit în realitate, ar fi fost limitat de *realitate*. Dar visele erau altceva. *Era* Rătăcitul Visător. Era teritoriul său și nu existau limite.

•

Sarai îl privi pe visător acoperindu-și ochii cu mâna. Îl auzi râzând. Remarcă nemișcarea lui nefirească și o recunoscu drept neliniște înfrânată, și așteptă, nerăbdătoare, să se înmoaie în somn. Molia ei era așezată într-un colț umbrit al pervazului, iar ea zăbovi acolo multă vreme după ce el se liniști, încercând să stabilească dacă trecuse într-adevăr dincolo. Brațul lui era încă îndoit peste față, și, fără să-i vadă ochii, ea nu își dădea seama dacă se prefăcea. Ambuscada fu primul ei gând, din motive evidente, și nu putea împăca violența de dimineață cu liniștea nopții.

Nu găsise nici urmă din fervoarea pregătirilor pe care o anticipase. Sania de mătase stricată fusese transportată înapoi în pavilion și zăcea acolo, părăsită, cu un ponton dezumflat. Pilotul – experta în mecanică – dormea, în patul ei, cu capul pe

umărul bărbatului ei, și, deși haosul de mai devreme îi păta visele, și pe ale lui, deși într-o mai mică măsură, restul străinilor nu erau tulburați. Ce aflase Sarai de la moliile sale, după prima recoltă de vise a nopții, fusese că Soulzeren îi spusese soțului ei, însă nimănui altcuiva, despre… întâlnirea… de la citadelă.

Zeyyadinii nu aveau nicio idee. Nici urmă de panică. Nicio bănuială, din câte își dădea seama Sarai, despre amenințarea de deasupra capetelor.

Ținuse Eril-Fane totul secret? De ce?

Dacă l-ar fi putut întreba!

De fapt, în timp ce molia ei se afla pe pervaz, așteptând ca somnul să-l cuprindă pe Lazlo Rătăcitul, cu ochii altei molii Sarai privea cum *nu* îl cuprindea pe Ucigașul de Zei.

Îl găsise. Nici măcar nu-l căutase, presupunând doar că lipsea, așa cum o făcuse până atunci. Sarai o vizitase pe Azareen noapte de noapte și o găsise mereu singură.

Într-adevăr, era tot singură. Stătea în patul ei, ghemuită, cu mâinile peste față, fără să doarmă, la fel cum nici Eril-Fane nu dormea în cămăruța de zi, cu scaunele date la o parte și un așternut încropit pe podea. Nu se întinsese în el. Avea spatele lipit de perete și fața în mâini. Două camere, cu o ușă închisă între ele. Doi războinici cu fețele în mâini. Sarai, privindu-i, se gândi că totul ar fi fost mai bine dacă fețele și mâinile și-ar fi schimbat locurile. Adică, dacă Azareen l-ar fi ținut pe Eril-Fane și viceversa.

Cât de neliniștiți erau amândoi, și cât de tăcuți și de hotărâți să sufere singuri! Din punctul ei de observație, văzu două centre de suferință atât de apropiate, încât mai aveau puțin și se atingeau, precum camerele conectate, cu ușa închisă între ele. De ce să nu deschidă ușa și brațele, și să se închidă unul în jurul celuilalt? Nu pricepeau că, în chimia ciudată a emoțiilor umane, suferința lui și a ei, laolaltă, s-ar fi putut… contracara?

Măcar o vreme.

Sarai vru să simtă dispreț fiindcă erau atât de nesăbuiți, însă știa prea multe. Ani de zile urmărise dragostea lui Azareen pentru Eril-Fane strivită ca unul dintre bobocii lui Sparrow de una dintre furtunile lui Feral. De ce? Din cauză că marele Ucigaș de Zei era incapabil să iubească.

Din cauză că Isagol îi făcuse ce îi făcuse.

Și, pricepuse Sarai încet, fiindcă ani de zile *refuzase* să

priceapă, până când, într-un târziu, nu mai putuse să nege – și din cauza a ceea ce făcuse chiar el. Ce se forțase să facă pentru a asigura libertatea poporului său: să ucidă copii și, odată cu ei, să-și sufoce propriul suflet.

Asta reușise ea să înțeleagă, într-un târziu. Tatăl ei își salvase oamenii și se distrusese pe sine. Pe cât de puternic arăta, pe dinăuntru era în ruine sau poate un rug funerar, asemeni Cuspidei, doar că, în loc de oase topite de ijji, era făcut din schelete de copii și bebeluși, incluzând, așa cum crezuse întotdeauna, scheletul propriului său copil: ea. Aceasta era remușcarea lui. Îl sufoca asemeni unor buruieni, asemeni mucegaiului și coloniilor de șobolani, pătându-l și înecându-l, stătut și fetid, așa încât nimic atât de nobil precum iubirea, sau, ferească zeii, *iertarea*, n-ar fi putut pretinde un loc în sufletul lui.

Nu avea nici măcar ușurarea adusă de lacrimi. Asta știa Sarai mai bine decât oricine, că Ucigașul de Zei nu putea să plângă. Numele orașului era o ironie. În toți anii aceia, fusese incapabil să plângă. Când Sarai era tânără și crudă, încercase să îl facă să plângă și nu reușise niciodată.

Sărmana Azareen! Văzând-o așa, ghemuită, jupuită de armură, i se păru că vede o inimă scoasă din trup, așezată pe o tavă, sângerând, și etichetată „Suferință”.

Iar Eril-Fane, salvatorul Plângerii, care fusese trei ani jucăria zeiței disperării? Purta eticheta „Rușine”.

Așadar, Suferința și Rușinea ședeau în camere alăturate, cu o ușă închise între ele. Își țineau durerea în brațe, în loc să se țină reciproc. Sarai îi privi, așteptând ca tatăl ei să adoarmă, ca să-și trimită santinela la el, dacă îndrăznea, și să știe ce ascundea în inimile sale, la fel cum își ascundea fața în mâinile sale mari. Nu putea uita privirea lui oripilată când o văzuse în ușă, dar nici nu putea pricepe de ce ținea totul secret.

Acum, că știa că ea trăia, ce avea de gând să facă?

•

Aceștia erau cei patru care zburaseră la citadelă și supraviețuiseră, deși, se părea, nu doriseră să-și spună povestea. Sarai îi privi pe toți, pe cei adormiți și pe cei fără somn. Era în multe alte locuri, dar concentrarea sa era împărțită între tatăl ei și Visător.

Când fu sigură că Lazlo se lăsase, în sfârșit, pradă viselor și își mișcase brațul, încât acum putea să îi vadă fața, își luă molia de

pe pervaz și o trimise la el. Nu se putea decide să îl atingă, însă, și pluti în aerul de deasupra lui. Avea să fie diferit. Asta știa. Sus, în citadelă, plimbându-se, se simțea agitată de parcă s-ar fi aflat aievea acolo, cu el, gata să se sperie la cea mai mică mișcare.

Prin simțurile moliei, îi adulmecă izul de santal și mosc. Respirația lui era adâncă și regulată. Își dădea seama că visa. Ochii lui se mișcau sub pleoape, iar genele, închise, la fel de dese și de strălucitoare ca blana de nurcă, fluturau ușor. În sfârșit, căci nu mai putea rămâne afară nicio secundă. Cu o senzație de abandon și de teamă, de așteptare, străbătu distanța până la tâmpla lui, se așeză pe pielea lui caldă și pătrunse în lumea lui.

O aștepta.

Era *chiar acolo*, stând drept și în așteptare, de parcă știa că va veni.

I se opri respirația. *Nu*, se gândi. Nu de parcă *știa*. Ci de parcă *spera*.

Molia ei se sperie și întrerupse contactul. Era prea aproape. Nu era pregătită. Dar, în clipa aceea, îngrijorarea lui se transformă în ușurare.

Ușurare. Fiindcă o văzuse pe *ea*.

Doar atunci, plutind în aerul de deasupra lui, cu inimile din propriul ei trup bătând într-un ritm sălbatic, Sarai își dădu seama că se așteptase la ce era mai rău, sigură că astăzi, în sfârșit, avea să fi prins dezgust de ea. Dar nu văzuse nici urmă de așa ceva. Își făcu curaj și reveni pe tâmpla lui.

Era încă acolo, iar ea îi văzu din nou trecerea de la îngrijorare la ușurare.

— Îmi pare rău, spuse el, cu vocea lui asemeni fumului de lemne.

Era mai departe, acum. Nu se mutase chiar el, ci schimbase conceptul de spațiu din vis, ca să nu o înghesuie. Nu se aflau într-o versiune a Plângerii sau a bibliotecii. Se aflau lângă un râu, și nu era tumultuosul Uzumark, ci unul cu o curgere mai blândă. Nu se vedeau nici Cuspida, nici Plângerea, nici citadela, ci o cantitate mare de cer rozaliu și, sub el, o întindere lată de apă verde, pe care pluteau păsări cu gâturi lungi și curbate. De-a lungul țărmurilor, ieșite în afară, parcă pentru a-și surprinde propriile reflexii, erau rânduri de case din piatră dură, cu

obloanele vopsite în albastru.

— Te-am speriat, continuă Lazlo. Te rog să rămâi.

Era ciudată ideea că el ar fi putut-o speria pe ea. Muza Coșmarurilor, torționara Plângerii, speriată de un vis al unui bibliotecar blând?

— M-ai surprins, spuse ea. Nu sunt obișnuită să fiu așteptată.

Nu îi spuse că nu era obișnuită să fie *văzută*, că toate acestea erau noi pentru ea, sau că bătăile inimilor ei se încurcau unele pe celelalte, pierzându-și și recăpătându-și ritmul, ca niște copii care învățau să danseze.

— Nu voiam să te ratez, dacă veneai, spuse Lazlo. Am sperat că vei veni.

Și iat-o: luminița vrăjitoarei din ochii lui, scânteind ca soarele în apă. Când e privită astfel, o persoană se zăpăcește – mai ales dacă e obișnuită cu dezgustul celorlalți. Sarai avea o conștiință de sine nouă, deconcertantă, de parcă nu-și dăduse până atunci seama cât de multe părți mobile avea, toate trebuind să fie coordonate cât să dea impresia de grație. Atâta vreme se purtase la nimereală, că nu se mai gândise la impresie. Acum credea că totul era anapoda. Cum de trăise până atunci fără să remarce stângăcia brațelor sale, felul în care atârnau de umeri, ca niște șunci în vitrina unei măcelării? Și le încrucișă, fără eleganță, simți ea, ca o amatoare care găsise o cale ușoară de a ieși din impas.

— De ce? întrebă ea. Ce dorești?

— Nu… nu vreau nimic, se grăbi el să spună.

Firește, nu fusese o întrebare corectă. În fond, ea îi pătrunsese în vis, și nu invers. Avea dreptul să o întrebe ce căuta ea acolo. Dar el îi spuse:

— Vreau să știu dacă ești bine. Ce s-a întâmplat cu tine, sus? Ai fost rănită?

Sarai clipi. *Ea*? După tot ce văzuse și când abia supraviețuise, el o întreba pe *ea* dacă era bine?!

— Sunt bine, răspunse, cam dur, fiindcă simțea un blocaj inexplicabil în gât.

În camera ei, își cuprinse brațul rănit. Nimănui din citadelă nu îi păsa dacă era rănită.

— Ar fi trebuit să mă asculți. Am încercat să te avertizez.

— Da. Mă rog, am crezut că ești doar un vis. Dar se pare că nu ești.

Se opri, nesigur.

— Nu ești, nu? Deși, firește că, dacă ai fi și mi-ai spune că nu ești, de unde aș ști?

— Nu sunt un vis, spuse Sarai, cu vocea plină de amărăciune. Sunt un coșmar.

Lazlo râse scurt.

— Nu corespunzi ideii mele de coșmar, spuse el, roșind puțin. Sunt bucuros că ești adevărată, adăugă, roșind mai tare.

Apoi, rămaseră acolo pentru o clipă, față în față, fără să se privească, ci privind în jos, spre întinderea de mal acoperită cu pietricele dintre cele două perechi de picioare ale lor.

Lazlo văzu că ale ei erau goale și că-și încârliga degetele în pietricele și în noroiul moale de sub ele. Se gândise la ea toată ziua, deși nu prea avea o bază, însă fusese o surpriză pentru Eril-Fane și Azareen, ceea ce-l făcuse să creadă că ea își petrecuse întreaga viață în citadelă. Oare ieșise vreodată în lume? Cu ideea aceea în minte, vederea degetelor ei albastre care se încleștau în noroiul râului îl mișcă profund.

După aceea, gleznele ei albastre și pulpele subțiri i se părură foarte atrăgătoare, și atunci roși și întoarse capul. Și se gândi că, ținând cont de toate astea, ar fi fost ridicol să-i ofere ceva de băut, însă nu știa ce altceva să facă, așa că încercă:

— Ai dori... niște ceai?

Ceai?

Sarai remarcă, pentru prima dată, masa de pe malul râului. Se afla în partea puțin adâncă a apei, cu picioarele pierdute în micile valuri spumegânde care se loveau de țărm. Pe ea fusese așternută o pânză și se vedeau niște vase acoperite, alături de un ceainic și două cești. Un fuior de abur ieșea din ceainic, iar ea își dădu seama că îi simțea mirosul, aromat și floral, printre celelalte mirosuri ale râului. Ce numeau ei „ceai” în citadelă se referea doar la ierburi precum menta și lămâița. Își amintea vag de gustul ceaiului adevărat, undeva, printre amintirile îngropate cu zahăr și torturi aniversare. Uneori, visa la asta, la băutura în sine, dar și la asemenea momente. La ritual, la așezarea care, din exterior, i se păruse inima culturii ceaiului. Să împarți ceaiul și conversația (și, așa cum sperai întotdeauna, prăjitura). Privi de la aranjamentul distonant la peisajul din jur și apoi la Lazlo, care își prinsese buza de jos între dinți și o privea și el, neliniștit.

Iar Sarai remarcă, în afara visului, că buza lui adevărată era

prinsă între dinții lui adevărați. Nervozitatea lui era palpabilă, iar asta o dezarmă. Văzu că-și dorea să o bucure.

— Asta e pentru *mine*? întrebă, cu jumătate de glas.

— Îmi pare rău dacă nu le-am nimerit pe toate, spuse el, rușinat. Nu am mai avut niciodată un musafir și nu sunt sigur cum se face.

— Un musafir, spuse Sarai, slab.

Cuvântul acela. Când pătrundea în vise, le încălca și le fura. Nu fusese niciodată *invitată*. Niciodată *bine-venită*. Sentimentul care o cuprinse era nou și extraordinar de plăcut.

— Eu n-am fost niciodată musafir, mărturisi ea. Așa că nici eu nu știu prea multe.

— Ce ușurare! exclamă Lazlo. Putem să inventăm lucrurile după plac.

Îi trase un scaun. Ea se mișcă să se așeze. Niciunul nu mai făcuse această manevră simplă, pe pământ sau pe apă, și își dădură seama că puteau face greșeli. Dacă trăgeai scaunul prea repede sau prea încet, dacă te așezai prea repede sau prea din scurt, apăreau încurcături – poate chiar și un botez neintenționat al părților posterioare. Dar reușiră, iar Lazlo se așeză pe scaunul din față, și iată-i: două persoane care ședeau la o masă, privindu-se timid, peste aburul ceaiului.

Într-un vis.

Dintr-un oraș pierdut.

În umbra unui înger.

La marginea prăpastiei.

Dar toate acestea, oraș, înger, prăpastie, păreau la lumi distanță. Lebedele alunecau pe lângă ei ca niște nave elegante, iar satul era pastelat, cu petice de umbre albastre. Cerul era de culoarea pufului de piersică, iar din iarba pajiștii se înălța sporovăială de insecte.

Lazlo se uită la ceainic. I se părea cam mult să le ceară mâinilor să toarne fără probleme în niște cești atât de elegante, așa că făcu ceaiul să se toarne singur, sarcină îndeplinită admirabil, parcă de un majordom invizibil. O singură picătură se pierdu, decolorând pânza de pe masă, însă el o curăță, mintal, imediat.

Se gândi ce ar fi fost să aibă o asemenea putere în viața reală. Apoi, își dădu seama că tocmai curățarea unei pânze îi dăduse acest gând, și nu crearea unui întreg sat, a unui râu cu

păsări pe el, a dealurilor din depărtare sau a surprizei încă nedeconspirate.

Mai visase lucid înainte, însă niciodată atât de lucid. De când ajunsese în Plângerea, visele sale deveniseră excepțional de vii. Se întrebă dacă influența ei făcea posibilă această claritate. Sau se schimbaseră atenția și așteptările sale și îl făcuseră atât de alert?

Își luară ceștile. Era o ușurare pentru amândoi să aibă ceva de făcut cu mâinile. Sarai luă o gură și nu își putu da seama dacă aroma, de fum și de flori, era propria ei amintire despre ceai, sau dacă Lazlo modifica și experiența senzorială din vis. Oare funcționa așa?

— Nu știu cum te cheamă, spuse el.

Sarai nu fusese întrebată niciodată cum se numește și nici nu își spusese numele. Nu mai întâlnise pe cineva, înainte. Toți cei pe care-i cunoștea fuseseră acolo dintotdeauna, cu excepția fantomelor captive, care nu erau tocmai înclinate spre conversații.

— Sarai, spuse ea.

— Sarai, repetă el, parcă gustându-i numele.

Sarai. Avea gust de ceai, gândi el, complex, fin și nu prea dulce. O privi, cu adevărat. În lumea reală nu s-ar fi uitat niciodată la o tânără cu o asemenea intensitate și atât de direct, însă, aici, părea în regulă, de parcă s-ar fi întâlnit cu acordul tacit de a se cunoaște.

— Îmi vei spune despre tine?

Sarai ținea ceașca în ambele mâini. Inspiră aburul fierbinte, iar în jurul picioarelor simți apa rece.

— Ce ți-a spus Eril-Fane? întrebă ea, cu tristețe.

Prin ochii altei molii, văzu că tatăl ei nu mai ședea la perete, ci se mutase la fereastra deschisă a camerei și se sprijinise de pervaz ca să privească spre citadelă. Și-o imagina pe ea acolo, sus? Și, dacă da, la ce se gândea? Dacă ar fi adormit, și-ar fi dat seama. I-ar fi citit-o pe fața care acum era ca o mască mortuară: posomorâtă și lipsită de viață, cu găvane întunecate în loc de ochi.

— A spus doar că nu ești Isagol, relată Lazlo.

Se opri.

— Ești… fiica ei?

Sarai își ridică privirea spre el.

— A spus el asta?

Lazlo clătină din cap.

— Am presupus, spuse el. Părul tău.

Mai ghicise și altceva. Ezitând, spuse:

— Suheyla mi-a spus că Eril-Fane a fost consortul lui Isagol.

Sarai nu spuse nimic, însă tăcerea ei reflecta adevărul, la fel și efortul ei mândru de a nu afișa suferință.

— Nu a știut despre tine? întrebă Lazlo, aplecându-se în față. Dacă ar fi știut că are un copil…

— A știut, spuse Sarai, scurt.

La un kilometru distanță, omul de care vorbeau se frecă la ochi, cu o infinită oboseală, și totuși nu îi închise.

— Și acum știe că trăiesc. A spus ce vrea să facă?

Lazlo clătină din cap.

— Nu a spus multe. Ne-a cerut să nu povestim nimănui ce s-a petrecut acolo, nici despre tine, nici despre restul.

Sarai bănuise asta. Ce voia să știe era *de ce* și *ce urma*, dar Lazlo nu îi putea spune, iar Eril-Fane era încă treaz. Azareen adormise, într-un târziu, iar Sarai își așeză o santinelă pe curbura obrazului ei pătat de lacrimi.

Dar nu găsi niciun răspuns. Dimpotrivă, fu aruncată înapoi în violențele de dimineață. Își auzi propriul strigăt – „Plecați!” – și simți teroarea satârelor și cârligelor de carne, și văzu fața propriei sale bunici, bunica lui Azareen, pocită de o ură necunoscută. Scena se repetă iar și iar, fără milă, și cu o diferență teribilă: în vis, săbiile lui Azareen erau grele ca niște ancore, trăgându-i mâinile în jos în timp ce se zbătea să se apere de măcelul care se revărsa din palma îngerului. Era prea lentă. Lupta se desfășură într-o panică nebună și totuși cu o lentoare de melc, dușmanii erau invincibili și nenumărați, iar rezultatul nu era deloc la fel de fericit precum fusese.

În visul lui Azareen, mureau cu toții, așa cum îi spusese Sarai lui Lazlo că se va întâmpla.

Pe malul râului, Sarai tăcuse cât timp atenția îi fusese solicitată în altă parte. Lazlo, remarcând că nuanța azurie a feței sale devenise cam cenușie o întrebă:

— Ești bine?

Încuviință, prea repede. *Tocmai te-am privit murind*, nu spuse ea, însă îi fu dificil să-și alunge imaginea din minte. Căldura tâmplei lui sub molia ei o liniști, la fel și vederea lui de cealaltă

parte a mesei. Lazlo cel real, Lazlo cel din vis, amândoi în viață, datorită ei. Înțelese că vedea o imagine a crimelor pe care le evitase, și orice rușine ar fi simțit din cauza tiradei de mai devreme a Minyei, nu o mai simțea acum.

Cu iscusință, preluă frâiele coșmarului lui Azareen. Făcu armele războinicilor mai ușoare și încetini atacul, în timp ce sania de mătase pluti, prinzând distanță. Făcu fantomele să treacă toate în evanescență, începând cu bunica lui Azareen, infuzând visul cu suspinele lor de ușurare. Morții erau liberi, viii erau în siguranță, și visul luă sfârșit.

Sarai își termină ceaiul. Ceainicul îi reumplu ceașca. Îi mulțumi de parcă ar fi fost viu, apoi privirea i se opri pe vasele acoperite.

— Deci, întrebă ea, aruncându-i o privire lui Lazlo, ce e acolo?

42.

ZEU SAU MONSTRU, MONSTRU SAU ZEU

Lazlo avea o experiență vag superioară celei a lui Sarai cu privire la tort, așa că a fost unul dintre lucrurile pe care le inventară „după plac”. Era ca un joc. Unul își imagina ce conținea un platou, iar celălalt scotea capacul cu o înfloritură dramatică. Descoperiră că puteau conjura produse de cofetărie splendide, dar nu prea le ieșea gustul. Nu erau rele torturile. Erau dulci, măcar – asta era ușor. Dar era acea dulceață fadă, visată de orfanii care-și lipiseră nasurile de vitrine (măcar metaforic) și nu gustaseră niciodată.

— Toate-s la fel, se plânse Sarai, gustând din ultima ei creație.

Era o minune: trei etaje înalte, glazurate cu roz și petale zaharisite, mult prea mare ca să fi încăput sub capac.

— E un truc magic, îi explicase Lazlo, când lucrurile păruseră să crească la fiecare ridicare de capac.

— Totul e un truc magic aici, răspunsese Sarai.

Dar rețetele aveau nevoie de mai puțină magie și de mai multă realitate. Imaginația, așa cum concluzionase Lazlo deja, era cumva legată de cele știute, și amândoi erau complet

ignoranți în materie de tort.

— Acestea ar trebui să fie gustoase, spuse Lazlo, încercând iar. Suheyla le-a pregătit pentru mine și cred că-mi amintesc bine gustul.

Era mult mai bine: un aluat uns cu miere și umplut cu niște nuci de un verde palid și cu jeleu din petale de trandafir. Nu era la fel de bun precum cel real, dar măcar avea ceva specific, care le lipsea celorlalte, și deși amândoi și-ar fi putut curăța degetele prin puterea gândului, li se păru o risipă tristă a mierii imaginare, așa că amândoi preferară să-și lingă degetele.

— Nu cred că e cazul să încercăm să organizăm petreceri în vis, spuse Lazlo, când următoarea încercare se dovedi, din nou, neinspirată.

— Dacă am face-o, aș putea oferi supă de kimril, spuse Sarai.

— Kimril? întrebă Lazlo. Ce este?

— O legumă plină de virtuți. Nu are nicio savoare, așa că nu îndeamnă pe nimeni la exces, dar te ține în viață.

Urmă o pauză scurtă, în care Lazlo se gândi la aspectele practice ale vieții din citadelă. Nu voia să abandoneze diversiunea aceea dulce și ușurința cu care se purta cu musafira, însă nu putea să șadă acolo, cu viziunea ei, și să nu întrebe despre ea cea *reală*, pe care o văzuse atât de fugitiv și în condiții atât de cumplite.

— Asta v-a ținut în viață? întrebă.

— Da, răspunse ea. Ai putea spune că e produsul de bază. Grădinile citadelei nu prea dispun de varietate.

— Am văzut pomi fructiferi, spuse Lazlo.

— Da. Avem prune, mulțumită grădinarului.

Sarai zâmbi. În citadelă, când venea vorba despre mâncare, obișnuiau să-i mulțumească „grădinarului” așa cum alții le mulțumeau zeilor. Îi datorau mult Nălucii pentru grămada aceea de tuberculi de kimril care făcuse diferența. Acestea erau formele divinității în citadela zeilor morți: un grădinar uman necunoscut și o pasăre antisocială. Și, firește, nimic nu ar fi contat fără darurile lui Sparrow și lui Feral, care hrăniseră și udaseră puținul pe care-l aveau. Cât de inatacabilă arăta citadela de jos, se gândi ea, și cât de fragilă era existența lor în interior!

Lazlo nu ratase mențiunea pronumelui la plural.

— Noi? întrebă el, nonșalant, de parcă n-ar fi fost o întrebare

monumentală.

Ești singură acolo? *Mai sunt și alții ca tine*?

Evazivă, Sarai își întoarse atenția spre râu. Acolo unde privi sări un pește, cu un curcubeu iridescent de solzi. Se aruncă înapoi și se scufundă. Oare conta, se întrebă ea, dacă Lazlo și Eril-Fane aflau că mai existau și alte odrasle de zei în viață, în citadelă? Regula fusese oricum încălcată. Oamenii aveau acum „dovada vieții”. Conta câte vieți? I se păru că da, și, oricum, era o trădare să îi pomenească pe ceilalți, așa că spuse doar:

— Fantomele.

— Fantomele mănâncă prune?

Hotărâtă să mintă, o făcu plină de tupeu.

— Cu lăcomie.

Lazlo nu insistă. Voia să știe mai multe despre fantome, firește, și de ce erau înarmate cu unelte de bucătărie, de ce își atacaseră rudele vii, însă începu cu o întrebare mai simplă, și anume de ce erau acolo.

— Bănuiesc că oricine trebuie să fie undeva, spuse Sarai, vag.

Lazlo încuviință, gânditor.

— Deși unii au mai mult control asupra acelui „undeva” decât alții.

Nu se referea la fantome. Își ridică privirea și se uită lung la Sarai. Ea simți cum își formulează întrebarea. Nu știa ce vorbe avea să folosească, dar esența era de ce. *De ce ești acolo*, *sus*? *De ce ești prizonieră*? *De ce trăiești așa*? *De ce ți se întâmplă toate astea*? Și voia să îi spună, însă își simțea propria întrebare fierbând în interior. Semăna cu agitația moliilor la căderea nopții, dar era mult mai periculoasă. Era *speranță*. Era: *Mă poți ajuta*? *Mă poți salva*? *Ne poți salva*?

Când coborâse în Plângerea să „îi cunoască” pe musafirii Ucigașului de Zei, nu avusese cum să și-l închipuie. Un… prieten? Un aliat? Un visător în a cărui minte creștea o viziune mai bună a lumii. Oh, dacă ar fi putut fi transformată în realitate, gândi ea, dar nu era posibil. Nu era. Cine să știe mai bine cât de otrăvitoare era Plângerea, dacă nu ea, care o otrăvise zece ani lungi?

Așa că îi întrerupse întrebarea cât pe-aci să fie formulată și spuse:

— Apropo de „undeva”, ce-i locul ăsta?

Lazlo nu insistă. Avea răbdare când venea vorba de enigme.

Toți anii aceștia, misterele Plângerii nu avuseseră urgența acestuia. Aici era vorba despre viață și moarte. Aproape că își găsise chiar el moartea. Dar trebuia să îi câștige încrederea lui Sarai. Nu știa cum, așa că, din nou, își căută refugiu în povești.

— Ah, da. Mă bucur că ai întrebat. Acesta este un sat care se numește Zeltzin. Sau așa mi-am imaginat eu că ar arăta un sat numit Zeltzin. Este un loc obișnuit. Frumos, fără a fi excepțional. Dar are o particularitate.

Ochii îi scânteiară. Sarai descoperi că era curioasă. Privi în jurul ei, întrebându-se care era particularitatea.

Mai devreme, când încerca să adoarmă, prima idee a lui Lazlo fusese să creeze un salon elegant în care să o primească. Părea modul potrivit, chiar dacă plicticos. Dar vocea lui Calixte îi apăruse în minte. „Frumoase și pline de monștri”, spusese ea. „Așa sunt cele mai bune povești”. Și avea dreptate.

— Poți ghici? o întrebă pe Sarai.

Ea clătină din cap. Ochii ei începuseră să scânteieze, la rândul lor.

— Atunci, îți voi spune, zise Lazlo, încântat. Gura aceea de mină, o vezi, este o intrare în lumea de dincolo.

— Lumea de dincolo? repetă Sarai, încercând să vadă ceva în direcția în care arăta el.

— Da. Însă nu aceea este particularitatea.

Ea își îngustă ochii.

— Dar?

— Ți-aș putea spune și că, aici, copiii se nasc cu dinți și rod oase de pasăre în leagăn.

— Ce oribil, tresări ea.

— Dar nici asta nu e.

— Nu vrei să-mi spui, totuși? întrebă ea, devenind nerăbdătoare.

Lazlo clătină din cap. Zâmbea. Era amuzant.

— E foarte multă liniște, nu crezi? întrebă el, tachinând-o. Mă întreb unde au plecat cu toții.

Era liniște, într-adevăr. Insectele își încetaseră țârâitul. Se auzea doar zgomotul râului, acum. Dincolo de sat, pajiști verzi urcau spre coama unor dealuri care, de la distanță, păreau acoperite de o blană întunecată. Dealuri care păreau să își țină respirația, gândi Sarai. Simți tăcerea aceea nenaturală, și păstră și ea tăcerea. Apoi, dealurile răsuflară, și făcu și ea la fel.

— Ah, icni ea. Este…?

— Mahalathul, răspunse Lazlo.

Ceața de cincizeci de ani care crea zei sau monștri. Venea. Era o ceață cu fuioare de vapori albi care ieșeau dintre încheieturile dealurilor întunecate, însă se mișca asemeni unei ființe cu o inteligență curioasă, de vânător. Ușoară și densă totodată, era sinuoasă, ca un șarpe. Spre deosebire de ceața obișnuită, nu doar înainta și se răspândea, ci se prăvălea, mai grea decât aerul. Ici și colo, șuvițe din acumularea albicioasă păreau să se ridice și să privească, o clipă, doar pentru a se prăbuși iar în maree, asemeni unor calote glaciare aspirate înapoi în apă. Năvălea în jos, *se scurgea*, într-o cavalcadă glorioasă, de neoprit, peste pantele înverzite, direct spre sat.

— Te-ai jucat vreodată „pretinzând că”? o întrebă Lazlo.

Ea râse scurt.

— Nu așa.

Era speriată și încântată.

— Să fugim? întrebă el. Sau să rămânem aici și să vedem ce iese?

Masa de ceai dispăruse, la fel scaunele și vasele. Fără să remarce tranziția, cei doi se aflau acum până la genunchi în râu, privind mahalathul care înghițea cele mai îndepărtate case ale satului. Sarai trebui să își amintească de faptul că nu era nimic real. Era un joc într-un vis. Dar care erau regulile?

— Ne va schimba? întrebă ea. Sau ne vom schimba noi?

— Nu știu, spuse Lazlo, pentru că era totul nou și pentru el. Cred că am putea alege ce vrem să devenim sau am putea alege să lăsăm visul să facă asta – dacă are sens.

Avea. Puteau controla totul, sau puteau lăsa totul în voia minților lor inconștiente. În orice caz, nu ceața avea să îi reconstruiască, ci ei înșiși. Zeu sau monstru, monstru sau zeu. Sarai avu un gând urât.

— Dar dacă ești deja un monstru? întrebă ea, în șoaptă.

Lazlo o privi, iar luminița vrăjitoarei din ochii lui îi spuse că nu era, nici pe departe.

— Se poate întâmpla orice, spuse el. Asta-i ideea.

Ceața avansa. Înghiți lebedele plutitoare, una câte una.

— Rămânem sau plecăm? întrebă Lazlo.

Sarai privi mahalathul. Îl lăsă să se apropie. Și când primele sale șuvițe o înfășurară ca niște brațe, prinse mâna lui Lazlo și o

ținu strâns.

43.

UN DEMON DELOC ORIBIL

În ceață, într-un vis, un tânăr și o tânără au fost recreați. Dar, mai întâi, au fost descompuși, contururile li s-au șters, devenind eterice precum pasărea albă, Năluca, atunci când trecea peste pielea cerului. Orice urmă de realitate fizică dispăru – cu excepția mâinilor lor unite, care rămaseră la fel de reale precum oasele și tendoanele. Nu mai exista lume, nici țărm, nici apă, nimic sub picioarele lor și nici picioare. Exista doar acel punct de contact, și nici când se părăsiră pe ei înșiși, Lazlo și Sarai nu se părăsiră unul pe celălalt.

Și când ceața trecu mai departe, iar lebedele refăcute își revărsară maiestuozitatea deasupra râului verde, umil, se întoarseră să se privească. Aveau degetele împletite și se priveau, se priveau, se priveau.

Ochii lor mari și sclipitori erau neschimbați. Ai lui erau încă cenușii, ai ei, încă albaștri. Genele ei erau tot roșcat-aurii, iar ale lui, negre, ca blana de nurcă. Părul lui era tot negru, iar al ei, în nuanța scorțișoarei, nasul lui, tot victima basmelor legate în catifea; gura ei, tot purpurie și cu buze pline.

Erau neschimbați, cu o singură excepție.

Pielea lui Sarai era maronie, iar a lui Lazlo, albastră.

Se priviră, se priviră și iar se priviră, își priviră mâinile unite, modelul maro-pe-albastru al degetelor lor, inversat, și priviră suprafața apei, care nu mai fusese o oglindă, însă acum era, fiindcă așa își doriră. Iar ei își priviră reflexiile, alăturate și mână în mână, și nu văzură nici zei, nici monștri. Erau atât de neschimbați, și totuși lucrul acela, culoarea pielii lor, ar fi schimbat totul în lumea reală.

Sarai privi culoarea cafenie, bogată, a brațelor sale, și știu, deși era ascuns, că avea un elilith pe abdomen, ca o fată umană. Se întrebă care era modelul și își dori să arunce o privire. Își retrase blând cealaltă mână, cea care se afla într-a lui Lazlo. Nu mai părea să existe vreun motiv să o țină, deși fusese

plăcut cât durase.

Îl privi. *Albastru*.

— Tu ai ales așa? întrebă ea.

Lazlo clătină din cap.

— Am lăsat mahalathul să o facă.

— Și a făcut asta.

Se întrebă de ce. Propria ei schimbare era mai ușor de înțeles, fiind vorbea despre umanitatea ei exteriorizată, și despre dorul ei de libertate, fuga de scârba și limitele cuștii ei metalice. Dar de ce ajunsese el așa? Poate, se gândi ea, nu era vorba de dorință, ci de teamă, și așa vedea el monștrii.

— Mă întreb ce dar ai primit.

— Dar? Adică dar magic? Crezi că am unul?

— Toate corciturile de zei au.

— Corciturile de zei?

— Așa ni se spune.

Nouă. Un alt pronume colectiv. Sclipi între ei, scurt, însă Lazlo nu îi mai dădu atenție.

— Urât, se strâmbă el. Nu se potrivește. Se folosește pentru demoni, mai degrabă.

— Cred că asta e și ideea.

— Ești un demon deloc oribil, atunci.

— Mulțumesc, spuse Sarai, cu pretinsă sinceritate, ducându-și cu modestie mâna la piept. E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva.

— Să știi că am cel puțin o sută de lucruri mai frumoase de zis și mă împiedică doar stânjeneala.

Când pomeni de stânjeneală, aceasta veni, brusc. În reflexia ei, Sarai văzu că obrajii ei cafenii deveniră purpurii, în loc de mov, iar Lazlo văzu tocmai inversul.

— Daruri, deci, spuse el, revenindu-și, deși Sarai nu s-ar fi supărat să mai rămână o vreme asupra celor o sută de lucruri mai frumoase. Și al tău este… să pătrunzi în vise?

Ea încuviință. Nu văzu necesitatea de a-i explica și procedura. Compasiunea de altă dată a lui Ruby îi veni în minte. „Cine ar vrea să sărute o fată care mănâncă molii?” Gândul la sărutat îi pricinui o fluturare în stomac, una pe care ar fi simțit-o dacă moliile ar fi trăit cu adevărat înăuntrul ei. Era ca o zbatere de aripi delicate, gâdilând-o.

— Cum de știi ce fel de dar este? întrebă Lazlo. Cum afli?

— E mereu diferit, spuse ea. Uneori, se manifestă spontan și evident, iar alteori trebuie testat. Când Mezartimii trăiau, Korako, zeița secretelor, era cea care îi testa. Sau așa mi s-a spus. Trebuie s-o fi cunoscut, cândva, dar nu-mi amintesc.

Întrebarea „Cine ți-a spus?” era atât de palpabilă între ei, că Lazlo nici nu o adresă – poate doar din sprâncene, iar Sarai răspunse.

— Fantomele mi-au spus, zise ea, și de data asta chiar era adevărul.

— Korako, repetă Lazlo.

Se gândi la pictura de pe zid, dar fusese atât de fixat pe Isagol, încât nu fusese atent la celelalte. Suheyla pomenise doar de Letha.

— Nu am auzit nimic despre ea.

— Nici nu aveai cum. Era zeița secretelor, iar cel mai bine păstrat era propria ei existență. Nimeni nu știa măcar care îi era darul.

— O altă enigmă, spuse Lazlo.

Vorbiră despre zei și despre daruri, plimbându-se pe lângă râu. Sarai lovi apa cu piciorul și văzu picăturile creând mici curcubeie. Priviră lebedele, care fuseseră identice, însă acum erau ciudate: una avea colți și era făcută din agate și mușchi, alta părea turnată în aur. Alta se transformase într-un svytagor, care dispăru în apa opacă. Sarai îi povesti despre darurile mai grozave, de care auzise de la Ellen cea Mare, și strecură, printre ele, pe cel al fetei care făcea plantele să crească și pe-al băiatului care aducea ploaia. Propriul lui dar, dacă mahalathul îi adusese vreunul, rămase un mister.

— Dar tu? o întrebă Lazlo, oprindu-se să culeagă o floare pe care tocmai își dorise să crească.

Era o inflorescență exotică, pe care o văzuse într-o vitrină și s-ar fi rușinat să afle că se numea floarea pasiunii. I-o oferi lui Sarai.

— Dacă ai fi umană, ar trebui să renunți la darul tău, nu?

Nu bănuia ce blestem era darul ei, sau la ce îl folosise împotriva ei înseși și a Plângerii.

— Așa cred, spuse ea, mirosind floarea, care avea iz de ploaie.

— Dar atunci n-ai putea fi aici, cu mine.

Asta așa era. Dacă ar fi fost umană, Sarai nu ar fi putut să se

afle în visul lui Lazlo, cu el. Dar… s-ar fi putut afla în camera lui, cu el. O invadă un val de căldură, dar nu era nici rușine, nici jenă. Era un soi de dorință, însă nu a inimilor, ci a pielii, să fie atinsă. A membrelor, să se împletească. Era centrată în abdomenul ei, acolo unde se afla noul ei elilith, și își trecu din nou degetele peste el, cutremurându-se. Sus, în citadelă, trupul ei adevărat se cutremură, de asemenea.

— Este un sacrificiu pe care l-aș face, spuse ea.

Lazlo nu își putea imagina că o zeiță ar putea dori să renunțe la magie. Și nu era vorba numai de magie. Credea că Sarai ar fi fost frumoasă în orice culoare, însă găsi că îi lipsea nuanța albastră, cu adevărat deosebită, a pielii ei.

— Dar nu ai vrea să te schimbi cu adevărat, nu? insistă el. Dacă ar fi real ce trăim noi?

Nu ar fi vrut? Atunci, de ce subconștientul ei, mahalathul ei interior, ar fi ales această transformare?

— Dacă ar însemna să am o viață, atunci da, aș vrea.

Era confuz.

— Dar trăiești deja, zise și simți un junghi de teamă. Trăiești, nu? Nu ești o fantomă, la fel ca acelea…

— Nu sunt o fantomă, spuse Sarai, spre marea lui ușurare. Dar sunt corcitură de zei și există o mare diferență între a fi în viață și a avea o viață.

Lazlo pricepea asta. Sau credea că pricepe. Se gândi că se referea la ceva comparabil cu traiul de copil găsit la abația Zemonan: trăiai, însă nu aveai o viață. Și, fiindcă el își găsise calea de la una la cealaltă și își văzuse visul devenind realitate, simțea că are o anumită autoritate în materie. Dar îi lipsea o piesă esențială din puzzle, o piesă *însângerată*. Călduros și rezonabil, o compătimi:

— Nu cred că duci o viață prea grozavă acolo, sus. Dar acum, că știm despre tine, te putem scoate de acolo.

— Să mă scoateți? Serios? Să mă duceți în Plângerea?

Vocea lui Sarai căpătase o nuanță amuzată, de neîncredere, iar în timp ce vorbea își recăpătă culoarea, redevenind albastră. *Gata cu umanitatea*, gândi. Adevărul cel trist trecea dincolo de orice prefăcătorie de joc. De parcă transformarea ei ar fi sunat finalul fanteziei, Lazlo reveni și el în pielea lui. Lui Sarai aproape că îi păru rău. Când fusese albastru, aproape crezuse că între ei exista o legătură. Se întrebase oare, într-adevăr, dacă acest

visător ar fi putut-o ajuta? Salva, chiar? Nu avea idee.

— Înțelegi, nu? întrebă ea, cu o duritate bruscă. M-ar ucide pe loc.

— Cine?

— *Oricine*.

— Nu.

Clătină din cap, fără să vrea să creadă.

— Sunt oameni buni. Ar fi o surpriză, da, însă nu te-ar putea urî doar pentru ce au fost părinții tăi.

Sarai se opri din mers.

— Crezi că oamenii buni nu sunt capabili de ură? spuse ea. Crezi că oamenii buni nu ucid?

Respirația i se înteți și își dădu seama că strivise floarea în mână. Lăsă petalele să cadă în apă.

— Oamenii buni fac toate lucrurile pe care le fac oamenii răi, Lazlo. Doar că, atunci când le fac ei, le numesc „dreptate".

Se opri. Vocea îi devenise grea.

— Când ucid treizeci de bebeluși în leagăne, spun că a fost *necesar*.

Lazlo o privi lung. Clătină din cap.

— Șocul pe care l-ai văzut pe chipul lui Eril-Fane, continuă ea, nu a fost pentru că nu știuse că avea un copil. A fost fiindcă a crezut că mă ucisese acum cincisprezece ani.

Vocea i se frânse, la final. Înghiți cu greu. Simți, brusc, că întreg capul i se umple de lacrimi și că, dacă nu varsă câteva, va exploda.

— Când a ucis *toate corciturile de zei*, Lazlo, adăugă ea, și începu să plângă.

Nu în vis, unde Lazlo o putea vedea, ci sus, în iatacul ei, ascunsă. Lacrimile îi coborau pe obraji asemeni ploilor musonice care spălau zidurile citadelei pe timp de vară, pătrunzând pe ușile deschise ca un potop asupra podelelor lunecoase. Nu puteai face nimic decât să aștepți să se oprească.

Eril-Fane știuse că unul dintre bebelușii din creșă era al lui, însă nu și care. Văzuse pântecul lui Isagol umflându-se cu copilul lui, firește, dar, după ce născuse, nu mai pomenise niciodată despre asta. O întrebase. Ea ridicase din umeri. Își făcuse datoria, iar acum era problema creșei. Nici măcar nu știuse dacă era băiat sau fată, fiindcă nu însemna nimic pentru ea. Iar când el pășise, mânjit de sânge de zeu, în creșă, și privise în jur, la

copiii și bebelușii care urlau, se temuse că va vedea și va ști: *Iată*. *Acela e al meu*.

Dacă ar fi văzut-o pe Sarai, cu părul de nuanța scorțișoarei ca al mamei sale, ar fi recunoscut-o într-o secundă, însă nu o văzuse – fiindcă nu era acolo, dar el nu știuse asta. Din câte știa el, părul ei ar fi putut fi întunecat, ca al lui, ca al celorlalți copii care alcătuiau un tablou încețoșat de albastru, sânge și urlete.

Toți nevinovați. Toți blestemați.

Toți morți.

Ochii lui Lazlo erau uscați, însă căscați. Nu clipea. *Bebeluși*. Mintea lui respingea ideea, chiar dacă, dedesubt, piesele de puzzle căpătau formă. Toată groaza și toată rușinea pe care le citise pe chipul lui Eril-Fane. Întâlnirea cu Zeyyadinii și… felul în care Maldagha își așezase mâna pe pântec. La fel și Suheyla. Era un gest matern. Cât de prost fusese să nu își dea seama – însă cum ar fi putut, când își petrecuse toată viața printre bătrâni? Toate lucrurile care nu avuseseră sens înainte se agitară suficient ca să se cristalizeze, și a fost de parcă s-ar fi înclinat unghiul soarelui, astfel încât, în loc să se reflecte într-un geam și să-l orbească, ar fi trecut prin sticlă, iluminând tot ce se afla în jur.

Știa că Sarai spunea adevărul.

Un bărbat viteaz și bun. Asta crezuse? Dar bărbatul care omorâse zeii le omorâse și copiii, iar Lazlo înțelese, acum, ce anume se temuse el să găsească în citadelă. „Unii dintre noi cunosc mai bine decât alții starea… în care a fost lăsată”, spusese. Nu scheletele zeilor îl îngrozeau, ci ale copiilor. Lazlo se aplecă, simțind că îi vine rău. Își apăsă palma pe frunte. Satul și lebedele monstruoase dispărură. Râul nu mai exista. Totul se pierdu, iar Lazlo și Sarai se treziră în cămăruța lui – cămăruța Ucigașului de Zei. Corpul adormit al lui Lazlo nu era întins în pat. Era tot un decor de vis. De fapt, el dormea mai departe în cameră, în timp ce, în vis, stătea treaz în ea. În realitate, pe tâmpla lui se afla o molie. În vis, alături de el se afla Muza Coșmarurilor.

Muza Coșmarurilor, gândi Sarai. Ca întotdeauna. În fond, îi adusese coșmaruri acestui visător, la care venise să caute refugiu. În somn, murmură „Nu”. Ochii și pumnii lui erau strânși. Respira repede și i se întețise pulsul. Erau toate semnele de coșmar. Cât de bine le cunoștea Sarai! Tot ce făcuse fusese să

spună adevărul. Nici măcar nu îi *arătase*. Strălucirea cuțitelor și sângele vărsat și toate trupurile micuțe. Nimic nu ar fi convins-o să târască acea amintire purulentă în mintea lui frumoasă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Sus, în citadelă, suspină. Ea nu se putea elibera de rana aceea. Propria ei minte avea să rămână un mormânt deschis, pentru totdeauna.

— De ce îți pare *ție* rău? întrebă Lazlo.

Vocea lui era blândă, însă voioșia o părăsise. Se ștersese asemeni unei monede vechi.

— Ești ultima persoană căreia ar trebui să îi pară rău. Se presupune că el e un erou, spuse Lazlo. M-a făcut să cred asta. Dar ce fel de erou ar face așa ceva?

În Cădere-de-Vânt, „eroul” cu pricina era întins pe podea. Era nemișcat, de parcă dormea, dar ochii lui erau deschiși în beznă, iar Sarai se gândi, din nou, că nu era atât un bărbat, cât o ruină. Era ca un templu blestemat, încă plăcut privirii, numai carcasa unui lucru sfânt, însă întunecat pe dinăuntru, și niciuna dintre fantome nu putea trece pragul.

„Ce fel de erou?”, întrebase Lazlo. Ce fel, într-adevăr. Sarai nu își permisese niciodată să îl apere. Era de neînchipuit, de parcă trupurile în sine ar fi fost o barieră între ea și iertare. Cu toate acestea, și fără să știe ce urma să spună, i se adresă lui Lazlo, încet:

— Timp de trei ani, Isagol l-a făcut… *să o iubească*. Adică, nu a inspirat iubirea. Nu s-a străduit să o merite. I-a intrat doar în minte… sau în inimi, sau în suflet… și a cântat nota aceea care îl făcea să o iubească, în ciuda a tot ce era ea. Isagol era teribil de întunecată.

Se cutremură, gândindu-se că ea însăși ieșise din acel trup.

— Dar nu i-a luat sentimentele contrarii, deși ar fi putut. Nu l-a făcut *să nu o urască*. A lăsat și ura acolo, alături de iubire, fiindcă i s-a părut amuzant. Și nu era… un disconfort pe lângă dorință, sau vreo tolerabilă iubire-ură masochistă. Nu. Era *ură*.

Imprimă tot ce știa despre ură în vocea ei, și nu propria sa ură, ci ura lui Eril-Fane și a celorlalte victime ale Mezartimilor.

— Mai precis, ura celor folosiți și torturați, care sunt copiii altor folosiți și torturați, și ai căror copii aveau să fie folosiți și torturați. Și era *iubire*, continuă ea, și puse în acel cuvânt tot ce știa și putea.

Iubirea care învie sufletul la venirea primăverii și îl pârguiește, vara. O iubire cum rar există în realitate, de parcă un maestru alchimist ar fi distilat toate impuritățile, fiecare neplăcere trivială, fiecare gând nedemn, într-un elixir perfect, dulce și profund, atotconsumator.

— O iubea atât de mult, șopti ea, deși știa că e o minciună, o profanare. Dar nu conta – când Isagol te făcea să simți ceva, devenea real. El o *ura*. Și o *iubea*. Și a ucis-o.

Se așeză pe marginea patului lui Lazlo și își lăsă privirea să rătăcească peste pereții cunoscuți. Amintirile pot fi captive într-o cameră, iar aceasta păstra încă toți anii în care venise la fereastră, plină de dorința răzbunării pe care o considera justă. Lazlo se așeză lângă ea.

— A câștigat ura, spuse ea. Isagol i-a lăsat-o dinadins, ca să se distreze, și timp de trei ani el s-a luptat cu sine. Singurul mod în care putea să câștige era ca ura să depășească iubirea aceea falsă și perfectă. A reușit.

Își încleștă maxilarul și îl privi pe Lazlo. Povestea aceea nu îi aparținea, dar se gândi că se cuvenea ca el să afle.

— Asta după ce Skathis a adus-o pe Azareen în citadelă.

Lazlo știa o parte din poveste. „Au luat-o mai târziu”, spusese Suheyla. Sarai o știa pe toată. Doar ea știa despre verigheta de argint coclit, pe care Azareen o punea pe deget în fiecare seară și o scotea în fiecare dimineață. Nu fusese singura poveste de dragoste terminată de zei, însă fusese singura care îi terminase.

Eril-Fane era deja plecat de mai bine de doi ani, când Skathis o luase pe Azareen. Fusese, probabil, singura fată din Plângerea care se bucurase să urce pe monstrul Rasalas și să zboare spre propria sclavie, fiindcă așa avea să afle, măcar, dacă soțul ei trăia.

Trăia. Iar Azareen învățase cum să fii bucuros și distrus în același timp. Îi auzise râsul înainte să îi vadă chipul, *râsul* lui Eril-Fane, în locul acela, la fel de viu cum era când îl auzea ea, și se desprinsese de paznicul său și dăduse fuga spre el, oprindu-se după un colț al coridorului de metal lucios ca să îl vadă privind-o cu iubire pe Isagol cea Cumplită.

Știa ce însemna. Eril-Fane o privise și pe ea la fel. Nu era prefăcătorie, ci adevăr, așa că, după mai bine de doi ani în care se întrebase ce i se întâmplase, Azareen aflase. Pe lângă nefericirea de a servi „scopului” zeilor, soarta ei fusese să își

privească soțul iubind-o pe zeița disperării.

Pentru Eril-Fane, destinul fusese să își vadă mireasa condusă pe coridorul sinistru – ușă după ușă, în toate cămăruțele mobilate doar cu un pat, și, într-un final, calculele lui Isagol dăduseră greș. Iubirea nu se putea măsura cu ceea ce se aprinsese în Eril-Fane când auzise primele strigăte ale lui Azareen.

— *Ura* a fost triumful lui, îi spuse Sarai lui Lazlo. A fost cine a devenit ca să-și salveze soția și semenii. Pe cât de mult sânge pe mâinile lui, pe atât de multă ură în inimile lui. Zeii și-au croit propriul sfârșit.

Rămase mută pentru o clipă, apoi simți un gol înăuntru, acolo unde, ani de zile, se aflase propria ei ură. Acum, fusese înlocuită de o tristețe teribilă.

— Și după ce au fost uciși și toți sclavii au fost eliberați, spuse ea, cu greu, mai rămăsese creșa și un viitor plin de magie teribilă, de neimaginat.

Lacrimile care, până acum, curseseră doar pe obrajii reali ai lui Sarai, curseră și pe cei din vis. Lazlo se întinse după mâinile ei și le luă în ale sale.

— Este un act de neiertat, spuse ea, cu vocea răgușită de emoție. Unele lucruri sunt prea teribile ca să le ierți. Dar cred… că înțeleg ce au simțit ei atunci și cu ce s-au confruntat. Ce era să facă ei cu niște copii care aveau să crească într-o nouă generație de torționari?

Lui Lazlo i se făcuse rău de la oroare și de la sentimentul incredibil că propria sa copilărie fusese îngăduitoare.

— Dar, dacă ar fi fost crescuți cu iubire, spuse el, nu ar fi devenit torționari.

Suna atât de simplu și de curat. Dar ce știuseră oamenii despre puterea Mezartimilor, în afară de felul în care era folosită ca să pedepsească și să oprime, să înspăimânte și să controleze? Cum și-ar fi putut ei imagina o Sparrow sau un Feral, când tot ce știau erau Skathis și Isagol? Dacă cineva s-ar fi întors în timp cincisprezece ani, s-ar mai fi putut aștepta ca ei să fie cât de milostivi cu putință, având trupul și mintea mutilate de zei?

Compătimirea o făcu să amețească. Spusese că nu l-ar fi putut ierta, dar se părea că-l iertase deja, așa că roși de o neplăcere confuză. Una era să nu urăști, alta să ierți. Îi spuse lui

Lazlo:

— Uneori, mă simt puțin ca el, cu ura și iubirea alăturate. Nu e simplu să ai un paradox la baza propriei existențe.

— Adică? Ce paradox? Să fii corcit... Lazlo nu se putu convinge să o numească astfel, chiar dacă își spunea chiar ea așa. Să fii și om și Mezartim?

— Da, și asta, însă nu. Mă refer la blestemul cunoașterii. A fost ușor cât timp eram singurele victime. *Noi*.

Se uitase la mâinile lor, încă unite, cu a ei într-a lui, însă acum ridică privirea și nu se mai feri de pronume.

— Suntem cinci, recunoscu ea. Iar pentru ceilalți există doar adevărul Carnagiului. Dar, grație darului – sau blestemului – meu, am învățat cum a fost pentru oameni, înainte și de atunci. Le cunosc mințile, știu de ce au făcut ce au făcut și cum i-a schimbat. Așa că, dacă văd o amintire cu bebelușii aceia...

Cuvintele i se înecară într-un suspin.

— Și știu că aceea ar fi fost și soarta mea, simt aceeași furie simplă pe care am simțit-o mereu, însă acum mai e și groaza în numele acelor tineri care au fost smulși din casele lor ca să slujească zeii, și suferință pentru ce au îndurat, și vinovăție... pentru ce le-am făcut *eu*.

Ea plânse, iar Lazlo o cuprinse într-o îmbrățișare, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume să îți lipești de umăr o zeiță care jelea, să o iei în brațe, să îi inspiri mirosul de flori din păr și chiar să îi mângâi ușor tâmpla cu degetul mare. Și, deși un strat al minții sale știa că erau într-un vis, fu înghițit, pe moment, de alte straturi, mai convingătoare, și trăi momentul de parcă ar fi fost complet real. Toate emoțiile, toate senzațiile. Textura pielii ei, mirosul părului, căldura respirației sale prin cămașă, și chiar umezeala lacrimilor care pătrundeau prin pânză. Dar mult mai intens simți tandrețea pură și inefabilă care-l cuprinse, dimpreună cu o solemnitate. De parcă ar fi făcut un jurământ și propria sa viață ar fi servit de garanție. De parcă i s-ar fi încredințat ceva teribil de prețios. Avea să recunoască, mai târziu, că acesta fusese momentul în care i s-a schimbat centrul gravitațional: de la a fi singur, un stâlp separat, la a fi o jumătate din ceva ce avea să se prăbușească, dacă oricare dintre părți era tăiată.

În viața sa anterioară, pe Lazlo îl roseseră trei temeri. Prima, că nu avea să vadă niciodată o dovadă de magie. A doua, că nu

avea să afle nicicând ce se petrecuse cu Plângerea. Acele temeri dispăruseră: dovezile și răspunsurile i se dezvăluiau în fiecare clipă. Iar a treia? Că avea să fie veșnic singur?

Nu înțelegea încă sau nu conștientiza că nu mai era singur și că avea o gamă întreagă de noi temeri de descoperit: cele care veneau odată cu îndrăgirea cuiva pe care ești în pericol să-l pierzi.

Sarai. *Sarai*. Numele ei era caligrafie și miere.

— Ce vrei să spui? o întrebă cu blândețe. Ce le-ai făcut?

Iar Sarai, așa cum era, strânsă în brațele lui, cu fruntea sprijinită de bărbia lui, îi spuse. Îi povesti ce era și ce făcea și chiar și… deși vocea i se subție precum hârtia… *cum* o făcea, cu ajutorul moliilor. Și când termină de vorbit, se încordă în brațele lui și așteptă să vadă ce avea el de spus. Spre deosebire de el, ea nu putea uita că nu era decât un vis.

Se afla și în el, și în afara lui, deodată. Și, deși nu îndrăznea să îl privească, în timp ce îi spunea adevărul, molia îi privise fața adormită, căutând vreo expresie care să trădeze dezgustul.

Nu văzuse niciuna.

Lazlo nu se gândea la molii, deși își amintea, acum, de cea care îi căzuse, moartă, de pe tâmplă, în prima dimineață în care se trezise în Plângerea. Ce conta pentru el erau coșmarurile. Acum se explicau multe. I se păruse că, în Plângerea, teama era un lucru viu, fiindcă așa și era. Sarai o ținuse în viață. Avusese grijă de ea ca de un foc, veghind să nu se stingă niciodată.

Dacă ar fi existat o zeiță ca ea într-o carte cu povești vechi, ar fi fost personajul negativ, care tortura nevinovații din castelul ei înalt. Oamenii din Plângerea erau nevinovați, majoritatea, și ea îi torturase, într-adevăr, însă… avusese de ales? Moștenise o poveste presărată cu leșuri și închegată din dușmănie, și încerca doar să supraviețuiască în ea. Lazlo simți multe lucruri pentru ea, atunci, și îi simți tensiunea, când o ținea în brațe, dar nicio emoție nu era dezgust.

Era sub vraja ei și de partea ei. Când venea vorba de Sarai, chiar și coșmarurile păreau magice.

— Muza Coșmarurilor, repetă el. Sună ca o poezie.

— O poezie?

Sarai nu găsi nimic batjocoritor în vocea lui, dar trebuia să-i vadă chipul ca să aibă confirmarea, ceea ce ar fi însemnat să întrerupă îmbrățișarea. Cu regret, făcu asta. Nu văzu nici urmă

de batjocură, ci doar… luminița vrăjitoarei, încă prezentă. Își dorea să trăiască în ea pentru totdeauna.

Întrebă, cu o șoaptă ezitantă:

— Mai crezi că sunt un demon… deloc oribil?

— Nu, spuse el, zâmbind. Cred că ești un basm. Cred că ești magică, curajoasă și deosebită. Și…

Vocea i se pierdu, rușinată. Doar într-un vis ar fi putut fi atât de îndrăzneț încât să rostească asemenea cuvinte:

— Sper să mă lași să fac parte din povestea ta.

44.

O SUGESTIE EXTRAORDINARĂ

O poezie? *Un basm*? Așa o vedea el? Purpurie la față, Sarai se ridică și merse la fereastră. Nu doar că simțea din nou fluturarea de aripi din stomac, dar se întinsese și în piept, unde-i băteau inimile, și chiar în minte. *Da*, voia să îi spună, încântată. *Te rog să faci parte din povestea mea*.

Dar nu o spuse. Privi afară, în noapte, spre citadelă și spre cer, și întrebă:

— Dar va exista o poveste? Cum?

Lazlo i se alătură la fereastră.

— Găsim noi o cale. Voi vorbi mâine cu Eril-Fane. Orice ar fi făcut atunci, cred că vrea să se căiască. Nu cred că ar vrea să îți facă rău. În fond, nu a spus nimănui ce s-a întâmplat. Nu ai văzut cum a arătat după aceea, cât era de…

— Distrus? sugeră Sarai. L-am văzut după aceea. Mă uit la el chiar acum. E întins pe podea, în camera de zi a lui Azareen.

— Oh, spuse Lazlo.

Era un lucru pe care încă se străduia să îl înțeleagă, cum de putea să aibă atâția ochi deschiși asupra lumii, deodată. Iar Eril-Fane pe podeaua lui Azareen era ceva cu care trebuia să se obișnuiască. Trăiau împreună? Suheyla spusese că nu mai era o căsnicie ceea ce exista între ei. Din câte știa el, Eril-Fane locuia încă aici.

— Ar trebui să vină acasă, spuse el. Pot eu să dorm pe podea. Este camera lui, în fond.

— Nu e un loc bun pentru el, spuse ea, privind în gol pe fereastră.

I se încleștă maxilarul, iar Lazlo îi văzu încrâncenarea.

— A avut multe coșmaruri aici. Multe i-au aparținut, dar… m-am implicat și eu în suficiente.

Lazlo clătină din cap, uluit.

— Știi, credeam că e o prostie să se ascundă de coșmaruri. Dar avea dreptate.

— Se ascundea de *mine*, chiar dacă nu știa.

Un val de tristețe o cuprinse pe Sarai. Cu un suspin, închise ochii și se sprijini de pervaz. Amețise. Ce avea să facă, odată ce răsărea soarele și nu mai putea rămâne aici, în siguranța visului lui?

Deschise ochii și îl studie pe Lazlo.

În camera adevărată, molia ei îl analiză pe Lazlo cel real, relaxarea de pe fața lui și membrele sale lungi, înmuiate de somn. Ce nu ar fi dat pentru un somn odihnitor ca acela, nemaivorbind de controlul pe care-l avea el asupra viselor! Se miră de asta.

— Cum ai făcut, mai devreme? îl întrebă. Mahalathul, ceaiul, totul. Cum de țeși visele atât de bine?

— Nu știu, spuse el. E nou și pentru mine. Adică, am mai avut vise lucide înainte, însă fără să fie predictibile – niciodată așa. Doar de când ai apărut tu.

— Serios? se miră Sarai. Mă întreb de ce.

— Nu e așa și cu ceilalți visători?

Ea râse încet.

— Lazlo, spuse ea. Nu e deloc asemănător. Ceilalți nici măcar nu mă pot vedea.

— Cum adică nu te pot vedea?

— Așa bine. De aceea am venit prima dată și m-am uitat atât de nerușinat la tine, continuă ea, stânjenită și încrețind din nas. Fiindcă n-am crezut că m-ai putea vedea. Cu ceilalți, pot să le urlu în față și nu ar ști. Crede-mă, am încercat. Pot să fac orice într-un vis, mai puțin să *existi*.

— Dar… de ce? Ce trăsătură bizară a darului tău!

— Este o trăsătură bizară a unui dar bizar. Ellen cea Mare – este îngrijitoarea noastră, o fantomă – nu a mai văzut niciun dar ca al meu în toți anii petrecuți la creșă.

Cuta dintre sprâncenele lui Lazlo, cea pe care i-o făcuse

soarele Elmuthalethului, se adânci. Când Sarai îi pomeni de creșă, de bebeluși și de daruri – de *ani* în care acestea existaseră – în minte îi apărură noi întrebări. Și mai multe enigme ale Plângerii. Oare izvorul lor era nesecat? Dar exista un mister mai personal cu care se confrunta acum.

— De ce aș putea să te văd eu și nu altcineva?

Sarai ridică din umeri, la fel de uimită ca el.

— Ai spus că toți te strigă Rătăcitul Visător. Cu siguranță, te pricepi la vise mai bine decât oricine.

— Da, cu siguranță, încuviință el ironic și mai mult decât încântat.

Mult mai mult, pe măsură ce adopta ideea. În tot timpul acesta, de când apăruse Sarai pe malul râului și se jucase cu degetele în noroi, întreaga noapte fusese atât de extraordinară, încât se simțise… efervescent. Dar cu cât mai *extraordinar* era acum, când știa că și pentru ea era la fel?

Ea nu părea prea încântată, totuși, dacă era să fie sincer. Arăta… obosită.

— Ești trează acum? întrebă el, încercând încă să înțeleagă cum funcționa. În citadelă, vreau să spun.

Ea încuviință. Trupul ei era în alcov. Chiar și în spațiul acela restrâns, se plimba de colo-colo, ca un ravid într-o menajerie, cu doar o șoaptă a conștiinței rămasă să o ghideze. Simți un junghi de milă, fiindcă fusese abandonată nu doar de semenii săi, ci și de ea însăși, pustiită și singură, în timp ce ea se afla aici, plângându-și lacrimile la pieptul unui străin.

Nu era un străin, totuși, ci singurul care o vedea.

— Deci, când mă trezesc, continuă el, și orașul se trezește și el, tu te duci la culcare?

Sarai avu un moment de groază când se gândi la somn.

— Așa e de obicei, confirmă ea. Dar „de obicei” nu mai există.

Inspiră adânc și îi povesti totul despre poțiune și despre faptul că nu mai funcționa, și despre cum, de îndată ce conștiința ei se relaxa, porțile tuturor ororilor ei captive se deschideau larg.

Și, în timp ce majoritatea oamenilor aveau câteva orori care-și zgâlțâiau cuștile… ea le avea pe toate.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, spuse ea. Eram atât de tânără când am început, și nimeni nu mi-a spus vreodată să mă gândesc la consecințe. Firește, acum par evidente.

— Dar nu poți să le alungi? Sau să le transformi?

Ea clătină din cap.

— În visele altor oameni am control, dar când dorm, sunt lipsită de putere la fel ca oricare alt visător. Oricare, cu excepția ta. Tu nu ești așa.

— Sarai, spuse Lazlo, căci o văzu alunecând lângă pervaz și o prinse cu brațul. De când nu ai mai dormit?

Nu mai știa.

— Patru zile? Nu sunt sigură.

La privirea lui alarmată, se forță să zâmbească.

— Dorm puțin, spuse ea, între coșmaruri.

— Dar asta e o nebunie. Poți muri din cauza privării de somn.

Răspunsul ei fu un hohot de râs întunecat.

— Nu știam. Ai idee după cât timp? Ca să-mi planific ziua?

Voise să facă o glumă, însă întrebarea avea iz de disperare.

— Nu, răspunse Lazlo, simțind-se complet neajutorat.

Ce situație imposibilă! Ea se afla acolo, sus, singură, iar el aici, jos, singur, și, cumva, erau împreună. Ea era în visul lui, împărtășindu-l. Dacă ar fi avut darul ei, ar fi putut să pătrundă în visele ei și să o ajute să le îndure? Ce ar fi însemnat asta? Ce fel de orori înfrunta? Se lupta cu ravizi, asista la Carnagiu iar și iar? Orice ar fi fost, faptul că trebuia să le îndure singură îi rupea inima.

Îi veni o idee. Păru să-i aterizeze ușor în minte, ca o molie.

— Sarai, începu el. Ce s-ar întâmpla dacă ai adormi acum?

Ochii ei se măriră puțin și privi spre pat.

— Adică *aici*?

— Nu, spuse el, repede, și roși puternic.

În mintea lui, era simplu: voia să îi ofere un adăpost de coșmaruri, să fie un adăpost de ele.

— Adică, dacă ții molia acolo unde e, pe mine, dar adormi dincolo, sus, crezi că… ai putea să rămâi aici? Cu mine?

Sarai tăcu, iar el se temu că mersese prea departe. Nu cumva, într-un fel, o invita să petreacă noaptea cu el?

— Vreau să spun, se grăbi să explice, dacă îți e frică să intri în visele tale, vino aici, în visele mele.

Un tremur ușor o cuprinse pe Sarai. Nu tăcea fiindcă era ofensată, ci dimpotrivă. Era copleșită. Era bine-venită, deci era *dorită*! Lazlo nu știa despre nopțile în care venise neinvitată și își ascunsese o bucățică din minte în mintea lui, așa încât tot ce era minunat în visele sale să o ajute să îndure… restul. Avea

nevoie de odihnă, și încă urgent, și, deși glumise cu el despre moartea în urma lipsei de somn, de fapt îi era teamă de asta.

Ideea de a rămâne *aici*, de a fi în siguranță *aici*, cu *el*… era ca o fereastră care se deschidea și lăsa aerul și soarele să pătrundă înăuntru. Dar era și teamă. Teama de speranță, căci, în secunda în care pricepu ce îi sugera el, Sarai își dori mult să funcționeze – și oare când primise ea vreodată ce-și dorea?

— Nu am mai încercat asta, spuse ea, străduindu-se să-și țină vocea sub control, ca să nu-și trădeze dorința, în cazul în care se dovedea inutil. Dacă adorm, e posibil ca legătura să fie întreruptă, iar molia, să se desprindă.

— Vrei să încerci? întrebă Lazlo, plin de speranță și încercând să o ascundă.

— Nu a mai rămas mult până la răsărit.

— Nu, încuviință el. Mai e puțin.

Se mai gândi la ceva. Căuta slăbiciuni ale ideii și era îngrozită când mai găsea câte una.

— Dar dacă funcționează și vin și ororile?

Lazlo ridică din umeri.

— Le vom alunga sau le vom transforma în licurici și le vom prinde în borcane.

Nu de orori îi era teamă, doar de eșec. Orice altceva puteau înfrunta împreună.

— Ce spui?

Pentru o clipă, Sarai nu avu încredere în propria voce. Oricât de nonșalant discutau, simțiră amândoi că între ei ia naștere ceva imens, și, deși ea nu îi puse nicio clipă la îndoială intențiile, și ceva intim. Să doarmă în visul lui, visând când nici măcar nu era sigură dacă ar ști că e un vis. Unde era posibil să nu aibă control…

— Dacă funcționează, șopti ea, dar sunt neputincioasă…

Se opri, dar el înțelese.

— Ai încredere în mine? întrebă el.

Nici nu se punea problema. Se simțea mai în siguranță aici decât se simțise oriunde altundeva. Și, chiar și așa, își spuse ea, ce riscuri existau aici? *E doar un vis*, răspunse, deși, firește, era mult mai mult.

Îl privi pe Lazlo, își mușcă buza și spuse:

— Prea bine.

45.

AZOTUL RĂTĂCITULUI

În laboratorul încropit în mansarda fără ferestre a crematoriului, o flăcăruie albastră atingea baza de sticlă curbată a unei sticle suspendate. Lichidul din ea se încălzea și își schimba starea, ridicându-se sub formă de vapori prin coloana segmentată, oprindu-se în condensator și apoi picurând în vasul de colectare.

Finul de aur luă sticla și o ridică să examineze produsul.

Era un lichid limpede. Putea să fie apă, însă nu era. Era azot, o substanță mai prețioasă decât aurul pe care-l putea crea, fiindcă, spre deosebire de aur, avea multiple aplicabilități minunate și o singură sursă pe lume: chiar el – cel puțin câtă vreme ingredientul său de bază rămânea secret.

Pe masa de lucru se afla o sticluță goală. Fusese etichetată cu SPIRIT DE BIBLIOTECAR, iar Thyon simți un ghimpe de... dezgust? Acolo se afla esența vitală a țăranului găsit, care avea obiceiul de neiertat de *a-l ajuta fără motiv* și se purta de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

Poate era dezgust. Thyon împinse la o parte sticluța goală, ca să facă loc pentru următoarea procedură. Sau poate că era o senzație de disconfort. Întreaga lume îl vedea așa cum dorea să fie văzut: ca pe o forță de neatins, complet în sine și în deplin control al misterelor universului.

Cu excepția Rătăcitului, care știa cine era el cu adevărat. Își încleștă maxilarul. Dacă Lazlo ar fi avut bunul-simț de a... înceta să existe, se gândi el, poate că i-ar fi fost recunoscător. Dar nu în timp ce era acolo, mereu *acolo*, o prezență benignă, care râdea cu războinicii sau făcea, cu bucurie, orice era de făcut. Chiar își luase prostul obicei să-l ajute pe bucătarul caravanei să curețe oala de supă cu nisip! Ce încerca să dovedească?

Thyon clătină din cap. Știa răspunsul, doar că nu-l putea înțelege. Lazlo nu încerca să dovedească nimic. Nimic din purtarea lui nu era strategie. Nimic nu era amăgire. Rătăcitul era Rătăcitul, și își oferise spiritul fără nicio obligație. Thyon îi era *recunoscător*, chiar dacă îi purta pică în egală măsură, sau într-o măsură mai mare. Luase prea mult din propriul spirit și

era un joc periculos. Ironia lui Lazlo, cum că asta avea să îl urâțească, nu își ratase ținta, dar nu asta era grija lui principală. Văzuse oameni morți-în-spirit. Majoritatea nu supraviețuiau mult, fie luându-și propriile vieți, fie istovindu-se și pierzând orice dorință, chiar și să mănânce. Pofta lor de viață, se părea, exista datorită acestui lichid misterios, pe care Rătăcitul îl donase fără ezitare.

Iar Thyon se recuperase aproape complet, grație acelei pauze. Mai încerca o dată alkahestul pe mezartium, folosind acum azotul Rătăcitului. De obicei, simțea un fior de nerăbdare în această parte a procedurii chimice – o încântare fiindcă crea ce nu putea fi creat de alții, fiindcă putea altera structura naturii. Alkahestul era un solvent universal, care-și respecta numele și care nu îl trădase niciodată. Îl testase fără oprire la Chrysopoesium, și dizolvase fiecare substanță pe care o atinsese, chiar și diamantul.

Dar nu și mezartiumul. Metalul acesta îngrozitor îl speria cu nefirescul său, și deja simțea gustul amar al înfrângerii. Dar metodele științifice erau religia lui Thyon, iar acestea dictau repetarea experimentelor, chiar dacă erau eșecuri. Așa că pregătise un nou lot de chimicale, pentru a lua din nou alkahestul la ancora de miazănoapte, să îl testeze iar. Nu în forma finală, firește, care i-ar fi ros recipientul. Avea să prepare acel amestec în ultima secundă, ca să-l activeze la fața locului.

Iar apoi, când nu se întâmpla nimic, așa cum se aștepta, avea să aplice compusul neutralizant să îl *dezactiveze*, ca să nu se scurgă pur și simplu pe metalul de nepătruns și să-și roadă drumul în pământ.

Apoi urma să tragă un pui de somn. La asta se gândea acum, *la somnul de frumusețe*, *Rătăcitule afurisit*, în timp ce se plimba printr-o Plângere fără lună, cu un sac de sticluțe aruncat peste umăr. Urma să repete experimentul și să înregistreze eșecul, apoi să se culce.

Nici măcar o secundă nu îi trecu prin minte că experimentul ar fi putut reuși.

46.

DOAR UN VIS

Sarai își chemă acasă devreme celelalte molii, lăsând-o doar pe cea de pe fruntea Rătăcitului. Ezită numai când o chemă și pe cea care îi veghea tatăl.

Îl privea, se corectă ea. *Nu îl veghea*. Nu asta făcea ea.

Iată că îl găsise, în sfârșit, și nici măcar nu îi putea cerceta mintea.

Era o ușurare, recunoscu ea, să renunțe și să își retragă molia de pe perete, să o scoată pe fereastră și să o retrimită în aer. Îi era teamă de ce avea să descopere în visele lui, acum, când știa că trăiește. Cum era posibil ca, după tot ce se petrecuse, să mai păstreze o frântură de speranță că el s-ar fi putut *bucura* fiindcă ea trăia?

Se scutură. Firește că el nu se bucura, însă nu era nevoie să afle în seara asta. Îl lăsă cu gândurile lui, oricare ar fi fost.

Călătoria de pe acoperișuri la terasă era lungă pentru niște înaripate atât de mici cum erau moliile, iar ea nu mai fusese niciodată atât de nerăbdătoare ca în minutele acelea pe care le petrecură ridicându-se în aer. Când ajunseră, în sfârșit, și zburătăciră înapoi prin ușa terasei, văzu fantomele stând de pază și își aminti, tresărind, că era încă prizonieră. Aproape că uitase și nu se gândi nici acum prea mult la asta. Mai toată conștiința sa era cu Lazlo. Era încă în camera lui, cu el, când, sus, de una singură, deschise gura ca să-și primească moliile acasă.

Se întoarse cu spatele la el și în vis, deși știa că nu îi poate vedea nici gura adevărată, nici moliile care dispăreau în ea. Aripile ei îi atinseră buzele, moi ca un sărut de fantomă, și se gândi doar că această imagine l-ar dezgusta.

Cine ar vrea să sărute o fată care mănâncă molii?

Nu le „mănânc”, argumentă, pentru sine.

Buzele tale au gust de sare și cenușă.

Nu te mai gândi la sărutat.

Și apoi trăi experiența neobișnuită de a se întinde să se culce, în întuneric, cu trupul ei adevărat, într-un pat adevărat, liniștită fiindcă știa că atât citadela cât și orașul dormeau, și cu o fărâmă

din conștiință încă în Plângerea. Trecuseră ani buni de când mersese ultima dată la culcare înainte de răsărit. Așa cum zăcuse Lazlo, mai devreme, țeapăn, cu propria lui dorință de a dormi ținând somnul departe, se întâmplă și cu Sarai. Conștiința crescută a membrelor sale crea îndoieli cu privire la felul în care avea să le țină, când nu se mai gândea la ele. Reuși să ajungă într-o poziție asemănătoare cu cea adoptată natural, în somn – ghemuită pe o parte, cu mâinile sub un obraz. Trupul ei obosit și mintea și mai obosită, care păruseră, în extenuarea ei, să se îndepărteze, unul de cealaltă, ca niște bărci nelegate, făcură pace cu mareea. Inimile ei băteau prea repede ca să doarmă, totuși. Nu de groază, ci de agitație că s-ar fi putut să nu funcționeze, și… de încântare, sălbatică și mângâietoare ca un haos creat de aripi de molii, dacă funcționa.

În camera din oraș, rămase o vreme la fereastră și vorbi cu Lazlo într-un fel nou și timid, iar acel simț al momentului nu dispăru. Sarai se gândi la plângerile continue ale lui Ruby fiindcă ea „putea să trăiască”. Nu mai simțise niciodată că era adevărat, dar acum așa i se părea.

Era oare viață, dacă era într-un vis?

Doar un vis, își aminti ea, dar cuvintele aveau puțină însemnătate, când nodurile rogojinii împletite de mână de sub picioarele ei imaginare erau mai vii decât perna de mătase moale de sub obrazul ei adevărat. Când compania visătorului acestuia o făcea să se simtă trează pentru prima dată, chiar dacă încerca să doarmă. Era neliniștită, stând aici, cu el. Mintea ei n-avea stare.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai ușor să adorm, îndrăzni ea, dacă nu aș mai vorbi.

— Firește, spuse el. Vrei să te întinzi?

Roși la propria lui sugestie. La fel și ea.

— Te rog să te simți confortabil, spuse el. Să-ți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse Sarai.

Cu senzația ciudată de repetiție, se întinse pe pat, ca în citadelă. Stătea la margine. Nu era un pat mare. Nu credea că avea să se întindă și el, însă îi lăsă suficient spațiu.

El rămase la fereastră, iar ea îl văzu vrând să își vâre mâinile în buzunare, doar ca să descopere că pantalonii lui nu aveau buzunare. Arătă stânjenit pentru o vreme, înainte să-și aducă aminte că era doar un vis. Atunci apărură buzunarele, în care-și

vârî mâinile.

Sarai și le așeză pe ale ei, încă o dată, sub obraz. Patul acela era mai comod decât al ei. Întreaga cameră era. Îi plăceau pereții de piatră și bârnele de lemn, care fuseseră sculptase de mâna omului, cu unelte, în loc de mintea lui Skathis. Era confortabil și plăcut. Nimic din citadelă nu era comod, nici măcar alcovul ei, din spatele camerei pentru îmbrăcat, deși era singurul aproape acceptabil. Își dădu seama, cu o forță nouă, că era patul tatălui ei, așa cum fusese și cel din alcov, înainte să îi aparțină. De câte ori și-l imaginase zăcând treaz aici, plănuind crimă și revoltă? Acum, stând întinsă, se gândi la el când era copil, temându-se să nu fie furat și dus în citadelă. Oare visase să devină erou, se întrebă ea, iar dacă da, cum își imaginase că ar fi? Nimic precum fusese, cu siguranță. Nimic asemănător cu un templu în ruine, în care puteau pătrunde doar fantomele.

Iar apoi… n-a fost tocmai brusc. Mai degrabă, Sarai deveni conștientă că un lucru devenea ușor diferit, și înțelese și ce anume: nu se mai afla în mai multe locuri, ci doar într-unul. Își deplasase conștiința trupului ei adevărat și a moliei de pe tâmpla lui Lazlo. Se afla doar aici și se simțea și mai reală.

Ah. Se ridică, dându-și seama brusc. Era *aici*. Funcționase. Lesa moliei nu plesnise. Dormea – ah, ce odihnă binecuvântată – și, în loc de propriul subconștient, plin de orori, era în siguranță într-al lui Lazlo. Râse – puțin nervoasă și puțin încântată. Bine, foarte încântată. Și foarte agitată. Foarte din toate. Dormea în visul lui Lazlo.

El o privea, așteptând. Să o vadă, cu picioarele ei albastre, goale până la genunchi, încâlcite în cearșafurile lui mototolite, cu părul ei ciufulit pe perna lui – era o priveliște dulce-amară. Era conștient de mâinile sale, și nu fiindcă nu știa ce să facă, însă fiindcă știa ce *ar fi vrut* să facă. Îl furnica în palme dorința de a o atinge. Mâinile lui păreau treze.

— Ei bine? întrebă el. A funcționat?

Ea încuviință și zâmbi atât de amețitor, încât el abia dacă reuși să nu îl reflecte. Ce noapte lungă și extraordinară fusese! Câte ore trecuseră de când închisese ochii, sperând că ea va veni? Iar acum, într-un fel pe care nu-l putea tocmai înțelege, era… de fapt, asta era, nu? O învăluise complet cu mintea lui.

Avea o zeiță în minte, așa cum cineva ar fi ținut un fluture în căușul palmelor. O ținea în siguranță, până când o putea

elibera.

Libertate. Cum era posibil? Putea fi liberă?

Da.

Da. Cumva.

— Atunci, bine, spuse el, simțind cum posibilitățile se umflă cât oceanul. Acum, că ești aici, ce facem?

Era o întrebare bună. Cu posibilitățile infinite puse la dispoziție de lumea viselor, nu era ușor.

— Am putea merge oriunde, spuse Lazlo. La mare? Am putea să călătorim pe un leviatan și apoi să îi dăm drumul. În câmpurile amphione ale Thanagostului? Căpetenii războinice, lupi în lesă și boboci de ulola plutitori, ca niște flote de baloane. Sau la Turla din Nori. Am putea să urcăm până în vârf și să furăm smaraldele-ochi de pe sarcofage, precum Calixte. Ți-ar plăcea să fii hoață de bijuterii, domniță?

Ochii lui Sarai scânteiară.

— Sună bine de tot, spuse ea. Sună minunat. Dar ai menționat doar lucruri și locuri reale. Știi ce mi-ar plăcea?

Era în genunchi, pe pat, cu umerii drepți și mâinile în poală. Zâmbetul ei era răvășitor și purta luna la încheietură. Lazlo era vrăjit.

— Ce? întrebă el.

Orice, gândi.

— Mi-ar plăcea să vină în oraș făuritorii-de-aripi.

— Făuritorii-de-aripi, repetă el, și, undeva, înăuntrul lui, parcă acționat de mecanisme pe arcuri, un seif nebănuit de încântare se deschise și se revărsă.

— Așa cum ziceai deunăzi, spuse Sarai, adoptând o poziție și o încântare de copilă. Eu aș vrea să cumpăr aripi și să le încerc, și după aceea putem încerca să călărim dragoni și să ne dăm seama care dintre cele două zboruri e mai distractiv.

Lazlo râse. Încântarea îl umpluse până la refuz. Se gândi că nu mai râsese așa niciodată, din locul acela dinăuntrul lui în care așteptase toată acea rezervă de bucurie.

— Tocmai ai descris o zi perfectă, spuse el, îi întinse mâna, iar ea o luă.

Se ridică și alunecă afară din pat, însă, în secunda în care picioarele îi atinseră podeaua, o bubuitură cumplită se auzi dinspre stradă. Camera fu zguduită. De pe tavan se scutură ghipsul și tot entuziasmul se șterse de pe fața lui Sarai.

— Oh, zei, spuse ea, cu o șoaptă răgușită. Se întâmplă!
— Ce se întâmplă?
— Ororile, coșmarurile mele. Au sosit.

47.

ORORILE

— Arată-mi, spuse Lazlo, căruia încă nu îi era teamă.
Așa cum spusese înainte, dacă ororile ei dădeau năvală, aveau să se ocupe de ele împreună.
Dar Sarai clătină din cap, frenetic.
— Nu. Nu asta. Închide obloanele. Repede.
— Dar ce este? întrebă el.
Sări la fereastră, nu ca să închidă obloanele, ci ca să privească afară. Dar, înainte să vadă ceva, ele se lăsară în jos sub nasul lui, iar zăvorul căzu în lăcașul lui, în siguranță. Cu sprâncenele ridicate, se întoarse spre Sarai.
— Se pare că nu ești tocmai lipsită de puteri.
Când ea se mulțumi să îl privească fără expresie, el arătă spre obloane și spuse:
— Tu ai făcut asta, nu eu.
— Serios? întrebă ea.
El încuviință. Ea se îndreptă nițel de spate, însă nu avu timp să-și adune curajul, fiindcă, afară, bubuitura se auzi din nou, mai înăbușit acum, cu zgâlțâieli mai subtile, repetându-se ritmic.
Bum. *Bum*. *Bum*.
Pași imenși, nemiloși, apropiindu-se, răsunau tot mai tare.
— Vine, șopti ea tremurând.
— Nu uita, e doar un vis, zise Lazlo luând-o de umeri.
Panica ei, își dădu seama el, era molipsitoare. I se părea că se transmite de pe pielea ei pe a lui și că i se urcă pe mâini, pe brațe, în vibrații pătrunzătoare de teamă.
— Cine vine?
— Sst! spuse ea, cu ochii atât de mari, încât albul devenise un cerc perfect, iar când șopti din nou, fu o respirație topită în cuvinte, fără sunet: Te aude.
Bum.

Sarai înlemni. Nu părea posibil ca ochii ei să se mărească și mai mult, și totuși o făcură. În clipa aceea scurtă de tăcere, când pașii încetară, în pauza cumplită de care se temuse fiecare gospodărie din Plângerea timp de două sute de ani, panica lui Sarai învinse rațiunea lui Lazlo, așa că se treziră amândoi că o trăiesc, când obloanele, fără avertisment, fură smulse din balamale, într-o explozie de așchii și sticlă spartă. Iar acolo, afară, se afla creatura ale cărei pași zgâlțâiau oasele Plângerii. Nu era vie, dar se mișca de parcă era, cu sinuozitate de ravid și cu strălucirea mercurului turnat. Era din mezartium, cu mușchi netezi, croiți pentru a se ghemui și a sări. Cu flancuri de felină imensă și crupe de taur, cu aripi ascuțite și crunte, precum cele ale unui serafim, deși la scală mai mică. Și cu un cap... făcut să dea coșmaruri.

Capul său era de *mortăciune*.

Era metalic, firește, însă, la fel ca relieful de pe pereții iatacurilor lui Sarai, cel cu păsărelele și crinii atât de reali încât îi făceau de rușine pe sculptorii din Plângerea, era o reprezentare fidelă. Fidelă *morții*. Era un lucru rău, putred, un craniu de pe care se jupuia carnea, dezvelind dinții până la rădăcină, într-o grimasă de colți, iar în găvanele negre nu erau ochi, ci doar o lumină cumplită, care vedea totul. Avea coarne groase cât brațele, ascuțindu-se în vârfuri letale, și frământa pământul sub copite, scuturând din cap și scoțând un răget asurzitor din gâtlejul de metal.

Era Rasalas, bestia ancorei de miazănoapte, și nu era adevăratul monstru. Adevăratul monstru o călărea: Skathis, zeul fiarelor, magistrul metalelor, hoțul de fiice și fii, torționarul Plângerii.

Lazlo avea doar pictura vagă de pe zid după care să se orienteze, însă recunoscu zeul care răpise atât de multe – nu doar fiii și fiicele, deși ăsta fusese miezul întunecat al acțiunilor sale. Skathis răpise orașului cerul, și orașul, lumii. Ce putere cumplită, de nedescris, era necesară pentru așa ceva, și iată-l pe zeul însuși!

Se așteptase la o prezență care să o egaleze pe a Ucigașului de Zei, un oponent întunecat al luminii sale, ca doi regi de quell care se înfruntau pe o tablă de joc.

Dar nu. Nici nu se compara cu Ucigașul de Zei. Nu avea nici urmă de maiestuozitate sau de splendoare întunecată. Avea o

statură obișnuită și fața lui era doar o față. Nu era un zeu-demon din legendă. Cu excepția culorii lui, acel albastru extraordinar, nu era nimic deosebit la el, mai puțin cruzimea expresiei. Nu era nici chipeș, nici urât, ci se distingea doar prin răutatea care-i ardea în ochii cenușii și în zâmbetul de șarpe făcut din viclenie și venin.

Dar călărea pe Rasalas, iar asta compensa orice lipsă în materie de grandoare zeiască. Bestia era o extensie a minții lui – fiecare salt, fiecare pas apăsat și fiecare scuturare a capului îi aparțineau.

Fiecare răcnet care răsuna din gâtul acela metalic părea scos din propriul său gâtlej de carne. Părul lui era de un castaniu palid, și purta o coroană din mezartium în formă de șerpi care își înghițeau unul altuia cozile. Se mișcau la tâmplele lui în valuri sinuoase devoratoare, iar și iar, fără oprire. Era îmbrăcat într-o haină din catifea și diamante, cu cozi lungi, fluturânde, în chip de lame de cuțit, iar cizmele lui erau făcute din piele de spectral, cu catarame de lys.

Era un lucru blestemat să jupoi un spectral și să-i porți pielea. Cizmele acelea ar fi putut la fel de bine să fie croite din piele de om, atât de infame erau.

Dar niciunul dintre amănuntele teribile nu explica puritatea groazei care creștea în cameră – deși *în vis*, atât Lazlo, cât și Sarai pierduseră controlul și erau pradă torentelor inconștientului. Groaza aceea pură, așa cum văzuse Lazlo în repetate rânduri de când sosise în Plângerea, era o groază colectivă, cultivată de două secole întregi. Cât de mulți tineri de ambele sexe fuseseră luați, în tot acel timp, ca să revină fără nicio amintire după acest moment, momentul în care ușa sau fereastra lor se spărgea, iar zeul libidinos venea să-i ia? Lazlo se gândi la Suheyla, la Azareen și la Eril-Fane, și la atâția alții, luați exact așa, indiferent ce făcuseră familiile lor ca să-i țină în siguranță.

Din nou îi apăru o întrebare în minte. *De ce*? Toți acei băieți și toate acele fete furate, cu amintirile șterse și cu multe alte lucruri răpite.

Creșa. Copiii. *De ce*?

Pe de o parte, era evident, și cu siguranță deloc nou. Dacă existase vreodată un cuceritor care nu făcuse asta cu supușii lui, istoria nu îl pomenea. Tinerii sunt prăzi de război. Vite, forță de

muncă. Nimeni nu e în siguranță. Tiranii au luat mereu pe cine au vrut, când au vrut, și aveau să o facă mereu. Regele din Syriza avea și acum un harem.

Dar situația de aici era aparte. Era ceva *sistematic* în răpiri, ca un rodaj. Asta era ceea ce-l sâcâia pe Lazlo, însă pentru scurtă vreme, fiindcă a fost imediat acaparat de groaza copleșitoare. Cu doar câteva minute mai devreme, se gândise, cu nonșalanță, că ar fi putut prinde ororile lui Sarai ca pe niște licurici în borcan. Acum, enormitatea lor îl amenința direct.

— Rătăcitul Visător, spuse Skathis, întinzând o mână poruncitoare. Vino cu mine!

— Nu! strigă Sarai.

Îl apucă pe Lazlo de braț și îl strânse la piept.

Skathis rânji.

— Vino, acum. Știi că nu există siguranță și salvare. Există doar acceptare.

Doar acceptare. *Doar acceptare*.

Ce o acaparase pe Sarai era emoția tuturor celor lăsați în urmă, fiecare membru al familiei, fiecare logodnic, fiecare iubit din copilărie sau prieten bun, care nu putea decât să accepte că persoana iubită le era luată. Rasalas se ridică pe picioarele dinapoi, iar labele sale imense, cu gheare, loviră pervazul ferestrei, sfărmându-l. Sarai și Lazlo se dădură înapoi. Se agățară unul de altul.

— Nu-l poți avea! se înecă Sarai.

— Nu îți face griji, copilă, spuse Skathis, fixând-o cu ochii lui reci. Îl iau pentru *tine*.

Ea clătină din cap, cu putere, la ideea ca răpirea asta să fie făcută în numele ei, așa cum Isagol îl luase pe Eril-Fane. Dar apoi... ideea aceea, paradoxul din ea, ca Skathis să îl ia pe Lazlo *de la ea* pentru a i-l aduce *tot ei*, o împărți pe Sarai înapoi în două, cea din cetate și cea din camera aceea, și dezveli granița dintre vis și realitate, care se pierduse în teamă. Era doar un vis și, câtă vreme știa asta, nu era lipsită de putere.

Toată teama dispăru ca praful în furtună. *Ești Muza Coșmarurilor*, își spuse Sarai. *Ești stăpâna și nu sclava lor*.

Și ridică o mână, fără să schițeze o cale de atac precisă în minte, însă, la fel ca în cazul mahalathului, lăsând o voce mai adâncă din interiorul ei să decidă.

Iar aceasta decise că Skathis era deja mort.

În fața lor, zeul se zgudui, ochii i se măriră de șoc, și un hreshtek îi ieși brusc din piept. Sângele lui era roșu, ca-n pictura de pe zid, în care, își dădu seama Lazlo, Skathis era reprezentat întocmai: înjunghiat din spate, cu sabia ițindu-se dintre inimile lui. Un balon roșiatic îi apăru pe buze și muri imediat. Foarte repede. Nu era o imaginare a morții lui, ci o amintire. *Ești mort*, *rămâi mort*, *lasă-ne în pace*. Rasalas, bestia, înlemni, fiindcă tot ce era din mezartium murise odată cu stăpânul, în timp ce, pe spatele său, lordul Mezartimilor se surpă, se dezumflă, se fleșcăi, până când nu mai rămase din el decât o bucată de carne albastră, lipsită de sânge, care fu luată, cu un strigăt teribil, într-o străfulgerare de alb topit, de marea pasăre, Năluca, apărând de nicăieri și dispărând la fel de iute.

Camera rămase tăcută, cu excepția respirațiilor accelerate. Coșmarul se sfârșise, iar Lazlo și Sarai erau încă agățați unul de altul, privindu-l în față pe Rasalas, înghețat într-un mârâit. Labele lui imense erau încă pe pervaz, cu ghearele înfipte în piatră. Lazlo întinse un braț tremurător și trase perdeaua. Celălalt braț i-l lăsă lui Sarai. Era se agăța încă de el, cu ambele brațe înconjurându-l, de parcă ar fi vrut să se proptească în călcâie și să se lupte cu Skathis pentru el. Dar făcuse ceva mai bun. Îl învinsese pe zeul fiarelor. Lazlo era sigur că el nu jucase niciun rol.

— Mulțumesc, îi spuse, întorcându-se spre ea.

Erau deja atât de apropiați, iar trupul ei era lipit de brațul lui. Când se întoarse, se apropiară mai mult, față în față, a lui coborâtă, a ei ridicată, așa încât spațiul dintre ei era doar ceva mai mult decât aburul de ceai care, mai devreme în noaptea aceea, se ridicase între ei la masa de pe țărm.

Această apropiere care le amesteca respirația și căldura era nouă pentru amândoi, și ei împărtășeau senzația că se absorbeau reciproc, topindu-se laolaltă într-un creuzet deosebit. Era o intimitate pe care și-o imaginaseră, însă nu fusese niciodată, așa cum aflaseră acum, suficientă. Realitatea era net superioară fanteziei. Aripile sălbatice și moi deveniseră frenetice. Sarai nu putea gândi. Voia doar să continue să se topească.

Dar ceva îi stătea în cale. Clipea să alunge imaginea dinților sclipitori ai lui Rasalas, conștientă că fusese numai vina ei.

— Nu îmi *mulțumi*, spuse ea, dând drumul brațului lui Lazlo și

privind în jos. Eu am adus asta aici. Ar trebui să mă dai afară. Nu mă vrei în mintea ta, Lazlo. O voi distruge.

— Nu vei distruge nimic, spuse el, iar vocea lui ca fumul de lemn nu fusese niciodată mai blândă. Oi fi eu adormit, dar a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Minunându-se, o privi în ochi, îi privi sprâncenele de culoarea scorțișoarei, curba perfectă a obrazului albastru și buza aceea cărnoasă, cu gropița din centru, dulce ca o felie de fruct copt.

— Sarai, spuse, și, dacă ravizii ar fi tors, atunci ar fi sunat cum îi rosti el numele. Trebuie să vezi. *Te vreau în mintea mea*.

O voia și în brațele lui. O voia în viața lui. Voia să nu fie prizonieră în cer, să nu fie vânată de oameni, să nu fie lipsită de speranță și asediată de coșmaruri oricând închidea ochii. Voia să o ducă pe un mal de râu adevărat și să o vadă cufundându-și degetele de la picioare în noroi. Voia să se așeze lângă ea într-o bibliotecă reală, să miroasă cărțile, să le deschidă și să și le citească unul altuia. Voia să cumpere aripi de la făuritori, pentru amândoi, ca să poată zbura departe, cu provizii de acadele de sânge într-un cufăr, ca să poată trăi pentru totdeauna. Aflase, din clipa în care zărise doar ce se afla dincolo de Cuspidă, că tărâmul necunoscutului era mult mai mare decât crezuse el. Voia să descopere *cât* de mare. Cu ea.

Dar, mai întâi… își dorea mult, *mult* de tot să o sărute.

Îi căută ochii pentru consimțământ și îl primi. Era ca un fir de lumină care trecea între ei, și consimțământ era puțin spus. Era complicitate și dorință. Respirația ei se iuți. Făcu un pas înainte și închise spațiul dintre ei. Exista o limită a topirii, pe care o găsiră și o sfidară. Pieptul lui era tare, lipit de al ei. Al ei era moale, lipit de al lui. Mâinile lui îi cuprinseră talia. Brațele ei îi încercuiră gâtul. Pereții străluciră precum un răsărit de soare pe o apă învolburată. Nenumărate steluțe se pierdură în acea strălucire, și nici Sarai, nici Lazlo nu știură care dintre ei o crea. Poate că amândoi, ca două diamante care luminau la infinit, cu o imensă strălucire, dar și grijă. Sub pielița visului, amândoi știau că se apropie zorile, și că îmbrățișarea lor nu le va supraviețui.

Așa că Sarai se ridică pe vârfuri, anulând și ultimul spațiu micuț dintre fețele lor înfierbântate. Genele lor se închiseră – roșii-aurii și blană-de-nutrie, iar gurile lor, moi și înfometate, se găsiră una pe cealaltă și avură timp cât să se atingă, să se

apese și să se deschidă încet, înainte ca prima lumină a aurorei să se strecoare prin fereastră, atinsă de aripa de amurg a moliei de pe tâmpla lui Lazlo și, într-un norișor de fum indigo, să o anihileze.

48.

NICIUN LOC PE LUME

Sarai dispăru din brațele lui Lazlo, iar Lazlo, din ale lui Sarai. Visul lor împărtășit se învolbură dinspre centru și îi vărsă pe amândoi afară. Sarai se trezi în patul ei din citadelă, încă simțindu-i căldura buzelor pe ale ei, iar Lazlo, în oraș, cu un norișor de fum în chip de molie dispărându-i de pe tâmplă. Se ridicară în același moment, și pentru amândoi absența bruscă a celuilalt a fost reversul puternic al prezenței pe care o simțiseră cu o clipă înainte. Nu atât prezența fizică – căldura unui trup lipit de al tău (deși era și aceea importantă) – dar ceva mai profund.

Nu era frustrarea pe care o resimte cineva când se trezește dintr-un vis frumos. Era dezolarea de a fi găsit un loc care *ți se potrivea*, acel loc unic, și de a experimenta primul semn de *așa-cum-trebuie*, înainte de a fi smuls și trimis înapoi în singurătate.

Locul lor era unul lângă altul, iar ironia crudă era că *nu puteau* să se afle în același spațiu, și că nu se apropiaseră mai mult, în realitatea fizică, decât distanța la care se aflase ea când ieșise să strige pe terasă, în timp ce fantomele o târau înapoi.

Dar chiar și știind că era adevărat, că nu se aflaseră în același spațiu pe durata întregii nopți, ci, practic, în planuri diferite ale existenței, el pe pământ și ea în cer – Sarai nu putea accepta că nu fuseseră *împreună*. Se prăbuși înapoi în pat, iar degetele ei se îndreptară, cu mirare, spre propriile buze, acolo unde se aflaseră ale lui cu o clipă în urmă.

Poate nu aievea, însă sincer. Adică nu se sărutaseră *propriu-zis*, dar se întâmplase. Totul despre acea noapte era adevărat, într-un fel dincolo de trupurile lor.

Dar asta nu însemna că trupurile lor voiau să fie trecute cu vederea.

Dorința.

Lazlo căzu și el înapoi pe perne, își ridică pumnii la ochi și apăsă. Respira șuierător printre dinții încleștați. Să i se ofere să guste atât de frugal din nectarul gurii ei și o atingere atât de scurtă de catifeaua buzelor ei fusese o cruzime inimaginabilă. Simți că luase foc. Trebui să se convingă că să lanseze imediat o sanie de mătase și să zboare spre citadelă nu era o opțiune viabilă. Că ar fi fost ca un prinț care ataca turnul în care era închisă fecioara răpită, atât de înnebunit de dorință încât își uita sabia și era ucis de dragon înainte ca măcar să se apropie de ea.

Doar că, în cazul acesta, dragonul era un batalion de fantome pe care nu le putea răni nicio sabie, iar el oricum nu avea sabie. Cel mult, o prăjină – halal armă de erou.

Problema aceea (nu sărutul întrerupt, ci întregul impas al orașului și al citadelei) nu s-ar fi rezolvat prin crimă. Fuseseră deja prea multe crime. Cum urma să se rezolve nu știa, dar știa că miza era mai mare decât își dăduse seama cineva. Iar acum, miza devenise personală pentru el.

Din ziua în care Ucigașul de Zei intrase călare pe porțile Zosmei și își comunicase invitația extraordinară, de-a lungul recrutării specialiștilor și a speculațiilor fără de sfârșit, până când Plângerea i se ivise în fața ochilor, Lazlo nu avusese parte de presiune. Da, voia să ajute, și încă tare. Visa să facă asta, însă nimeni nu se întorcea spre el pentru soluții, și nici el nu o făcea. Fusese doar meditativ. „Ce aș putea face eu?” fredonase mereu. Nu era nici alchimist, nici constructor, nici expert în metale sau magneți.

Dar acum, natura problemei se schimbase. Nu era vorba doar de metale și de magneți, ci de fantome, de zei și de magie, de răzbunare, și chiar dacă nu se putea numi expert în niciuna dintre ele, erau mai multe de spus în favoarea lui decât în favoarea celorlalți în acest sens, începând cu o minte deschisă.

Și inimi deschise.

Sarai era acolo, sus. Viața ei era în pericol. Așa că Lazlo nu se mai întrebă „Ce aș putea face?” în dimineața aceea, când al doilea Sabbat din luna a Douăsprezecea răsări în orașul Plângerii, ci „Ce voi face?”

Era o întrebare nobilă, iar dacă destinul ar fi găsit de cuviință să îi dezvăluie răspunsul atunci, nu l-ar fi crezut.

•

Eril-Fane și Azareen veniră la micul dejun, iar Lazlo îi văzu prin prisma a tot ce aflase peste noapte. Inimile îi sângerară pentru ei. Suheyla așeză cornuri aburinde și ouă fierte și ceai pe masă. Se așezară, toți patru, pe pernuțele din jurul mesei joase de piatră din curte. Suheyla nu știa nimic, încă, dar simțea că se petrecuse ceva, și că lumea se schimbase.

— Deci, spuse ea, ce ați găsit acolo, sus, de fapt? Bănuiesc că povestea cu pontonul a fost o minciună.

— Nu chiar, răspunse Lazlo, luând o gură de ceai. Pontonului i-a sărit un arc. Cu ajutorul unui cârlig de măcelar.

Ceașca Suheylei se lovi de farfurioară.

— Un cârlig de măcelar? repetă ea, cu ochii mari. Apoi și-i îngustă: Cum s-a întâlnit pontonul cu un cârlig de măcelar?

Întrebarea îi fusese adresată lui Lazlo, fiindcă el părea mai dornic să vorbească decât ceilalți doi. El se întoarse către Eril-Fane și Azareen. Povestitul părea o treabă pentru ei și nu pentru el.

Începură cu fantomele. De fapt, numiră multe dintre ele, începând cu bunica lui Azareen. Erau mai multe decât își dăduse seama Lazlo. Unchi, vecini, cunoștințe. Suheyla plânse în tăcere. Chiar și un verișor care murise cu doar câteva zile în urmă, un tânăr pe nume Ari-Eil, fusese văzut. Erau cu toții palizi și îngroziți. Orășenii Plângerii erau prizonieri și după moarte.

— Atunci, fie că suntem cu toții damnați și citadela este iadul nostru, spuse Suheyla, tremurând, fie există o altă explicație.

Își țintui fiul cu o privire aspră. Nu era genul care să pomenească ușor iadul și era pregătită pentru adevăr.

El își drese glasul și spuse, cu mare dificultate.

— Sus… există… un supraviețuitor.

Suheyla păli și înghiți un nod din gât.

— Un *supraviețuitor*? Corcitură a zeilor?

— O fată, răspunse Eril-Fane.

Trebui să-și dreagă vocea din nou. Se luptă să articuleze.

— Cu părul roșu.

Cinci cuvinte simple – „o fată cu părul roșu” – și ce vâltoare de emoții! Dacă tăcerea ar fi putut zdrobi, atunci o făcu. Dacă ar fi putut năvăli ca un val și inunda o încăpere cu toată forța oceanului, asta făcu. Azareen părea împietrită. Suheyla se prinse de marginea mesei. Lazlo întinse o mână să o susțină.

— În viață? întrebă ea, cu privirea la fiul ei.

Lazlo văzu furtuna de sentimente dinăuntrul ei, scânteia de speranță dând înapoi în fața groazei mai puternice. Nepoata ei era vie. Nepoata ei era corcitură de zei. *Nepoata ei era vie*.

— Spune-mi, continuă ea, disperată după mai mult.

— Nu mai am nimic de spus, zise Eril-Fane. Am văzut-o doar pentru o clipă.

— Te-a atacat? întrebă Suheyla.

El clătină din cap, părând uluit. Azareen îi răspunse.

— Ne-a avertizat, spuse ea, încruntată și cu privirea pierdută. Nu știu de ce. Dar am fi morți cu toții dacă nu ar fi fost ea.

Se lăsă o tăcere fragilă. Toți schimbară priviri peste masă, atât de uluiți și de plini de întrebări, încât Lazlo găsi de cuviință să vorbească el.

— O cheamă Sarai, spuse, și capetele celor trei se rotiră spre el.

Fusese tăcut, ținându-se deoparte de violența emoțiilor lor. Acele cinci cuvinte – „o fată cu părul roșu” creaseră un efect cu totul diferit asupra lui. Tandrețe, încântare, dorință. Vocea lui le trădă pe toate când îi rosti numele, într-un ecou al torsului de ravid cu care i-l rostise când stătuseră față în față.

— De unde știi? întrebă Azareen, prima care își reveni din surprindere, cu o voce dură și sceptică.

— Mi-a spus ea, răspunse Lazlo. Poate pătrunde în vise. Este darul ei. M-a vizitat în vis.

Se gândiră cu toții la asta.

— De unde știi că a fost adevărat? întrebă Eril-Fane.

— Nu a fost ca alte vise pe care le-am avut înainte, spuse Lazlo, neștiind să exprime în cuvinte cum era să fie cu Sarai. Știu cum sună. Dar am visat-o înainte să o văd. Înainte să văd pictura de pe zid și să aflu că Mezartimii erau albaștri. De aceea te-am întrebat, atunci, fiindcă am crezut că era Isagol, fiindcă nu știam despre…

Ezită. Aceea era rușinea lor și îi fusese ascunsă. Corcituri de zei. Expresia era la fel de urâtă precum numele de Plângerea.

— Despre copii, spuse el, în loc. Dar acum știu. Știu… totul.

Eril-Fane îl privi lung, dar era privirea oarbă, neclintită, a cuiva care privește în trecut.

— Atunci, știi ce am făcut.

Lazlo încuviință. Când îl privea acum pe Eril-Fane, ce vedea? Un erou? Un măcelar? Se anulau unul pe celălalt sau măcelarul

avea mereu să învingă eroul? Puteau exista unul lângă altul, două contrarii, ca iubirea și ura pe care le purtase în el timp de trei ani lungi?

— Am fost nevoit, spuse Ucigașul de Zei. Nu puteam să știm că trăiesc, nu cu magia care i-ar fi plasat deasupra noastră, să ne cucerească iar, când creșteau. Riscul era prea mare.

Suna de parcă ar fi repetat asta adesea, iar privirea lui pleda ca Lazlo să înțeleagă. Lazlo nu înțelegea. Când Sarai îi spusese ce făcuse Eril-Fane, crezuse că Ucigașul de Zei se căia, acum. Dar iată-l justificând măcelul.

— Erau nevinovați, spuse el.

Ucigașul de Zei păru să se facă mic.

— Știu. Crezi că am vrut s-o fac? Nu aveam altă cale. Nu era loc pentru ei pe lume.

— Și acum? întrebă Lazlo.

Simți că îl cuprinde răceala. Nu era conversația la care se așteptase. Trebuiau să se gândească la un plan. Dar întrebării i s-a răspuns cu tăcere, a cărei singură interpretare posibilă era că *tot* nu exista loc pentru ei în lumea asta.

— E fiica ta, spuse el. Nu e un monstru. Îi este teamă și este o ființă *bună*.

Eril-Fane se făcu și mai mic. Cele două femei strânseră rândurile, lângă el. Azareen îi aruncă lui Lazlo o privire de avertisment, iar Suheyla își prinse fiul de mână.

— Și morții noștri, prizonieri acolo? întrebă ea. Asta mai e o dovadă de bunătate?

— Asta n-a făcut-o ea, răspunse Lazlo, nu ca să ignore avertismentul, ci ca să o disculpe pe Sarai. Trebuie să fi fost unul dintre ceilalți.

— Ceilalți? tresări Eril-Fane.

Cât de adânci și de încâlcite erau rădăcinile urii, se gândi Lazlo, văzând cum, chiar și acum, cu remușcarea și ura de sine ca un cancer care-l rodea pe dinăuntru de cincisprezece ani, Ucigașul de Zei nu putea spune dacă-și *dorea* ca odraslele zeilor să nu fi fost ucise, sau *se temea* tocmai de asta.

Cât despre Lazlo, nu se simțea deloc în apele lui. Simțea că îi vine rău de la stomac, de teamă că nu putea avea încredere deplină în Eril-Fane.

— Mai sunt și alți supraviețuitori, a fost tot ce a spus.

Supraviețuitori. Cuvântul acela era atât de puternic. Emana

forță, rezistență, noroc, împreună cu umbra oricărei crime sau cruzime ce supraviețuise. În cazul acesta, Eril-Fane era crima, cruzimea. Ei îi supraviețuiseră *lui*, și umbra era apăsătoare.

— Sarai ne-a salvat, spuse Lazlo, încet. Acum, trebuie să o salvăm noi pe ea, și pe ceilalți. Ești Eril-Fane. Ține de tine. Oamenii te vor urma.

— Nu e atât de simplu, Lazlo, spuse Suheyla. Nu cred că poți înțelege ura asta. E ca o boală.

Începea să înțeleagă. Cum se exprimase Sarai? „Ura celor folosiți și torturați, care sunt copiii altor folosiți și torturați și ai căror copii vor fi folosiți și torturați”.

— Și atunci, ce spui? Ce vrei să faci?

Se întări să-i audă răspunsul și mai întrebă:

— Vrei să îi ucizi?

— Nu, spuse Eril-Fane. Nu.

Era un răspuns la întrebare, dar ieși de parcă s-ar fi apărat de un coșmar sau de o lovitură, de parcă ideea în sine era un asalt insuportabil. Își luă fața în mâini, cu capul plecat. Azareen ședea la o parte, privindu-l, cu ochii întunecați și lichizi, atât de plini de suferință încât părea făcută din ea. Suheyla, și ea cu ochii înotând în lacrimi, își pusese mâna bună pe umărul fiului său.

— Voi lua a doua sanie, spuse el, într-un târziu, ridicând capul.

Ochii femeilor erau umezi, însă ai lui erau uscați.

— Urc să mă întâlnesc cu ei.

Azareen și Suheyla obiectară imediat.

— Și să te oferi ca sacrificiu? întrebă Azareen. Ce ai rezolva?

— Se pare că abia ați scăpat cu viață, spuse Suheyla, mai blând.

El îl privi pe Lazlo, părând neajutorat – de parcă aștepta să îi spună Lazlo ce era de făcut.

— Vorbesc cu Sarai în noaptea asta, se oferi el. O întreb dacă îi poate convinge pe ceilalți să declare armistițiu.

— De unde știi că va reveni?

Lazlo se împurpură, îngrijorat că ar fi putut să i se citească pe chip ca într-o carte deschisă.

— Așa a spus, minți.

Nu mai avuseseră timp pentru planuri, însă nu fusese nevoie să o spună. Noaptea nu putea veni suficient de repede, iar el era convins că și ea simțea la fel. Și următoarea dată nu avea să aștepte până când se crăpa de zi ca să o ia în brațe. Își drese

vocea.

— Dacă spune că e sigur, putem urca mâine.

— Noi? întrebă Eril-Fane. Nu. Fără tine. Sunt dispus să risc doar viața mea.

Azareen privi în altă parte, auzind, și în lipsa de expresie a ochilor săi Lazlo citi anxietatea celui care iubește pe cineva care nu se iubește pe sine.

— Ah, nu, vin cu tine! spuse Lazlo, cu hotărâre.

Își imagina cum debarcă din sanie, în palma serafimului, iar Sarai se află dinaintea lui, la fel de reală ca propriul lui trup. Trebuia să fie acolo. Orice schimbare pe fața lui i-ar fi produs aceste gânduri, Eril-Fane nu încercă să îl contrazică. Nici Azareen nu avea să se lase convinsă să rămână. Dar, mai întâi, cei cinci de sus, din citadelă, trebuia să fie de acord, iar asta nu se putea întâmpla până a doua zi.

Între timp, trebuiau să înfrunte ziua de azi. Lazlo urma să meargă la Casa Ghildei Negustorilor și să le spună lui Soulzeren și lui Ozwin, în particular, să găsească o scuză credibilă pentru amânarea lansării celei de-a doua sănii. Toată lumea se va aștepta ca ei să continue ascensiunea ratată de ieri cu una reușită, ceea ce, firește, nu puteau – cel puțin nu încă.

Cât despre secret, avea să fie ținut departe de localnici. Eril-Fane se gândi să îl țină și față de Tizerkani, temându-se că le-ar pricinui prea multă agitație și pentru ei s-ar dovedi prea greu de ascuns. Dar Azareen fu de neclintit în privința lor și argumentă că trebuiau să fie gata pentru orice s-ar fi întâmplat.

— Pot să îndure, spuse ea. Nu trebuie să știe totul, încă.

Se referea la Sarai, pricepu Lazlo, și la al cui copil era.

— Mai e ceva ce nu pricep, spuse el, când se pregătea să plece.

I se părea miezul misterului a tot ce ținea de corciturile de zei.

— Sarai a spus că erau treizeci în creșă, în ziua aceea.

Eril-Fane își privi brusc mâinile. Mușchii maxilarului i se încleștară. Lazlo se simți prost să insiste cu interogatoriul momentului sângeros și era departe de a fi sigur că dorea un răspuns, dar simțea că e prea important să nu continue.

— Și, deși nu e… un număr mic, sigur e doar o parte.

Își imagina creșa ca pe un șir de leagăne identice. Fiindcă nu se aflase în citadelă și nu văzuse că totul era din mezartium, așezase în imagine pătuțuri din lemn ca niște lăzi deschise,

asemănătoare celor în care îi țineau călugării la abație pe copiii găsiți.

Asta îl supăra pe Lazlo ca un dinte lipsă. El însuși fusese un copil dintr-un rând de pătuțuri identice, și împărțea un nume cu zeci de alți copii găsiți, ca s-o demonstreze. Existaseră și existau încă mulți „Rătăciți”.

— Cum rămâne cu ceilalți? întrebă el, privind de la Eril-Fane la Azareen, și într-un târziu la Suheyla, care, suspecta el, născuse și ea unul. Cei care nu mai erau atunci copii? Dacă Mezartimii au făcut asta mereu…

Asta? Se cutremură la propriul eufemism, fiindcă folosise un cuvânt atât de banal ca să ascundă un adevăr atât de hidos. *Se înmulțiseră*. Asta făcuseră – nu?

De ce?

— În două secole, continuă el, trebuie să fi fost *mii* de copii.

Cele trei fețe dinaintea lui aveau aceeași lipsă de expresie. Văzu că pricepuseră. Ar fi putut să intervină și să-l scutească de a-și urma gândul, dar nu făcură asta, așa că el întrebă direct:

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Suheyla răspunse, cu o voce fără viață.

— Nu știm, spuse ea. Nu știm ce au făcut zeii cu ei.

49.

VĂLUL REVERIEI

Thyon Nero nu își făcu somnul de frumusețe. Dimpotrivă.

„S-ar putea să nu te ucidă”, spusese Rătăcitul, „dar te vă urâți”. Thyon își aminti de glumă – de tonul ei senin – când mai scoase încă o seringă plină de spirit din propriile vene mult prea încercate. Nu încăpea îndoială că trebuia să producă mai mult azot, de îndată. Un lot de control, după… rezultatele inexplicabile ale testului din noaptea anterioară.

Își spălase cu grijă toată sticlăria și toate instrumentele. Ar fi putut solicita un asistent să se ocupe de acele treburi de duzină, dar era prea gelos pe secretul lui ca să permită cuiva accesul în laborator. În orice caz, chiar și cu un asistent și tot ar fi spălat sticlele singur. Era singurul mod de a se asigura că ecuația nu

prezenta impurităţi şi niciun factor necunoscut care ar fi putut afecta rezultatele.

Se eschivase întotdeauna faţă de latura mistică a alchimiei şi se concentrase pe ştiinţa pură. Aceea era baza succesului său. Realitatea empirică. Rezultatele – repetabile, verificabile. Soliditatea adevărului pe care-l puteai ţine în mână. Chiar şi când citise poveştile din *Miracole pentru micul dejun*, căutase indicii. Ştiinţa îl interesa, sau urmele ei, asemeni prafului scuturat de pe o tapiţerie a minunilor.

Şi când a recitit poveştile, a făcut iarăşi cercetări.

În timp ce le citea ca să adoarmă, obicei care era un secret la fel de bine ascuns ca reţeta azotului, se poate să fi alunecat într-un soi de reverie mai degrabă mistică decât materială, în fond, erau basme, însă doar în acele momente ieşea mintea lui din rigoarea obişnuită. Orice era, totuşi, dispărea dimineaţa.

Dar dimineaţa sosise. Nu avea ferestre să i-o spună, dar avea un ceas care ticăia regulat. Răsărise soarele, iar Thyon Nero nu citea basme. Distila azot, aşa cum mai făcuse de sute de ori înainte. De ce fusese tras asupra lui vălul sclipitor al reveriei?

Se scutură de el. Oricare era baza experimentelor sale, nu era mistică, şi nici mezartiumul însuşi, şi nici spiritul. Exista o explicaţie ştiinţifică pentru orice.

Chiar şi pentru „zei”.

50.

O ZI ÎNTREAGĂ DE ÎNDURAT

În citadelă şi în oraş, atât Sarai, cât şi Lazlo simţiră dorul de celălalt ca o sfoară fixată între inimile lor. Exista o alta între buzele lor, unde abia dacă începuse sărutul lor. Şi o a treia, din adâncul pântecelui ei într-al lui, unde fuseseră pornite noi mecanisme. Dulce, insistentă, delirantă, această atracţie. Dacă ar fi putut să tragă de sfori şi să se apropie, ca să se întâlnească la mijloc!

Dar aveau o zi întreagă de îndurat, înainte să vină din nou vremea viselor.

Trezindu-se din primul ei sărut, încă în mrejele magiei nopţii

extraordinare, Sarai fusese plină de energie și animată de speranță nouă. Lumea i se părea mai frumoasă, mai puțin brutală, la fel și viitorul, fiindcă-l conținea pe Lazlo. Rămase întinsă în pat, cu degetele jucându-i-se peste propriul zâmbet, de parcă l-ar fi întâlnit pentru prima dată. Se simțea nouă chiar și pentru sine – nu un lucru obscen, care făcea fantomele să se dea la o parte cu dezgust, ci o poezie. *Un basm*.

La trezirea din vis, totul i se părea posibil. Chiar și libertatea.

Chiar și iubirea.

Dar ar fi fost dificil să păstreze sentimentul, când realitatea își făcu simțită prezența.

Era încă prizonieră, căci armata Minyei nu îi permitea să își părăsească iatacul. Când încercă să se împingă printre fantome, spre ușă, o apucară de brațe, chiar peste vânătăile pe care i le făcuseră deja, și o traseră înapoi. Ellen cea Mică nu mai sosi, cu tava de dimineață, nici Feyzi sau Awyzz, cu un ulcior cu apă proaspătă cum îi aduceau mereu, la prima oră. Sarai își folosise ultima picătură de apă ieri, ca să curețe rana de la braț, și se trezi deshidratată – fără îndoială de la faptul că plânsese peste noapte – și fără nimic de băut.

Îi era sete și foame. Oare Minya intenționa să o înfometeze?

Nu primi nimic, până ce Ellen cea Mare nu apăru, într-un moment al după-amiezii, cu șorțul plin de prune.

— Ah, ce bine, spuse Sarai.

Dar, când ridică privirea spre Ellen, fu tulburată de ce văzu. Era chipul îndrăgit al fantomei, mămos și lat, cu „obrajii fericiți” și roșii, însă nu era nimic fericit în expresia la fel de plată ca a tuturor fantomelor Minyei. Iar când vorbi, intonația era a Minyei.

— Până și trădătoarele trebuie să mănânce, spuse ea, apoi își deșertă șorțul și lăsă prunele să cadă pe podea.

— Ce…? spuse Sarai, sărind înapoi, în timp ce prunele se rostogoliră peste tot.

Când fantoma dădu să plece, Sarai văzu că ochii ei se chinuiră să zăbovească asupra ei, și citi în ei durere și regret.

Mâinile îi tremurau când ridică prunele. Le mâncă pe primele încă ghemuită pe loc. Gâtul și gura i se uscaseră puternic. Sucul era divin, însă gustul îi fusese distrus de felul în care primise prunele, și de oroarea că Minya o folosise pe Ellen cea Mare astfel. Sarai mâncă cinci prune, apoi se târî pe podea până când le adună pe toate celelalte și le băgă în buzunarele robei. Putea

să fi mâncat mai multe, dar nu știa cât timp trebuia să le economisească.

Ieri, prizonieră în iatac, simțise disperare. Azi nu mai simți la fel, ci se înfurie. Pe Minya, firește, dar și pe ceilalți. Fantomele nu aveau o voință proprie, dar Feral, Ruby și Sparrow? Unde erau? Dacă unul dintre ei ar fi fost pedepsit, ea nu ar fi acceptat, văzându-și de treabă. S-ar fi luptat pentru ei, chiar și împotriva Minyei.

Chiar credeau că îi trădase? Nu alesese oamenii în defavoarea lor, ci viața înainte de moarte, pentru binele lor comun. Nu înțelegeau?

Sub influența poțiunii, zilele lui Sarai fuseseră doar momente cenușii, fără vise, între o noapte și următoarea. Ziua asta era exact opusul: nu se mai sfârșea.

Privi pătratele de lumină solară pe care ferestrele ei le aruncau pe podea. Ar fi trebuit să se miște odată cu înclinația soarelui, însă era sigură că rămâneau pe loc. Firește că azi trebuia să fie ziua în care soarele rămânea blocat pe cer! Mecanismele cerului se stricaseră, iar acum avea să fie ziuă veșnic.

De ce nu *noapte*?

Lazlo și o noapte infinită. Sarai simți bătaia de aripi din stomac și își dori scăparea pe care avea să i-o aducă noaptea – dacă mai venea vreodată.

Dacă îndrăznea să doarmă, somnul ar fi ajutat să treacă timpul.

Avea nevoie de somn. Puținul primit, adormită în visul lui Lazlo, nici măcar nu începuse să îi ostoiască oboseala. Ultimele zile fuseseră bântuite de coșmaruri și le simțise prezența chiar și trează. Le simțea și acum și îi era încă teamă. Doar că nu mai era *îngrozită*, și asta era minunat.

Se gândi ce opțiuni avea. Putea să se plimbe, amărâtă și agitată, simțind fiecare secundă a privării și frustrării ei, cât timp soarele se târa pe cer.

Sau putea să se apropie de ușă, să se proțăpească în fața paznicilor ei, și să strige spre coridor până când venea Minya.

Și apoi?

Sau ar fi putut adormi, și poate s-ar fi luptat cu coșmarurile, și poate ar fi *câștigat*, și ar fi grăbit și ziua.

Nu era, de fapt, o alegere. Sarai era obosită și nu mai era

îngrozită, așa că se întinse pe pat, își puse mâinile sub obraz și dormi.

•

Lazlo ridică privirea spre citadelă și se întrebă, pentru a suta oară, ce făcea Sarai. Oare dormea? Dacă da, oare se lupta singură cu coșmarurile? Se holbă la îngerul metalic și se concentră, de parcă așa i-ar fi transmis putere.

Tot pentru a suta oară își aminti și sărutul.

Fusese scurt, dar mare parte dintr-un sărut, mai ales dacă e primul, e clipa de dinaintea atingerii buzelor, de dinaintea închiderii ochilor, când te umpli de imaginea celuilalt, și de dorință, de atracție, și e ca și cum… ca și cum ai găsi o carte în altă carte. O comoară mică de carte, ascunsă într-o carte mai mare. Ca niște vrăji tipărite pe aripi de libelulă, descoperite într-o carte de bucătărie, chiar între rețetele cu varză și cele cu porumb. Așa e un sărut, se gândi el, indiferent cât de scurt: e o poveste micuță, magică, și o întrerupere miraculoasă a grijilor lumești.

Lazlo era mai mult decât pregătit să fie întrerupt din nou din grijile sale lumești.

— Ce oră e? îl întrebă el pe Ruza, privind cerul.

Acolo unde se arăta din jurul marginilor citadelei era groaznic de albastru și senin. Nu mai simțise niciodată furie împotriva cerului. Nici măcar în zilele interminabile petrecute în Elmuthaleth, străbătând deșertul, nu i se păruse că timpul trecea mai lent decât astăzi.

— Arăt eu a ceas? întrebă războinicul. Este fața mea rotundă? Sunt cifre scrise pe ea?

— Dacă fața ta ar fi un ceas, spuse Lazlo, împăciuitor, nu te-aș întreba ce oră e. M-aș uita doar la tine.

— Adevărat, recunoscu Ruza.

Era o zi obișnuită, chiar dacă de zece ori mai lungă decât ar fi trebuit să fie. Soulzeren și Ozwyn făcuseră ce li se ceruse și găsiseră un motiv credibil pentru amânarea lansării celei de-a doua sănii. Nimeni nu contestă. Orășenii erau ușurați, iar faranji, ocupați.

Thyon nu era singurul care se extenua, deși era singurul care-și storcea propria esență a vieții. Cu toții erau dedicați, munceau din greu și concurau unii cu alții. Cu toții, mai puțin Drave, care, drept să spunem, nu avea nicio vină. Nu i-ar fi plăcut nimic mai

mult decât să facă să explodeze ceva, dar îi era limpede oricui că el și praful lui erau ultima soluție. Dacă orice altceva dă greș, folosești *explozii*.

Asta nu prea îl încânta.

— Cum să câștig recompensa, dacă nu mi se permite să fac nimic? îl întrebase pe Lazlo în după-amiaza aceea, urmărindu-l pe drumul spre postul de gardă Tizerkan, unde se oprise să stea de vorbă cu Ruza, Tzara și alți câțiva războinici.

Lazlo nu simți nicio simpatie. Drave primea o simbrie pentru timpul lui, la fel ca toți ceilalți. Cât despre recompensă, averea personală a lui Drave nu era foarte sus pe lista lui de priorități.

— Nu știu, răspunse. Ai putea găsi o soluție la problemă care să nu implice distrugere.

Drave pufni.

— Să nu implice distrugere? E ca și cum ți-aș cere să nu mai fii un poltron cu gura bogată.

Sprâncenele lui Lazlo se ridicară brusc.

— Poltron?

— Caută în dicționar, răspunse Drave.

Lazlo se întoarse spre Ruza.

— Tu crezi că sunt poltron? întrebă el, așa cum întreabă o fată dacă îi stă bine rochia.

— Nu știu ce înseamnă.

— Cred că e un soi de ciupercă, spuse Lazlo, care cunoștea prea bine sensul cuvântului, dar era surprins că-l știa și Drave.

— Sigur ești o ciupercă, spuse Ruza.

— Înseamnă „laș”, spuse Drave.

— Ah! Lazlo se întoarse spre Ruza. Crezi că sunt laș?

Ruza se gândi.

— Mai degrabă ciupercă, decise el, iar lui Drave îi spuse: Cred c-ai fost mai aproape prima dată.

— Nu am zis că ar fi o ciupercă.

— Atunci, m-am încurcat eu.

— Îl iau ca pe un compliment, spuse Lazlo, ca să-l enerveze pe Drave, care era josnic, dar amuzant. Ciupercile sunt fascinante. Știai că nici măcar nu sunt plante?

Ruza intră în joc, simulând o neîncredere uimită:

— Nu *știam* asta. Te rog să-mi spui mai multe.

— E adevărat. Fungii se disting de plante, la fel ca animalele.

— Dar eu nu am pomenit nimic de ciuperci, spuse Drave,

printre dinții încleștați.

— Ah, îmi pare rău. Drave, doreai ceva?

Dar specialistul în explozii se săturase de ei. Dădu din mână a lehamite și plecă.

— Sărmanul, se plictisește, zise Tzara, fără compasiune. N-are nimic de distrus.

— Am putea să-i cerem să demoleze un cartier mic, sugeră Ruza. Ce fel de gazde suntem?

Iar Lazlo simți… un ghem de disconfort. Un expert în explozii plictisit era una, însă un expert în explozii plictisit și nemulțumit, era altceva. Apoi, însă, conversația luă o turnură care-i alungă din minte toate gândurile la Drave.

— Eu am o metodă să-l ținem ocupat, spuse Shimzen, unul dintre ceilalți războinici. Îl trimitem sus, într-o sanie de mătase, să arunce în aer corciturile și să le transforme în tocăniță albastră.

Lazlo auzi cuvintele, dar fuseseră rostite cu atâta calm, atât de nonșalant, încât îi luă o clipă să le proceseze, și apoi putu doar să clipească.

Tocăniță albastră.

— Dacă nu trebuie să curăț eu, comentă Ruza, la fel de nonșalant.

Li se adusese la cunoștință, mai devreme, situația din citadelă. Purtarea lor blazată era, cu siguranță, o acoperire pentru neliniștea lor profundă, dar asta nu însemna că nu erau sinceri. Tzara clătină din cap, iar Lazlo crezu că urma să îi mustre pentru duritățile rostite, însă ea spuse doar:

— Păi, care mai e distracția? Nici nu apuci să-i vezi murind.

Respirația îl părăsi cu un icnet, de parcă ar fi fost lovit în plex. Se întoarseră cu toții spre el.

— Ce-ai pățit? îl întrebă Ruza, văzându-i expresia. Arăți de parcă ți-ar fi servit cineva tocăniță albastră la cină.

Râse, mulțumit de gluma lui, iar Shimzen îl plesni apreciativ peste umăr.

Fața lui Lazlo se încruntă și se înroși. Tot ce vedea era Sarai, prizonieră, înfricoșată.

— Cum puteți să vorbiți așa, spuse el, când nici nu îi cunoașteți?

— Să îi cunoaștem? Ruza ridică din sprâncene. Pe monștri nu-i *cunoști*. Îi ucizi.

Tzara trebuie să fi remarcat furia Rătăcitului, stupefacția lui.

— Crede-mă, Rătăcitule, îi spuse. Dacă ai ști un lucru cât de neînsemnat despre ei, ai fi bucuros să aprinzi chiar tu explozibilii.

— Dacă ai ști un lucru cât de neînsemnat despre *mine*, răspunse el, nu ai crede că m-aș bucura să ucid pe cineva.

Se uitară cu toții la el, lung, uimiți și înciudați, fiindcă le strica buna dispoziție. Ruza spuse:

— Te gândești la ei ca la niște oameni. Asta e problema ta. Imaginează-ți că sunt trave…

— Nu am ucis trava.

— Așa e, se strâmbă Ruza. Exemplu nepotrivit. Dar te-ai fi uitat așa la mine dacă aș fi făcut-o?

— Nu știu. Dar ei nu sunt trave.

— Nu, admise Ruza. Sunt mult mai primejdioși.

Era adevărat, însă nu avea sens. Erau și *oameni*, și nu se râdea despre transformarea oamenilor în tocăniță.

Mai ales dacă printre ei se afla și Sarai.

„Crezi că oamenii buni nu sunt capabili de ură?” îl întrebase ea pe Lazlo, noaptea trecută. „Crezi că oamenii buni nu ucid?” Cât de naiv fusese să-și imagineze că era doar o problemă de înțelegere. Dacă ar fi cunoscut-o, gândise el, nu ar fi fost capabili să îi facă rău. Dar acum lucrurile se limpeziseră: nu *ar fi putut* să o cunoască. Nu și-ar fi permis. Suheyla încercase să îi spună: ura era ca o boală. Vedea acum la ce se referise. Dar unde să găsească un remediu?

Ar fi putut oamenii Plângerii să accepte vreodată supraviețuitorii din citadelă, sau, ca față de trava din deșert, măcar să le suporte existența?

51.

POLTRONI

— Există un câmp magnetic între ancore și citadelă, îi spunea Mouzaive, filosoful naturalist, lui Kether, artizanul de mașinării de asediu, în sala de mese a ghildei. Dar nu seamănă cu nimic cunoscut.

Drave, care fusese irațional de furios fiindcă îi fuseseră servite ciuperci, ședea la masa alăturată. Privirea lui posomorâtă nu dădea niciun semn că ar asculta.

Mouzaive inventase un instrument pe care-l numea criptocronometru. Acesta folosea o proteină extrasă din ochi de pasăre ca să detecteze prezența câmpurilor magnetice. Suna ca o grămadă de vorbe goale, pentru Drave, însă ce știa el?

— Ancore magnetice, medită Kether, întrebându-se cum să-și însușească tehnologia pentru propriile mașinării. Deci, dacă le-ai opri, citadela ar… pluti mai departe?

— Așa cred, da.

— Dar cum de plutește ceva atât de mare?

— Cred că-i o tehnologie pe care nu ne-o putem nici măcar închipui, spuse Mouzaive. Nu este gaz de ulola, cu siguranță.

Kether, care dorea să își însușească și *acea* tehnologie, spuse cu înțelepciune:

— Dacă e ceva sigur, e că nimic nu e sigur.

Drave își dădu ochii peste cap.

— Ce le creează pe câmpurile magnetice? întrebă el, morocănos. Există vreo mașinărie în interiorul ancorelor sau ceva?

Mouzaive ridică din umeri.

— Cine știe? Ar putea fi și o perlă magică a lunii. Dacă am pătrunde în obiectele acelea nenorocite, atunci am putea afla.

Discutară progresele metalurgiștilor și cele ale lui Thyon Nero, speculând care dintre ei avea să străpungă metalul mai întâi. Drave nu mai spuse nimic. Mestecă. Mâncă și ciupercile, în timp ce fraze precum „spargerea carcaselor” îi răsunau în minte ca niște clopoței. Se presupunea să stea deoparte, în timp ce Felleringii și Nero se luptau pentru recompensă? De parcă Nero ar fi avut nevoie de ea, când putea face aur oricând!

Să fie el al naibii, dacă gașca asta de poltroni avea să-l țină la distanță să nu intre și el în competiție.

Sau, mai degrabă, să n-o arunce în aer.

52.

MINUNAT, DAR ARS

De fapt, Sparrow încercase să o viziteze pe Sarai, însă fantomele blocaseră coridorul și nu îi permiseseră să intre. Fetița fantomă, Bahar, picurând apă de râu și suferință, îi spusese solemn:

— Sarai nu se poate juca acum.

Asta îi trimise un fior de-a lungul spinării. Merse la cele două Ellen, în bucătărie, să vadă dacă știau cum se simțea, însă le găsi posomorâte și tăcute, ceea ce o înfioră iar. Nu erau niciodată așa. Trebuie că era mâna Minyei, însă Minya nu le oprimase niciodată pe doici ca pe alte fantome. De ce acum?

Minya nu era de găsit. Nici Ruby sau Feral.

Uneori, aveau nevoie de timp petrecut în solitudine. Așa își spuse Sparrow, în după-amiaza aceea. Dar ea avea nevoie de contrariu. De familie. Nu suporta să nu poată merge la Sarai și era furioasă că nu o putea găsi pe Minya, să o roage. Merse la inima citadelei și strigă prin deschizătura îngustă, care fusese cândva o ușă. Era convinsă că Minya era înăuntru, dar nu îi răspunse.

Nici măcar grădina nu o calma, astăzi. Își simțea magia slăbită, de parcă secase un râu în interiorul ei. Se imagină plângând, și pe Feral ținând-o în brațe, ca să o consoleze. I-ar fi netezit părul cu mâinile și ar fi murmurat lucruri liniștitoare la urechea ei, iar ea ar fi ridicat privirea, el ar fi coborât-o și… nu ar fi fost deloc așa ca atunci când îl sărutase Ruby, cu zgomot de ventuză și nori de furtună. Ar fi fost dulce, atât de dulce.

Ar fi posibil, își spuse ea. *Acum*, *când totul e atât de tensionat*. De ce nu? Lacrimile erau ușor de produs. Și le reținuse întreaga zi. Cât despre Feral, nu putea fi decât în camera lui. Sparrow străbătu coridorul, trecu de camera ei și de a lui Ruby, tăcute, dincolo de draperii.

Avea să se simtă foarte nătângă mai târziu, fiindcă își imaginase că Ruby și-ar fi putut dori timp pentru sine. Nu era cazul, niciodată. Pentru Ruby, gândurile erau degeaba dacă nu exista cineva căruia să i le spui în secunda în care le aveai.

Ajunse la ușa lui Feral, iar în spatele draperiei lui *nu era tăcere*.

•

„De unde știu că nu mă vei arde?” o întrebase Feral pe Ruby, cu câteva zile mai devreme. „Ah, s-ar putea întâmpla doar dacă mi-aș pierde complet controlul”, spusese ea. „Ar trebui să fii

foarte priceput. Nu-mi fac griji”.

Fusese ca o palmă, iar Feral nu uitase. Dar îl pusese în încurcătură. Cum să o facă să-și înghită cuvintele fără să fie ars pentru efort?

Erau zile întunecate și era bine să aibă o provocare ca să-și ia mintea de la fantome și pieire: să o facă pe Ruby să-și piardă controlul, fără să fie transformat într-o grămăjoară de cenușă. Feral se strădui. Curba învățării era delicioasă. Era foarte fixat pe plăcerea lui Ruby, în parte fiindcă *l-ar fi putut ucide*, și în parte fiindcă… îi plăcea. Îi plăcea când ea simțea plăcere. Nu îi plăcuse niciodată mai mult decât atunci când era moale, lângă el, respirând în gâfâieli surprinse sau privindu-l pe sub gene, cu pleoapele grele de o mulțumire hedonistă.

Era foarte satisfăcător și niciodată atât de mult ca atunci când, la final, ea scoase un sunet ca un suspin de porumbițe și viori, și… îi dădu foc la pat.

Mirosul de fum. O pală de căldură. Buzele ei erau întredeschise, iar ochii îi ardeau precum tăciunii. Feral se ridică, deja chemând un nor. Exersase planuri de urgență în minte. Aerul se umplu de vapori. Așternuturile de mătase, strânse în pumnul lui Ruby, se aprinseră, și o secundă mai târziu norul aduse ploaia, întrerupând suspinul de porumbițe/viori și dușuind-o înainte ca restul rugului să se transforme în cenușă.

Ea strigă și sări în picioare. Picăturile de ploaie o loveau, în timp ce Feral se afla la distanță, foarte mândru de el. Nu păstrase norul mai mult decât era necesar, și, în plus, ploaia nu fusese rece. Era un nor tropical. Se gândi că fusese un gest frumos, dar nimic nu conta pentru Ruby.

— Ce… *nepoliticos*! exclamă ea, scuturându-și apa de pe brațe.

Sânii ei albaștri sclipeau. Din păr i se scurgeau râulețe, pe spate și pe umeri.

— *Nepoliticos*? repetă Feral. Deci politicos ar fi fost să ard, fără să mă plâng?

Ea se uită urât la el.

— *Da*.

El arătă împrejur.

— Uite! Mi-ai ars așternuturile.

Așa făcuse. Erau niște găuri ude, cu margini negre, acolo unde le strânsese în pumni.

— Te aștepți să îmi cer scuze? spuse Ruby.

Dar Feral clătină din cap, rânjind. Nu voia să o certe. Dimpotrivă, strălucea de mândrie.

— Ți-ai pierdut controlul, spuse. Știi ce înseamnă asta, nu? Că sunt *foarte* priceput.

Ochii ei se îngustară. Încă încâlcită în așternuturile lui Feral, se prefăcu în Rug, aprinzându-se ca o torță și patul odată cu ea.

Feral mârâi, dar nu putu decât să privească așternuturile, pernele, salteaua – tot ce nu era din mezartium – arzând, mistuite, nelăsând în urmă decât metal fierbinte și o fată goală, fumegândă, cu sprâncenele ridicate, parcă spunând „Acum ce mai zici de așternuturi arse?” Dar nu părea furioasă. Un zâmbet îi ridică unul dintre colțurile gurii.

— Presupun că ai devenit mai bun, recunoscu ea.

Se simțea de parcă tocmai câștigase la quell, doar că mult mai bine. Feral râse. O cunoștea pe Ruby de o viață și fusese iritat de ea cam jumătate din timp, dar acum era uimit de turnura pe care o puteau lua lucrurile între două persoane, și de sentimentele care puteau crește în timp ce încercai să te distragi de la sfârșitul lumii. Se apropie de ea.

— Mi-ai distrus patul, spuse el, amical. Va trebui să dorm cu tine, de acum înainte.

— Serios? Nu ți-e teamă că te voi incinera?

Ridică din umeri.

— Va trebui să fiu mai puțin minunat. Ca să rămân în siguranță.

— Fă asta și o să te dau afară.

— Ce dilemă.

Se așeză pe marginea cadrului patului.

— Să fiu mai puțin minunat și să rămân în viață, sau să fiu minunat și să ard.

Mezartiumul nu păstra căldura. Revenise deja la normal. Dar pielea lui Ruby, nu, ci era încă fierbinte, așa ca o zi de vară sau un sărut foarte reușit. Feral se aplecă spre ea, dorind să îl aplice pe cel din urmă, și înlemni.

În aceeași secundă, amândoi zăriră o mișcare cu coada ochiului. Draperia. Era dată la o parte, iar Sparrow stătea în prag, șocată.

53.

INIMI PÂNGĂRITE

Visele lui Sarai din ziua aceea n-au fost lipsite de orori, însă, pentru prima dată, nu s-a simțit lipsită de apărare. „Le gonim noi”, îi spusese Lazlo, „sau le transformăm în licurici și îi prindem într-un borcan”.

Încercă și *reuși*, iar la un moment dat, chiar se trezi mergând printr-o pădure întunecată, purtând o armură de Tizerkan și un borcan plin cu licurici, care fuseseră, recent, niște ravizi, Rasalas și mama ei. Ținea borcanul sus, să-i lumineze drumul, și el îi lumina și zâmbetul de triumf.

Nu îl întâlni pe Lazlo în vis. Poate că subconștientul ei prefera să aștepte să fie adevărat. Dar retrăi sărutul, exact așa cum fusese – dulce de se topea și mult prea scurt, și se trezi exact cum se trezise și atunci. De data asta nu sări din pat, ci rămase întinsă, leneșă, moleșită de somn și de starea de bine. În zori, o întâmpinase singurătatea. Nu și acum. Deschizând ochii, tresări.

Minya se afla la capul patului.

Sări în picioare.

— Minya! Cum a rămas cu respectarea draperiilor?

— Ah, draperiile, spuse Minya, ironică. De ce să-ți faci griji, Sarai, dacă nu ai nimic de ascuns? Ruby și Feral au, să știi. Dar draperiile nu blochează sunetele foarte bine.

Scoase niște zgomote exagerate de sărut și îi aminti lui Sarai de felul în care chicoteau și tresăreau toți când le povestea despre ce făceau oamenii în paturile lor. Trecuse mult de atunci.

Dar Ruby și Feral? Nu o surprindea. În timp ce ea fusese învăluită de propria suferință, viața în citadelă mersese mai departe. *Sărmana Sparrow*, gândi.

— Ei bine, eu nu ascund nimic, minți ea.

Minya nu o crezu nicio secundă.

— Nu? Atunci de ce arăți așa?

— Cum?

Minya o cercetă, cu privirea ei seacă rulând în sus și în jos, încât Sarai se simți dezbrăcată. *Vizibilă*, însă nu în sensul bun. Minya se pronunță, de parcă ar fi diagnosticat o boală:

— *Fericită*.

Fericită. Ce idee!

— Așa se numește sentimentul ăsta? spuse ea, fără să încerce să se ascundă. Uitasem complet.

— Dar de ce ești tu fericită?

— Am avut un vis minunat, spuse Sarai. Atât.

Minya se înfurie cât ai clipi. Sarai nu ar fi trebuit să aibă vise frumoase.

— Cum e posibil?

Sarai ridică din umeri.

— Închid ochii, stau foarte liniștită și…

Minya fumega. Întregul trup i se încordase arc. Vocea ei căpătă sâsâitul plin de salivă pe care-l păstra, de obicei, pentru rostirea cuvântului „răzbunare”.

— *Nu ți-e rușine*? Zaci aici, numai mătase și lascivitate având vise frumoase, în timp ce viețile noastre se destramă?

Lui Sarai îi era chiar tare rușine. Minya ar fi putut-o întreba, la fel de bine, dacă nu avea sânge sau spirit, fiindcă rușinea aproape că îi curgea prin vene. Dar… nu și acum. „Cred că ești un basm”. Cât de bine se simțea fără arsura rușinii! „Cred că ești magică, curajoasă și deosebită”.

— M-am săturat de rușine, Minya, spuse ea. Și am terminat-o cu poțiunea, cu coșmarurile și cu răzbunarea. Plângerea a suferit destul și la fel și noi. Trebuie să găsim altă cale.

— Nu fi proastă. Nu există altă cale.

„Se pot întâmpla multe”, îi spusese Sarai lui Ruby, fără să creadă nici ea, cu zile în urmă. Acum, credea. Lucrurile *se întâmplaseră*. Lucruri incredibile. Dar când venea vorba despre citadelă, nimic nu se întâmpla fără acordul Minyei.

Sarai trebuia să o convingă *să le lase* să se întâmple.

Ani de-a rândul, își sufocase propria empatie și o reținuse, de teama mâniei Minyei. Dar acum totul depindea de asta – nu doar dragostea ei, ci și viețile lor. Inspiră adânc.

— Minya, spuse, trebuie să mă asculți. Te rog. Știu că ești supărată pe mine, dar încearcă să-ți deschizi mintea.

— De ce? Ca să pui lucruri în ea? Nu-ți iert oamenii, dacă la asta te gândești.

Oamenii tăi. Și erau ai ei, se gândi Sarai. Nu doar Eril-Fane sau Lazlo, ci toți. Fiindcă darul ei o forțase, și îi *permisese*, să îi cunoască.

— Te rog, Min, spuse ea, și vocea îi flutură, parcă gata să-și ia

zborul, cum își dorea să facă și ea. Eril-Fane nu a spus nimănui ce s-a întâmplat ieri. Nu le-a spus nici despre mine, nici despre fantome.

— Deci l-ai văzut, spuse Minya, răzbunătoare. Ai fost mereu o mincinoasă de doi bani, știi. Mă prindeam întotdeauna. Dar acum pari să evoluezi.

— Nu am mințit, răspunse Sarai. Nu îl văzusem, dar acum, da.

— Și se simte bine marele nostru erou?

— Nu, Minya. Nu e niciodată bine. Nu de la Isagol încoace.

— Oprește-te, protestă Minya, ducându-și o mână la piept, îmi frângi inimile.

— Care inimi? întrebă Sarai. Inimile pe care le pângărești cu fantome nefericite, că îți poți sprijini ura?

— Inimile pe care le pângăresc cu fantome nefericite? Bravo, Sarai! Foarte poetic.

Sarai închise ochii strâns. Să discute cu Minya era de parcă ar fi fost plesnită peste față.

— Ideea e că nu a spus nimănui. Dacă regretă ce a făcut și vrea să se căiască?

— Dacă-i poate readuce pe toți la viață, atunci cu siguranță mă mai gândesc.

— Știi că nu poate! Dar fiindcă trecutul este mânjit de sânge, nu înseamnă că și viitorul trebuie să fie la fel. Nu putem încerca să negociem cu el? Dacă-i promitem să nu le facem rău…

— Să nu le facem rău! Îți faci griji pentru siguranța *lui*! Dar Plângerea ne poate promite nouă că nu ne va face rău? Sau nu mai ai nevoie de noi? Poate că nu suntem o familie suficient de bună pentru tine. Poate ți-e dor de omul *care ne-a ucis neamul*.

Sarai șovăi. Firește că avea nevoie de ei. Firește că erau adevărata ei familie și că vor fi întotdeauna. Cât despre restul, chiar voia să nege totul. Când Minya punea problema așa, o îngrozea.

— Prostii! spuse ea. Nici măcar nu e vorba despre el. E despre noi și viitorul nostru.

— Chiar crezi că te-ar putea iubi? întrebă fetița. Chiar crezi că un om ar putea suporta să te vadă?

Până în urmă cu o săptămână, Sarai ar fi spus că nu. Sau nu ar fi spus nimic, ci ar fi *simțit* acel „nu” ca pe rușine, ofilind-o ca pe o floare neudată. Dar răspunsul se schimbase și o schimbase.

— Da, spuse ea, încet, dar hotărât. *Știu* că un om mă poate

suporta, Minya, fiindcă există unul care mă poate vedea.

Cuvintele îi scăpaseră. Nu le mai putea lua înapoi. Simți că i se încălzesc gâtul și pieptul.

— Și mă suportă foarte bine.

Minya se holbă la ea. Sarai nu o mai văzuse niciodată uluită. Pentru o secundă, până și furia ei fu ștearsă.

Dar reveni.

— Cine? întrebă ea, cu o voce letală.

Sarai avu o presimțire fiindcă deschisese ușa spre secretul ei. Dar nu considera că Lazlo ar fi putut fi ținut secret multă vreme, nu dacă exista vreo șansă la viitorul la care spera.

— Este unul dintre faranji, zise, încercând să pară puternică, fiindcă Lazlo merita să se vorbească despre el cu mândrie. Nu ai mai văzut asemenea vise, Min. Frumusețea pe care o vede în lume și în mine! Asta poate schimba lucrurile. Simt eu.

Se gândea c-ar putea-o convinge? Își imagina că Minya ar fi ascultat?

— Deci, asta e, spuse fata. Un bărbat îți face ochi dulci, și ești gata să ne întorci spatele și să te joci de-a familia în Plângerea. Ești atât de însetată de iubire? Mă așteptam din partea lui Ruby, nu și de la tine.

Vocea aceea ascuțită și vicleană!

— Nu întorc spatele nimănui, spuse Sarai. Dar nu-i nevoie ca oamenii să ne disprețuiască. Dacă am putea discuta cu ei, poate am vedea că există șanse pentru noi să *trăim* și nu doar să existăm. Minya, îi pot duce un mesaj lui Eril-Fane. Ar putea veni sus mâine…

— Desigur, spuse Minya. Adu-l și adu-ți și iubitul. Adu-i pe toți faranjii, de ce nu? Cât de convenabil ar fi să-i ucidem pe toți odată! Ar fi de mare ajutor. Mulțumesc, Sarai.

— Ca să îi ucidem pe toți, repetă ea.

— Nu am fost suficient de explicită? Orice om care pune piciorul în citadelă moare.

Lacrimi de neajutorare îi ardeau ochii lui Sarai. Mintea Minyei, la fel ca trupul ei, era de neclintit. Oricare era motivul pentru vârsta nefirească în care se blocase, timp de cincisprezece ani, fetița era dincolo de rațiune sau convingere. Voia carnagiul și răzbunarea și să-i atragă pe toți în asta.

„Ai putea să o cuprinzi pe Minya într-o îmbrățișare călduroasă”, spusese Sparrow către Ruby, în grădină. Fără

intenție, iar gândul otrăvit – ideea șocantă, de neconceput, ca ei cinci să își facă rău unul altuia – îi provocase greață lui Sarai. Acum se simțea rău din nou, privind în ochii arzători ai fetiței care-i oferise o viață și întrebându-se cum… cum ar fi putut să stea și s-o privească declanșând un război.

Voia să strige.

Voia să-și strige *moliile*.

— Ai fost cât se poate de explicită, replică ea.

Moliile ei se agitau. Voiau să iasă. *Ea* voia să iasă. Soarele apusese. Cerul nu era complet întunecat, însă era suficient. Se uită la mica tirană, demnă urmașă a lui Skathis în privința cruzimii, dacă nu și a darului. Pumnii i se încleștară. La fel și dinții. Strigătul crescu, la fel de violent ca primul, cu ani în urmă, când îl înăbușise cu săptămânile, sigură că avea să fie ceva rău.

„Rău înseamnă bun”, spusese Minya, atunci. „Avem nevoie de rău.”

Și astfel se născuse Muza Coșmarurilor, iar câteva cuvinte hotărâseră soarta lui Sarai.

— Dă-i drumul, spuse Minya, cu pumnii încleștați, și fața sălbatică, aproape înnebunită de furie și ciudă. Văd că vrei să pleci. Coboară la oamenii tăi, dacă numai de ei îți pasă! Iubitul tău te așteaptă. Du-te la el, Sarai.

Își dezveli dințișorii albi.

— Spune-i că *abia aștept să-l cunosc*!

Sarai tremura. Brațele îi înțepeniseră pe lângă corp. Aplecându-se spre Minya, deschise gura și strigă. Nu ieși niciun sunet. Doar molii. Spre Minya. Toate spre Minya. Un torent de întuneric, de aripi înnebunite, de furie. Se vărsară spre ea. Năvăliră spre ea. Îi zburară în față și ea țipă, încercând să se ferească. O năpădiră, când o făcu. Nu putea scăpa de ele. Băteau din aripi și îi loveau fața și părul, iar șuvoiul lor se separă în jurul ei asemeni unui râu în jurul unui bolovan. O depășiră, ieșiră în alcov, trecură peste capetele fantomelor și se pierdură în amurg.

Sarai rămase pe loc, încă țipând, și, deși nu ieși niciun sunet, fiindcă își pierduse vocea, buzele ei formară cuvintele „Ieși afară!”, până când Minya se ridică și, cu o privire cumplită, se întoarse și dispăru.

Sarai se prăbuși pe pat, suspinând în tăcere, iar moliile sale coborâră și coborâră. Nu se despărțiră, fiindcă mintea ei nu voia

să se separe. Se gândea numai la Lazlo, așa că într-acolo zburară, direct spre casa și spre fereastra pe care le cunoștea atât de bine, spre camera unde spera să îl găsească dormind.

Dar era încă devreme. Patul lui era gol, cizmele lui, nicăieri, așa că moliile, fluturând agitate, nu avură de ales decât să se așeze și să aștepte.

54.

CE E ADORABIL TREBUIE DEVORAT

Lazlo nu mai voia să discute decât cu Sarai. Nu credea că-și mai putea păstra calmul multă vreme, dacă mai auzea vorbindu-se despre „corciturile de zei”, fie de bine, fie de rău. Aproape că se gândi să se cațăre pe fereastră ca să intre în casă, evitând-o astfel pe Suheyla, însă nu putea face așa ceva, prin urmare intră pe ușa verde și o găsi în curte. Cina îl aștepta.

— Nu te îngrijora, îi spuse ea, imediat. E doar o masă ușoară. Știu că ești nerăbdător să dormi.

Da, era, și s-ar fi putut descurca și fără cină, dar se sili să se oprească. Sarai era nepoata ei, singura pe care o avea. Fusese furios în dimineața aceea, fiindcă ea și Eril-Fane primiseră veștile despre existența ei fără nicio bucurie, însă, după reacția Tizerkanilor, își dăduse seama că a lor fusese generoasă, chiar dacă sinceră. Încerca să își imagineze ce însemnau pentru Suheyla toate astea.

Aduse castroanele de supă și atârnă o pâine proaspătă de cârligul cel mare. Pâinea avea semințe și petale coapte în ea, într-un model de cercuri suprapuse – o fi fost o masă ușoară, însă îi luase ore întregi să o prepare. De obicei, era vorbăreață, nu și în seara asta. Văzu la ea o curiozitate timidă, însă rușinată, și de câteva ori păru dornică să spună ceva, dar se răzgândi.

— Deunăzi, îi spuse el, dumneata mi-ai zis să întreb ce am de întrebat. Acum e rândul meu. E în ordine, poți întreba.

— Ne… ne urăște foarte mult?

— Nu, spuse el, nu vă urăște deloc, spuse el, și simți că era adevărat.

Ea vorbise despre sfâșierea din sufletul ei și despre blestemul

de a-și cunoaște prea bine dușmanii ca să îi mai urască.

— Poate cândva, însă acum nu.

Voia să îi spună că Sarai înțelegea, însă acea iertare putea să vină doar de la Sarai.

Mâncă repede, iar Suheyla îi pregăti un ceai. El refuză, la început, dornic să plece, dar ea spuse că l-ar ajuta să adoarmă mai repede.

— Oh, atunci ar fi minunat.

Goli cana dintr-o înghițitură, îi mulțumi, se opri să îi strângă mâna și intră în camera sa. Deschise ușa și… încremeni în prag. Molii.

Moliile erau așezate pe tăblia de lemn și pe perne, pe peretele din spatele patului, iar când se deschise ușa se ridicară în aer ca niște frunze răscolite de vânt.

Sarai, se gândi el. Nu știa ce să creadă despre numărul lor. Îl copleșeau, nu cu teamă, sau, ferească zeii, cu dezgust, ci cu *uimire* și cu un vag fior de groază.

Poate că adusese toată groaza cu el din postul de pază și din cuvintele sângeroase, brutale, ale prietenilor săi, și poate că moliile aduseseră o parte din ea pe aripile lor acoperite cu puf. Înțelese un lucru din roirea creaturilor: Sarai îl aștepta.

Închise ușa. Ar fi vrut să se spele și să se bărbierească, să se spele pe dinți, să se pieptene, să se schimbe. Roși când se gândi să își scoată cămașa, deși știa că ea îl mai văzuse dormind așa, înainte. Se decise să se spele pe dinți, își dădu jos cizmele și apoi se culcă. Deasupra capului său, moliile se adunară pe bârna din tavan ca o creangă cu flori de beznă.

Își dădu seama imediat după ce se întinse, că lăsase suficient spațiu în pat pentru Sarai, pe partea aleasă de ea în vis, deși era nevoie doar de tâmpla lui, pentru ca moliile ei să se poată așeza pe ea. Altă dată, ar fi râs de el însuși, însă nu acum. Acum, simțea doar absența ei dintr-o lume care nu o voia.

Nu se mișcă, ci închise ochii, simțind moliile – pe *Sarai* peste tot în jurul lui. Își dorea să vină somnul și să fie cu ea, iar astă-seară nu îl ținea treaz euforia. Urmă o cufundare lentă și…

•

Molia, tâmpla.

Pragul spre vis.

Sarai se trezi în piața-amfiteatru. Îi fusese dor de culorile și de dulceața din Plângerea Visătorului, așa cum o numea ea, dar nu

le găsi. Locul era pustiu. Bătea vântul, suflând așchii de gunoi peste gleznele ei, și un hău de teamă se căscă în ea. Unde dispăruseră culorile? Ar fi trebuit să fie mătăsuri fluturânde, muzică în aer și râsetele copiilor care se jucau pe sârmele dintre cupole. Nu era niciun copil pe sârmă și tarabele din piață erau goale. Unele arătau ca și cum ar fi fost *arse* și nu se auzea niciun sunet.

Orașul încetase să respire.

Sarai nu mai respiră nici ea. Oare *ea* crease locul acesta, ca pe o reflexie a disperării ei, sau era creația lui Lazlo? Părea imposibil. Sufletul ei avea nevoie de Plângerea Visătorului și ea de el.

Iată-l, chiar acolo, cu părul lung fluturând în vânt. Fața lui era sumbră, fiindcă voioșia dispăruse de pe ea, însă în ochii lui – Sarai respiră din nou – se vedea din nou luminița vrăjitoarei. Și ea o purta în ochi. Simțea cum iese din ea ca un lucru care l-ar fi putut atinge. Făcu un pas în față, urmând direcția luminii. Făcu și el un pas în față.

Ajunseră față în față, la o lungime de braț, fără să se atingă. Cele trei fire care-i legau îi aduseră și mai aproape. Inimi, buze, pântece. Mai aproape, fără să se atingă. Aerul dintre ei era o zonă moartă, de parcă amândoi și-ar fi purtat disperarea în avangardă, sperând ca să rupă celălalt rândurile. Reținură tot ce aveau de spus, fiecare lucru disperat, nevrând să îl spună. Voiau doar să dispară – *aici*, cel puțin, în locul acesta, care le aparținea.

— A fost o zi lungă, remarcă Sarai.

Asta-i aduse un hohot de râs surprins.

— Cea mai lungă, încuviință Lazlo. Ai putut să dormi?

— Da, răspunse ea, zâmbind puțin. Mi-am transformat coșmarurile în licurici și i-am prins într-un borcan.

— Foarte bine, șopti Lazlo. Eram îngrijorat. Cred că m-am gândit la tine de câteva ori, azi.

— Doar de câteva ori? îl tachină ea, roșind.

— Poate de mai multe ori, recunoscu el.

O prinse de mână. Era fierbinte – la fel și a lui. Marginile lipsei lor de speranță începură să se clatine.

— Și eu m-am gândit la tine, spuse Sarai, împletindu-și degetele cu ale lui.

Albastru și cafeniu, cafeniu și albastru. Era fascinată de

imagine.

— Și e corect să-ți spun că te-am și visat, murmură ea.

— Ah, da? Sper că m-am purtat cumsecade.

— Nu *prea* cumsecade, spuse ea, adăugând: Nu mai bine decât în dimineața asta, când soarele a răsărit atât de curând.

Se referea la sărut. El înțelese.

— *Soarele*. Încă nu am uitat.

Spațiul dintre ei nu putea decât să se reducă, nu să crească. Vocea lui Lazlo era muzică, cea mai frumoasă muzică dintre toate, când o luă pe Sarai în brațe și spuse:

— Vreau să-l prind într-un borcan și să-l închid cu licuricii.

— Luna pe o brățară și soarele la borcan, spuse Sarai. Noi chiar vrem să întoarcem lumea pe dos, nu-i așa?

Vocea lui Lazlo i se adânci în gâtlej. Deveni mai groasă și mai flămândă.

— Mă aștept să supraviețuiască, spuse el, și o sărută.

Cum de supraviețuiseră o întreagă zi, doar cu mica atingere care fusese sărutul de dimineață? Dacă ar fi știut cum era *de fapt* un sărut, n-ar fi reușit. Ar fi fost insuportabil să ajungă atât de aproape – încât *abia să simtă* și *aproape să guste*, și să fie separați înainte de… acela. Dar nu știuseră.

Iar acum știau.

Acum învățau. Sarai se lipi de Lazlo, cu ochii închiși. Ai lui zăboviră, fiindcă voia să o vadă. Nu voia să piardă nicio secundă chipul ei. Frumusețea ei senină, azurie, îl vrăjea. La rădăcina nasului avea o pulbere de pistrui aproape invizibili. Lunecarea fețelor lor era lentă ca mierea turnată, iar buzele ei se deschiseră necruțător de încet. Cea de jos, voluptuoasă ca fructele scăldate de rouă, se separă de cealaltă – *pentru el* –, cel mai captivant lucru pe care-l văzuse. Un fulger de dorință îl străbătu și se lăsă pradă lentorii de miere, împingând disperarea la o parte din calea prinderii acelei buze dulci și moi între ale lui.

Moliciunea, topirea.

Când Lazlo își dorise să descopere, alături de Sarai, tărâmuri necunoscute, se gândise la mistere necuprinse, precum originea și natura zeilor. Dar, acum, renunțase la toate pentru acest mister mărunt, pentru acest mister nou și perfect, al Plângerii. Sărutul acesta.

Exact sărutul acesta.

Buze. Miracolul buzelor care puteau atinge sau apăsa, se

puteau separa și lipi, iar astfel puteau prinde buza celuilalt într-o mușcătură dulce. Nu mușcătură. Fără dinți. Dinții erau încă un secret. Dar vârful limbii, în schimb… disperarea avea șanse foarte mici în fața descoperirii vârfului limbii. Iar lucrul aproape de neconceput era că, pe cât de amețit se simțea, tot mai credea că *acesta* era doar pragul spre un alt tărâm necunoscut. O ușă întredeschisă și o fărâmă de lumină care doar sugera strălucirea de dincolo.

Se simțea greu și ușor, totodată. Ardea și plutea. Nu bănuise niciodată. Fusese conștient că existau fete, firește, și avusese tot felul de gânduri pe care le au tinerii (adică, tinerii *buni*, care au gânduri *bune*), și firește că nu era ignorant cu privire la… biologie. Dar nu avusese nicio idee despre ce simțea acum că se afla dincolo de ușa aceea ispititoare. Era o strălucire care părea bogată, adâncă, imensă, *aproape*, secretă, delirantă și… sacră.

Era viitorul său cu fata asta pe care o ținea în brațe, și orice ar fi simțit și de orice s-ar fi temut pe drumul spre casă de la postul de pază, acum era sigur: avea să existe un viitor.

Speranța era ușor de atins, în fond. Aici și acum, în orice caz.

O trase mai aproape, iar brațele lui i se închiseră în jurul taliei, și se pierdu în miracolul care era ea. Inspiră mirosul și gustul ei, și se înfioră când degetele ei îi mângâiară umerii până la ceafă. Și le trecu prin părul lui și fu cuprins de o senzație nouă, de un foc al plăcerii care i se răspândi în josul umerilor și în sus, spre scalp, împingând în ușa aceea ispititoare, cu secretele ei luminoase. Când sărutul se întrerupse, într-un târziu, își lipi fața de a ei. Marginea tâmplei, pomeții – ai lui, aspri, lângă ai ei, netezi.

Se simțea ca un pahar plin cu splendoare și noroc. Buzele îi schițară un zâmbet. Șopti:

— Sarai, mi-ai stricat gustul pentru orice altceva, și înțelese, în sfârșit, ce însemna.

Sarai se retrase cât să-l poată privi. Uimirea ei o reflecta pe a lui, iar privirea ei ținea loc de un *Oh*, răgușit, uluit și cât se poate de treaz.

Râsetele ajunseră primele la ei. Râsete de copii. Apoi, culorile. Se întoarseră ca să privească în jur și văzură că orașul nu își mai ținea respirația. Steagurile coadă-de-rândunică fluturau pe cupole, iar cerul era un mozaic de zmeie. Tarabele din piață nu mai erau goale, ci se trezeau la viață, de parcă ar fi deschis de

dimineață, iar vânzătorii purtând șorțuri lungi își așezau marfa. Roiuri de fluturi sclipitori se mișcau printre ele ca niște bancuri de pești, iar nivelurile superioare ale amfiteatrului erau terasate acum cu pomi fructiferi din nestemate.

— E mai bine, oftă Sarai.

Sus, în citadelă, lacrimile i se uscară pe obraji. Pumnii și stomacul i se relaxară.

— Mult mai bine, încuviință Lazlo. Crezi că noi am făcut asta?

— Sunt convinsă.

— Bravo nouă, spuse el, apoi adăugă, cu o nonșalanță exagerată: Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am continua să ne sărutăm.

Prefăcându-se la fel de indiferentă, Sarai ridică din umeri.

— Bănuiesc că *am putea* afla.

Știau că era nevoie să vorbească despre cum își petrecuseră ziua și despre viitor, și despre toată ura și disperarea și neajutorarea, dar… nu încă. Locul acela din mințile lor, care crease transformările mahalathului, colora și Plângerea Visătorului, prin bucuria lor înhățată cu sufletul la gură. Toate celelalte puteau aștepta.

— Lazlo, șopti Sarai, întrebându-l ceva la care știa deja răspunsul. Încă mă vrei în mintea ta?

Brațele lui erau deja în jurul ei. O trase mai aproape.

— Sarai, răspunse el. Te vreau… în mintea mea.

— Bine.

Ea își mușcă buza. Să vadă dinții ei frumoși și albi înfigându-se în buza aceea plină și delicată îi plantă în minte cel puțin un gând privind potențialul dinților în săruturi.

— Eu voi dormi, spuse ea. Sunt deja în pat.

Nu voia să sune seducător, dar, în timiditatea ei bruscă, vocea îi devenise o șoaptă. Lazlo o auzi ca pe un susur. Înghiți anevoie.

— Vrei să te întinzi aici? În vis, se referea, fiindcă așa făcuse ultima dată.

— Nu cred. Acum, că știm cum funcționează, cred că va fi ușor.

Își atinse vârful nasului de al lui. *Modelat de basme*, se gândi, ceea ce-l făcea mai frumos decât orice nas drept din lume.

— Dar poți să faci un lucru pentru mine.

— Ce anume? întrebă Lazlo. Orice.

— Poți să mă mai săruți.

Și asta și făcu.

•

Sus, în citadelă, trupul lui Sarai adormi, și, de îndată ce se întâmplă asta, n-a mai fost fata care era întinsă pe pat și nici molia de pe tâmpla lui Lazlo, ci deveni numai cea din brațele lui.

Sărutatul, se dovedi, era unul dintre lucrurile acelea care devin tot mai bune odată cu practica, și mai... interesante, odată cu încrederea. Felul în care buzele lor se puteau cunoaște reciproc, apoi limbile, care puteau tachina! Unele lucruri, gândi Sarai, erau prea adorabile să fie devorate, în timp ce altele erau prea adorabile să *nu* fie.

Împreună, învățară că sărutatul nu era doar pentru guri. Asta a fost o revelație. De o gură era nevoie, firește. Dar acea gură putea decide să facă o scurtă escapadă în locul acela moale de sub bărbie sau în celălalt, deosebit, de sub ureche. Sau spre lobul urechii. Cine știe? Chiar spre gât. Spre întreg gâtul? Și iată și o întorsătură fiziologică isteață. Sarai află că putea săruta gâtul lui Lazlo în timp ce el îl săruta pe al ei. Ce noroc, așa-i? Și i se păru extraordinar de plăcut să-i simtă fiorii, când buzele ei găsiră un loc excepțional. Aproape la fel de plăcut ca atunci când buzele lui găsiră un punct pe gâtul ei. Și dacă nu buzele lui, atunci...

Atunci dinții.

Chiar și sus, în citadelă, dinții o făcură să se înfioare.

— Nu știam asta despre gâturi, șopti Sarai, printre săruturi mici și rapide.

— Nici eu, răspunse Lazlo, abia respirând.

— Sau despre urechi.

— Da, *știu*. Cine ar fi ghicit despre *urechi*?

În tot timpul acesta, se aflau în continuare în piața din Plângerea Visătorului. Cândva, la începutul sărutului – dacă se putea numi *un* sărut – un copac crescuse, convenabil, dintr-o crăpătură din pavaj, înalt și neted, înclinat în unghiul potrivit pentru a te *sprijini* de el, când amețeala devenea prea puternică. Nu avea să se meargă mai departe. Chiar și în delectarea cu gâturi exista o inocență născută din lipsa completă de experiență combinată cu... politețe. Mâinile lor erau fierbinți, însă în locurile sigure, iar trupurile lor erau apropiate, dar caste.

Ei bine.

Ce știe trupul despre castitate? Doar ceea ce îi sugerează mintea, iar dacă mințile lui Lazlo și Sarai insistau, nu era fiindcă trupurile lor nu aduceau argumente solide. Avea să dureze săptămâni, în fond, doar ca să stăpânească arta gâturilor. Vârfurile degetelor lui Sarai se treziră alunecând, într-un moment din scurgerea atemporală a clipelor, pe sub tivul cămășii lui Lazlo, atingându-i cât se putea de ușor pielea taliei. Îl simți înfiorându-se și mai simți, la fel ca el, cât de multe mai erau de descoperit. Îl gâdilă anume, iar sărutul se transformă în râs. O gâdilă și el, căpătând curaj în mâini, și râsetele lor umplură aerul.

Erau pierduți în vis, fără să conștientizeze realitatea – camerele, paturile, moliile sau tâmplele. Așa încât, în lumea amețită și încărcată de pasiune a îmbrățișării lor, adevăratul Lazlo, adormit în orașul Plângerea, se întoarse pe pernă, strivi molia și întrerupse visul.

55.

PIERDEREA CREDINȚEI

În orașul adevărat, Thyon Nero se îndreptă spre ancoră, cu sacul atârnat pe umăr. Cu o seară înainte, făcuse același drum, cu același sac. Atunci, fusese posomorât, și se gândise doar la somn. Ar fi trebuit să fie și mai morocănos acum, dar nu era.

Pulsul i-o luase razna. Spiritul, sleit de propriile sale incursiuni prădătoare, îi pulsa prea repede prin vene, răsucindu-se cu o vâjâire de… neîncredere față de dovezile clare, ceea ce îi cauza pierderea credinței.

Dăduse peste ceva care refuza să fie crezut. Mintea lui se războia cu sine însăși. Alchimie și magie. Mistic și material. Demoni și îngeri, oameni și zei. Ce era lumea? Ce era *cosmosul*? Sus, în beznă, existau oare drumuri printre stele, pe care călătoreau ființe imposibile? În ce se băgase, traversând lumea?

Ajunse la ancoră. Se afla lângă fațeta ei lată, vizibilă oricui – nu că ar fi fost probabil să treacă lumea pe acolo, la ora aceea din noapte –, mai exact pe aleea cu pictura murală care reprezenta zeii aceia sângeroși. Pe alee își făcea el testele,

acolo unde nu îl vedea nimeni, dacă ar fi trecut. Dacă ar fi putut avea o bucată de mezartium pe care să facă teste în laborator, ar fi fost scutit de asemenea excursii nocturne și de riscul de a fi descoperit. Dar nu existau bucăți, din cel mai simplu motiv: mezartiumul nu putea fi tăiat. Nu existau nici măcar așchii. Doar ancora aceea masivă, și celelalte trei, identice, de la sudul, estul și vestul orașului.

Se întoarse în locul lui de pe alee, și dădu la o parte molozul pe care îl folosise pentru a-și ascunde urmele. Acolo, la baza ancorei impenetrabile, unde mezartiumul neted se întâlnea cu pietrele pe care le strivise acum două sute de ani sub greutatea lui nemaipomenită, se afla soluția la problema Plângerii.

Thyon Nero reușise.

De ce nu trimisese de îndată după Eril-Fane, ca să-și atragă invidia celorlalți delegați și recunoștința Plângerii? Ei bine, trebuia să confirme mai întâi rezultatele. Rigurozitate, întotdeauna. Poate fusese o întâmplare.

Nu fusese. Știa asta. Nu pricepuse și nu crezuse, dar știa.

„Se vor spune povești despre mine”. Asta îi spusese Rătăcitului, în Zosma, de aceea venise în călătoria asta. Nu fusese motivul principal, dar nu conta. Fusese o *evadare* – de regină, de tatăl lui și de Chrysopoesium, de cutia sufocantă în care-și ducea viața. Indiferent de motiv, însă, acum se afla aici și povestea se deschidea în fața lui. Legenda căpăta contururi.

Puse jos sacul și îl deschise. Mai multe sticluțe decât seara trecută, și o glavă de mână, ca să vadă. Avea mai multe teste de făcut, de data asta. Alkahestul nou și cel vechi. Notițele pe care le luase, din obișnuință și pentru confort, de parcă scrisul lui ordonat ar fi putut transforma misterele în sens.

În metal se vedea o gaură. Era înaltă până la genunchi, lată de vreo treizeci de centimetri la bază, și suficient de adâncă să îți poți vârî mâna înăuntru. Arăta ca o lovitură de topor, doar că marginile nu erau tăioase, ci netede, de parcă ar fi fost topite.

Noile teste arătară ceea ce Thyon știa deja – nu ce înțelegea sau credea, dar ce *știa*, în felul în care un bărbat care cade în nas face cunoștință cu pământul.

Mezartiumul fusese cucerit.

Legenda căpăta contururi, însă nu era despre el.

Își împachetă sacul și aranjă molozul peste ancoră, pentru a ascunde gaura. Rămase la capătul aleii, numai puls agitat și

spirit prădat, întrebându-se ce însemna asta. Plângerea nu îi răspunse. Noaptea păstră tăcerea. Plecă înapoi.

•

De peste drum, privea Drave. Când alchimistul dispăru, se desprinse din umbră, se strecură în buza aleii și intră.

56.

FĂURITORII DE VISE

— *Nu*, *nu*, *nu*, *nu*, spuse Lazlo, ridicându-se brusc în pat.

Molia zăcea pe pernă, ca un petic de catifea udă. O atinse cu degetul și nu se mișcă. Era moartă. Era a lui Sarai, iar el o omorâse. Natura ciudată a conexiunii lor îl lovi cu o forță nouă – o *molie* era singura lor legătură. Împărtășeau un asemenea moment și îl pierduseră într-o secundă, fiindcă el *se răsucise pe pernă și strivise o molie*. Luă sărmana creatură în palmă și o așeză cu blândețe pe noptieră. Avea să dispară în zori, știa asta, și să renască la următoarea cădere a nopții. Ucisese tocmai… propria pasiune.

Era amuzant, într-adevăr. Absurd. Enervant. Și *amuzant*.

Se aruncă înapoi pe perne și privi moliile de pe tavan. Se agitau, și știa că Sarai îl vedea prin ochii lor. Zâmbind îndurerat, îi făcu din mână.

Sus, în iatacul ei, Sarai râse fără glas. Privirea de pe chipul lui era neprețuită, iar trupul lui era sub imperiul unei vexări neajutorate. *Întoarce-te la somn*, îl îndemnă ea. *Acum*.

Așa și făcu. Îi luă vreo zece ore sau poate zece minute. Sarai se afla în fața lui, cu mâinile în șolduri.

— Ucigaș de molii, îl admonestă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Chiar iubeam molia aceea, să știi. Era preferata mea.

— Ai face bine să vorbești mai încet. Asta nouă o să se simtă jignită și va zbura departe.

— Adică… *asta* e preferata mea, își revizui el afirmația. Promit să nu o storcesc.

— Asigură-te de asta.

Zâmbeau amândoi ca niște idioți. Erau plini de fericire, iar

Plângerea Visătorului, colorată de ea. Dacă Plângerea adevărată ar fi fost atât de simplu de rezolvat!

— E mai bine așa, totuși, se aventură Lazlo.

— Hm?

— Da. N-aș fi putut să mă opresc, altfel. Sunt convins că încă te-aș săruta.

— Asta ar fi îngrozitor, spuse ea, și făcu un pas mai aproape, ca să-i traseze, ușor, cu degetul o linie pe piept.

— Cumplit, întări el.

Ea își ridică fața spre a lui, gata să reia lucrurile de unde le lăsaseră, și el voia să se topească iar în ea, să inspire nectarul și rozmarinul, să îi tachineze gâtul cu dinții și să îi facă gura să se arcuiască.

Îl încânta că îi putea aduce zâmbetul pe față, dar avu ideea galantă că ar trebui să se străduiască, acum, să o facă și în alte moduri.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el, înainte ca ea să îl sărute iar și să-i strice bunele intenții.

— O surpriză? întrebă ea, sceptică. În experiența lui Sarai, surprizele erau rele.

— O să-ți placă. Promit.

O luă de mână și i-o petrecu pe sub brațul lui, și străbătură piața din Plângerea Visătorului, unde, amestecate printre lucruri obișnuite, se aflau și lucruri minunate, ca mierea vrăjitoarei, care se presupunea că-ți dăruia o voce minunată pentru cântat. O gustară, și așa și era, însă doar pentru câteva secunde. Mai erau și cărăbuși care puteau mesteca nestemate mai bine decât le putea tăia orice bijutier, și trompete tăcute, care, când suflai în ele, așterneau o pătură de liniște destul de groasă cât să nu se mai audă tunetul. Erau oglinzi care reflectau aura privitorului, și erau însoțite de cartonașe care explicau culorile. Aurele lui Sarai și Lazlo erau de nuanțe asortate de fucsia, care cădea fix între rozul pentru „dorință” și roșul pentru „iubire”, iar când citiră, Lazlo căpătă aproape aceeași nuanță, iar Sarai se făcut violet.

Îi văzură pe centaur și pe doamna lui. Ea avea o umbrelă și el o plasă de cumpărături împletită, și se purtau ca orice alt cuplu ieșit în oraș să cumpere legume pentru cină.

Văzură și reflexia lunii într-o căldare, chiar dacă erau în plină zi, și nu era de vânzare, ci „gratis” pentru oricine o putea

prinde. Erau flori glasate și oase de ijji, podoabe de aur și sculpturi în lys. Era chiar și o bătrână vicleană, cu un butoi plin cu ouă de trave.

— De îngropat în grădina dușmanului, le spuse ea, chicotind.

Lazlo se cutremură. Îi spuse lui Sarai că văzuse o travă, în deșert. Se opriră să mănânce șerbet, servit în pahare cu picior, iar ea îi povesti despre furtunile lui Feral, și despre cum mâncau zăpadă cu linguri pline cu gem.

Vorbiră și se plimbară. Ea îi povesti despre Vrăjitoarea Orhideelor și Rug, care erau ca surorile pentru ea, iar el, despre abație, unde se jucase cândva de-a războinicii Tizerkani. Se opri în fața unei tarabe care nu i se păru deosebit de frumoasă lui Sarai, însă felul în care zâmbea el o convinse să se mai uite o dată.

— Pește? întrebă ea. Nu asta e surpriza mea, nu?

— Nu, spuse el. Doar că-mi place peștele. Știi de ce?

— Fiindcă e delicios? *Dacă* e. Nu am mâncat niciodată pește.

— E cam greu să pescuiești din cer.

— Da, e, confirmă Sarai.

— Poate fi gustos, spuse el, dar eu îi sunt îndatorat peștelui stricat.

— Pește stricat. Adică… *putrezit*?

— Nu tocmai. Doar… învechit, așa încât să nu observi, dar să îl mănânci și să ți se facă rău.

Sarai era derutată.

— Pricep.

— Ba, probabil că nu, spuse Lazlo, rânjind.

— Chiar deloc, recunoscu Sarai.

— Dacă n-ar fi fost peștele stricat, spuse el, parcă împărtășind un secret, aș fi călugăr.

Chiar dacă o condusese spre această dezvăluire în spiritul ironiei, când ajunse la capăt nu mai păru prostească. Păru o scăpare ca prin urechile acului să fie trimis la bibliotecă în ziua aceea. Păru ca momentul în care sania de mătase traversase o barieră invizibilă și fantomele începuseră să se dizolve.

— Aș fi călugăr, repetă el, cu oroare.

O luă pe Sarai de umeri și spuse, cu o convingere absolută:

— Sunt bucuros că nu am devenit călugăr.

Sarai încă nu înțelegea despre ce vorbește, dar ghici ideea.

— Și eu mă bucur, spuse, neștiind dacă să râdă, și dacă a

existat vreodată un statut (ne-călugăr) care merita sărbătorit cu un sărut, acesta era.

A fost un sărut reușit, dar nu atât de amețitor încât să simtă nevoia să conjure copacul de sprijin. Sarai deschise iar ochii, simțindu-se ca o propoziție doar pe jumătate tradusă într-o limbă complet nouă, minunată. Taraba cu pește dispăruse. Altceva se afla în locul ei, un cort negru, decorat cu caligrafie aurită.

DE CE SĂ NU ZBORI? citi ea. De ce să nu zbori? Nu exista niciun motiv, din câte credea ea.

De ce să nu zbori?

Se întoarse spre Lazlo, încântată. Aceasta era surpriza ei.

— Făuritorii-de-aripi! strigă ea, sărutându-l iar.

Braț la braț, intrară în cort. În felul în care se întâmplau lucrurile în vis, pătrunseră într-un cort negru, dar se treziră într-o curte mare, luminoasă, sub cerul liber. Era înconjurată de balcoane și peste tot se aflau manechine îmbrăcate în veșminte străine: costume de pene și rochii făcute din fum, ceață și sticlă. Toate erau completate cu ochelari de protecție, că ai lui Soulzeren, însă mai ciudați, cu lentile galbene luminoase și mecanisme misterioase. O pereche chiar avea o trompă de fluture, răsucită precum capul unei scripci.

Fiecare manechin, firește, era încununat de o pereche glorioasă de aripi.

Erau aripi de fluturi, potrivite cu trompa. O pereche era portocaliu-de-apus, avea coadă de rândunică și era acoperită de solzi negri. Alta, o minune iridescentă în viridin și indigo, cu pete arămii, precum ochii de pisică. Mai erau și aripi de molie, însă palide precum luna, nu întunecate precum moliile lui Sarai. Aripi de păsări, de lilieci, chiar și de pești zburători. Sarai se opri în fața unei perechi care era acoperită de *blană* portocalie.

— Ce sunt astea? întrebă, mângâindu-le.

— Aripi de vulpe, răspunse Lazlo, de parcă ar fi trebuit să știe.

— Ah, aripi de vulpe, firește.

Ridică bărbia și spuse, hotărâtă:

— Vreau aripile de vulpe, vă rog, bunule domn.

— O alegere excepțională, domniță, spuse Lazlo. Uite, hai să le încercăm și să vedem dacă se potrivesc.

Hamul era asemănător cu cele ale saniei de mătase. Lazlo i-l prinse și luă și el o pereche de aripi.

— Aripi de dragon, spuse el, și se strecură în ele ca în niște mâneci.

DE CE SĂ NU ZBORI? întrebau literele aurite. Nu exista niciun motiv pe lume. Sau, dacă *în lume* existau suficiente motive – fizică, anatomie, și așa mai departe – nu se punea problema aici.

Așa că zburară.

Sarai cunoștea visele cu zbor, și aici era mai bine. Fusese dorința ei, de mică, înainte ca darul ei să se manifeste și să-i fure și ultima speranță. Zborul însemna libertate.

Dar mai era și distractiv. Ridicol și minunat de distractiv. Dacă acum câteva minute strălucise soarele, își doriseră lumina stelelor, așa că o primiseră. Erau suficient de jos ca să fie culese ca niște fructe de pe o creangă, și să fie prinse de brățara ei, alături de lună.

Totul era extraordinar.

Lazlo o prinse pe Sarai de mână, în zbor. Își aminti de prima dată când o atinsese și simți același șoc al realității.

— Coboară acolo, spuse el. Pe ancoră.

Apăru brusc sub ei, ieșind în afară din oraș.

— Nu pe ancoră, protestă ea. Rasalas e acolo.

— Știu, spuse Lazlo. Cred că e cazul să-l vizităm.

— Ce? *De ce*?

— Fiindcă a schimbat foaia, răspunse Lazlo. Era sătul să mai fie un monstru pe jumătate putrezit, să știi. Aproape că m-a implorat să-i dau buze și ochi.

Sarai râse.

— Așa a făcut?

— Jur solemn, spuse Lazlo, când își împletiră degetele și coborâră pe ancoră.

Sarai pluti în fața bestiei și o privi. Buze și ochi, într-adevăr. Era încă animalul creat de Skathis, dar nu mai semăna. Fusese refăcut în mintea lui Lazlo, așa că urâtul devenise frumos. Dispăruse capul de mort, cu rânjetul său din lame de cuțite. Carnea care cădea de pe oase – carne din mezartium, oase de mezartium – acoperea acum craniul, și nu doar carne, ci și blană, iar fața avea grația delicată a unui spectral amestecată cu puterea unui ravid. Coarnele sale erau o versiune mai rafinată a ce fuseseră, răsucindu-se în spirale înguste, iar ochii care umpluseră găvanele goale erau mari și strălucitori.

Greabănul dintre umerii săi înalți se micșorase, avea proporții mai ajustate. Skathis o fi fost artist, însă fusese unul malefic. Rătăcitul Visător era și el artist, și era antidotul răutății.

— Cum ți se pare?

— E minunat, se miră ea. Acum nici nu s-ar mai potrivi într-un coșmar.

— Mă bucur că-ți place.

— Faci treabă bună, făuritorule de vise!

— Făuritor de vise. Îmi place cum sună. Și tu ești, firește. Ar trebui să ne instalăm un cort în piață.

— *De ce să nu visezi*? declamă Sarai, pictând literele în aer.

Literele sclipiră, aurite, apoi păliră, iar ea își imagină o viață de basm, în care ea și Lazlo făceau magie într-un cort cu dungi și se sărutau când nu aveau clienți. Se întoarse spre el, își făcu să alunece aripile de vulpe de pe umeri și îi cuprinse talia cu brațele.

— Ți-am spus că, din prima clipă în care am pășit în visele tale, am știut că ai ceva special?

— Nu cred, spuse Lazlo, găsind un loc pentru brațele lui în jurul umerilor ei, în ciuda părului bătut de vânt și al aripilor. Te rog, continuă.

— Chiar înainte să te uiți la mine și să mă *vezi*. Adică, ai fost prima persoană care m-a văzut. După aceea, firește că am știut, dar am simțit-o chiar de dinainte, de când am văzut Plângerea cu ochii minții tale. Era atât de magic! Voiam să fie real, și voiam să cobor și să îi aduc cu mine pe Sparrow, Ruby, Feral și Minya, ca să trăim în orașul pe care-l visai.

— A fost tortul, așa-i? Momeală pentru zeițe.

— N-a stricat, recunoscu ea, râzând.

Lazlo redeveni serios.

— Mi-aș dori să fac totul adevărat pentru tine.

Râsul lui Sarai se stinse.

— Știu, spuse ea.

Lipsa de speranță nu revenise, însă motivele, da.

— A fost o zi proastă, spuse Lazlo.

— Și pentru mine.

Își povestiră totul, deși Lazlo nu consideră necesar să redea cuvintele războinicilor.

— M-a făcut să simt că totul e imposibil, spuse el, mângâindu-i obrazul cu degetul. Dar am mai crezut și înainte în imposibil, și

a devenit totul posibil. În plus, știu că Eril-Fane nu mai dorește alte crime. Vrea să urce în citadelă, să te cunoască.

— Serios?

Speranța fragilă din vocea ei frânse inimile lui Lazlo.

El încuviință.

— Cum ar putea să nu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am spus că îi poți ruga pe ceilalți să declare armistițiu. Pot să vin și eu. Aș vrea să te întâlnesc.

Ochii lui Sarai fuseseră plini de dor, însă acum Lazlo îi văzu devenind triști.

— Am întrebat, spuse ea.

— Și au spus „nu”?

— Doar una dintre ei și numai votul ei contează.

Era timpul să îi povestească despre Minya. Sarai îi descrisese pe Ruby, pe Sparrow și pe Feral, și chiar pe cele două Ellen, fiindcă toți se potriveau în frumusețea care-i înconjura și în dulceața nopții. Minya, nu. Numai gândul la ea și infecta totul.

Îi povesti cum îi salvase Minya, în timpul Carnagiului, la care asistase, și despre felul straniu în care nu îmbătrânea. La final, îi spuse despre darul ei.

— Armata de fantome e a ei. Când moare cineva, sufletele lor sunt trase în sus... nu știu spre ce. Spre cer. Nu au formă și nici putință să se miște. Pot fi văzute și auzite numai de ea. Ea le prinde și le leagă de ea. Le dă formă. Și le transformă în sclave.

Lazlo se cutremură. Era putere asupra morții, un dar la fel de întunecat precum ale Mezartimilor. Arunca o umbră întunecată asupra optimismului său.

— Minya va ucide pe oricine se apropie, continuă Sarai. Nu trebuie să-l lași pe Eril-Fane să vină. Nici tu nu trebuie să vii. Te rog să nu te îndoiești că Minya poate și *vrea* să ucidă.

— Atunci, ce ne facem? întrebă el, pierdut.

Firește că nu exista un răspuns – nu în seara aceea. Sarai privi spre citadelă. În lumina stelelor joase, arăta ca o cușcă imensă.

— Nu vreau să mă întorc încă, spuse ea.

Lazlo o trase mai aproape.

— Nu e dimineață încă, spuse el.

Făcu din mână și citadela dispăru, pur și simplu. Mai făcu o dată din mână și dispăru și ancora de sub picioarele lor. Erau din nou pe cer și zburau. Orașul sclipea, la distanță, în lumină de

glave și cupole aurite. Cerul strălucea în jurul lor, de praf de stele și infinit, și deja trecuseră prea multe clipe de la ultimul lor sărut. *Totul ne aparține*, *chiar și infinitul*, gândi Lazlo, așa că inversă gravitația, fiindcă putea.

Sarai nu se așteptase. Aripile ei o țineau *sus*, însă *sus* deveni *jos* și ea se rostogoli, exact așa cum plănuise Lazlo, drept în brațele lui. Ea exclamă înăbușit. El își înfășură aripile în jurul ei și căzură împreună, nu spre pământ ci tot mai în adâncul cerurilor.

Căzură spre stele, într-o vâltoare de aer și eter. Își sorbiră unul altuia respirația. Nu mai fuseseră nicicând atât de aproape. Era viteză și fizică de vis – nu mai era nevoie să stea în picioare, să se sprijine sau să zboare, ci doar să cadă. Căzuseră deja, amândoi. Căderea lor nu avea să se încheie niciodată. Universul era infinit, iar dragostea avea o logică proprie. Trupurile lor se arcuiră împreună, lipite, și își găsiră o poziție perfectă. Inimi, buze, pântece – toate firele lor se împletiră strâns. Palma lui Lazlo se deschise peste talia lui Sarai. O strânse la piept. Degetele ei se împletiră în părul lui negru și lung. Gurile lor erau moi și blânde.

Săruturile lor de pe pământ fuseseră amețitoare. Acesta era diferit. Era plin de respect. Era o promisiune, iar în spatele lor țâșnea foc, de parcă ar fi fost o cometă.

Știa că nu voința lui fusese cea care îi aduse înapoi pe pământ. Sarai era și ea făuritoare de vise, iar alegerea îi aparținea. Lazlo îi oferise luna să și-o atârne la încheietură, stelele de deasupra capului, soarele într-un borcan, pe raft, lângă licurici. Îi dăruise chiar și aripi. Dar ce-și dorea cel mai mult în clipa aceea nu era cerul. Era lumea și lucrurile stricate, bârnele cioplite de mână și așternuturile încâlcite, și un tatuaj adorabil în jurul buricului ei, ca al unei fete care mai spera în viitor. Voia să știe toate lucrurile pentru care au fost făcute trupurile și toate lucrurile pe care le pot simți inimile. Voia să adoarmă în brațele lui Lazlo și să *nu* doarmă în ele.

Voia. Voia.

Voia să se trezească împreună, ținându-se de mână.

Sarai își dori, iar visul o ascultă. Camera lui Lazlo înlocui universul. În loc de stele, glave. În loc de perna aerului nesfârșit, sub ea se afla husa moale, umplută cu pene. Greutatea ei se așeză numai bine în ea, iar Lazlo, deasupra ei, și totul cu o

ușurință și o potrivire a coregrafiei care-și întâlnește muzica.

Roba lui Sarai dispăruse. Purta un furou subțire, roz ca niște petale, cu bretele fine pe azuriul pielii. Lazlo se sprijini într-un cot și o privi uimit. Îi mângâie linia gâtului, amețit de cunoașterea acestei noi topografii. Regăsi claviculele, așa cum le văzuse în noaptea aceea – se aplecă și sărută adâncitura de la mijloc, dintre oasele subțiri. Degetele lui îi mângâiară întreg brațul, și se opriră să frământe breteaua furoului roz.

Apoi, o dădu la o parte. Trupul ei se ridică spre al lui, iar capul i se lăsă pe spate, expunându-i gâtul. I-l acoperi cu gura, apoi îi pudră gâtul cu sărutări, până la umăr. Pielea ei era fierbinte…

Gura lui era fierbinte și ea.

Era doar începutul.

•

Nu asta văzu Thyon Nero când veni să tragă cu ochiul în cămăruța lui Lazlo. Nu o pereche de iubiți și nicio fecioară albastră. Doar pe Lazlo, singur, visând, *radiind*. Emana… încântare, se gândi Thyon, așa cum o glavă emană lumină.

Pe tâmplă avea oare o *molie*? Și…

Buza lui Thyon se răsuci de scârbă. Pe peretele de deasupra patului și pe bârnele tavanului fluturară aripi. Molii. Camera era infestată de ele. Îngenunche și ridică niște pietricele, pe care le cântări în palmă. Ținti cu grijă și aruncă.

57.

LIMBA SECRETĂ

Lazlo se ridică brusc, clipind. Molia se sperie și zbură de pe tâmpla lui, iar toate celelalte de pe perete se înălțară spre tavan și zburătăciră în jurul bârnelor. Dar el nu se gândea la molii. Nu gândea deloc. Visul îl trăsese atât de adânc, încât era dincolo de gânduri, într-un loc unde erau doar simțuri – și ce simțuri! Fiecare senzație, parcă dezbrăcată până la esență, dezvăluită pentru prima dată în toată splendoarea, cu fragilitatea sa insuportabilă. Nu exista nicio parte din el care să știe că visa, sau, mai precis, că nu *mai* visa.

Știa doar că o ținea pe Sarai, că umărul ei era fierbinte și

neted sub buzele sale, și apoi… nu.

De două ori înainte, visul se întrerupsese și i-o răpise, însă atunci pricepuse de ce. Nu și acum. Acum, simți totul de parcă Sarai însăși, în carne și oase, inimi și speranță, i se topise în brațe. Încercase să o țină, însă fusese de parcă ar fi încercat să țină fumul sau umbra sau, la fel ca Sathaz cel din poveste, reflexia lunii. Lazlo simți neajutorarea lui Sathaz. Chiar când se ridică în pat, în camera în care Sarai nu se aflase niciodată, aerul păru să se lipească încă de rotunjimile ei, cald de urmele mirosului ei, dar… pustiu și uitat. Abandonat.

În celelalte două rânduri, se simțise frustrat. Acum, simțea o *pierdere* care îl sfâșie pe dinăuntru.

— Nu! gâfâi el, revărsându-se înapoi în realitate, de parcă ar fi fost adus la țărm pe un val.

Visul se dădu înapoi și îl lăsă acolo, în patul său, singur – eșuat în intransigența nemiloasă a realității, și era un adevăr la fel de crud pentru sufletul lui precum nimicnicia Elmuthalethului.

Oftă, înfiorându-se, iar brațele lui renunțară la fantoma pierdută a lui Sarai. Chiar și parfumul ei dispăruse. Era treaz și singur. Adică, era treaz.

Auzi un sunet – un pufnet slab, de neîncredere – și se răsuci în direcția lui. Obloanele erau deschise, iar fereastra ar fi trebuit să fie un pătrat de penumbră, tăiat în beznă, simplu și gol în noapte. În loc de asta, o siluetă se blocase în el: un cap, niște umeri, strălucind într-un auriu palid.

— *Acela*, spuse Thyon Nero, părea un vis foaaarte bun.

Lazlo se holbă la el. Thyon Nero se afla la fereastra lui. Îl privise pe Lazlo dormind, *visând*. Visând *acel vis*.

Fu cuprins de revoltă, complet nepotrivită cu momentul, de parcă Thyon ar fi tras cu ochiul nu doar în cameră, ci visul însuși, martor la momentele acelea perfecte alături de Sarai.

— Îmi cer scuze că întrerup orice s-ar fi întâmplat aici, continuă Thyon. Deși ar trebui să-mi mulțumești.

Aruncă o pietricică peste umăr, care se rostogoli pe pavaj.

— Sunt molii *peste tot*. Sunt toate acolo, așezate pe bârnele din tavan. Era una chiar pe fața ta.

Lazlo își dădu seama că finul de aur nu doar că-l spionase, ci îl și trezise. Nu fuseseră răsăritul sau vreo molie strivită, ci Thyon Nero, aruncând pietricele. Furia lui Lazlo căpătă amploare imediat, devenind mai simplă și mai aprinsă, și se ridică din pat

la fel de repede cum se trezise.

— Ce cauți aici? mormăi el, apărând brusc în spațiul ferestrei deschise, încât Thyon, surprins, se dădu înapoi.

Îl privi pe Lazlo cu ochii îngustați. Nu îl mai văzuse niciodată furios, cu atât mai puțin beligerant, și asta îl făcea să pară mai mare, cumva, și complet diferit – o specie mai periculoasă de Rătăcit decât aceea pe care o cunoscuse în toți anii aceia.

Ceea ce nu-l surprinse, ținând cont de ce venise.

— Bună întrebare, spuse el, și i-o întoarse. Ce caut aici, Rătăcitule? Ai de gând să mă luminezi?

Vocea lui era cavernoasă, la fel și ochii, și obrajii scobiți. Era slăbit de pierderea de spirit și avea o culoare bolnăvicioasă. Arăta și mai rău decât cu o zi în urmă.

Cât despre Lazlo, fu surprins de propria lui furie, care începea să se risipească. Nu era o emoție cu care să aibă multă experiență, fiindcă nu i se potrivea, și știa că nu Thyon o cauzase, ci propria sa neajutorare de a o salva pe Sarai. Pentru o clipă, doar o clipă, simțise angoasa cumplită de a o fi pierdut, dar nu fusese reală. Nu era pierdută. Moliile ei erau încă aici, pe bârnele din tavan, și noaptea nu se încheiase. De îndată ce adormea la loc, aveau să fie reuniți.

Firește, mai întâi trebuia să scape de alchimist.

— Să te luminez? întrebă, confuz. Despre ce vorbești, Nero?

Thyon clătină din cap, disprețuitor.

— Te-ai priceput mereu la asta, spuse el cu amărăciune. La privirea asta neajutorată. La ochii ăștia inocenți. Ieri, aproape m-ai convins că m-ai ajutat *fiindcă aveam nevoie*.

Spuse asta de parcă ar fi fost cea mai absurdă frază.

— De parcă orice om ar intra peste altul și și-ar oferi spiritul din vene. Dar nu mi-am imaginat ce motiv ai putea avea, așa că am *crezut*.

Lazlo se uită lung la el.

— Ar trebui să crezi. Ce alt motiv să am?

— Asta aș vrea să știu. M-ai atras în asta acum ani de zile, încă de la Chrysopoesium. De ce, Rătăcitule? Care-i jocul?

Arăta nu doar bolnav, ci și nebun, cu o peliculă de transpirație acoperindu-i tâmplele.

— Cine ești, de fapt?

Întrebarea îl surprinse pe Lazlo. Thyon îl cunoștea de când avea treisprezece ani. Știa cine era, cât se cunoștea despre el.

Era un Rătăcit, cu tot ce însemna asta.

— Despre ce-i vorba, Nero?

— Nici să nu te gândești că mă poți lua de prost, Rătăcitule.

Lazlo își pierdu răbdarea și îl întrerupse, repetând, mai tare:

— *Despre ce-i vorba*, *Nero*?

Cei doi tineri se aflau de o parte și de alta a ferestrei deschise, privindu-se peste pervaz, așa cum, odinioară, se priviseră peste biroul de solicitări, doar că acum lui Lazlo nu îi era teamă. Sarai îl privi prin intermediul santinelelor. Se trezise odată cu el, apoi căzuse înapoi pe perne, strângând ochii ca să nu vadă pereții și tavanul de mezartium. Nu spusese că nu voia încă să se întoarcă? Îi venea să plângă de frustrare. Sângele și spiritul ei curgeau cu iuțeală, iar umărul ei era încă fierbinte, parcă de la respirația lui Lazlo. Breteaua roz alunecase de pe umăr, așa ca în vis. O atinse cu degetele, cu ochii închiși, amintindu-și felul în care simțise buzele și mâinile lui Lazlo, senzațiile necunoscute până atunci care fuseseră trezite de atingerile lui. Ce voia celălalt faranji de venise la el în miez de noapte?

Cei doi vorbeau în limba lor, la fel de misterioasă pentru ea ca tobele sau cântecele păsărilor. Nu știa ce își spuneau, dar văzu precauția din pozițiile lor, neîncrederea din priviri, iar asta o îngrijoră. Lazlo își dădu părul pe spate, nerăbdător, cu o mână. Trecu o clipă de tăcere. Apoi, celălalt băgă mâna în buzunar. Mișcarea fu foarte rapidă. Sarai văzu o scânteiere de metal.

La fel și Lazlo. Un cuțit. Sclipind în direcția lui.

Se trase înapoi. Patul era chiar în spatele lui. Se lovi de el și căzu în fund. În mintea lui Lazlo, Ruza clătină din cap, pierzând orice speranță să-l transforme în războinic.

Thyon îl privi disprețuitor.

— Nu vreau să te ucid, Rătăcitule, spuse el, iar Lazlo văzu că nu ținea un cuțit în palma deschisă, ci o așchie lungă de metal.

Inimile sale se poticniră. Nu era un simplu metal. Era *mezartium*.

Înțelegerea îl lumină brusc și sări înapoi în picioare. Pentru o secundă, își uită toată furia și nu mai băgă în seamă insinuările criptice ale lui Thyon, ci fu pur și simplu copleșit de însemnătatea reușitei.

— Ai făcut-o, spuse el, zâmbind. A funcționat alkahestul. Nero, ai reușit!

Privirea disprețuitoare a lui Thyon se șterse, înlocuită de nesiguranță. Se convinsese singur că era parte dintr-un complot sau dintr-un șiretlic cu Rătăcitul în centru, însă acum nu mai era atât de sigur. Reacția lui Lazlo fusese de mirare pură, și chiar și el își dădea seama că nu era prefăcută. Clătină din cap, nu în negare, ci mai degrabă pentru a se scutura de ceva. Era același sentiment pe care-l avusese la ancoră: de neîncredere care se ciocnea cu dovezile. Lazlo nu ascundea nimic. Orice ar fi însemnat această enigmă, era la fel de misterioasă și pentru el.

— Pot? întrebă Lazlo și nu așteptă un răspuns.

Metalul părea să îl cheme. Luă așchia din mâna lui Thyon. Lumina glavei reflectată pe strălucirea sa albastră era hipnotizantă. Suprafața metalică era rece pe pielea lui înfierbântată de vis.

— I-ai spui lui Eril-Fane? întrebă el, iar când Thyon nu răspunse, ridică privirea de la metal.

Disprețul și bănuiala dispăruseră de pe fața alchimistului, lăsându-l fără expresie. Lazlo nu știa precis ce avea să însemne această descoperire pentru problema Plângerii, care era mult mai complicată decât știa Thyon, dar, cu siguranță, era o reușită majoră.

— De ce nu te bucuri, Nero? E un episod demn de legendă, fără îndoială, spuse el, fără nici urmă de invidie în voce.

— Taci, Rătăcitule, spuse Thyon, deși cu mai puțină ranchiună în glas ca înainte. Ascultă-mă, e important.

Își încleștă și își descleștă maxilarul. Privirea lui era ascuțită ca niște gheare.

— Lumea noastră are o coeziune remarcabilă, un set de elemente care creează tot ce se află în ea. *Totul*. Frunză, cărăbuș, limbă și dinți, fier, apă, miere și aur. Azotul este…

Căută o comparație ca să explice.

— E limba secretă pe care o înțeleg toate. Înțelegi? Este șperaclul care descuie orice ușă.

Se opri, lăsându-l să înțeleagă.

— Iar tu descui uși, spuse Lazlo, încercând să ghicească încotro bătea.

— Da. Asta fac. Nu pe toate – nu încă. Este o muncă de o viață, Marea Operă. Marea mea operă, Rătăcitule. Nu sunt vreun făcător de aur, să-mi petrec zilele strângând bani pentru pungă. Descopăr misterele lumii, unul câte unul, și încă nu am ajuns la

un lacăt în care cheia mea să nu se potrivească. Lumea este casa mea. Sunt stăpânul ei, iar azotul este cheia universală.

Se opri iar, cu emfază. Lazlo, încercând să umple tăcerea, spuse:

— Cu plăcere?

Dar, oricare ar fi fost scopul lui Thyon, nu era să ofere gratitudine pentru rolul jucat de Lazlo în oferirea „cheii”. Își îngustă ochii și continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Acum, mezartiumul…

Se opri din nou, înainte de rosti următoarele cuvinte, cu o apăsare emfatică:

— Nu face parte din această lume.

O spuse de parcă ar fi fost o mare revelație, însă Lazlo doar ridică din sprâncene. Știa asta deja. Adică, nu o știa așa ca Thyon, în urma experimentelor și pe baza dovezilor empirice. Dar fusese sigur de asta de când văzuse prima dată citadela.

— Nero, spuse el, credeam că este evident.

— Și, așa stând lucrurile, n-ar trebui să fie o surpriză faptul că nu înțelege limba secretă. Șperaclul nu se potrivește.

Cu o voce care nu permitea îndoială, declară:

— Azotul din această lume nu afectează mezartiumul.

Lazlo se încruntă.

— Păi, a făcut-o, spuse el, ridicând așchia de metal.

— Nu tocmai.

Thyon îl privi dur.

— Azotul distilat din spiritul *meu* nu a avut niciun efect asupra lui. De aceea, te mai întreb o dată, Rătăcitule… *cine ești*?

58.

FURIE DE O PRUNĂ

Sparrow se sprijinea de balustrada verde. Orașul se întindea dedesubt, retezat de șoseaua luminoasă – acum, lumina lunii – care se strecura printre aripile marelui serafim. Arăta ca un drum. Mai ales noaptea, peisajul orașului era suficient de neclar ca să i se piardă măsura. Dacă permiteai ochilor să nu se concentreze, mănunchiul de raze ale lunii devenea o șosea de

lumină pe care puteai traversa până la Cuspidă și înapoi. De ce nu?

O adiere clătină coroanele prunilor, foșnind printre frunze și prin părul lui Sparrow. Ea culese o prună. I se potrivea perfect în mână. O ținu o clipă, privind-o, apoi privi în jos. Ruby aruncase o prună. Nesăbuita de Ruby. Cum ar fi fost, se întrebă Sparrow, să fie la fel de neînfrânată ca sora ei, și să ia ce voia, și pe cine voia, și să facă ce voia? râse în sinea ei. Nu avea să știe niciodată.

Îndreptându-se pe coridor spre camera lui Feral, visase cu ochii deschiși un sărut, un singur sărut, doar ca să descopere…

Mă rog.

Se simțea ca un copil. Peste toate – pieptul o durea, de parcă inimile îi fuseseră călcate în picioare, iar șocul îi tăiase respirația – *era rușinată*. Ea visase la un sărut, pe când ei făceau… *aia*. Era mai presus de orice închipuire! Sarai le povestise, cândva, despre ce făceau oamenii în intimitate, și i se păruse atât de scandalos și de neconceput. Nu își imaginase niciodată s-o facă ea însăși și, în ciuda fixației surorii ei pentru sărutat, nici asta nu își imaginase. Mai ales nu cu Feral. Strânse din ochi și își luă fața în mâini. Se simțea atât de stupidă și de trădată… de abandonată.

Cântări pruna în palmă și, pentru o clipă, păru să reprezinte tot ce nu era, sau poate fiecare lucru dulce și insipid care era.

Ruby era precum focul, foc și dorințe, așa ca ghimbirul, iar ea… era un fruct? Nu, mai rău, era *kimril*, dulce, hrănitor și *plicticos*. Își trase brațul înapoi și aruncă pruna cât putu de departe. De îndată, îi păru rău. „Poate îl va lovi pe unul dintre ei”, spusese Ruby, dar Sparrow nu voia să lovească pe nimeni.

Sau poate doar pe Ruby și pe Feral.

Parcă chemată de gândurile ei, Ruby păși în grădină. Văzând-o, Sparrow mai culese o prună. Nu o aruncă în ea, ci o ținu în mână, în caz de nevoie.

— Ce faci aici, trează? întrebă ea.

— Mi-e foame, spuse Ruby.

Pentru copiii flămânzi care crescuseră în citadela Mezartimilor nu existase niciodată o cămară pe care să o poată prădui. Erau doar prunii pe care Sparrow îi păstra mereu roditori.

— Nu e de mirare, spuse ea. Cântări pruna în palmă. Ai fost… activă, în ultima vreme.

Ruby ridică din umeri, fără urmă de căință. Străbătu cărarea dintre ierburile aromate, iar parfumurile lor se ridicară în jurul ei. Avea părul ciufulit, ca întotdeauna, sau și mai și, în urma celor mai recente preocupări, și își pusese un furou cu un halat deasupra, fără cordon, ale cărui poate fluturau în urma ei ca niște cozi mătăsoase de pisoi.

Ruby se agăță de balustradă. Culese o prună și o mâncă. Sucul îi curse printre degete. Le linse până le curăță și se uită la Cuspidă.

— Ești îndrăgostită de el? întrebă.

— Ce? Sparrow pufni. *Nu*.

Ar fi putut să nu răspundă deloc, pentru că Ruby o ignoră complet.

— Nu știam. Ai fi putut să-mi spui.

— Și să-ți stric distracția?

— Martiro, spuse Ruby, cu blândețe. Era ceva de făcut, iar el, cineva cu care s-o fac. Singurul băiat în viață.

— Cât de romantic!

— Dacă vrei romantism, să nu te aștepți la prea mult din partea lui Feral.

— Nu mă aștept la nimic din partea lui, spuse Sparrow, iritată. Nu-l *mai* vreau.

— De ce? Fiindcă mi-am făcut eu poftele cu el? Nu-mi spune că e ca atunci când lingeam lingurile ca să ne ținem locul la masă.

Sparrow aruncă în sus pruna și o prinse.

— Cam așa ceva, da.

— Păi, lingurile erau mereu în regulă după ce se spălau. Funcționează și pentru băieți.

— Ruby, ce naiba!

— Ce? întrebă Ruby.

Sparrow nu-și dădea seama dacă glumea sau chiar nu vedea nicio diferență între linguri linse și băieți linși.

— Nu e vorba despre *lins* aici. Este evident pe cine dorește Feral.

— Nu cred. A făcut-o doar fiindcă eram acolo, spuse Ruby. Dacă ai fi mers tu la el, ar fi făcut-o cu tine.

Sparrow pufni.

— Dacă e așa, atunci chiar nu îl vreau. Vreau pe cineva care să mă dorească doar pe mine.

Ruby se gândi că era adevărat și, spre surprinderea ei, o deranja.

Sparrow pusese problema într-un fel care o făcea și pe ea să creadă că ar fi preferat pe cineva care să o dorească numai pe ea. Simți un acces complet irațional de ciudă pe Feral. Apoi, își aminti ce spusese înainte ca amândoi să ridice privirea și să o vadă pe Sparrow în ușă. „Va trebui să dorm cu tine de acum înainte”.

Obrajii i se înfierbântară când se gândi la asta. La o primă vedere, nu suna deloc romantic. *Va trebui* făcea să pară ca și cum nu exista altă soluție, dar firește că exista. Erau așternuturi în plus, trebuia doar să le ceară cameristelor. Dacă prefera să vină la ea, asta era. Până atunci, ea fusese cea care venise la el. Iar el spusese „de acum înainte”. Sunase ca... o promisiune. Oare fusese serios? Oare ea voia asta?

Se întinse și luă o buclă bătută de vânt din părul lui Sparrow în mâna ei lipicioasă de suc de prune. Trase cu blândețe. Deveni nostalgică – era cea mai apropiată emoție de regret.

— Am vrut doar să știu cum e, spuse ea, în cazul în care nu mai aveam alte șanse. Nu am intenționat să ți-l iau.

— Nu ai făcut asta. Nu e ca și cum l-ai fi legat și l-ai fi obligat.

Sparrow se opri, gândindu-se puțin.

— Nu ai făcut asta, nu?

— Ba da. Dar nu a strigat după ajutor, deci...

Sparrow aruncă pruna. Era aproape, așa că o lovi pe Ruby în claviculă. Ea spuse „Au!”, deși nu o duruse. Frecându-și locul lovit, se uită urât la Sparrow.

— Asta e tot? Te-ai calmat?

— Da, spuse Sparrow, frecându-și palmele. A fost furie de o prună.

— Cât de trist pentru Feral. A valorat doar o prună. O să se supere când o să-i spunem.

— Nu e nevoie, spuse Sparrow.

— Ba sigur că da, stărui Ruby. Acum, probabil crede că suntem amândouă îndrăgostite de el. Nu putem lăsa să se întâmple asta.

Se opri lângă balustradă.

— Uite-o pe Sarai.

Sparrow se uită. Din grădină, puteau vedea terasa lui Sarai, iar ea era acolo. De la distanță, îi distingeau doar silueta,

plimbându-se de colo-colo. Îi făcură cu mâna, dar ea nu răspunse.

— Nu ne vede, spuse Sparrow, lăsând mâna jos. Oricum, știi că nu e acolo, de fapt.

Ruby știa la ce se referă.

— Știu. E jos, în oraș.

Suspină, cu regret, și își sprijini bărbia în palmă, privind spre locul în care oamenii trăiau, dansau, iubeau, bârfeau și nu mâncau kimril dacă nu voiau.

— Ce n-aș da să îl văd și eu o dată!

59.

CENUȘIU CA PLOAIA

Sarai nu mai ieșise pe terasă de la atacul saniei de mătase. Rămăsese în alcov de atunci, încercând să-și păstreze o urmă de intimitate, în timp ce era păzită cu strictețe, însă nu mai putea îndura. Avea nevoie de aer și de mișcare. Era mereu neliniștită când moliile sale ieșeau, dar acum confuzia ei agravase lucrurile.

Despre ce era vorba?

Se plimba. Fantomele erau în jurul ei, însă abia dacă le lua în seamă. Tot nu pricepea nimic din discuția dintre Lazlo și faranji, deși era limpede că era ceva legat de mezartium. Lazlo era încordat, asta înțelese. Înapoie bucata de metal. Celălalt bărbat plecă – *în sfârșit* – iar ea se așteptă ca Lazlo să adoarmă iar. Să se întoarcă la *ea*.

Dar el își puse cizmele. Nemulțumirea o cuprinse pe Sarai. Nu se mai gândea acum la explorarea unor senzații fabuloase sau la căldura buzelor lui pe umărul ei. Totul fusese înecat de un val de neliniște. Unde pleca, la ora aceea din noapte? Era distras, parcă la un milion de kilometri depărtare. Îl privi trăgându-și o vestă peste cămașa de noapte din in. Impulsul de a-l atinge era atât de puternic, însă nu putea, iar gura ei era plină de întrebări pe care nu le putea pune. O molie zburătăci în jurul capului lui, descriind un cerc neregulat.

El o văzu și își reveni.

— Îmi pare rău, spuse, nesigur că ea îl putea auzi, și întinse mâna.

Sarai ezită înainte să își așeze molia pe ea. Trecuse multă vreme de când încercase să atingă o persoană trează, dar știa la ce să se aștepte. Nu se aștepta la o alunecare într-un spațiu de vis, unde să poată să-l vadă și să-i vorbească, și nici nu se întâmplă.

Mintea inconștientă este un teren deschis – fără pereți, fără bariere, mai mult sau mai puțin. Gândurile și sentimentele sunt libere să circule, așa ca personajele care-și părăsesc cărțile pentru a gusta din viață sau din alte povești. Ororile se plimbă, la fel și dorințele. Secretele sunt întoarse pe dos, ca niște buzunare, iar amintirile vechi întâlnesc altele noi. Dansează și își imprimă mirosurile unele pe celelalte, așa cum se transferă parfumurile între iubiți. Așa se creează sensul. Mintea se construiește pe sine, ca un cuib de sirrah, din ce este la îndemână: fire de mătase, păr furat, penele rudelor moarte. Singura regulă este că nu există reguli. În spațiul acela, Sarai mergea unde dorea și făcea ce voia. Nimic nu îi era închis.

Mintea conștientă era altceva. Acolo nu exista niciun amestec și nicio rătăcire. Secretele se topeau în beznă și toate ușile se trânteau. În lumea aceasta păzită nu putea intra. Câtă vreme Lazlo era treaz, era încuiată în pragul minții lui. Știa asta deja, însă el, nu. Când molia îl atinse, el se așteptă ca ea să se manifeste în mintea lui, dar ea nu o făcu. El îi rosti numele – mai întâi tare, în cameră, apoi și mai tare, în minte.

— Sarai?

Sarai?

Niciun răspuns. Numai senzația vagă că era aproape – încuiată de partea cealaltă a unei uși pe care el nu știa cum să o descuie. Pricepu că trebuia să adoarmă iar ca să îi vorbească, dar era imposibil acum. Mintea îi zbârnâia de întrebarea lui Thyon.

Cine ești?

Își imagină că alți oameni aveau un loc în centrul lor, chiar în mijlocul ființei lor, unde se afla răspunsul la întrebarea aceea. El avea doar un spațiu gol.

— Știi că nu am idee, îi spusese lui Thyon, jenat. Ce sugerezi?

— Sugerez, răspunsese finul de aur, că nu ești un țăran orfan din Zosma.

— Atunci *cine*?

— Sau *ce*?

Azot *din lumea asta*. Așa se exprimase Thyon. Azotul din lumea asta nu afecta mezartiumul. Azotul distilat din spiritul alchimistului nu avusese niciun efect. Și totuși tăiase o așchie din ancoră, dovadă suficientă că altceva afectase mezartiumul, care, potrivit spuselor lui Thyon, fusese azotul lui Lazlo.

Își spuse că Nero își bătea joc de el și că era o farsă. Poate că Drave pândea ascuns pe undeva, chicotind ca un școlar.

Dar ce fel de farsă? Un șiretlic complicat, care să-l facă să-și închipuie că avea ceva special? Nu putea să creadă că Nero s-ar osteni atât, mai ales nu acum, când era atât de obsedat de provocarea aceea. Thyon Nero era în multe feluri, dar nu frivol.

Atunci, poate că Lazlo își dorea să fie totul adevărat. Să fie ceva special la el.

Nu știa ce să creadă. Mezartiumul se afla în centrul misterului, așa că într-acolo se îndrepta: spre ancoră, de parcă acele câmpuri magnetice invizibile ale lui Mouzaive l-ar fi atras acolo. Ieși din casă, cu molia lui Sarai încă așezată pe mână. Nu știa ce să îi spună și nici dacă îl auzea. Mintea i se învârtea de gânduri și amintiri și, în centrul tuturor, se afla propriul lui mister.

„Deci, ai putea fi oricine”, spusese Sarai, când îi povestise despre căruța cu orfani și despre faptul că nu își cunoștea numele.

Se gândi la abație, la călugări, la șirurile de leagăne, la bebelușii care urlau, și la el, tăcut, în mijlocul lor.

„Nefiresc”, îl numise fratele Argos. Cuvântul răsuna în mintea lui Lazlo. *Nefiresc*. Se referise doar la tăcerea lui Lazlo, nu? „Eram convins că vei muri”, mai adăugase călugărul. „Erai cenușiu ca ploaia”.

Un mănunchi de săgeți iradie dinspre scalpul lui Lazlo, coborându-i pe ceafă și pe spinare.

Cenușiu ca ploaia, *așa erai*, *dar culoarea ți-a devenit normală*, *cu timpul*.

Pe strada tăcută din orașul adormit, picioarele lui Lazlo se opriră, încet. Ridică mâna în care, cu câteva minute în urmă, ținuse bucata de mezartium. Aripile moliei se agitară, însă nu se uita la ea. Decolorarea revenise: o bandă cenușie, ca de murdărie, în curmezișul palmei, acolo unde fusese așchia. Știa că urma să dispară, câtă vreme nu atingea mezartiumul, și să

revină de îndată ce o făcea. Și, cu mulți ani în urmă, pielea lui fusese cenușie și apoi devenise normală.

Sunetul bătăilor inimilor sale părea să îi umple mintea.

Dar dacă nu fusese bolnav, de fapt? Dacă era… ceva mult mai straniu decât dorea să însemne numele „Rătăcit”?

Un alt val de fiori îl zgudui. Crezuse că o proprietate a metalului era faptul că reacționa cu pielea, dar pielea lui era singura care reacționase la el.

Iar acum, potrivit spuselor lui Thyon, metalul reacționase la *el*.

Ce însemna asta? Ce însemnau toate? Începu din nou să meargă, mai repede, dorindu-și ca Sarai să fie cu el. Voia să simtă mâna ei în a lui, nu molia ei așezată pe ea. După miracolul și ușurința de a fi zburat într-un vis atât de realist, se simțea greoi și captiv aici, la suprafața lumii. Ăsta era blestemul viselor: te trezeai într-o realitate palidă, fără aripi pe umeri și fără zeițe în brațe.

Poate că nu avea să aibă niciodată aripi în viața reală, însă avea să o țină în brațe pe Sarai – nu fantoma ei și nici vreo molie, ci *pe ea*, în carne, oase și spirit. Într-un fel sau altul, își jură, partea aceea din visul lui avea să se adeverească.

•

Când Lazlo iuți pasul, la fel făcu și Sarai. Picioarele ei goale se mișcau iute pe metalul rece al palmei îngerului, de parcă ar fi încercat să țină pasul. Era ceva inconștient. Așa cum spuseseră Ruby și Sparrow, nu era cu adevărat acolo, ci își lăsase suficientă conștiință în corp ca să știe când să se răsucească în mers și nu să calce pe panta de la marginea palmei și să cadă în gol.

Mai toată conștiința ei se afla cu Lazlo: pe încheietura lui și lipită de ușa închisă a conștiinței lui. Simțea că i se accelerase pulsul și că era cuprins de valuri de fiori care-i înțepau carnea, și, simultan, trăi toate emoțiile care radiau dinspre el – acel gen de uimire tremurătoare pe care-l simțeai în prezența sublimului. Oricât de limpede și de puternice erau, însă, nu își dădea seama de cauză. Sentimentele lui o atingeau în valuri, ca muzica venită prin pereți, însă gândurile lui rămâneau ascunse.

Celelalte nouăzeci și nouă de molii ale ei se roteau prin oraș în grupuri, căutând o urmă de activitate. Dar nu era nimic nelalocul lui. Plângerea era tăcută. Gărzile Tizerkane erau niște siluete mute, în turnurile lor de veghe, iar faranjiul de aur se

întorsese direct în laboratorul său și se încuiase pe dinăuntru. Eril-Fane și Azareen dormeau, ea în patul ei, el pe podea, cu ușa închisă între ei, iar săniile de mătase erau acolo unde fuseseră lăsate.

Sarai își spuse că nu avea niciun motiv de îngrijorare și apoi, auzindu-și cuvintele în minte, chiar dacă nerostite, râse. *Niciun motiv de îngrijorare*? *Niciunul*. Despre ce ar fi putut să-și facă griji?

Doar despre descoperire, carnagiu și moarte.

Acelea erau grijile cu care crescuse și erau deja mult prea familiare. Dar existau și griji noi, fiindcă exista o speranță nouă, și dorință, și... și *iubire*, iar acestea nu îi erau deloc cunoscute. Cu numai câteva zile în urmă, Sarai abia dacă putea afirma că avea motiv să *trăiască*, însă acum inimile ei erau pline de motive. Erau pline și grele și încărcate de o poftă nestăvilită de viață – fiindcă exista Lazlo și lumea pe care o construiau împreună când mințile lor se atingeau, și credința, în ciuda a tot ce le era potrivnic, că *ar putea să le facă reale*. Dacă ceilalți i-ar fi lăsat.

Doar că nu îi lăsau.

În seara aceasta, Lazlo și ea căutaseră alinare unul în brațele celuilalt și o găsiseră, și se *ascunseseră* în ea, blocând realitatea și ura împotriva cărora erau neputincioși. Nu aveau nici soluții, nici speranță, și se bucuraseră de ce aveau: se aveau unul pe altul, măcar în vise, și încercaseră să uite de celelalte.

Dar nu exista uitare.

Sarai îl văzu pe Rasalas, stând pe ancoră. De obicei, evita monstrul, însă acum trimise un grup de molii spre el. În vis, fusese frumos. Ar fi putut servi drept simbol al speranței – dacă el putea fi schimbat, atunci orice putea – însă iată-l, ca întotdeauna, un simbol al brutalității și atât.

Nu putu să-l privească. Moliile sale se separară și roiră și atunci auzi un zgomot. De dedesubt, din umbra ancorei, auzi pași, și altceva. Un zgomot rău-prevestitor, repetitiv. Infuzând mai multă atenție în acea duzină de molii, le trimise să investigheze. Ele se rotiră după sunet și îl urmăriră pe aleea care mergea de-a lungul bazei ancorei.

Sarai cunoștea locul, dar nu prea bine. Acest cartier era abandonat. Nimeni nu mai locuise aici de când începuse ea să coboare în Plângerea, așa că nu exista niciun motiv să trimită

molii aici. Aproape că uitase de pictură și vederea ei o șocă: șase zei morți, de un albastru crud, picurând roșu, și tatăl ei în mijloc: erou, eliberator, măcelar.

Zgomotul se auzea mai tare acum, iar Sarai desluși silueta unui bărbat. Nu îi putea vedea fața, dar îl mirosea: era duhoarea galbenă a sulfului și a murdăriei.

Ce caută el *aici*? se întrebă, dezgustată. Văzul îi confirmă ce simțise deja altfel. Era tipul cu fața cojită, ale cărui vise o tulburaseră. Între mintea lui hidoasă și igiena deficitară, nu luase contact cu el din acea a doua noapte, ci trecuse pe lângă el, tresărind de repulsie. Petrecuse mai puțin timp în mintea lui decât în oricare alta, așa că știa doar vag cu ce se ocupa, și cu atât mai puțin ce planuri avea.

Poate că fusese o greșeală.

Mergea încet, ținând în mâini un soi de roată – o bobină de pe care desfășură un fir lung în urma lui. Aceea era sursa zgomotului ritmic: roata ruginită, care gemea când era întoarsă. Privi perplexă. În buza aleii, el se uită în jur. Tot ce făcea era pe furiș. Când se asigură că nu era nimeni prin apropiere, vârî mâna în buzunar și aprinse un chibrit. Flacăra țâșni, albastră, apoi se micșoră la o limbuță portocalie, cât o unghie.

Aplecându-se, o atinse de fir, care nu era un fir, ci un fitil.

Apoi fugi.

60.

CEVA CIUDAT

Thyon lăsă așchia de mezartium pe masa de lucru și se lăsă el însuși, greoi, într-un scaun. Cu un oftat de frustrare și de oboseală extremă, își sprijini tâmpla în palmă și se uită la ciobul lung de metal străin. Plecase în căutare de răspunsuri și revenise cu mâna goală, iar misterul nu îi permitea să renunțe.

— Ce ești? întrebă mezartiumul, de parcă i-ar fi putut spune ce nu îi spusese Rătăcitul. De unde ai venit?

Vocea lui era scăzută, acuzatoare.

„De ce nu te bucuri?” îl întrebase Rătăcitul. „Ai reușit!”

Dar ce reușise, mai precis? Sau, și mai exact, de ce

funcționase? Sticluța cu eticheta SPIRIT DE BIBLIOTECAR zăcea la câțiva centimetri de metal. Thyon se ridică, privindu-le cu atenție – sticluța care conținea câteva picături de esență vitală și bucata de metal pe care esența îi permisese să o taie.

Și poate fiindcă era amețit de la pierderea spiritului propriu sau poate era doar obosit și deja visa pe jumătate, dar, deși se uită cu toată rigurozitatea unui om de știință, privirea sa fix filtrată de un văl subțire de reverie, același simț al mirării care îl bântuia și când citea cartea secretă a miracolelor. Așa că, atunci când remarca un lucru ciudat, se gândea la toate posibilitățile, inclusiv la cele care nu ar fi trebuit să fie posibile.

Apucă metalul și îl privi mai de aproape. Marginile erau inegale, acolo unde alkahestul rosese din el, dar o fațetă era perfect netedă, la fel ca suprafața ancorei. Sau fusese. Era convins.

Dar nu mai era. Acum, fără îndoială, purta urmele subtile ale... *degetelor*, acolo unde Lazlo Rătăcitul ținuse bucata în mână.

61.

FIERBINTE, PUTRED ȘI RĂUVOITOR

La fel cum Sarai simțise valuri din sentimentele lui Lazlo, chiar și prin barierele conștiinței lui, așa simți și el acea străfulgerare bruscă a ei.

O panică inexplicabilă, fără gânduri, fără imagini, doar o *palmă* de emoții, și se opri, la două străzi distanță de ancoră, iar apoi mirosul de sulf, fierbinte, putred și răuvoitor, îi umplu simțurile.

Era duhoarea lui Drave și o simți ca pe o premoniție, fiindcă în clipa următoare apăru el însuși, în capătul străzii, dând un colț și fugind ca mâncând pământul. Făcu ochii cât cepele când îl zări pe Lazlo, dar nu încetini. Continuă, parcă urmărit de ravizi. Toate acestea se petrecură într-o clipă: panica, mirosul, expertul. Lazlo clipi.

Apoi, lumea se albi.

O floare de lumină. Noaptea se prefăcu în zi – mai luminoasă

decât ziua, fără urmă de întuneric. Stelele străluciră, palide, pe ceruri de oase spălate, iar toate umbrele muriră. Momentul trecu, într-o tăcere tremurătoare, orbitor și amorțit.

Apoi, urmă explozia.

Îl aruncă cât colo și nici nu știu. Văzu doar străfulgerarea. Lumea se albi, apoi se înnegri, și atâta tot.

Nu și pentru Sarai. Era ferită de suflul exploziei – sau corpul ei era, sus, în citadelă. Moliile de lângă ancoră au fost incinerate într-o clipită. În prima secundă dinainte să-i poată migra conștiința în celelalte santinele, i se păru că focul îi pârjoli vederea, lăsând găuri zimțate, cu margini de cenușă.

Moliile acelea erau pierdute. Mai avea vreo optzeci încă zburând prin oraș, însă explozia se petrecuse atât de repede, încât le prinsese pe toate și le măturase. Simțurile ei se chirciră în timp ce moliile se rostogoleau, fără să mai deosebească susul de jos. Căzu în genunchi pe terasă, cu capul învârtindu-se când mai muriră niște molii, cu alte găuri topindu-i-se în vederea ei cu ochi mulți și cu restul încă amețiți, fără niciun control. Dură câteva secunde înainte să își adune simțurile înapoi în trup; majoritatea, cel puțin. Suficient cât să oprească rotirea, în timp ce frânturile ei neajutorate se împrăștiau. Mintea și pieptul ei respirau anevoie, disperate. Cel mai rău era că îl pierduse pe Lazlo. Molia de pe mâna lui fusese smulsă și sufocată, și, din câte știa, la fel și el.

Nu.

O explozie. Pricepuse asta. Răgetul bubuiturii fusese ciudat de înăbușit. Se târî până la marginea terasei și se întinse peste ea, cu pieptul lipit de metal, privind peste margine. Nu știa ce se aștepta să vadă, jos, în Plângerea. Haos – haos care să se potrivească simțurilor ei risipite de vânt? Tot ce văzu fu o flacără delicată, în cartierul ancorei, și niște fuioare de fum ridicându-se cu încetinitorul. Arăta ca un rug, de la distanță.

Ruby și Sparrow, privind peste balustradă, crezură la fel.

Era… frumos.

Poate că nu era foarte grav, gândi Sarai – se rugă ea – când își căută santinelele rămase. Multe fuseseră zdrobite sau rănite, însă câteva duzini mai puteau zbura, iar ea le ridică în aer, înapoi spre ancoră, unde-l pierduse pe Lazlo.

Priveliștea de la nivelul străzii nu se compara cu aceea calmă de deasupra. Era aproape de nerecunoscut drept peisajul din

urmă cu o clipă. O ceață de praf și fum se lăsase peste toate, luminată de focul care ardea la locul exploziei. Nu arăta deloc ca un rug de aici, ci ca o conflagrație. Sarai scrută cu duzinile de ochi, dar nu înțelegea nimic. Era aproape sigură că aici îl pierduse pe Lazlo, însă topografia se modificase. Bucăți de piatră zăceau pe stradă, unde nu fusese nici urmă de piatră, azvârlite aici de bubuitură.

Iar sub una dintre ele era țintuit un trup.

Nu, spuse sufletul lui Sarai. Uneori, atât există: un ecou infinit al celui mai scurt dintre cuvinte. *Nu*, *nu*, *nu*, *nu*, la infinit.

Piatra era o bucată de zid și nu orice bucată. Era un fragment din frescă, ajuns tocmai acolo. Chipul pictat al lui Isagol privea de pe el, iar gâtul ei tăiat se căsca asemeni unui zâmbet.

Mintea lui Sarai se golise de toate, cu excepția cuvântului „nu”. Auzi un geamăt, iar moliile sale se îndreptară spre trup…

… doar ca să se îndepărteze repede.

Nu era Lazlo, ci Drave. Era întins cu fața în jos, prins în timp ce fugea de haosul pe care-l crease. Picioarele și bazinul îi fuseseră strivite. Brațele lui se târau pe stradă, parcă încercând să se ridice, însă ochii îi erau sticloși și orbi și din nări îi curgea o spumă de sânge. Sarai nu rămase să îl vadă murind. Mintea ei, care se redusese la un singur cuvânt, se umplu din nou de speranță. Moliile sale zburară separat, tăind fumul până când găsiră un alt trup, întins și nemișcat.

Acela era Lazlo. Era întins pe spate, cu ochii închiși, cu gura strâmbă, cu fața albă de praf – mai puțin acolo unde sângele îi curgea din nas și din urechi. Un suspin se ridică în pieptul lui Sarai, iar moliile ei tăiară aerul în grabă, ca să-l ajungă, să-l atingă și să știe dacă spiritul lui curgea încă, dacă pielea lui era caldă. Una îi zbură spre buze, celelalte, spre tâmple. De îndată ce îl atinseră, Sarai îi plonjă în minte, departe de praful și fumul nopții pictate de flăcări și… într-un loc în care nu mai călcase niciodată.

Era o livadă. Copacii erau uscați și negri.

— Lazlo? strigă ea, iar respirația sa formă un norișor.

Îi ieși din gură și dispăru. Totul era amorțit. Făcu un pas, iar sub tălpile ei goale scârțâi zăpada înghețată. Era foarte frig. Îl strigă iar. Un alt norișor se formă și dispăru. Teama îi încleștă pieptul. Era în mintea lui, ceea ce însemna că trăia, iar molia ei, așezată pe buzele lui, îi simțea respirația slabă – dar unde era

el? Unde se afla *ea*? Ce era locul ăsta? Rătăci printre copaci, dând la o parte crengile tufelor cu mâinile, mergând tot mai repede și devenind tot mai îngrijorată. Ce însemna dacă nu era aici?

— Lazlo! strigă ea. Lazlo!

Apoi, ajunse într-o poieniță, iar acolo îl văzu – în genunchi, săpând în pământ cu mâinile goale.

— Lazlo!

El ridică privirea. Ochii i se luminară când o văzu.

— Sarai? Ce faci aici?

— Te căutam, spuse ea, și se grăbi să își arunce brațele în jurul lui.

Îi sărută fața. Îi inspiră mirosul.

— Dar *tu* ce faci? Îi luă mâinile într-ale ei.

Erau acoperite de noroi, iar unghiile, crăpate și rupte de la scormonitul în țărâna înghețată.

— Caut ceva.

— Ce?

— Numele meu, răspunse el, nesigur. Adevărul.

Cu blândețe, ea îi atinse tâmpla, înghițindu-și teama care voia să o sufoce. Fiind aruncat în halul acela, probabil se lovise la cap. Dacă era rănit? Dacă era… deranjat? Îi luă capul în mâini, dorindu-și cu disperare să fi fost în Plângerea, să-i țină capul adevărat în poală, să îi mângâie fața și să fie acolo când se trezea, fiindcă firește că avea să se trezească. Firește că era bine. Firește.

— Și… crezi că e aici? întrebă ea, fără să știe ce altceva să spună.

— Ceva este aici. Știu că este, spuse el.

Într-adevăr… era ceva acolo.

Era plin de noroi, însă, când îl scoase, pământul se scutură și obiectul străluci ca o perlă. Era… o pană? Nu orice pană. Marginile sale se întâlneau în aer în felul acela întrepătruns, de parcă ar fi fost pe cale să se dizolve.

— Năluca, spuse Sarai, surprinsă.

— Pasărea albă, spuse Lazlo.

El se uită la pană, răsucind-o în mână. Imagini fragmentate îi plutiră într-un colț al memoriei. Viziuni cu pene albe, cu aripi lipite de stele. Se încruntă. Încercarea de a prinde amintirile era precum aceea de a prinde o reflexie în apă. De îndată ce se

întindea după ele, se tulburau și dispăreau.

La rândul ei, Sarai se întreba de ce o pană de-a Nălucii se afla aici, înfiptă în pământul minții inconștiente a lui Lazlo. Dar era un vis, de la o lovitură la cap, unde mai pui, și probabil că nu însemna nimic.

— Lazlo, spuse ea, umezindu-și buzele, cu teama arzându-i gâtul și pieptul. Știi ce s-a întâmplat? Știi unde te afli?

El privi în jur.

— Este livada abației. Aici mă jucam când eram mic.

— Nu, spuse ea. Este un vis. Știi unde ești *tu*?

El se încruntă.

— Mergeam, spuse el, spre ancora de miazănoapte.

Sarai încuviință. Îi mângâie fața, minunându-se ce însemnătate ajunsese să aibă, într-o perioadă atât de scurtă de timp: nasul strâmb, obrajii aspri, genele ca blana de nurcă și ochii de visător. Voia să rămână cu el, asta era tot ce voia – chiar și aici, în locul acesta auster. Dacă le ofereai o jumătate de minut, amândoi l-ar fi transformat în paradis, cu flori de gheață apărând pe crengile golașe, o căsuță cu o sobă pântecoasă și cu o blană de lână mițoasă înaintea ei, perfectă pentru dragoste.

Ultimul lucru pe care dorea să îl facă, chiar ultimul, era să-l împingă pe o ușă dincolo de care nu putea să-l urmeze. Dar îi sărută buzele și pleoapele, și șopti cuvintele.

Spuse:

— Lazlo. Trebuie să te trezești, iubitule.

Și el se trezi.

•

De la liniștea din livadă și de la mângâierile lui Sarai, Lazlo se trezi într-o tăcere care nu era liniște, ci sunet întors pe dos. Capul îi era plin de el, pocnind, și nu auzea nimic. Asurzise și se sufoca. Aerul era gros și nu putea să respire. Praf. Fum. De ce…? *De ce zăcea*?

Încercă să se ridice. Nu reuși.

Rămase întins, clipind, iar din ceață începură să se contureze forme.

Deasupra capului, văzu un petic de cer. Nu, nu era cer. Era cerul Plângerii: citadela. Îi vedea contururile aripilor.

Contururile aripilor. Da. Pentru o clipă, prinse o amintire: aripi albe, lipite de stele – o frântură, doar, însoțită de un sentiment de ușurătate, care era antiteza acum se simțea acum, lățit pe

stradă, privind în sus spre citadelă. Sarai era acolo, sus. *Sarai*. Cuvintele ei îi stăruiau în minte, iar mâinile ei îi mângâiau încă fața. Tocmai fusese cu el…

Nu. Acela fusese un vis. Așa spusese ea. El se îndrepta spre ancoră, asta se întâmplase. Își amintea… Drave alergând, apoi o lumină albă. Înțelegerea i se strecură încet în minte. Expert în explozibili. Explozie. Drave făcuse asta.

Dar ce făcuse?

Tăcerea din mintea sa fu invadată de un zgomot insistent. Era scăzut, dar creștea. Se scutură de el, încercând să scape, iar moliile de pe tâmple și obraji zburară și îi dădură târcoale capului, ca o coroană. Zgomotul crescu. Era teribil. Reuși să se rostogolească pe o parte, totuși, și de acolo să se ridice în genunchi și în coate, și apoi în capul oaselor. Miji ochii, care-l usturau de la aerul fierbinte și murdar, și privi în jur. Fumul se rotea ca fuioarele de mahalath, iar focul își ridica flăcările în spatele unui șir de acoperișuri distruse. Arătau ca niște dinți rupți. Simțea căldura flăcărilor pe față, dar nu le auzea încă trosnetele – nimic altceva decât acel zgomot continuu.

Se ridică în picioare. Lumea se rotea în arce, în jurul lui. Căzu și se ridică iar, mai încetișor.

Praful și fumul se mișcau ca un râu printre insule de dărâmături – bucăți de ziduri și acoperișuri, chiar și o sobă de fier care rămăsese în picioare, de parcă ar fi fost livrată dintr-o căruță. Se cutremură când se gândi cât de norocos fusese că nu îl lovise ceva. Atunci îl văzu pe Drave, care nu fusese la fel de norocos.

Împleticindu-se, Lazlo îngenunche lângă el. Văzu mai întâi ochii lui Isagol, privindu-l de pe bucata de frescă. Ochii expertului se holbau și ei, însă acoperiți de praf, fără să vadă.

Era mort.

Lazlo se ridică și continuă să meargă, deși cu siguranță numai un nebun s-ar fi îndreptat spre foc în loc să fugă din calea lui. Trebuia să vadă ce făcuse Drave, dar nu era singurul motiv. Se ducea la ancoră când se produsese explozia. Nu își amintea motivul, dar știa că nu îi dăduse pace. Acum era atras de aceeași forță.

„Numele meu”, îi spusese lui Sarai, când îl întrebase ce căuta. „Adevărul”.

Ce adevăr? Totul era încețoșat, în mintea lui și afară. Dar

dacă numai un nebun s-ar fi îndreptat spre foc, atunci avea companie. Nu îi auzi apropiindu-se din spatele lui, însă, într-o clipă, se trezi luat pe sus: Tizerkanii din barăci, mai feroce decât îi văzuse vreodată. Alergară pe lângă el. Cineva se opri. Era Ruza, și se bucură să îl vadă. Buzele lui se mișcau, dar Lazlo nu îl auzea. Clătină din cap și își atinse urechile ca să-l facă pe Ruza să priceapă, iar degetele lui coborâră ude. Se uită la ele și observă că erau roșii.

Asta nu putea să fie de bine.

Ruza observă și el și îl prinse de braț. Lazlo nu își mai văzuse niciodată prietenul atât de serios. Voia să facă o glumă, dar nu îi veni nicio idee. Dădu la o parte mâna lui Ruza și făcu semn înainte.

— Haide, spuse el, deși nu își putea auzi nici propria voce.

Împreună, merseră după colț să vadă ce adusese explozia.

62.

O APOCALIPSĂ LINIȘTITĂ

Fumul cenușiu, gros, se ridica spre cer. Se simțea un miros acru, de la salpetru, iar aerul era dens și granulat. Ruinele din jurul flancului estic al ancorei nu mai existau. Se transformaseră într-un pustiu de dărâmături arzânde. Scena era apocaliptică, dar… era o apocalipsă liniștită. Nimeni nu fugea, nu țipa. Nimeni nu locuia aici, din fericire. Nu era nimeni de evacuat, nimeni și nimic de salvat.

În mijlocul dezastrului, ancora părea de neclintit. În ciuda forței sălbatice a exploziei, era neatinsă. Lazlo îl putea distinge pe Rasalas, deși era neclar din cauza luminii mișcătoare a focului. Bestia părea atât de intangibilă acolo, de parcă urma să-și trimită pentru totdeauna rânjetul de moarte spre oraș.

— Ești bine? întrebă Ruza.

Lazlo începu să dea din cap și atunci își dădu seama că-l auzise. Cuvintele sunaseră ca rostite sub apă și încă îi mai țiuiau urechile, dar nu surzise.

— Sunt bine, spuse, prea agitat să fie ușurat.

Panica îl părăsea, la fel și dezorientarea. Îl văzu pe Eril-Fane

dând ordine. O căruță de stins focul se apropia. Deja flăcările începeau să scadă, pe măsură ce tăciunii străvechi erau consumați. Totul era sub control. Se părea că nimeni, cu excepția lui Drave, nu fusese rănit, și pe Drave nu avea să-l jelească nimeni.

— Ar fi putut fi mult mai rău, spuse Lazlo, văzând din ce scăpase.

Atunci, ca o replică, pământul se căscă brusc și îl aruncă în genunchi.

•

Drave își vârâse încărcătura în breșa făcută de alkahestul lui Thyon în ancoră. O tratase ca pe piatră, fiindcă asta cunoștea: munți și mine. Ancora i se păruse un munte mic și se gândise să creeze o gaură în ea și să-i expună interiorul. Să facă repede ceea ce făcea Nero încet și să primească el toate laudele.

Dar mezartiumul nu era piatră, iar ancora nu era un munte. Rămăsese neatinsă, așa că majoritatea încărcăturii, întâlnind o rezistență perfectă în partea de sus, nu avusese unde exploda, decât…

•

Un nou sunet întrerupse țiuitul din urechile lui Lazlo – sau era o senzație? Un răcnet pe care-l auzea în oase.

— Cutremur! urlă el.

Pământul de sub picioarele lor o fi fost podeaua orașului, dar era și un acoperiș, acoperișul a ceva vast și adânc: o lume necartografiată de tunele, prin care Uzumarkul curgea întunecat, iar monștrii mitici înotau în peșteri închise. Cât de adâncă era, nu știa nimeni, însă acum tot etajul nevăzut, subteran, se prăbușea. Albia de piatră se fracturase sub forța exploziei și nu mai putea susține greutatea ancorei. Crăpăturile se răspândeau ca prin ghips. Niște crăpături *imense*.

Lazlo abia dacă se putu ține pe picioare. Nu mai trecuse prin vreun cutremur, înainte. Era de parcă ar fi stat pe pielea unei tobe, în timp ce niște mâini imense ar fi bătut în ea, fără ritm. Fiecare zgâlțâit îl smucea și-l arunca de colo-colo și vedea, cu o uimire îngrozită, cum se transformă crăpăturile în niște gropi suficient de mari să înghită un om. Pietrele de lapis ale pavajului se curbară. Cele de la margini se răsuciră și dispărură, iar gropile deveniră prăpăstii.

— Rătăcitule! urlă Ruza, trăgându-l înapoi.

Lazlo îi permise să îl târască, dar nu își întoarse privirea.

Îl lovi ca un ciocan înțelegerea a ceea ce urma se întâmple. Uimirea lui se preschimbă în teroare. Privi ancora. O văzu cutremurându-se. Auzi scrâșnetul catastrofal al pietrei și metalului, când pământul cedă. Monolitul imens se înclină și începu să se scufunde, măcinând prin straturi străvechi de piatră, sfâșiindu-le de parcă ar fi fost de hârtie. Sunetul îți rupea sufletul, apocalipsa nu mai era liniștită.

Ancora se întoarse cu fundul în sus, ca o barcă.

Și, deasupra, cu o smucitură cumplită, citadela Mezartimilor se desprinse din cer.

63.

IMPONDERABILI

Feral adormise în patul lui Ruby.

Ruby și Sparrow se sprijineau de balustrada grădinii, privind focul din oraș.

Minya se afla în inima citadelei, așezată pe o pasarelă, sus, la înălțime, cu picioarele atârnând în gol.

Sarai îngenunchease pe terasă, privind peste margine.

În viața lor, citadela nu se clătinase o dată în vânt. Și acum, fără niciun avertisment, se înclină. Orizontul se modifică, precum un tablou care alunecă pe perete. Stomacurile le tresăltară. Podeaua căzu. Își pierdură echilibrul. Era ca și cum ar fi plutit. Pentru o secundă sau două, mult prea lungi, atârnară acolo, suspendați în aer.

Apoi îi prinse gravitația și îi aruncă.

Feral se trezi smuls din pat. Primul lui gând zbură la Ruby – mai întâi, dezorientat: de ce îl aruncase? Al doilea, în timp ce se rostogolea, dacă era bine. Se lovi cu capul de perete și se chinui să se ridice.

— Ruby! strigă el.

Niciun răspuns. Era singur în camera ei, iar camera ei era… într-o parte?

Minya fu aruncată de pe pasarelă, însă se prinse de margine cu degetele și atârnă acolo, în imensa cameră sferică, la vreo

douăzeci de metri deasupra podelei. Ari-Eil se afla în apropiere, neafectat de schimbare cum nu era de gravitație sau de necesitatea de a respira. Faptele sale nu îi aparțineau, însă gândurile, da, și când dădu să o apuce pe Minya de încheieturi, fu surprins să descopere că era indecis.

O ura și îi dorea moartea. Ezitarea nu avea legătură cu ea – cu excepția faptului că, până atunci, ea fusese cea care-l împiedicase să dispară cu totul. Dacă ea murea, el avea să nu mai existe.

Ari-Eil își dădu seama, culegând-o pe Minya și punând-o înapoi pe pasarelă, că nu voia să nu mai existe.

În grădină. Pe terasă. Trei fete cu buze purpurii și flori în păr. Ruby, Sparrow și Sarai deveniră imponderabile, și nu existau în jur nici pereți, nici fantome să le prindă.

Adică, existau fantome, dar regulile Minyei erau prea stricte să le permită alegerea pe care ar fi putut sau nu să o facă: să le prindă pe corciturile de zei și să le împiedice să cadă din cer. Bahar ar fi ajutat, dar nu putea. Putea doar să privească.

Mâinile fetelor se repeziră să înșface metalul și crengile de prun.

Aerul.

Dar una dintre fete, grațioasă în toate chiar și acum, alunecă de pe margine.

Și căzu.

A fost o cădere lungă până în Plângerea. Doar primele secunde au fost oribile.

Și cea din urmă.

64.

ÎN CE VERSIUNE A LUMII

Lazlo văzu. Privea în sus, uluit, cum citadela se înclina, când, prin fum și murdărie, văzu ceva plutind din ea. Un lucru mic și îndepărtat. O molie, o pasăre.

Sarai, se gândi, și nu luă în seamă posibilitatea. Totul era ireal, aproape imposibil. Ceva căzuse, dar nu putea fi ea, iar marele serafim nu putea să se încline.

Dar asta făcea. Părea să se aplece pentru a se uita mai bine la orașul de dedesubt. Delegații dezbătuseră scopul ancorelor, presupunând că țineau citadela în loc, ca să nu plutească. Dar acum adevărul ieșise la iveală. O susțineau. Sau o *susținuseră*. Se înclinase încet, încă atrasă de câmpurile magnetice ale ancorelor de la est, vest și sud, însă își pierduse echilibrul, ca o masă căreia i se taie un picior. Dacă se mai înclina mult avea să cadă.

Citadela urma să cadă de pe cer. Impactul avea să fie incredibil. Nimeni nu i-ar fi putut supraviețui. Lazlo văzu dezastrul cu ochii minții.

Plângerea avea să se sfârșească, dimpreună cu toți locuitorii săi. El avea să moară, la fel și Sarai, și visele, și speranțele lor.

Și iubirea.

Nu se putea întâmpla așa ceva. Nu se putea încheia aici. Nu se simțise niciodată mai neputincios.

Catastrofa de pe cer era îndepărtată, lentă, chiar serenă. Dar cea de pe pământ nu era. Strada se dezintegra. Ancora care se scufunda își croia drum prin straturi de crustă și sediment, iar crăpăturile ca o pânză de păianjen se întâlneau, se uneau și deveneau cratere, rupând bucăți de pământ și piatră și prăvălindu-le acolo unde primele valuri înspumate ale Uzumarkului ieșeau din tunele. Răcnetul, tunetul. Era tot ce auzea Lazlo. Părea să-l locuiască. Și, peste toate, nu-și putea lua ochii de la ancoră.

Impulsul îl adusese până aici. Ceva mai puternic preluă controlul acum. Instinct sau manie – nu știa. Nu se întrebă. Nu exista niciun spațiu în mintea lui pentru gândire. Pulsa de oroare și de răcnet și un singur lucru era mai imperios – nevoia de a ajunge la ancoră.

Strălucirea suprafeței sale albastre îl atrăgea. Fără să se gândească, făcu niște pași în față, cu inimile în gât. Ce fusese o șosea lată se transforma repede într-un puț în care fierbea o apă neagră, gata să-l umple. Ruza îl prinse de braț. Urla. Lazlo nu îl putea auzi, în toată cacofonia distrugerii, dar era ușor să-i citească pe buze.

„Înapoi!” și „Chiar vrei să mori?”

Lazlo nu voia. Dorința de *a nu muri* nu fusese niciodată atât de pregnantă. Era de parcă auzea un cântec atât de frumos, încât nu înțelegeai doar sensul artei, ci și al vieții. Îl sfâșia și îl

atrăgea, îi frângea inimile și i le înapoia mai mari. Era disperat să nu moară, și chiar mai mult decât atât, să *trăiască*.

Toată lumea dădea înapoi, chiar și Eril-Fane. De parcă „înapoi” ar fi fost un loc sigur. Nicăieri nu era, nu cu citadela pe cale să cadă. Lazlo nu se putea retrage s-o privească. Trebuia să facă ceva. Totul din el striga pentru acțiune, iar instinctul și mania îi spuneau ce să facă:

Du-te la ancoră.

Se desprinse de Ruza și se întoarse spre ea, încă ezitând. „Băiete”, auzi în minte cuvintele magistrului Hyrrokkin, spuse cu blândețe: „Cum ai putea *tu* să ajuți?” Și ale magistrului Ellemire, fără nicio blândețe: „Mă îndoiesc că recrutează bibliotecari, băiete”. Și, întotdeauna, exista vocea lui Thyon Nero: „Luminează-mă, Rătăcitule. În ce versiune a lumii ai putea *tu* să fii de folos?”

În ce versiune a lumii?

În versiunea de vis, în care putea face orice, chiar și să zboare. Chiar și să remodeleze mezartium. Chiar și să o țină pe Sarai în brațe.

Inspiră adânc. Ar fi preferat să moară încercând să țină lumea pe umeri, decât să fugă de ea. Era mai bine, întotdeauna, să fugă *spre ea*. Așa și făcu. Toată lumea ascultă de simțul de conservare și de ordine și încearcă să ajungă într-o siguranță ipotetică, înainte de venirea ultimului cataclism. Dar nu și Lazlo Rătăcitul.

Pretinse că era un vis. Era mai simplu așa. Lăsă capul în jos și fugi.

Peste peisajul sinucigaș al străzii care se prăbușea, înconjurând spuma turbulentă a Uzumarkului care ieșea din albie, peste pietrele de pavaj sfărâmate și ruinele fumegânde, spre strălucirea metalică, albastră, care părea să îl cheme.

Eril-Fane îl văzu și răcni:

— Rătăcitule!

Privi de la ancoră la citadelă și groaza i se adânci, cu un nou strat adăugat la suferința lui: fiica pe care o crezuse moartă și totuși supraviețuise toți acești ani, să-și afle sfârșitul acum. Se opri din retragere, la fel și războinicii lui, să-l privească pe Lazlo alergând spre ancoră. Era nebunie, firește, dar avea și o oarecare frumusețe. Atunci, cu toții își dădură seama, dacă nu știau deja, cât de mult îl îndrăgiseră pe tânărul faranji. Și chiar

dacă știau că îi păștea moartea, niciunul nu voia să îl vadă pe el murind cel dintâi. Îl priviră cățărându-se peste grămezile de pietriș în mișcare, pierzându-și echilibrul și alunecând, ridicându-se iar ca să alerge în continuare, până când ajunse la zidul de metal care păruse insurmontabil și care se scufunda acum, fiindcă îl absorbea pământul.

Chiar dacă se scufunda, rămânea maiestuos. Era *absurd* să facă ce făcu mai departe. Ridică mâinile și îl propti, de parcă, cu puterea trupului său, l-ar fi putut opri.

Existau sculpturi reprezentând zei exact în poziția lui de acum. În Templul Thakrei, serafimii susțineau cerurile. O fi fost absurd să încerce, dar nimeni nu râse și nimeni nu privi în altă parte.

Așa că văzură cu toții ce se petrecu mai departe. Era ca o halucinație colectivă. Singur Thyon Nero pricepea ce vedea. Ajunsese acolo, abia respirând. Alergase din laborator, cu ciobul de mezartium în mână, disperat să-l găsească pe Rătăcitul și să-i spună… ce?

Că în metal se imprimaseră amprente și că *era posibil să însemne ceva*?

Nu mai era nevoie să îi spună. Trupul lui Lazlo știa ce să facă.

Se lăsă în voia lui, așa cum făcuse și cu mahalathul. Un loc adânc îngropat în mintea lui preluase controlul. Palmele lui apăsau în întregime mezartiumul și pulsau în ritmul bătăilor sale de inimi. Metalul era rece sub palmele sale și…

… *viu*.

Chiar și cu tot tumultul din jurul lui, cu zgomotul și cu scrâșnetele pământului care i se zguduia sub picioare, simți schimbarea. Parcă fredona – adică simți în tot corpul o mișcare ca a buzelor când fredonau. Era neobișnuit de conștient de suprafața lui, de liniile corpului și de planurile feței, de parcă pielea lui ar fi fost animată de niște vibrații subtile. Erau mai puternice acolo unde mâinile lui atingeau metalul. Orice se trezea în el se trezea și în metal. Se simțea de parcă îl absorbea sau era absorbit de el. Simțea totul mai ales în mâini, dar se răspândea: o pulsație a sângelui, a spiritului și… a *puterii*.

Thyon Nero avusese dreptate. Se părea că Lazlo Rătăcitul nu era un țăran orfan din Zosma.

Își descoperi un nou simț, care creștea și se întindea, căuta, găsea și *știa*. Descoperi o schemă de energii, aceeași forță

inexplicabilă care ținea citadela pe cer, și o simți pe de-a întregul. Cele patru ancore și greutatea colosală pe care o susțineau. Cu o singură înclinare, toată schema aceea elegantă se rupsese. Echilibrul fusese deranjat, iar Lazlo simțea la fel de limpede ca și cum serafimul ar fi fost propriul lui trup care cădea lent spre pământ – cum să îl reașeze.

Era vorba de aripi. Trebuiau doar să se strângă. *Doar*! Aripi a căror întindere vastă umbrea întreg orașul, iar el trebuia doar să le strângă ca pe evantaiul unei doamne.

De fapt, era simplu. Aici exista o limbă complet nouă, vorbită prin piele, și, spre uimirea lui Lazlo, o cunoștea deja. Își dori, iar mezartiumul ascultă.

Pe cerul de deasupra Plângerii, îngerul își strânse aripile, iar lumina lunii și a stelelor, care, timp de cincisprezece ani fusese ținută la distanță, inundă orașul, părând strălucitoare ca lumina soarelui după o absență atât de lungă. Străpunse cu razele apocalipsa de fum și praf, când noul centru de greutate al citadelei se ajustă din nou la cele trei suporturi rămase.

Lazlo simți totul. Murmurul îi pătrunsese miezul ființei și se deschisese, invadându-l cu o percepție nouă, cu un simț nou, acordat la mezartiumul al cărui stăpân era. Să echilibreze citadela fusese la fel de ușor ca și să-și ajusteze mersul la un teren dificil. Fără niciun efort, marele serafim se îndreptase, ca un bărbat care revine după o plecăciune.

În acele minute în care Lazlo înfăptuise aceste lucruri, se concentrase doar asupra lor. Nu fusese deloc conștient de ce se petrecea în jurul lui. Acea parte din adâncul lui care simțea energiile le urmărise acolo unde duceau, și nu doar îngerul fusese alterat, ci și ancora. Toți cei care se dăduseră înapoi și priveau au văzut suprafața ei inatacabilă topindu-se și curgând, atât în subteran, ca să astupe crăpăturile din albia crăpată, cât și pe străzi, ca să-și distribuie greutatea mai bine peste fundația compromisă.

Și apoi, Rasalas.

Lazlo nu-și dădu seama ce făcea. Era mahalathul sufletului care schimba monstrul așa cum o făcuse în vis. Proporțiile lui se modificară, de la amenințătoare și masive, la grațioase și zvelte. Coarnele i se subțiară, alungindu-se ca să formeze spirale la capete, sinuoase precum cerneala turnată în apă. Și, când ancora își redistribui greutatea, părând să se topească și să se

reverse, bestia o apăsă și mai mult, mai aproape de solul orașului, așa încât, când se opri totul – cutremurul, urmările exploziei, repoziționarea îngerului – iată ce văzură martorii:

Pe Lazlo Rătăcitul, cu capul plecat, sprijinindu-se de ancoră, cu brațele întinse și mâinile cufundate până la încheieturi în mezartiumul lichid, cu bestia refăcută a ancorei deasupra lui. Era monstrul lui Skathis, acum plămădit nu din coșmar, ci din grație. Această scenă… era o minune. Ilustra abandonul lui Lazlo când se grăbise spre ancoră, și toată siguranța morții, și speranță, ca o flamă mică și nebunească într-un loc foarte întunecat – așa cum își ridicase el brațele să susțină lumea. Dacă exista dreptate pe lume, scena avea să fie cioplită într-un monument din sticla demonilor și ridicat acolo, ca să amintească de salvarea Plângerii.

De *a doua* salvare a Plângerii și de noul său erou.

Puțini au șansa să asiste la un act menit să devină legendă. Cum se întâmplă ca evenimentele unei zile, unei nopți, unei vieți, să fie transpuse într-o poveste? Există un spațiu, acolo unde uimirea a creat un loc pe care trebuie să îl umple cuvintele. Acesta era un asemenea spațiu: tăcerea de după, din toiul nopții celui de-al doilea Sabbat al celei de-a Douăsprezecea luni, la ancora topită din nordul Plângerii.

Lazlo terminase. Eleganța energiilor fusese restaurată. Orașul și citadela erau în siguranță și totul era *bine*. Era copleșit de o stare de bine. Acesta era el. *Acesta era el*. Nu își cunoștea adevăratul nume, dar locul acela din centrul ființei sale nu mai era vacant. Cu sânge pe față, cu părul albit de praful ruinelor, ridică fruntea. Poate fiindcă nu privise totul, ci îl simțise, sau poate fiindcă… fusese atât de *ușor*, pentru moment nu își dădu seama de măreție. Nu știa că spațiul se umplea, încet, de legendă, și cu atât mai puțin că era legenda *lui*. Nu se simțea erou… nici monstru.

Cu toate acestea, în spațiul în care legenda lui aduna cuvinte, „monstru” se număra cu siguranță printre ele.

Deschise ochii, revenind încet la conștientizarea lumii din afara minții lui, pe care o găsi răsunând de tăcere. Din spatele lui se apropiară pași, mulți și precauți. I se păru că adunaseră liniștea, ca pe o mantie, și o purtau cu ei, pas cu pas. Nu erau nici urale, nici suspine de ușurare. Abia dacă se respira. Văzând că mâinile sale erau cufundate încă în metal, le scoase ca din

apă. Și… se uită lung la ele.

Poate că n-ar fi trebuit să fie surprins de ce a văzut, însă a fost. Îl făceau să se simtă într-un vis, fiindcă doar într-un vis mai arătaseră mâinile sale așa. Nu acoperite de o piele maronie, arsă de soarele deșertului, nici cenușie, ca de bebeluș bolnav.

Erau de un albastru-azuriu foarte viu.

Albastre precum albăstrelele, sau aripile libelulelor, sau ca un cer de primăvară (nu de vară).

Albastre precum tirania, sclavia, și crima pe cale să se petreacă.

Niciodată o culoare nu mai avusese o însemnătate atât de mare, atât de profundă. Se întoarse spre mulțime. Eril-Fane, Azareen, Ruza, Tzara, ceilalți Tizerkani, chiar și Calixte și Thyon Nero. Se uitau cu toții la el, la fața lui la fel de albastră precum mâinile, și se luptau – cu excepția lui Thyon – cu un val irezistibil de disonanță cognitivă. Acest tânăr, pe care-l găsiseră într-o bibliotecă dintr-un ținut îndepărtat, pe care-l primiseră în inimi și în case, și pe care-l prețuiau mai mult decât pe orice faranji cunoscut vreodată, era o corcitură de zei.

65.

CĂDERE-DE-VÂNT

Stăteau toți nemișcați, tăcuți și înlemniți, cu niște expresii albite de șoc. Aceasta a fost oglinda în care Lazlo se cunoscu pe sine: erou, monstru, corcitură de zei.

Văzu, în șocul lor, o luptă de a împăca tot ce credeau că știu despre el cu ceea ce vedeau în fața ochilor, lăsând la o parte ceea ce-l văzuseră făcând și ce însemna, pe măsură ce recunoștința lor se schimba în neîncredere și în sentimentul că fuseseră trădați.

În aceste condiții, adică faptul că erau *vii*, te-ai fi putut aștepta la acceptare, dacă nu chiar la o siderare care să se asorteze cu a lui Lazlo. Dar rădăcinile urii și fricii lor erau prea adânci, iar Lazlo văzu semne de repulsie, când confuzia lor amestecă o emoție cu următoarea. Și nu le putea da nicio explicație. Nu avea nicio idee, doar o amețeală, cu urme din

fiecare culoare și emoție.

Se uită la Eril-Fane, care părea deosebit de uimit.

— Nu am știut, îi spuse. Jur.

— *Cum*? exclamă Eril-Fane, gâtuit. Cum e posibil să fii… *asta*?

Ce putea să-i spună Lazlo? Că și el voia să știe cum de un copil al Mezartimilor ajunsese într-o căruță cu orfani din Zosma? Singurul său răspuns era o pană albă, îngropată, o amintire îndepărtată a unor aripi pe cer și un sentiment de plutire.

— Nu știu.

Poate că răspunsul era în citadelă. Se uită la ea, cu un nou sentiment de revelație. Abia aștepta să îi spună lui Sarai. Să îi *arate*. Nici măcar nu trebuia să aștepte căderea nopții. Putea *zbura*. Acum. Ea era acolo, adevărată, caldă, din carne și oase, râsete și dinți, picioare goale și pulpe netede și păr de scorțișoară, și abia aștepta să îi arate: mahalathul avusese dreptate, chiar dacă nu îi ghicise darul.

Darul. Râse tare. Unii dintre Tizerkani tresăriră.

— Nu înțelegeți ce înseamnă asta? spuse el.

Vocea lui era adâncă și minunată, și cu toții o cunoșteau prea bine. Era vocea povestitorului lor, aspră și pură în același timp, vocea *prietenului* lor, care repeta fiecare frază prostească pe care i-o aruncau în timpul lecțiilor de limbă. Îl cunoșteau, albastru sau nu. Voia să treacă dincolo de urâțenia urii aceleia de când lumea și de fricile care alterau suflete și să înceapă o nouă eră. Pentru prima dată, părea posibil.

— Pot să mișc citadela, spuse el.

Putea elibera orașul de umbră și pe Sarai din temniță. Ce nu putea face în versiunea asta a lumii în care era erou și monstru totodată? râse iar.

— Nu înțelegeți? întrebă, pierzându-și răbdarea cu suspiciunea și analiza lor și cu absența inacceptabilă a bucuriei. Problema e rezolvată.

Nu se auziră nici acum urale. Nu că le-ar fi așteptat, dar puteau măcar să arate bucuroși fiindcă nu erau morți. În schimb, erau copleșiți, privindu-l pe Eril-Fane, ca să-l ia drept exemplu.

El făcu un pas în față, cu greutate. I s-o fi spus Ucigașul de Zei pe bună dreptate, dar lui Lazlo nu îi era teamă de el. Îl privi drept în ochi și văzu un bărbat care era măreț și bun și uman, care făcuse lucruri extraordinare și lucruri teribile și care fusese

distrus și reformat, ca înveliș, pentru a face apoi cel mai curajos lucru dintre toate: să continue să trăiască, deși existau și căi mai simple de urmat.

Eril-Fane se uită la el, parcă obișnuindu-se cu noua culoare a feței cunoscute. Timpul se scurse în bătăi de inimi și, în sfârșit, întinse o mână mare.

— Ne-ai salvat orașul și viețile, Rătăcitule. Îți suntem profund îndatorați.

Lazlo îi luă mâna.

— Să nu fiți, spuse el. Este tot ce mi-am dorit…

Dar se întrerupse, fiindcă atunci, în tăcerea de după ce pământul se așezase și trosnetele flăcărilor se stinseseră, îi ajunseră la urechi strigătele și, o clipă mai târziu, veștile, purtate de un călăreț înspăimântat.

O fată căzuse din cer. Era albastră.

Și era moartă.

•

Sunetele și aerul fură absorbite, iar bucuria, gândurile și scopurile, răpite. Mirarea lui Lazlo se transformă în opus: nici măcar disperare, ci nimicnicie. Pentru disperare era nevoie de acceptare, și așa ceva era imposibil. Exista doar *nimic*, atât de mult *nimic*, că nu mai putea respira.

— Unde? se înecă.

— În Cădere-de-Vânt.

Acolo unde ploua cu prune coapte din pomii zeițelor și unde persista mirosul dulce al putreziciunii.

Ceva căzuse din citadelă, își aminti el, și i se făcu rău. O văzuse căzând? Nu. *Nu*. Își spusese atunci că nu putea fi ea, și trebuia să creadă asta și acum. Ar fi știut dacă Sarai ar fi…

Nici nu putea formula cuvântul în minte. Ar fi simțit teama ei – așa cum o simțise chiar înainte de explozie, când emoția aceea imperioasă îl lovise, împreună cu duhoarea de sulf a lui Drave, ca o premoniție. Nu putea să fi venit decât de la ea, prin intermediul moliei.

Molia.

Ceva pătrunse prin nimicnicie, și acel ceva era groaza. Unde erau moliile lui Sarai? De ce nu erau aici? Fuseseră cu el, când zăcea pe pământ, inconștient. „Trebuie să te trezești acum, iubitule”.

Iubitule.

Iubitule.

Fuseseră cu el și când se împleticise pe stradă, către foc. Când plecaseră? Unde?

Și *de ce*?

Puse întrebarea, însă închise ușa în nas răspunsurilor. O fată era moartă, și fata era albastră, dar nu putea fi Sarai. Existau patru fete în citadelă. I se păru o josnicie să spere că fusese una dintre celelalte. Dar speră. Era suficient de aproape de resturile topite ale ancorei, așa că o atinse și se umplu de putere. Iar Rasalas cel refăcut își ridică mărețul cap încornorat.

A fost de parcă o creatură s-ar fi trezit din somn, iar când se mișcă – fluid – și își deschise aripile masive, o teroare adâncă se pogorî printre războinici. Își scoaseră săbiile, deși erau inutile, iar când Rasalas sări de pe ancoră, se împrăștiară, cu excepția lui Eril-Fane, năucit de o groază apropiată de a lui Lazlo. O fată căzută. O fată moartă. Clătina din cap. Mâinile sale se strânseseră în pumni. Lazlo nu îl văzu. Nu o vedea decât pe Sarai, strălucindu-i în minte, râzând, frumoasă și vie – de parcă, dacă și-o imagina astfel, așa și era.

Sări în spinarea lui Rasalas. Voința lui se scurse în metal. Mușchii se adunară. Creatura sări și începură să plutească. Lazlo zbura, însă nu simțea nicio bucurie, doar recunoașterea detașată a versiunii lumii pe care și-o dorise cu câteva momente în urmă. Era uluitor. Putea remodela mezartiumul și putea zbura. Totuși lipsea o piesă, cea mai importantă: să o țină pe Sarai în brațe. Făcea parte din dorință și, dacă restul se îndeplinise, trebuia să se îndeplinească și aceasta. O voce disperată a încăpățânării dinăuntrul lui Lazlo argumenta față de oricine o fi ascultat. Dacă exista vreo providență sau vreo voință cosmică, o schemă de energii sau chiar un înger sau zeu care să răspundă rugăminților sale, atunci trebuia să-i ofere și asta.

Și… s-ar putea spune că așa a fost.

Rasalas coborî în Cădere-de-Vânt. Era de obicei un cartier tăcut, dar nu și acum. Acum, domnea haosul: oameni cu priviri sălbatice erau prinși într-un carnaval de coșmaruri, în care exista o singură atracție. Totul se transformase în isterie. Oroarea cataclismului evitat se revărsase în ea, amestecându-se cu ura străveche și neajutorarea, iar când bestia coborî din ceruri, agitația atinse punctul culminant.

Lazlo abia dacă-și dădu seama. În centrul nebuniei, într-un

buzunar de nemișcare din interiorul cuibului de strigăte, se afla fata. Era căzută peste o poartă de grădină, cu capul dat pe spate și brațele atârnând moi. Era grațioasă. Părea vie. Pielea ei era albastră, furoul… *roz*, iar părul ei desfăcut, vălurind spre pământ, era de un roșu-portocaliu ca al aramei și al curmalelor, al scorțișoarei și al mierii de flori sălbatice.

Culoarea sângelui.

Lazlo o ținu pe Sarai în brațe, în noaptea aceea, și era ea cea adevărată, în carne și oase și spirit, dar nu râdea. Nici nu răsufla. Râsul și răsuflarea îi părăsiseră trupul pe vecie.

Muza Coșmarurilor era moartă.

66.

ZEU ȘI FANTOMĂ

Bineînțeles că era un vis. Un alt coșmar, atât. Tresărirea bruscă a citadelei, lunecarea mătăsii pe mezartium, în josul palmei lunecoase a serafimului, zbaterea ei pentru a găsi ceva de care să se prindă, fără a găsi, și apoi… căderea. Sarai visase și înainte căderi. Visase că moare în numeroase feluri, de când poțiunea nu mai avusese efect. Bineînțeles… atunci, se trezea mereu în clipa morții. Cuțitul din inimă, colții din gât, momentul impactului – și sărea din pat, strigând. Dar iat-o acum, nici trează, nici dormind.

Fără viață.

Mai întâi, nu îi veni să creadă. Într-un vis, existau o sută de mii de moduri în care se putea întâmpla și multe erau minunate. Aripi de vulpe, un covor fermecat, să cazi pentru totdeauna printre stele.

În realitate exista un singur mod și nu era deloc plăcut, ci brusc. Aproape prea brusc ca să doară.

Aproape.

Fierbinte și alb, de parcă s-ar fi rupt în două. Apoi nimic.

Înconjurată mereu de fantome, Sarai se întrebase cum era la final și cât de multă forță avea sufletul ca să părăsească trupul sau să rămână. Își imaginase, ca mulți alții înaintea ei, că era o treabă de voință. Dacă te agățai suficient de bine și refuzai să

dai drumul, ai fi putut… ei bine, ai fi putut să *trăiești*.

Ea își dorea foarte mult să trăiască.

Și totuși, când venise momentul, n-a fost vorba nici de agățare și nici de alegere. Ce nu luase în considerare era că exista un trup de care să se agațe, dar nu avea cu ce. Alunecă afară din ea însăși cu senzația că fusese lepădată, ca o pană de pasăre sau o prună căzută din pom.

Șocul. Nu mai avea nici greutate, nici substanță. Era în aer, iar lipsa de realitate a plutirii se lupta cu adevărul teribil de sub ea. Trupul ei. Ea… adică el… aterizase cu spatele pe o poartă și atârna, frânt în două peste grilaj, cu părul ca o flacără din care se scuturau boboci de ghimbir. Coloana gâtului ei era netedă și azurie, iar ochii, sticloși și ficși. Furoul roz părea foarte indecent, ridicat mult pe coapsele goale – cu atât mai indecent când se adună mulțimea.

Și când începu să strige.

O țepușă de fier îi străpunsese pieptul, chiar în centru. Sarai se concentră asupra acelui punct de fier murdar de roșu și… pluti acolo, deasupra trupului, în timp ce bărbații, femeile și copiii din Plângerea arătau spre ea, se țineau de gât și se înecau cu strigăte. O asemenea larmă, niște fețe atât de contorsionate, încât aproape că nu mai erau umane în oroarea lor. Voia să țipe la ei, însă nu ar fi auzit-o. Nu o puteau vedea *pe ea*, o fantomă care tremura, stând pe pieptul propriului ei leș. Tot ce vedeau era calamitate, obscenitate – corcitura de zei.

Moliile ei o găsiră, cele care mai rămăseseră. Se gândise mereu că aveau să moară odată cu ea, însă o rămășiță de viață – ultimele frânturi din ea – mai adăsta în ele până când răsăritul avea să le transforme în fum. Zburătăciră în jurul feței moarte și o traseră înnebunite de părul însângerat, de parcă ar fi putut s-o ridice și s-o ducă înapoi acasă.

Dar nu reușiră. Un vânt răutăcios le împrăștie și rămase cu strigătele oamenilor, cu fețele pline de ură și… cu adevărul.

Era *adevărat*.

Sarai murise. Și deși nu mai avea nevoie să respire, revelația o sufocă. Să-și vadă bietul trup… *așa*, expus *lor*. Voia să se ia singură în brațe. Iar trupul ei… era doar începutul pierderii. Urma sufletul. Lumea avea să îl absoarbă. Energia nu se pierdea niciodată, dar ea avea să fie pierdută, odată cu amintirile ei, cu dorurile și cu iubirea.

Iubirea.

Lazlo.

Își aminti totul. Explozia și ce mai urmașe. Moartea îi distrăsese atenția. Cu o exclamație mută, ridică privirea, pregătită să vadă citadela prăbușindu-se. Dar ceea ce a văzut a fost… *cerul*., cu lumina lunii pătrunzând prin fum, ba chiar și cu licăriri de stele. A clipit. Citadela nu cădea. Aripile serafimului erau strânse.

Adevărul se clătină din nou. *Ce era real*?

Frenezia mulțimii din jurul ei, deja de nesuportat, deveni și mai sălbatică. N-ar fi crezut că strigătele s-ar mai putea înteți, însă așa se întâmplă, iar când văzu de ce, inimile ei – sau amintirea lor – tresăriră de o speranță inexplicabilă.

Rasalas era pe cer, iar Lazlo îl călărea. Ce priveliște! Creatura fusese refăcută și… Lazlo la fel. Era Lazlo cel de după mahalath, la fel de albastru precum cerurile și opalurile, și îi tăie respirația lui Sarai. Părul lui lung și negru flutura în bătaia aripilor lui Rasalas, iar Sarai se simți copleșită de bucurie. Dacă Rasalas zbura, dacă Lazlo era *albastru*, atunci nu era decât un vis.

Oh, zei!

Lazlo se lăsă jos din spinarea lui Rasalas și se apropie de ea, iar dacă disperarea lui Sarai fusese sumbră înainte de acea străfulgerare de bucurie, deveni și mai cumplită acum. Speranța ei nu putu îndura devastarea pe care o văzu la el. Lazlo se clătină pe picioare. Nu mai putea respira. Ochii lui frumoși, de visător, arătau ca niște găvane arse, și cel mai oribil era că nu se uitau la ea. Se uitau fix la trupul răsfrânt peste poartă, care picura sânge din vârfurile părului de culoarea scorțișoarei, și spre acesta întinse brațele, nu spre *ea*.

Sarai văzu cum îi tremură mâinile. Îl privi atingând breteaua rozalie care-i atârna pe umărul mort, și își aminti cum îi simțise mâna dându-i la o parte aceeași bretea, căldura gurii lui pe piele și beția simțurilor, a tuturor simțurilor, de parcă s-ar fi întâmplat, de parcă și trupurile, și nu doar mințile, le-ar fi fost împreună. Cruzimea acestui moment îi pătrunse în suflet ca un pumnal. Lazlo nu o atinsese niciodată, iar acum asta făcea, și ea nu putea simți nimic.

Îi puse breteaua la loc. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Poarta era înaltă. Fața moartă a lui Sarai, întoarsă invers, era mai sus decât a lui. Îi strânse părul la piept ca pe ceva de preț. Sângele

îi pătrunse în tunică și îi pătă gâtul și maxilarul. O prinse de ceafă și ținu cu o blândețe infinită lucrul acela mort, care fusese ea. Sarai se întinse să îi atingă fața, dar mâinile ei trecură prin el.

Prima dată când pătrunsese în visul lui Lazlo, se postase drept în fața lui, sigură pe invizibilitatea ei și dorindu-și ca acel visător ciudat să își întoarcă ochii cenușii spre ea.

Iar el asta făcuse. Numai el. O *văzuse*, iar asta îi conferise substanță, de parcă luminița vrăjitoarei din uimirea lui ar fi fost magia care transforma lucrurile în realitate. Trăise mai mult în ultimele nopți decât în toate visele de dinainte și în zilele ei mult mai puțin reale – și asta numai pentru că el o văzuse.

Dar acum nu o mai vedea. Nu mai exista o luminiță a vrăjitoarei și nici uimire, doar disperare demnă de Isagol în cele mai teribile clipe.

— Lazlo! strigă ea.

Buzele ei se străduiră să-i rostească numele, dar nu avea nici respirație, nici limbă și dinți ca să articuleze. Nu avea nimic. Mahalathul venise și îi refăcuse pe amândoi. El era un zeu, ea, o fantomă. Se întorsese o pagină. Începea o nouă poveste. Trebuia doar să te uiți la Lazlo ca să știi că avea să fie minunată.

Iar Sarai nu avea să fie în povestea aceasta.

•

Lazlo nu simți că se întorsese pagina, ci că se închisese cartea, cu pocnet. O simți căzând peste el ca pe aceea care-i rupsese cândva nasul, doar că aceasta îi strivise viața.

Se urcă pe temelia de piatră a gardului și întinse mâinile spre trupul lui Sarai. Îi așeză o palmă sub talie, în timp ce cu cealaltă încă îi susținea ceafa. Cât de atent putu, o ridică. Suspine gâtuite erupseră din el, când scoase trupul subțire din țepușa care îl țintuise. Când o eliberă, coborî de pe gard ținând-o la piept, distrus și totuși plin de o tandrețe de nedescris. Aici, în sfârșit, erau brațele ei reale, dar care nu aveau să-l atingă niciodată. Buzele ei reale, dar care nu aveau să-l sărute niciodată.

Se aplecă peste ea, de parcă ar fi putut s-o protejeze, dar era mult prea târziu pentru asta.

Cum se făcea că salvase pe toată lumea, *mai puțin pe ea*?

În cuptorul suferinței lui se aprinse mânia. Când se întoarse, ținând în brațe trupul fetei pe care o iubea – atât de ușor și lipsit

de viață – pătura de șoc care estompase strigătele mulțimii se dădu la o parte, iar sunetele se rostogoliră iarăși spre el, asurzitoare ca o nouă explozie, mai puternice decât cutremurul. Voia să răcnească și el. Cei care nu fugiseră la adăpost se apropiau. În ura și în teama lor era amenințare, iar când Lazlo le-o văzu, simți ceva asemănător ghemului de foc care se adună în gâtlejul unui dragon. Dacă ar fi urlat, ar fi ars tot orașul. Așa se simțea. Așa era furia din el.

„Pricepi, nu, că m-ar ucide pe loc?” îl întrebase Sarai.

Acum înțelegea. Știa că nu ei o uciseseră, dar înțelese că ar fi făcut-o, dacă li s-ar fi oferit ocazia. Înțelese că Plângerea, orașul viselor lui, pe care tocmai îl salvase de la distrugere, nu îi mai era deschis. Poate că umpluse acel gol din centrul său cu răspunsuri despre cine era, însă pierduse mult mai multe. Și Plângerea *și pe* Sarai. Șansa la un cămin și șansa la iubire. Dispărute.

Nu răcni, dar Rasalas, da. Lazlo nici măcar nu îl atingea. Nu mai era necesar; apropierea era suficientă. Ca o creatură însuflețită, bestia ancorei se învârti urlând la mulțimea care se apropia, iar sunetul care erupse din gâtlejul său metalic n-a fost unul de furie, ci de *neliniște*.

Urletul fiarei se ciocni de strigătele oamenilor și le copleși. Ca o culoare care ar fi înecat alte culori. Ura era neagră, iar teama roșie; neliniștea era albastră. Nu de un albastru precum aripile de libelulă sau precum cerul, nici ca albastrul tiraniei sau al crimei care urma să se întâmple. Era culoarea cărnii învinețite și a mărilor înainte de furtună, albastrul lipsit de speranță al ochilor unei fete moarte. Era *suferință* și, când ajungeai la capăt, asemeni zațului dintr-o ceașcă, nu exista un adevăr mai adevărat în sufletul Plângerii.

Ucigașul de Zei și Azareen ajunseră în Cădere-de-Vânt chiar când Rasalas urlă. Își croiră drum prin mulțime. Sunetul durerii îi sfâșie încă dinainte să vadă…

Să îl vadă pe Lazlo și ce ținea în brațe: membrele subțiri, fără viață, florile de sânge, părul ca scorțișoara vărsată și adevărul pe care-l trădau. Eril-Fane se împletici. Geamătul lui marcă smulgerea acelei speranțe mici și curajoase care încolțise înăuntrul rușinii lui, iar când Lazlo sui în spinarea lui Rasalas cu Sarai la pieptul lui, căzu în genunchi, ca un luptător învins în bătălie.

Rasalas își luă zborul. Bătăile aripilor stârniră o furtună de praf, iar mulțimea închise ochii. În bezna dindărătul pleoapelor închise văzură cu toții același lucru: nicio culoare, doar *pierdere*, ca o gaură sfâșiată în materialul lumii.

Azareen îngenunche în spatele soțului ei. Tremurând, îi înconjură umerii cu brațele. Se lipi de spatele lui, își sprijini fața pe grumazul lui și plânse lacrimile pe care el nu le putea plânge. Eril-Fane se cutremură când lacrimile ei îi arseră pielea și ceva dinăuntrul lui cedă. Trase brațele ei strâns la piept și își strivi fața în palmele ei. Atunci și acolo, pentru tot ce se pierduse și tot ce fusese răpit, de la el și de către el, în toți anii aceia lungi, Ucigașul de Zei începu să plângă.

Sarai văzu totul și nu putu să facă nimic. Când Lazlo îi ridică trupul, nici măcar nu îl putu urma. O ultimă legătură invizibilă se rupse, iar ea se ridică în zbor. Avu o senzație de… desfacere, de parcă se dezmembra. Devenea eter și parcă ar fi murit din nou. Își aminti de visul mahalathului, când ceața o refăcuse și orice simț fizic dispăruse, exceptând un lucru: mâna lui Lazlo ținând-o pe a ei.

Dar nu și acum. El îi luă trupul și îi lăsă sufletul în urmă. Ea strigă după el, dar strigătele ei nu se auziră, nici măcar în urechile ei și, cu o licărire de metal și un vârtej de fum, Lazlo dispăru.

Sarai a fost singură în timpul ultimei sale dispariții, când sufletul i s-a risipit în văzduh – ca un abur de respirație într-o livadă, când nu mai e nimic de spus.

67.

PACE CU IMPOSIBILUL

Orașul văzu noul zeu ridicându-se spre cer, iar citadela îl privi venind.

Strălucirea netedă a lui Rasalas se înălța, bătaie de aripi cu bătaie de aripi, ieșind din fumul care încă se decanta, neliniștit, în jurul acoperișurilor din Plângerea. Luna apunea, în sfârșit; soarele urma să răsară curând.

Ruby, Sparrow și Feral erau în grădină. Fețele lor erau șocate,

cenușii, ca inimile lor. Durerea lor era nearticulată, încă îngreunată de șoc. Abia începeau să-și dea seama ce sarcină îi aștepta: să *creadă* că se întâmplase, că într-adevăr se înclinase citadela.

Și că Sarai căzuse.

Numai Sparrow o văzuse, cu colțul ochiului. „Ca o stea căzătoare”, spusese, înecându-se în suspine, când ea și Ruby își desprinseseră, în sfârșit, mâinile de pe balustradă și de pe prunii care le salvaseră de la a-i împărtăși soarta. Ruby clătinase din cap a negare, *respingând* ideea, și încă mai clătina din cap, lent, mecanic, de parcă nu se putea opri. Feral o ținea în brațe. Respirația lor gâfâită, dureroasă de la atâtea suspine, intrase într-un ritm. El privea terasa lui Sarai și încă o aștepta să apară. Își *dorea* asta. Rugămintea lui „Haide, haide” era o mantră nerostită, acompaniind clătinarea din cap a lui Ruby. Dar în adâncul sufletului știa că, dacă exista vreo șansă ca ea să mai fie *aici*, ca Sarai să trăiască încă, s-ar fi dus chiar acum pe coridor ca s-o vadă cu ochii lui.

Dar nu se duse. Nu putu. Fiindcă instinctul îi spunea deja ceea ce mintea refuza să accepte, și nu avea nevoie de dovezi.

Numai Minya nu se complicase cu neîncrederea. Nici nu părea afectată de durere sau de vreun alt sentiment. Rămăsese lângă arcadă, după doi pași în grădină, cu trupul ei micuț încadrat de o ușă deschisă. Pe față i se citea o… așteptare a ceva îndepărtat.

De parcă asculta ceva.

Orice ar fi fost, nu erau bătăi de aripi. Când veniră, acelea loviră aerul și fură întâmpinate de strigătele uimite ale celorlalți, făcând-o să iasă din transă și să clipească, iar când văzu ce apăruse dinaintea ei, ridicându-se în văzduhul din fața grădinii, șocul o năuci.

Pentru o clipă, fiecare fantomă din citadelă își simți lesa slăbită. De îndată, senzația trecu. Voința Minyei fu reînnoită, lesele, trase până la refuz, dar simțiseră cu toții, laolaltă, un suflu de libertate prea scurt să fie exploatat. Ce tortură! Ca trapa unei cuști ce se închide imediat ce s-a deschis. Nu se mai întâmplase înainte. Cele două Ellen puteau depune mărturie că, timp de cincisprezece ani, voința Minyei nu tremurase – nici măcar în somn.

Mirarea ei când văzu bărbatul și creatura care se ridicară peste capetele celorlalți trei, ca să aterizeze, printre bătăile de

aripi vijelioase, în stratul cu flori de anadne din centrul grădinii, fu imensă. Florile albe se rostogoliră în jurul lor ca fulgii de zăpadă, iar părul ei ciufulit îi fu măturat de pe față, în timp ce ea mijea ochii împotriva curentului.

Mezartim. Mezartium. Bărbat și fiară, amândoi străini, albastru pe albastru. Și, înainte să știe cine, și înainte să știe cum, Minya pricepu toate implicațiile existenței lui Lazlo, și mai înțelese că asta *schimba totul*.

Ce-a înțeles, în primul rând, confruntată cu soluția la problema ei și la a Plângerii, nu a fost *ușurare*, ci – lent, continuu și devastator, ca o scurgere care avea să răpească aerul din lumea ei – pierderea clară a controlului.

Rămase calmă, ca o regină pe o tablă de quell, cu ochii atât de îngustați încât păreau de viperă, și îi privi venind.

Lazlo coborî. Îi văzuse întâi pe ceilalți, cele trei chipuri îngrozite de lângă balustradă, și era foarte conștient de fantome, însă pe Minya o căuta și se fixă asupra ei, și către ea se îndreptă, cu Sarai în brațe.

Văzură cu toții ce purta, forma aceea insuportabil de frântă, rozul, roșul și scorțișoara, atât de brutal de frumoase pe pielea albastră, a ei și a lui. Ruby scoase un suspin înăbușit, sfâșietor. În ochii ei goi străluci o văpaie roșie. Vârfurile degetelor i se aprinseră în zece conuri albastre și ea nici nu simți. Durerea lui Sparrow se manifestă prin ofilirea florilor de la picioare. Darul ei, despre care nu știuseră niciodată că funcționa și invers, sorbi viața din toate plantele pe care le atinsese. Iar Feral, fără să fie conștient, chemă norii care se coagulară în jurul lor, blocând cerul, orizontul, Cuspida, reducând lumea la „aici” – la grădina asta și numai la ea.

Doar Minya se concentra. Când Lazlo se apropie, la fel făcură și fantomele.

Erau cam o duzină, amplasate în jurul grădinii, și multe altele în galerie, gata să respingă o invazie. Și, deși privirea lui Lazlo nu se desprinse de Minya, le simți în spatele lui. Le văzu în spatele ei, prin arcadă, iar când morții Plângerii răspunseră la chemarea Minyei, mișcându-se spre arcele care, timp de cincisprezece ani, rămăseseră deschise între grădină și galerie, Lazlo le închise.

Voința ei chema fantomele, iar a lui le bloca drumul. Era un schimb introductiv, un dialog de putere fără cuvinte, doar cu

magie. Metalul arcelor deveni lichid și curse, închizându-se, așa cum nu se mai întâmplase de pe vremea lui Skathis, separând-o pe Minya de grosul armatei sale. Era cu spatele la galerie, iar topirea mezartiumului nu scotea niciun sunet, însă ea o simți în reducerea la tăcere a sufletelor de la capetele leselor. Își încleștă maxilarul. Fantomele din grădină luară poziție, flancându-l pe Lazlo din spate. El nu se întoarse spre ele, însă Rasalas, da, cu un răget de avertizare din gâtlejul lui metalic.

Ruby, Sparrow și Feral priveau totul, cu răsuflarea tăiată.

Lazlo și Minya se înfruntară, și or fi fost ei străini unul pentru celălalt, însă între ei se afla mai mult decât trupul lui Sarai. Minya pricepu, chiar dacă Lazlo, nu. Acest faranji putea controla mezartiumul, ceea ce însemna că era fiul lui Skathis.

Prin urmare, era și fratele ei.

Această revelație nu trezi niciun sentiment de apartenență, ci o arsură de amărăciune, fiindcă el moștenise darul care ar fi trebui să fie al ei, însă fără niciuna dintre dificultățile care o făcuseră pe ea atât de disperată după puterea lui.

De unde venise?

El trebuie să fi fost cel despre care vorbise Sarai și care o făcuse atât de sfidătoare. „Știu un om care poate suporta să mă privească”, spusese, înflăcărată de o îndrăzneală cum Minya nu mai văzuse. „Fiindcă există unul care mă vede și suportă asta foarte bine”.

Ei bine, fusese prost informată sau mințise. Acesta nu era un om.

Fiara înfruntă fantomele, iar bărbatul, fata. Secundele dintre ei musteau de provocare. Puterea umplu aerul, abia controlată. În Minya, Lazlo văzu copilul fără milă care încercase să îl ucidă și a cărui obsesie pentru vărsarea de sânge o umpluse pe Sarai de disperare. Văzu un dușman, așa că furia lui își găsi o țintă.

Dar era un dușman care prindea fantomele ca pe fluturi în plasă, iar el, un bărbat a cărui iubită îi zăcea moartă în brațe.

Căzu în genunchi în fața ei. Aplecat peste povara pe care o purta, se sprijini în călcâie, ca să ajungă la aceeași înălțime cu ea. O privi în ochi și nu văzu nici strop de empatie, nicio sclipire de umanitate, și se pregăti pentru o confruntare.

— Sufletul ei, spuse el, iar vocea lui nu fusese niciodată mai aspră – aproape că părea însângerată.

Nu știa cum funcționa darul Minyei, nici ce însemna. Știa doar

că o parte din Sarai mai putea fi salvată, și *trebuia* să fie.

— Trebuie să-l prinzi.

Altcineva, aproape oricine, i-ar fi văzut durerea și i-ar fi iertat tonul poruncitor, dar nu și Minya.

Avusese intenția să prindă sufletul lui Sarai. Asta ascultase. Din clipa în care aflase că Sarai căzuse, își întinsese antenele până la limita simțurilor, așteptând, aproape fără să respire, foșnetul fantomelor care trec. Asta presupunea darul ei: ascultarea, dar cu toată ființa. Și, la fel ca în ascultarea obișnuită, foșnetul subtil al unui suflet putea fi bruiat de o prezență mai apropiată, mai zgomotoasă.

Cum ar fi un bărbat arogant, care-i încălca proprietatea, călare pe o fiară metalică înaripată.

Acest străin îndrăznea să vină aici și să-i întrerupă concentrarea, pentru a-i porunci să facă un lucru pe care-l făcea deja?

De parcă, dacă nu era el, ar fi lăsat-o pe Sarai să dispară în eter?

— Cine crezi că ești? șuieră ea, printre dinții încleștați.

Cine *credea* Lazlo că era? Un orfan, o corcitură a zeilor, un bibliotecar, un erou? Poate că era toate acestea, dar singurul răspuns care-i veni în minte și singurul context relevant a fost Sarai – ce însemna ea pentru el și el pentru ea.

— Sunt… al lui Sarai…, începu el, dar nu putu încheia.

Nu exista un cuvânt pentru ce erau. Nu erau nici căsătoriți, nici logodiți. De unde timp pentru logodne? Nici măcar iubiți, încă, însă mult mai mult decât prieteni. Așa că ezită să răspundă și lăsă fraza neîncheiată, fiindcă era adevărat că, pur și simplu, îi *aparținea* lui Sarai.

— Ești *ce* al lui Sarai? voi Minya să știe, tot mai furioasă. Protectorul ei? Împotriva mea?

O înfuria felul în care-i ținea trupul, de parcă Sarai i-ar fi aparținut, de parcă ar fi putut fi mai prețioasă pentru el decât pentru propria ei familie.

— Las-o și pleacă, mârâi ea, dacă vrei să trăiești.

Să trăiască? Lazlo simți că i se ridică un hohot de râs în gâtlej. Noua lui putere se revoltă în el ca o furtună gata să izbucnească prin propria piele.

— Nu plec nicăieri, răspunse el, cu o furie pe potriva furiei ei.

Pentru Minya a fost o provocare adresată familiei și casei sale

– toate acele lucruri pentru care se chinuise și în care se implicase în fiecare moment al fiecărei zile, de când țâșnise sângele zeilor, iar ea salvase câți putuse duce.

Dar să-i salveze fusese doar începutul. Trebuise să îi *țină în viață* – patru *bebeluși* în grija ei, în interiorul unei scene a crimei cu leșuri și fantome, în timp ce nici ea nu era mai mult decât un copil traumatizat. Mintea ei se formase după tiparul disperat, de supraviețuire, al acelor prime săptămâni și luni, și se istovise, se consumase cu totul. Nu știuse să facă altfel. Nu precupețise nimic, nu păstrase nimic pentru ea, chiar nimic, nici măcar destul cât să crească. Prin forța pură a voinței, Minya își canalizase toată energia vitală în magia extraordinar de solicitantă a reținerii fantomelor sale și în menținerea copiilor din grija ei într-un mediu nu doar sigur, ci și *tandru*. Le oferise o mamă iubitoare în Ellen cea Mare, cât se pricepuse. Și, de-a lungul tuturor acestor eforturi, se ciuntise, se rosese până devenise doar un oscior. Nu era un copil. Abia dacă era o persoană. Era un *scop*, și nu făcuse toate astea și nu renunțase la tot ca să piardă controlul acum.

Puterea țâșni de la ea. Ruby, Feral și Sparrow strigară când fantomele care rămăseseră în grădină – printre care și Ellen cea Mare – se aruncară asupra lui Lazlo, agitând cuțitele și cârligele de carne, iar Ellen cea Mare își preschimbă mâinile goale în gheare și dinții în colți care-l făceau de rușine până și pe Rasalas.

Lazlo nici nu clipi. Din zidul de metal imens care se afla în spatele grădinii, reprezentând umerii serafimului și coloana gâtului său, se coji un val uriaș de metal lichid și se vărsă, scăldat de primele raze ale soarelui, înghețând într-o barieră între el și atacatori. În aceeași clipă, Rasalas sări. Creatura nu se obosi cu fantomele, ci o trânti pe Minya la pământ, cum face un pisoi cu o jucărie, și o țintui acolo, apăsându-i pieptul cu o copită metalică.

Se întâmplă atât de repede – o ceață metalică și Minya era la pământ. La fel de brusc, ei îi ieși aerul din plămâni, iar furia ieși din Lazlo. Orice ar fi fost fetița asta crudă, care dorea să îl ucidă, când o văzu pe jos, la mila lui Rasalas, i se făcu rușine. Picioarele ei erau imposibil de subțiri, iar hainele, la fel de zdrențuite ca ale cerșetorilor din Grin. Nu renunța, însă. Fantomele ei îl atacau încă, însă metalul se mișca odată cu ele,

curgând ca să le împiedice, prinzându-le armele și înghețând în jurul lor. Nu se puteau apropia.

Se duse să îngenuncheze lângă Minya. Ea se zbătea, iar Rasalas crescu presiunea copitei sale elegante pe pieptul ei. Suficient ca să o țină, dar fără s-o rănească. Ochii ei negri scoteau fulgere. Ura mila pe care o vedea în privirea lui Lazlo. Era de o mie de ori mai rea decât furia. Scrâșni din dinți, opri atacul fantomelor și se răsti:

— Vrei sau nu să o salvez?

Voia. Rasalas își ridică atunci copita, iar Minya alunecă de sub ea, frecându-și locul din piept în care o apăsase. Cât de mult îl urî pe Lazlo! Să o forțeze să facă un lucru pe care-l făcea oricum, să pară că el ar fi *câștigat* ceva și ea ar fi pierdut.

Ce să fi pierdut?

Controlul.

Dacă nu avea pioni care să o protejeze, regina era vulnerabilă pe tabla de quell. Acest nou adversar avea darul pe care și-l dorise ea dintotdeauna și, împotriva lui, ea nu era nimic. Puterea lui o mătura pe a ei ca o mână care dă la o parte firimiturile de pe masă. Controlul lui asupra mezartiumului le-ar fi dat celor cinci libertatea absolută – dar Minya nici măcar nu știa dacă ea avea să fie inclusă printre *ei*, sau dată la o parte, cu fantomele și puterea sa. Ar fi putut s-o lase în urmă, dacă voiau, dacă decideau că nu e de încredere sau pur și simplu dacă nu *le plăcea* – și ce-ar fi putut face ea? Cum rămânea cu oamenii, cu Ucigașul de Zei, cu răzbunarea?

Se ridică în picioare. Pulsul i se zbătea la tâmple. Închise ochii. Lazlo o privi. Simți o dureroasă tandrețe pentru ea, deși nu știa de ce. Poate fiindcă, atunci când avea ochii închiși, arăta într-adevăr că o copilă de șase ani, și o vedeai așa cum fusese: o fetiță, cu o povară copleșitoare pe umeri.

După ce ea intră într-o stare de concentrare maximă, el își permise să spere ceea ce până atunci doar se întrebase: dacă ar fi posibil ca Sarai să nu fie pierdută.

Că plutea, încă, și acum, ca o floare de ulola purtată de vânt. *Unde era*? Aerul părea animat de posibilitate, plin de suflete și magie.

Existase cândva un bărbat îndrăgostit de lună, dar, de fiecare dată când încerca să o îmbrățișeze, ea se frângea într-o mie de bucăți și îl lăsa ud leoarcă cu mâinile goale.

Sathaz învățase, într-un târziu, că, dacă intra în lac și stătea foarte liniștit, luna venea spre el și îl lăsa să-i fie aproape. Doar aproape, fără să se atingă vreodată. Nu putea să o atingă fără să o spargă, așa cum îi povestise Lazlo lui Sarai, așa că făcuse pace cu imposibilul. Acceptase ce i se oferise.

Lazlo o iubise pe Sarai ca vis, și ar fi iubit-o și ca fantomă.

Recunoscu, în sfârșit, că nu pe Sarai o avea în brațe, ci doar învelișul, acum gol, al minții și al sufletului care i le atinsese pe ale lui în visele lor. Cu grijă, o așeză între florile din grădină. Ochii ei lipsiți de viață erau deschiși. El ar fi vrut să îi închidă, însă mâinile îi erau mânjite de sângele ei, iar fața ei era neatinsă, chiar luminoasă, așa că se aplecă și își folosi buzele: o atinse, plecându-i genele de culoarea mierii roșiatice cu buza de jos, câte un sărut pe fiecare pleoapă, apoi pe fiecare obraz și, în sfârșit, pe buze. Ușor ca atingerea aripii unei molii de un fruct dulce și copt, cu gropița din mijloc, moale ca puful de piersică. Apoi sărută colțurile gurii, ascuțite ca niște semiluni, unde trăise zâmbetul ei.

Ceilalți priviră, cu inimile frânte sau împietrite, iar când se ridică și făcu un pas în spate, întorcându-se spre Minya, se simți ca Sathaz în lac, așteptând luna.

Nu știa ce-avea să se întâmple. Nu știa după ce să se uite. Nu era prea diferit de așteptarea ei într-un vis, în care ea ar fi putut apărea oriunde, și toată ființa lui se încorda de anticipare. O privi pe Minya, atent la orice schimbare din expresia ei, însă nu văzu nimic. Fața ei mică, murdară, era ca o mască, până când deschise ochii brusc.

În ei sclipea lumina *triumfului*, gândi Lazlo, iar inimile lui tresăltară de bucurie, fiindcă își zise că însemna că o găsise pe Sarai și o prinsese.

Așa și era.

Ca o nișă în aer care se umplea lent cu frumusețe, Sarai fu refăcută din nimic și reveni la viață. Purta furoul ei roz, fără nicio floare de sânge. Pieptul ei albastru și neted nu era pătruns de țepușa de fier, iar părul ei era încă împodobit cu flori.

Pentru Sarai, senzația de revenire a fost ca o salvare de la înec, iar primele respirații cu plămâni-fantomă – care erau, la fel ca totul în noua ei stare, o iluzie, însă o iluzie cu formă – i se părură cele mai plăcute cu putință.

Nu era vie și știa asta, dar… orice i-ar fi lipsit noii sale stări

era preferabil desfacerii care aproape că o devorase. Râse. Sunetul întâlni aerul ca o voce reală, iar trupul ei avea densitate, ca un trup real, deși știa că respectă un set de reguli mai laxe. Și toată mila și indignarea pe care o simțise pentru fantomele legate ale Minyei o părăsiră. Cum de crezuse vreodată că evanescența era mai bună? Minya o *salvase*, iar sufletul lui Sarai pluti spre ea precum muzica.

Așa se simți când se mișcă. Muzică prinzând viață. O îmbrățișă pe Minya.

— Mulțumesc, șopti pătimaș, și îi dădu drumul.

Brațele Minyei nu-i răspunseră, nici glasul ei. Sarai ar fi văzut licărirea rece din privirea ei, dacă nu ar fi fost atât de încântată de moment. Niciuna dintre vechile ei temeri nu se compara cu dispariția cumplită din care tocmai scăpase.

Și acolo era Lazlo.

Se opri. Inimile ei de fantomă băteau la fel ca unele adevărate, iar obrajii ei se împurpurară – toate obiceiurile trupului ei viu se înrădăcinau în cel fantomatic. Lazlo. Pieptul lui era pătat de sânge, iar în ochi îi licărea luminița vrăjitoarei. Era albastru și aprins de putere și de *iubire*, iar Sarai zbură spre el.

Pe obrajii lui curgeau lacrimi. Ea i le sărută.

Sunt moartă, gândi, dar nu simțea că era mai adevărat decât simțise că visele cu Lazlo erau false. Pentru el era la fel. Se simțea, în brațele lui, așa cum se simțise în mintea lui: specială, iar tot ce știa el era bucurie și a doua șansă și magia posibilității. Cunoștea atingerea buzelor ei din vis, și îi sărutase chipul mort, luându-și adio. Acum, se aplecă și îi sărută fantoma, iar gura ei i se păru plină, dulce și zâmbitoare.

Îi simți zâmbetul. Îl gustă. Și îi văzu bucuria. Obrajii ei erau îmbujorați, iar ochii îi străluceau. Îi sărută umărul, dându-i breteaua roz la o parte cu buzele, și inspiră parfumul ei de rozmarin și nectar, când ea îi șopti ceva la ureche. Atingerea buzelor ei îi trimise fiori prin tot trupul, iar cuvintele – fiori de gheață.

Înlemni.

Buzele erau ale ei, însă cuvintele, nu.

— O să jucăm un joc, spuse ea, iar vocea ei era total diferită.

Era cristalină ca de clopoței și dulce ca glazura de zahăr.

— Mă pricep la jocuri, o să-ți dai seama. Uite cum se joacă ăsta.

Ridică privirea peste umărul lui Sarai. Se uită în ochii Minyei, iar licărul lor de triumf căpătă un sens nou. Ea zâmbi, iar buzele lui Sarai șoptiră mai departe la urechea lui Lazlo.

— Există o singură regulă. Faci tot ce spun eu sau îi las sufletul să zboare. Ce zici?

Lazlo se dădu brusc înapoi și o privi pe Sarai. Zâmbetul pe care-l gustase îi dispăruse de pe buze și bucuria, din ochi. Acum rămăsese doar groază, când noul adevăr le deveni limpede amândurora. Sarai își jurase să nu mai servească niciodată voinței malefice a Minyei… și acum era neputincioasă împotriva ei. Era moartă, fusese salvată și capturată, și era neajutorată.

Nu.

Voia să strige, însă buzele ei formau cuvintele Minyei, nu pe-ale ei.

— Dă din cap dacă pricepi, îi șopti ea lui Lazlo, și detestă fiecare silabă, și se urî pe sine fiindcă nu se opunea, însă nu avea cum.

Când sufletul ei fusese scuturat și desprins de trupul ei, nu avusese cu ce să îl prindă; nici brațe care să se întindă după el și nici mâini să îl atingă. Acum, nu avea voința cu care să reziste.

Lazlo înțelese. Fetița ținea firul sufletului lui Sarai și, astfel, și pe al lui – pe-al puterii lui. Ce avea să facă? Ce avea să îl forțeze *pe el* să facă? Era un joc, spusese ea. „Dă din cap dacă pricepi”.

Pricepea. O ținea pe Sarai în brațe. Fantoma ei, soarta ei, soarta Plângerii. Stătea în citadela Mezartimilor și nu era din lumea asta, nu mai era cel care fusese. „Ai putea fi oricine”, spusese cândva Sarai, „chiar și un prinț”.

Dar Lazlo nu era prinț. Era zeu. Iar acesta nu era un joc pentru el.

Dădu din cap spre Minya, iar spațiul în care legenda lui strângea cuvinte se mări.

Fiindcă povestea lui nu se sfârșise încă.

VISUL ÎȘI ALEGE VISĂTORUL

LAINI TAYLOR

virtual-project.eu

virtual-project.eu

